

Biển Khóc

Contents

Biển Khóc	1
1. Chương 1: Giọt Nước Mắt Đầu Tiên Của Biển	2
2. Chương 2: Cần Một Người Hiểu	8
3. Chương 3: Người Tốt Duy Nhất Trong Thế Giới Quý	14
4. Chương 4: Ngày Không Vui Của Ác Quỷ	20
5. Chương 5: Vợ Tương Lai Của Zin	26
6. Chương 6: Ước Mơ Nhỏ Bé Và Trò Chơi Mang Tên Giải Thoát	31
7. Chương 7: Bước Ngoặt Mới	36
8. Chương 8: Vị Trà Đặc Biệt Và Giấc Mơ Quá Khứ	41
9. Chương 9: Sự Quan Tâm Và Viên Thuốc Mới	46
10. Chương 10: Tình Yêu Không Lý Do	52
11. Chương 11: Người Con Gái Năm Xưa	57
12. Chương 12: Một Thoáng Dao Động	61
13. Chương 13: Buổi Tiệc Sinh Nhật Không Hoàn Hảo	65
14. Chương 14: Xin Lỗi!	70
15. Chương 15: Thân Phận Thực Sự Của Andrea	73
16. Chương 16: Tôi Không Cần Cô Thương Hại!	79
17. Chương 17: Đừng Sợ! Đã Có Tôi Ở Đây	84
18. Chương 18: Đừng Xin Lỗi Tôi Khi Đó Không Phải Là Lỗi Của Em	88
19. Chương 19: Nợ Em Lời Xin Lỗi	91
20. Chương 20: Anh Yêu Em!	94
21. Chương 21: Sự Trở Lại Của Biển	99
22. Chương 22: Anh Là Món Quà Vô Giá	101
23. Chương 23: Phải Chẳng Là Định Mệnh?	105
24. Chương 24: Đừng Yêu Anh Nữa!	110
25. Chương 25: Tha Thứ	115
26. Chương 26: Rời Xa	121
27. Chương 27: Hạnh Phúc Đơn Giản Lắm	129

Biển Khóc

Giới thiệu

Thể loại: Tình cảm, hành động Biển Khóc là câu chuyện kể về cô gái mang tên Sea (biển) nhưng lại b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-khoc>

1. Chương 1: Giọt Nước Mắt Đầu Tiên Của Biển

Mỹ, tám giờ tối

Tin tức hôm nay

“Một vụ cướp vàng đã xảy ra tại trung tâm Washington vào khoảng ba giờ chiều ngày hôm nay. Chủ tiệm vàng - ông William Mark đã cho biết bị cướp khoảng 40000 đô và một tấn vàng gồm dây chuyền, nhẫn, lắc tay,... vừa mới được nhập khẩu từ Úc về. Bọn cướp sau khi thực hiện xong vụ cướp đã dùng thuốc tẩy xóa sạch mọi dấu vết, camera theo dõi cũng bị phá nát. Một số nhân viên trong tiệm vàng đã cho biết là trong nhóm người cướp vàng đó có dẫn theo một cậu nhóc tầm mười một, mười hai tuổi. Trông cậu nhóc ấy có vẻ như là người lãnh đạo của vụ cướp, vì khi cậu nhóc ấy nói gì bọn người kia cũng liền răm rắp nghe theo. Đó là một thông tin đáng chú ý. Đặc vụ Liên bang chống trộm cướp Boston hiện vẫn đang trong quá trình điều tra. Tuy nhiên thanh tra Jackson của Cục điều tra đã cho biết có lẽ vụ cướp lần này và lần trước ở Chicago đều do một nhóm người làm. Có thể đây là một vụ cướp liên hoàn, bằng chứng là sau mỗi phi vụ chúng đều để lại một cái thiệp, trên thiệp có dòng chữ: “Hẹn ngày gặp lại” như khiêu khích và bên dưới là chữ kí của chúng “Leaders”. Nếu ai phát hiện thêm điều gì lạ thì hãy báo ngay cho Cục điều tra để họ có thêm thông tin, thu nhập chứng cứ và tóm gọn bọn chúng, mang lại bình yên cho đất nước.”

- Hừ! Toàn một lũ vô dụng, các người tưởng bắt được chúng tôi dễ lắm sao?

Lời nói khinh miệt được phát ra từ miệng của Zin - một tên nhóc mười hai tuổi. Tuy hắn chỉ mới mười hai tuổi thôi nhưng bộ não của hắn thì không hề tầm thường. Hắn được giao nhiệm vụ lãnh đạo các vụ cướp từ năm hắn sáu tuổi. Vì cha hắn - ông Henry muốn cho hắn có thêm nhiều kinh nghiệm để sau này thay ông đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong tổ chức Leaders. Hắn đã làm nhiệm vụ lãnh đạo được năm năm và lần nào cũng thành công mỹ mãn, không để lại bất kì sai sót nào. Phải nói hắn là một tên nhóc tuy nhỏ tuổi nhưng tài cao.

Tắt màn hình tivi rồi ra ngoài ban công đứng. Hắn đưa đôi mắt u buồn nhìn lên trời, bầu trời hôm nay không có trăng cũng chẳng có sao. Chỉ là một mảng trời đen to lớn đang bao phủ cả thành phố mà thôi.

Tâm trạng hắn lúc này thật khó tả, tuy mới vừa thành công vụ cướp vừa rồi nhưng hắn lại không thấy vui, vì những việc làm đó đối với hắn đã quá nhàm chán rồi. Hắn tuy sống trong một toà nhà cao đồ sộ nhưng trong toà nhà ấy lại không bao giờ có tiếng cười. Nếu có thì cũng chỉ là những nụ cười thấy vui khi thành công trong một việc gì đó hoặc chỉ là một nụ cười giả tạo để lấy lòng chủ mà thôi. Thế giới mà hắn đang sống là một thế giới hoàn toàn màu đen, không bao giờ có ánh sáng. Vì vậy mà hắn đã trở nên lạnh lùng và vô cảm.

Hắn thở dài một cái rồi đi vào trong, nhưng trước khi vào hắn đã kịp nhìn thấy một chuyện rất thú vị.

Ngồi trên ghế sofa, hắn bật tivi lên và chuyển sang chế độ camera. Qua camera ở trước cổng, hắn thấy có một đứa bé chừng tám tuổi đang đứng nhìn vào nhà mình. Hắn nhíu mày rồi chỉnh chế độ quay gần. Theo hình ảnh nhận được từ camera thì đó là một cô bé ăn mặc rách rưới, đầu trần, chân đất bám đầy bụi bẩn trông dơ dáy hết sức. Trên tay còn cầm theo một cái ca nhựa nhỏ, hắn lắc đầu bĩu môi:

- Thì ra là một đứa ăn mày.

Nói rồi hắn tắt tivi và đi xuống lầu, hắn bấm cái nút màu đỏ ở gần cầu dao điện rồi ra chỗ cô bé ăn mày đó. Cô bé ăn mày hốt hoảng khi thấy cánh cổng tự động mở ra. Em định quay đầu chạy đi thì một giọng nói có phần ra lệnh vang lên:

- Đứng lại!

Em chùn bước, không dám đi tiếp nữa.

Em từ từ quay đầu nhìn lại.

Một cậu nhóc xinh trai từ trong toà nhà lớn ấy bước ra. Hai tay hắn đút vào túi quần, bước đi kiêu ngạo sải dài trên nền sỏi trắng toát. Mái tóc màu hạt dẻ được hớt xéo, bên tai trái có đeo một chiếc khuyên màu bạc lấp lánh cho thấy hắn chẳng khác gì một tên “dân chơi”.

Hắn đang từng bước tiến lại chỗ em. Em cúi mặt xuống, tự nhiên em lại cảm thấy sợ con người này. Lúc đầu em chỉ định đứng xem một chút thôi rồi đi nhưng đầu gối lại bị bắt. Bây giờ em không biết phải làm gì hơn ngoài việc “chờ đợi số phận” của mình được quyết định từ con người kia.

Zin đứng trước mặt em, nâng cằm em lên một cách thô bạo. Hắn nhìn chăm chăm vào mặt em, nếu nhìn kĩ hơn một chút thì có thể thấy em là một cô bé rất đáng yêu. Với đôi mắt to tròn sáng như sao đêm, sống mũi cao cùng với đôi môi chúm chím. Em chẳng khác gì một thiên thần nhỏ đang lạc chốn trần gian. Em cũng nhìn lại hắn, bốn mắt đối diện nhau, một luồng điện chạy ngang qua người cả hai. Cảm giác quen thuộc như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng lại không tài nào nhớ nổi. Nhưng thực sự là rất quen.

Hắn bỏ cằm em ra, phủi phủi tay như vừa chạm vào một thứ gì đó dơ bẩn lắm. Tay em bấu chặt vào cái ca nhựa làm cho hắn hiểu lầm là em đang muốn xin tiền hắn. Hắn nhếch môi, lấy trong túi ra tờ hai mươi đô mới toanh bỏ vào cái ca nhựa của em. Em ngạc nhiên, mắt mở to hết cỡ để nhìn, điều này càng khiến cho hắn lầm tưởng em là đứa con nít thấy tiền sáng mắt. Hắn cười khẩy, toan bỏ đi vào trong thì em níu áo hắn kéo lại. Hắn nhíu mày quay lại nhìn em, sau đó hất mạnh bàn tay em ra một cách vô tình. Hắn không muốn một đứa bẩn thỉu như em chạm vào một người ghét cái dơ như hắn.

Em không quan tâm đến điều đó, lấy tờ tiền mà hắn cho lúc nãy từ trong ca ra, em dúi trả vào tay hắn. Nở nụ cười tươi, trong sáng như thiên thần, em nói:

- Cảm ơn vì đã cho tôi nhưng tôi không thể nhận.

Hắn trở mặt nhìn em, hắn nghĩ em đang làm cao đây mà. Có ai đời được người khác cho tiền mà ăn mày lại không lấy?

- Mày chê ít à? - Hắn giơ tờ hai mươi đô lên.

- Không! - Em lắc đầu.

- Vậy tại sao lại không lấy? - Hắn trừng mắt nhìn em, để coi em trả lời như thế nào.

Em vẫn giữ nụ cười tươi trên môi, trả lời một cách hồn nhiên đến thật thà:

- Vì tôi chỉ quen nhận một đô, hai đô ít ỏi từ tay người khác, chứ không quen nhận một số tiền lớn như vậy.

Hắn hơi bất ngờ trước câu trả lời thật thà của em, hắn bắt đầu cảm thấy thú vị với em rồi đây.

Hắn nhìn em một lượt từ đầu đến chân rồi phán:

- Mày nói đúng, người như mày thì chỉ xứng đáng với những đồng bạc lẻ đó mà thôi.

- Tôi biết điều đó nên tôi mới không nhận số tiền của ngài.

Hắn lại thêm một lần nữa bất ngờ, em gọi hắn bằng ngài sao? Ha ha, vốn sẽ định tha cho em đi về một cách an toàn nhưng giờ đây hắn không thể nào làm thế nữa rồi.

Hắn nhìn em, em cười nhìn lại hắn. Trông em cười rất đáng yêu nhưng sao hắn lại ghét cái nụ cười của em đến thế? Hắn ghét vì em có được một nụ cười đẹp hay vì hắn không bao giờ cười được như thế?

Máu nóng trong người hắn sôi lên sùng sục, hắn nắm chặt tay lại làm nhàu nhĩ cả tờ tiền trong tay. Bàn tay không cầm tiền của hắn từ từ đưa lên và...

- Anh chị ơi! Em đói quá! Làm ơn cho em xin ít tiền để ăn cơm! Làm ơn!

Zin vừa định giơ tay lên để đánh em thì một cậu nhóc ăn mày xuất hiện. Nhìn cậu nhóc ấy dơ bẩn chẳng khác gì em, nó đang chìa cái mũ lưỡi trai ra mong một trong hai người có thể cho nó ít tiền để ăn cơm. Trong khi Zin còn đang tức vì bị nó phá đám thì em đã lấy tất cả tiền trong túi mà mình xin được của ngày hôm nay ra, nhẹ nhàng bỏ vào mũ của nó. Nó cảm ơn em rồi rút rồi nhìn sang Zin như chờ đợi một điều gì đó. Sẵn tờ tiền trong tay, thay vì hắn bỏ vào mũ của nó một cách đàng hoàng thì hắn lại quăng tờ tiền xuống đất.

Một hành động khinh người đến đáng sợ.

Nó bỏ qua mặc cảm vừa định khom người xuống nhặt tiền lên nhưng nó đã chậm hơn em một bước. Em nhặt tiền lên và bỏ vào mũ của nó lần hai, cũng như em, đối với nó đó là một số tiền rất lớn. Nó cảm ơn cả hai rồi vội vàng chạy đi như sợ nếu nó ở lại lâu hơn thì hai người sẽ lấy tiền lại. Em nhìn theo nó cười rồi quay lại chạm ngay vào ánh mắt của Zin. Bây giờ tất cả hành động của em hắn đều chú ý, nhưng thứ đáng để hắn chú ý nhất là sợi dây chuyền bạc mà em đang đeo. Hắn nghĩ đối với một đứa ăn mày như em thì sợi dây chuyền bạc đó rất có giá trị. Hắn sẽ dùng nó để bắt em làm việc cho hắn.

Hắn đi một vòng quanh người em, bằng động tác nhanh lẹ của một tay chuyên nghiệp, sợi dây chuyền của em đã nằm gọn trong tay hắn mà em vẫn không hề hay biết. Sợi dây chuyền rất đẹp, mặt dây chuyền là hình ngôi sao, phía sau có khắc chữ Sea và ngày tháng năm sinh của ai đó. Từng nét chữ, nét số được khắc rất tinh tế cho thấy người làm ra nó nhất định đã đặt rất nhiều tâm huyết vào đây nên mới làm ra được một sợi dây chuyền đẹp như thế này.

Nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, hắn hỏi:

- Tên mày là Sea?!

Em ngạc nhiên trước câu hỏi của hắn. Em và hắn chỉ mới gặp nhau lần đầu, hơn nữa em lại chưa hề nói tên mình cho hắn biết. Vậy tại sao hắn lại biết tên em?

Em cứ đứng nhìn hắn trân trân như vật thể lạ, khá lâu sau em mới gật đầu thay cho câu trả lời.

- Ừm, cái tên nghe hay đó! - Hắn gật gù. - Nhưng tao nghĩ người như mày thì không xứng đáng với cái tên cao cả như vậy, thay vì tên Sea thì mày nên đổi tên thành Sand đi. Sand là cát, mày đơn giản chỉ là một hạt cát giữa biển mà thôi. Ha ha ha!

Hắn trêu đùa em xong thì phá lên cười.

Tiếng cười man rợ như trêu người con người.

Em rưng rưng nước mắt, tên là do ba mẹ đặt cho em, hắn lấy quyền gì mà bắt em đổi tên?

Em không thể ở đây để chịu sự sỉ nhục từ con người kia được nữa. Em bỏ đi, mặc cho hắn đứng phía sau mà gọi em lại, nhưng em không nghe, bước chân vẫn cứ đều đặn bước cho đến khi...

- Mày không muốn lấy lại thứ này à? - Hắn giơ sợi dây chuyền lên cao.

Câu nói của hắn khiến em phải quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh đèn sáng mờ của đèn cao áp, em cố nheo đôi mắt to tròn của mình lại để nhìn rõ hơn.

Trong vô thức, em đưa tay sờ lên cổ mình.

Cảm giác trống trải khi không còn cảm nhận được thứ quen thuộc đã ngự trị trên cổ bấy lâu khiến em vô cùng hốt hoảng. Bây giờ thì em cũng đã biết được thứ mà hắn đang cầm trên tay là gì.

- Trả nó lại cho tôi! Ngài không có quyền đụng vào nó!

Em ném cái ca nhựa xuống đất, chạy đến giắt lấy sợi dây chuyền trên tay Zin nhưng hắn đã kịp thu nó lại vào trong tay trước khi em làm được điều đó.

Hắn đẩy mạnh làm em ngã nhào xuống mặt đất nâu cần cỗi, làm cho người em bần càn thêm bần.

Em lồm cồm bò dậy, lê tấm thân nhỏ bé của mình đến cầu xin hắn:

- Xin ngài hãy trả nó lại cho tôi! Tôi xin ngài mà! Hu hu hu!

Thời gian như dừng lại ở đó, tất cả mọi thứ đều trở nên im ắng đến đáng sợ.

Cuối cùng thì em cũng khóc, đây là lần đầu tiên em khóc kể từ khi ba mẹ em chết đi. Em đã tự hứa với mình là không bao giờ được rơi lệ dù gặp phải bất cứ chuyện gì. Nhưng trước mặt con người quái ác kia, em không thể không làm thế. Sợi dây chuyền đó là do chính tay ba em làm cho em trước khi chết. Ông đã mất rất nhiều thời gian để làm ra nó. Sở dĩ ông làm mặt dây chuyền là hình ngôi sao là vì ông muốn ngôi sao đó sẽ đem lại thật nhiều may mắn cho em. Như người ta vẫn thường gọi nó với cái tên là “Ngôi sao may mắn”.

Một giọt nước mắt từ khóe mi em rơi xuống thảm cỏ xanh mướt, làm chúng khẽ lung lay. Chúng tiếp nhận giọt nước mắt đầu tiên của em, của một cô bé có tấm lòng bao dung như biển cả vốn chưa từng rơi lệ lấy một lần kể từ khi em trở thành một cô bé mồ côi. Nhưng nay, em đã khóc... khóc vì một người vốn chưa bao giờ quen biết.

Thấy em khóc, Zin hả hê vô cùng. Hắn rất thích nhìn cảnh người khác phải khóc lóc, van xin hắn. Vì chỉ có như vậy hắn mới cảm thấy cuộc đời này mới đáng sống làm sao!

- Tao sẽ trả lại cho mày với một điều kiện.

Vừa nghe hắn lên tiếng em đã gật đầu ngay mà không cần biết điều kiện mà hắn đưa ra là gì.

Nhận được cái gật đầu của em, hắn tiếp:

- Mày phải làm việc cho tao trong vòng 10 năm. Sau 10 năm, tao sẽ trả lại cho mày thứ mà mày mong muốn.
- Hắn nhìn em, nhướn mày. - Thế nào, được không?

Em lấy tay lau nước mắt, rồi buông ra một câu nói tuy ngắn gọn nhưng súc tích:

- Được!

Phải nói là em thật ngốc khi đồng ý với điều kiện mà hắn đưa ra. Nhưng cũng đúng thôi vì em đâu biết hắn là một con người như thế nào.

Hắn nở một nụ cười nham hiểm rồi ra lệnh cho em đi theo hắn.

Em lèo đèo theo sau như một con cún con đi theo chủ của mình.

Cánh cổng lớn từ từ đóng lại một cách chậm rãi.

Cuộc đời của một cô bé ăn mày như em liệu đã khép lại từ đây?

Cuộc sống của em liệu có tốt đẹp hơn sau khi em bước chân vào lâu đài của quỷ?

Rào... Rào

Em và Zin vừa bước vào thềm nhà thì đột nhiên trời đổ mưa lớn. Mưa rơi xối xả như trút nước. Từng giọt mưa nặng trĩu cứ thi nhau rơi xuống mỗi lúc một nhiều. Mưa đã phá tan đi bầu không khí vốn đã im lặng từ lâu. Mưa ồn ào, vội vã vẫn cứ rơi mà đâu hay biết đang có một người sắp phải chịu khổ vì mưa. Mưa rơi là do ông trời đang khóc thương cho em hay là muốn tiếp tay cho Zin để hành hạ em đây?

Bất chợt Zin dừng lại, làm em cũng không dám đi tiếp. Hắn nở nụ cười bí ẩn, sau đó quay lại nói với em bằng chất giọng của một tên khinh người thực sự:

- Trước khi vào nhà tao, mày phải rửa cho sạch những vết dơ trên người mày đi đã. Tao không muốn cái thứ dơ bẩn như mày làm ô uế nhà tao. - Hắn dừng lại, nhìn ra ngoài trời đang mưa to, hắn tiếp - Săn đây có mưa, mày ra đó đứng đi. Mưa là một thứ nước rất sạch, nó có thể làm cho mày sạch sẽ hơn nhiều đó.

Em không nói gì, chỉ lẳng lặng làm theo lời hắn.

Em lê đôi chân dính đầy bùn đất của mình từ từ bước ra sân. Đi đến đâu, em bị ướt đến đó, không bao lâu sao thì trên người em không còn một chỗ khô nào cả. Từng đợt mưa lạnh cứ thế mà rơi xuống người em, cảm giác lạnh đang dần xâm chiếm cả cơ thể. Em run lên bần bật trước cái nhìn đầy thích thú của Zin. Hắn bỏ lên lầu và tiếp tục nhìn em qua cái cửa sổ lớn trên tầng nhà riêng của hắn.

Thân hình nhỏ bé đứng giữa trời mưa to. Em giống như Zin đã nói: “Em đơn giản chỉ là một hạt cát giữa biển mà thôi.”

Một giọt nước mắt từ khóe mi em trào ra, hòa quyện vào những giọt nước mưa lạnh giá và cùng rơi xuống không một lời hẹn trước. Trong nhất thời, em không thể phân biệt được đâu là nước mưa và đâu là nước mắt của em nữa.

Em lấy tay vuốt mặt, những giọt nước mưa và nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống. Những vết bẩn trên mặt em cũng từ từ được mưa rửa sạch. Hai tay em ôm lại với nhau, để xoa dịu đi cái cảm giác lạnh đang không ngừng vây lấy em. Mưa cứ rơi mãi rơi mãi như không bao giờ muốn dừng lại. Mối em đã bắt đầu tái đi. Em sắp không chịu nổi nữa rồi!

- Zin à! Đủ rồi đó! Cô bé ấy sắp chịu hết nổi rồi.

Liz - người bạn thân từ nhỏ của Zin thấy em đứng ngoài mưa lâu như vậy thì không nỡ, nên cậu khuyên hắn. Quen biết bao lâu nay nên cậu hiểu rất rõ tính tình của hắn. Hắn mồ côi mẹ từ nhỏ, hắn có cha nhưng cha hắn lại không quan tâm nhiều đến hắn. Ông chỉ quan tâm đến việc của tổ chức mà bỏ hắn sống một mình trong căn nhà rộng lớn như thế này thì chẳng khác gì bị giam lỏng. Ông tưởng có nhà cửa rộng lớn, tiền bạc nhiều thì hắn sẽ cảm thấy hạnh phúc. Nhưng không, hắn chưa bao giờ cảm thấy thực sự hạnh phúc vì điều đó. Vì tổ chức, mà bàn tay của một đứa con nít chỉ mới mười hai tuổi như hắn không biết đã vấy máu bao nhiêu lần. Nhưng suy cho cùng thì hắn là một người rất tội nghiệp, vì hắn luôn sống trong sự cô đơn, không ai quan tâm. Những lúc như vậy hắn chỉ còn cách lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui của mình. Hắn ganh tị với những ai hạnh phúc hơn hắn. Vì vậy mà khi thấy em, thấy nụ cười trên môi em thì hắn lại không thể chịu được. Tại sao đến một đứa ăn mày cũng có thể cười tươi được như vậy trong khi hắn lại chưa bao giờ làm được điều đó?

Chính vì vậy mà hắn quyết định sẽ làm cho nụ cười trên môi em biến mất mãi mãi, thay vào đó là những giọt nước mắt không bao giờ có thể ngừng được.

Hắn rời mắt khỏi em, quay đi chỗ khác, hồ hững buông câu không chút tình người:

- Mặc kệ nó!

Liz lắc đầu, cậu đi ra ngoài rồi đóng cửa lại vì cậu biết có nói sao đi nữa thì cũng không thể thay đổi được quyết định của hắn. Bây giờ chỉ còn lại một mình hắn trong nhà, cảm giác cô đơn, lạc lõng lại ập đến khiến hắn không tài nào chịu được. Hắn bật nhạc lên nghe, vặn volume to hết cỡ để lấn át đi sự yên lặng đến rợn người trong căn nhà này.

Hắn nằm dài trên ghế sofa, một tay buông thõng còn một tay làm gối. Cảm giác buồn ngủ đang không ngừng thôi thúc hắn, mi mắt nặng trĩu từ từ rủ xuống mang theo những buồn phiền đi sâu vào giấc ngủ.

Hắn vừa chớp mắt được chút xíu thì hình ảnh cha hắn cầm súng bắn chết mẹ hắn lại hiện lên khiến hắn bừng tỉnh. Hắn vẫn nhớ như in cái ngày đó, đó là ngày sinh nhật năm hắn 3 tuổi. Cái tuổi mà cha hắn cho là đủ lớn để có thể bắt mẹ hắn rời xa hắn mãi mãi. Cha hắn đã giết mẹ hắn chỉ bằng một cái bóp cò. Chỉ vì một quy định nghiêm ngặt trong Leaders là con trai của người thừa kế chức vụ tối cao không được yêu và lấy người con gái có thân phận thấp kém. Nếu làm trái với quy định thì sẽ bị tước quyền thừa kế và bị trục xuất khỏi Leaders với hai bàn tay trắng mà cha hắn đã nhẫn tâm giết chết người đàn bà ông yêu. Vì cha hắn là một người có tham vọng rất lớn, ông không muốn chỉ vì một người đàn bà mà đánh mất cả tương lai của mình được nên ông đã chọn cách giết chết bà. Ông đã không ngần ngại mà cho hắn thấy cảnh tượng

tàn khóc đó dù ông biết là hấn sẽ rất hận ông. Nhưng vì ông muốn cho hấn biết quyền lực, địa vị, tiền bạc là trên hết không nên vì một người phụ nữ mà đánh mất tất cả nên ông mới phải làm vậy.

Hấn cũng giống như cha hấn, đều là người có tham vọng lớn. Nên dù có hận ông, thì hấn vẫn muốn thừa kế chức vụ tối cao đó. Ông đã chọn Jane - con của người đứng sau ông một bậc, đồng thời cũng là bạn thân của ông là người vợ sau này của hấn. Tuy hấn không thích nhưng cũng không phản đối, vì dù sao Jane cũng là một cô bé rất xinh đẹp và quyền quý nên rất xứng đáng với ngôi vị phu nhân của hấn.

Hấn tắt nhạc rồi với tay lấy cái điện thoại trên bàn, bấm số và định gọi cho ai đó thì Liz bước vào, đi bên cạnh cậu là em đang run lên bần bật vì lạnh. Liz khuyên mãi mà em vẫn không chịu nghe lời cậu đi vào trong. Vì em sợ Zin, chưa có sự đồng ý của hấn thì có cho vàng em cũng không dám bước chân ra khỏi chỗ đó. Nên cậu đã gạt em, nói là Zin bảo cậu xuống dẫn em lên thì em mới gạt đầu đi theo. Lúc đó cậu đã bật cười và thầm nghĩ: “Người gì đâu mà nghe lời quá vậy không biết!”

Hấn để điện thoại lại chỗ cũ, đứng khoanh tay và dựa người vào bàn. Em thấy hấn thì vội núp sau lưng Liz, sợ sệt nhìn hấn. Bây giờ thì Liz đã hiểu lý do vì sao em lại nghe lời Zin, cậu vỗ vai em ý bảo em đừng sợ nhưng em không nghe. Em cứ nắm chặt tay Liz không buông, hấn thấy thế nên vội nói:

- Mày sợ tao đến vậy à?

Em im lặng, không gạt đầu cũng không lắc đầu, chỉ biết núp sau lưng Liz thôi. Liz nhìn thấy cái cách Zin nhìn em như muốn “ăn tươi nuốt sống” mà cậu còn phát sợ huống chi là em. Để phá tan đi bầu không khí ngột ngạt này, cậu lên tiếng giải vây cho em:

- Cô bé đã đứng ngoài mưa hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, chân tay cũng đã lạnh cóng hết. Có gì ngày mai rồi hãy nói.

- Ok! Được thôi. - Hấn nhún vai, rồi đi đến chỗ của hai người, kéo tay em ra khỏi người Liz làm cho em hơi hoảng, hấn cười rồi tiếp - Vậy bây giờ cậu về nhà cậu đi, mai gặp.

- Được rồi! Vậy mình về đây.

Nói là làm, Liz tạm biệt Zin rồi đi về. Nhưng trước khi đi, Liz còn an ủi em bằng một câu: “Đừng lo! Không sao đâu!”

Sau khi Liz khuất bóng sau cánh cửa đen lớn, Zin mới quay sang em. Cũng như mọi lần, em luôn cúi đầu không dám nhìn hấn. Hai tay em nắm chặt lại với nhau, vì hai lý do: Lạnh và sợ.

- Từ giờ trở đi tên của mày sẽ là Sand không phải là Sea. Nếu mày để tao nghe được ai gọi mày bằng cái tên đó thì mày đừng mong lấy lại được sợi dây chuyền. Nghe rõ chưa?

Nước mắt em lại một lần nữa trào ra khi nghe hấn nói thế. Vậy là từ bây giờ trở đi sẽ không còn ai gọi em bằng cái tên cao cả như Sea nữa. Họ sẽ gọi em là Sand, một hạt cát không hơn không kém. Chẳng lẽ trong mắt hấn, em thực sự nhỏ bé đến vậy sao?

Em lấy tay lau nhanh đi những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên má. Dù cho hấn hoặc ai khác có gọi em bằng gì đi nữa thì trong thâm tâm em tên Sea sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Em chắc chắn như thế.

- Dạ rõ! - Em gạt đầu một cách cực khổ.

Hấn mỉm cười hài lòng rồi lấy lại cái điện thoại trên bàn, ấn vào trong danh bạ, tìm tên Luck rồi bấm nút gọi:

- Qua nhà tôi có việc gấp!

Hấn nói một câu ngắn gọn rồi cúp máy.

Một lúc sau, Luck - tên thuộc hạ thân tín của hấn bước vào. Luck nhìn sơ qua em đang đứng co ro ở một góc rồi đi đến chỗ Zin, cúi đầu:

- Thiếu gia! Cậu gọi tôi.

Zin gạt đầu rồi chỉ tay vào em, giao việc:

- Người dẫn nó xuống gian nhà bếp, bảo Emi đưa đồ cho nó thay và sắp xếp chỗ ngủ cho nó. Từ nay nó sẽ ở lại đó.

- Vâng! Thừa thiếu gia.

Luck cúi chào hần lần nữa rồi quay sang em, ra lệnh cho em đi theo mình.

Em sợ hần đến nỗi mà khi Luck vừa ra lệnh em đã lập tức đi ngay, không dám nhìn hần lấy một cái. Điều đó khiến hần cảm thấy thích thú, hần chỉ mới bắt em đứng ngoài mưa có một chút thôi mà em đã sợ hần đến vậy rồi. Chắc từ ngày mai trở đi, em không dám tới gần hần luôn quá.

“Mày cứ nghỉ ngơi cho lại sức đi, ngày mai tao có một trò chơi đặc biệt muốn dành riêng cho mày.”

2. Chương 2: Cần Một Người Hiểu

Con đường từ nhà Zin đến gian nhà bếp dài hun hút. Em phải đi qua hết dãy nhà này đến dãy nhà khác, hành lang này đến hành lang khác mới đến được nơi cần đến. Giờ này mọi người ai cũng đã ngủ hết rồi, cửa nẻo cũng đã được đóng kín nhưng Luck không ngần ngại mà đưa tay gõ cửa.

Cộc... cộc... cộc

Tiếng gõ cửa phá tan bầu không khí im lặng bên trong, những tiếng xì xầm khó chịu vì bị phá giấc giữa chừng vang lên. Một cô gái trẻ có tên là Emi mở cửa bước ra, tóc tai không được gọn gàng cho lắm, với giọng ngái ngủ lẫn bực bội, cô hỏi:

- Có chuyện gì?

Luck kéo em lên trước mặt Emi, rồi thuật lại lời của Zin:

- Thiếu gia nói cô đi lấy đồ cho nó thay và sắp xếp chỗ ngủ cho nó. Từ nay nó sẽ ở chung với các cô.

Nói xong Luck bước đi không cho Emi có cơ hội hỏi hay nói thêm lời nào. Emi nhìn theo mà tức muốn hộc máu. Khi không đang ngủ ngon thì đem cái con ranh này tới, nói vài câu rồi bỏ đi. Đúng là tên kiếm lời khó ưa!

Emi nhìn em, cô bắt đầu giở chiêu “giận cá chém thớt” ra. Cô lôi cổ em vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

Chát!

Một cái tát đau điếng giáng xuống gương mặt bầu bĩnh của em, làm cho em không đứng vững được nên té xuống đất. Tất cả mọi người trong phòng chứng kiến cảnh đó thì không còn tâm trạng đầu mà ngủ nữa. Từ trên giường, họ cố chồm người lên để coi. Chà chà, lâu rồi mới có cảnh hay để xem.

- Con nhỏ đó tới số rồi, làm chị hai giận thì chỉ có nước chết. - Một người đang nằm trên giường quay sang nói với người bên cạnh. Trong phòng này không ai là không biết Emi là một người chanh chua, đánh đá như thế nào. Nay em đã làm cho cô giận thì dù là chuyện nhỏ đến đâu đi nữa thì trong phòng này sẽ không có ngày cho em yên thân.

- Ủ! Đúng đó! - Người kế bên gật gù.

Em ôm một bên má vừa bị Emi tát, cái tát quá mạnh khiến em không thể không khóc. Má em bắt đầu đỏ ửng lên, năm ngón tay của Emi in hằn trên đó. Em chống tay còn lại xuống đất, khó nhọc đứng lên. Nhưng em chưa kịp đứng thì Emi túm lấy tóc đã ướt đẫm nước mưa của em, cô chỉ vào mặt em rồi quát:

- Con ranh! Mày tới đây vào giờ này tính phá giấc ngủ của bọn tao à?

- Ừm...Ừm... - Em lắc đầu, hai tay cố tìm cách để gỡ tay Emi ra khỏi tóc, nhưng với sức lực của một đứa con nít như em liệu có thể làm được điều đó? Tất cả ánh mắt của hàng chục người trong phòng đều đổ dồn về phía em, nhưng không một ai có ý định giúp em cả. Ngược lại, họ cảm thấy thích thú khi em bị Emi hành

hạ. Họ đều là người lớn sao lại có thể nhẫn tâm hành hạ một đứa con nít mới tám tuổi chưa hiểu sự đời như em chứ?

Chát!

Lại thêm một cái tát nữa dành cho em, lại một lần nữa em quay vòng và té xuống đất. Cả phòng được dịp cười ồ lên. Emi phúi phúi tay, điều đó cho thấy cô đã hả giận nhưng ngày nào em còn ở đây thì mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Dù cho có giận như thế nào đi nữa thì Emi vẫn không quên lời dặn của Zin. Cô đi đến góc phòng, nơi có một cái giẻ rách mang hình dạng của một chiếc áo đang nằm đó. Cô lấy nó lên rồi đưa cho em, sau đó cô mở tủ lấy ra một cái quần thun cỡ rộng ném vào người em rồi nói:

- Đồ cho mày đó, mau đi thay đi!

Em cầm bộ đồ lên rồi bước vào nhà vệ sinh, hai cái tát của Emi lúc nãy vẫn còn làm cho em xây xẩm mặt mày. Em vào đây chưa tròn một ngày mà đã phải chịu những sự hành hạ quá mức như vậy thì trong vòng mười năm, em có thể chịu đựng được không? Liệu em sẽ bỏ cuộc hay cố gắng chịu đựng để lấy lại được sợi dây chuyền kỉ niệm? Những câu hỏi đó không một ai có thể có câu trả lời chính xác ngoài em.

Em thay bộ đồ rách rưới đã ướt đầm nước mưa của mình ra, lau khô người rồi mặc vào bộ đồ mà Emi mới đưa. Cái áo cô đưa trông còn thắm hơn cái áo của em, nó không được lành lặn cho lắm. Nhưng không sao, dù cho cái áo nó có tàn tạ hơn đi nữa thì em cũng sẽ mặc vì em chỉ cần một bộ đồ khô để mặc cho khỏi nhiễm bệnh là được rồi. Nhưng còn cái quần, nó quá rộng so với em. Nếu em cử động mạnh là nó sẽ tuột xuống ngay. Em loay hoay tìm sợi thun rồi túm một bên quần rồi buộc chặt nó lại với nhau. Như vậy là xong, một bộ đồ “hoàn hảo” đã ngự trị trên người em.

Cạch!

- Ha ha ha! Cô bé nhỏ nòi ra kìa tụi mày ơi!

Em vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì lập tức bị bọn họ trêu chọc. Nếu như là người khác thì hẳn là sẽ rất ngại khi ở trong tình cảnh hiện giờ của em. Nhưng còn em thì không, nếu như ngại thì hai năm qua em đã không đi xin ăn với bộ dạng chẳng ra hình người rồi.

Em cười trừ nhìn họ rồi đi tìm chỗ ngủ. Phải nói là bọn họ hơi bị “hố” khi không thấy em phản ứng gì khác ngoài việc cười. Họ thở dài chán nản rồi quay lại giường ngủ tiếp.

Em nhìn tới nhìn lui mà vẫn không tìm được chỗ ngủ thích hợp. Có một cái giường còn trống một chỗ, em định đến đó xin ngủ nhưng lại không dám. Em quay sang nhìn Emi vì theo như lời Zin nói thì cô sẽ là người sắp xếp chỗ ngủ cho em.

Emi hiểu điều đó, nhưng cô sẽ không cho em ngủ ở một chỗ sạch sẽ được vì nó không phù hợp với một đứa ăn mày như em.

Emi chỉ tay vào cái giường lúc nãy mà em nhìn thấy rồi nói:

- Chỗ ngủ của mày kia kìa, nhưng mà mày phải hỏi xem Lina có cho một - đứa - như - mày ngủ chung không đã. - Là cô cố tình nhấn mạnh bốn chữ đó để lăng mạ em đây mà.

Cô đưa mắt nhìn Lina đang nằm trên giường, hiểu được ý trong đôi mắt của Emi thay vì cô từ chối một cách khôn khéo để không làm em đau thì cô lại dùng những lời lẽ miệt thị để nói với em:

- Khi nào trên người mày hết mùi hôi của một đứa ăn mày đi thì hãy mong ngủ chung với tao.

Em sững người, không hiểu vì sao họ lại ghét ăn mày đến thế. Làm ăn mày là sai sao?

Họ nghĩ họ ở trong một tòa nhà lớn như thế này thì có thể xem thường người khác hay sao?

Tuy em là ăn mày nhưng em chưa bao giờ làm hại ai hết, còn họ tuy sống trong cảnh giàu sang nhưng lại lấy cái giàu sang đó mà khinh thường, hành hạ người khác. Nếu như bây giờ em được một nửa giàu sang của họ thì chắc hẳn em sẽ lấy hết của cải của mình để chia cho những ai có hoàn cảnh khó khăn mà không

thấy tiếc. Tấm lòng của em cũng giống như cái tên của em vậy, vừa bao la vừa rộng lớn, không gì có thể thay đổi được điều đó.

Emi mỉm cười hài lòng với cái cách trả lời của Lina. Sau đó cô quay sang em, giọng của một người cảm thấy nuối tiếc một điều gì đó:

- Ôi trời ơi! Tiếc thật! Lina không cho cứng ngủ chung rồi, biết làm sao đây? Hay là cứng ngủ dưới đất đỡ đi ha. - Emi dừng lại, cô thấy như vậy vẫn còn nhẹ cho em quá nên cô nói thêm. - À mà không! Ngủ ở đây cũng không được, mùi hôi của cứng sẽ làm cho mọi người khó chịu lắm. Hay là cứng chịu khó xuống dưới bếp ngủ đi nha!

Những lời lẽ đầy nghiêng của Emi thật khó nghe, cô đã dồn em vào chân tường rồi mà vẫn chưa chịu tha cho em sao?

Em nhìn Lina rồi lại nhìn Emi, hai tay nắm chặt vào vạt áo cổ để không cho mình bật khóc. Nhưng tại sao lại không được? Em không thể làm chủ được nước mắt của mình, nó cứ lần lượt rơi xuống. Em cố bước thật nhanh để họ không thể nhìn thấy em khóc. Em không muốn cho họ thấy được sự yếu đuối trong em. Nhưng mà em chỉ là một đứa con nít, việc nước mắt rơi khi bị người khác hành hạ, khinh bỉ là một điều không thể tránh khỏi. Em làm sao có thể làm được điều đó trong khi hết lần này đến lần khác bọn họ đều làm tổn thương em?

Cố lau nhanh đi những giọt nước mắt mặn chát đang lăn dài trên má, em bước thật nhanh xuống nhà bếp.

Một khoảng tối bao trùm cả nhà bếp rộng lớn, chỉ có một chút ánh sáng lờ mờ của nhà trên rơi xuống thôi nhưng cũng đủ để cho em xác định được phương hướng và tìm chỗ ngủ.

Em đi đến chỗ mà em cho là tối nhất của nhà bếp, rồi từ từ ngồi xuống. Dựa người vào tường, hai tay em đặt chồng lên đầu gối và úp mặt vào đó.

- Hu hu hu!

Tiếng khóc nỉ non nghe thật thảm thiết. Em chẳng khác gì một con thú hoang bị nhốt trong lồng sắt mong chờ ngày được tự do vui chơi ở thế giới ngoài kia. Trông em thật tội nghiệp! Bây giờ em đang rất cần, rất cần một người bạn đồng tuổi để chia sẻ nỗi buồn cùng em. Nhưng trong phòng này toàn là người lớn, họ ghét em còn không hết thì lấy đâu ra người có thể hiểu và thông cảm cho em đây?

Em ngược gương mặt đầm lệ của mình lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Cánh cửa sổ đã bị nhòe đi bởi những giọt nước mưa bám trên mặt kính. Em cảm thấy mình cô đơn, lạc lõng, nước mắt rơi mỗi lúc một nhiều hơn. Em lại úp mặt xuống, bóng dáng cô độc bị bao trùm bởi khoảng không gian đen tối. Em dần dần chìm sâu vào giấc ngủ và mong rằng ngày mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

Ngoài trời, mưa vẫn cứ rơi, tiếng mưa rơi mỗi lúc một lớn hơn...

Liệu ngày mai mọi chuyện sẽ tốt đẹp hay...?

Sau cơn mưa, trời lại sáng.

Mọi vật lại trở về trạng thái ban đầu của nó.

Gió vẫn cứ thổi

Mây vẫn cứ bay

Và chim vẫn cứ hót

Mọi thứ... thật bình yên đến lạ.

Mặt trời cũng đã bắt đầu lên cao. Ánh nắng nhẹ dịu chiếu xuyên qua kẽ lá và rơi thẳng xuống nền đất ẩm thấp. Những giọt mưa đêm qua đâu đó vẫn còn đọng lại trên lá, chúng lần lượt rơi xuống rồi thấm nhanh vào đất như không muốn ở lại trần thế lâu hơn.

Một giọt

Hai giọt

Rồi ba giọt

Chúng cứ thế mà rơi xuống cho đến khi ánh nắng của mặt trời làm cho chúng bốc hơi đi hết. Những tiếng ngáp ngáp, ngáp dài của mọi người trong phòng ở gian nhà bếp vang lên. Họ vươn mình uể oải, buộc tóc lại gọn gàng rồi lần lượt thay phiên nhau đi làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, họ bắt tay vào công việc làm bếp để chuẩn bị bữa sáng cho những người chủ ở cùng tầng.

Ở góc bếp, em vẫn còn ngủ say trong tư thế gục mặt xuống hai tay đang chống lên gối. Chắc là vì đêm qua có nhiều chuyện đã xảy ra quá nên người em vẫn còn mệt. Những tiếng lục đục khó nghe của nồi, chảo, chén, đĩa trong bếp vẫn không thể làm em thức giấc cho đến khi Emi lấy chân đạp đạp vào người và kèm theo tiếng quát lớn:

- Con ranh kia! Giờ này mà còn chưa chịu dậy, bộ mày định ngủ tới tối à?

Tiếng quát lớn của Emi làm cho em giật mình. Em vội ngẩng đầu lên, lấy hai tay dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn. Hình ảnh đầu tiên mà mắt em nhận được là Emi đang đứng chống nạnh, gương mặt đằng đằng sát khí như muốn giết người tới nơi. Em lật đật ngồi dậy, mắt không dám nhìn thẳng vào gương mặt đang giận dữ ấy. Mà không chỉ có Emi, tất cả mọi người trong bếp đều đang nhìn em với cặp mắt náy lửa. Em cúi mặt xuống rồi lách người qua Emi để đi vào nhà vệ sinh.

Em hứng từng đợt nước lạnh đưa lên mặt, vuốt lên vuốt xuống để cho cơn buồn ngủ qua đi. Cảm giác thật dễ chịu!

Tắt vòi nước, em kéo vạt áo của mình lên để lau mặt. Sau khi thấy mình đã tỉnh ngủ hẳn, em mới từng bước rời khỏi nhà vệ sinh.

Cạch!

Em vừa bước ra thì thấy Emi đã đứng trước cửa từ lúc nào. Trên tay cô đang cầm cây lau nhà và xô nước lạnh. Đặt xô nước xuống, cô đưa cây lau nhà cho em rồi ra lệnh:

- Lên nhà trên dọn dẹp phòng cho bọn tao! Mày nhớ là phải làm cho sạch đó, mày mà làm không xong thì đừng hòng mà ăn cơm. Nghe rõ chưa?

Em gật đầu rồi xách xô nước và cây lau nhà đi.

Nhưng vì xô nước quá nặng nên em cầm không nổi. Đi được vài bước thì em lại đặt xô nước xuống, thở hổn hển như chạy maratông mười nghìn mét. Phải chật vật lắm em mới “rinh” được xô nước lên nhà trên.

Em dựng cây lau nhà vào tường rồi trèo lên giường bắt đầu với công việc dọn dẹp. Đầu tiên là xếp mền gối lại cho ngay ngắn, sau đó phải quét nhà cho sạch sẽ rồi mới đến lau nhà.

Em nhúng cây lau nhà vào trong xô nước, vắt cho hơi khô rồi mới bắt đầu lau. Những công việc này đối với em không có gì là khó vì lúc trước em vẫn thường hay giúp mẹ làm việc nhà mà.

Em lau tới, lau lui, lau qua, lau lại, lau cho đến khi không còn một chỗ dơ nào nữa thì em mới dám ngưng.

Đứng chống cây lau nhà xuống đất, em nhìn lại thành quả mà mình vừa làm xong. Sàn nhà sạch bong, đồ đạc thì gọn gàng, ngăn nắp đâu vào đó. Nói chung là tất cả mọi thứ đều ổn.

Em mỉm cười hài lòng rồi xách xô nước đi đổ, nhưng em vừa quay đi thì đụng phải Emi làm cho xô nước dơ mém xúi nữa là đổ đầy sàn. Emi vội đẩy người em ra, lấy tay phủi phủi người mình. Cô nhăn mặt, hỏi:

- Mày lau dọn sạch chưa đấy?

Em cố định thần sau cú va chạm lúc nãy rồi nhẹ gật đầu. Emi không tin, cô vội bước lên trên để xem thử.

Nhìn một lượt khắp phòng, Emi cũng phải công nhận là em làm rất tốt nhưng cô lại không muốn thừa nhận điều ấy ra miệng. Quay sang em, cô gắt:

- Lau như thế này mà mày bảo là sạch à? Đi lấy nước lau lại, mau!

Lời nói của cô vừa dứt thì em chồm người lên phía trước để xem. Em nhú mày khó hiểu : Sạch lắm rồi mà! Sao còn phải lau lại?

- Mày không nghe tao nói gì hả con kia? Mày định cãi lời tao đấy à?

Em cứ ngây người ra đó cho đến khi Emi quát lên thì em mới gật gật xách xô đi.

Thế là em lại phải lau thêm một lần nữa mặc dù chẳng còn gì để lau. Em thật ngây thơ khi không biết rằng Emi đang cố tình hành hạ em. Em chỉ nghĩ là chắc mình chưa lau sạch theo như lời cô nói thôi chứ không nghĩ gì khác. Mà thôi kệ! Cứ coi như là em đang tập thể dục buổi sáng đi.

Khi em làm xong hết mọi chuyện cũng là lúc mọi người đang ăn cơm. Em e dè không biết nên ngồi đâu bây giờ thì Emi đưa tô cơm cho em, rồi bảo:

- Mày bưng ra góc kia ngồi ăn đi! Ở đây không có chỗ cho mày đâu.

Cách con người đối xử với con người là như thế sao?

Em nhìn bọn họ đang quay quần trước một bữa ăn thịnh soạn rồi lại nhìn vào tô cơm mình đang cầm - chỉ là một tô cơm trắng không có lấy một miếng rau, miếng thịt. Nhưng em lại không nói hay phàn nàn gì vì em biết biết thân phận của mình là gì mà.

Em cầm tô cơm rồi ra góc mà Emi chỉ từ từ ngồi xuống ăn. Múc từng muỗng cơm đưa lên miệng, cảm giác khô khan làm em nuốt không trôi nhưng em vẫn cứ ăn. Chẳng phải lúc trước khi còn là ăn mày em cũng thường ăn như vậy sao?

Sea à! Mày ăn là để sống chứ không phải sống để ăn. Dù có nuốt không trôi thì mày vẫn phải ăn. Từ đây cho đến ngày đó còn dài lắm, nếu mày không ăn thì sẽ không có sức đâu mà làm việc.

Em vừa ăn vừa tự nhủ với bản thân mình như thế. Không bao lâu thì tô cơm em ăn đã hết sạch, nhưng mà... mắc nghẹn quá!

Em vội đặt tô cơm xuống rồi chạy đi lấy nước uống.

Vừa lúc đó thì Luck bước vào. Y không thèm để ý đến bọn người đang ăn cơm mà đôi mắt như đang tìm kiếm một người nào đó. Hành động khinh người của y khiến Emi ghét vô cùng. Cô đặt chén cơm xuống, đứng dậy hỏi với thái độ khinh khỉnh:

- Tìm ai?

- Sand! - Y trả lời cộc lốc.

- Sand? - Emi nhú mày lấp lại, trong phòng này làm gì có người nào có cái tên khác người như vậy. Suy nghĩ một lúc rồi đôi lông mày cô chợt giãn ra khi nhìn thấy em đang uống nước. Ngoài em ra thì còn ai "xứng đáng" với cái tên ấy chứ. Cô nhìn Luck rồi chỉ tay vào em - Nó kia kìa.

Luck nhìn theo hướng tay mà Emi chỉ. Y khá là ngạc nhiên với bộ đồ mà em đang mặc nhưng y lại không nói gì. Y nhếch môi nhìn Emi rồi đi đến chỗ em, buông câu ngắn gọn:

- Thiếu gia cần gặp người.

Em như chôn chân tại chỗ khi nghe thấy hai chữ "thiếu gia" được phát ra từ miệng của Luck. Mới sáng sớm mà hắn đã muốn gặp em rồi ư? Tuy hắn muốn gặp em nhưng em lại không muốn gặp hắn vì lý do đơn giản chỉ có một: Em sợ hắn. Khi ở gần hắn, em cảm thấy mình như đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết vậy. Hôm qua hắn bắt em đứng ngoài mưa gần một tiếng đồng hồ mới chịu tha, còn hôm nay hắn định bắt em làm gì đây?

Em nhìn Luck, ánh nhìn cầu khẩn trông đến tội. Em thực sự không muốn đi chút nào, nhưng nếu em không đi thì đồng nghĩa với việc em cãi lời hắn và khi hắn nổi giận thì ai biết được mọi chuyện sẽ ra sao?

Em cất chai nước vào tủ rồi quyết định đi theo Luck. Đi ngang qua người Emi, y không cảm ơn cô lấy một tiếng mà còn nhếch môi cười đêu như muốn khiêu chiến. Emi tức lắm nhưng cô lại không làm gì được y, chỉ biết đứng đó mà luân miệng rửa y là tên chết bầm, đáng ghét cho đến khi y và em rời khỏi gian nhà bếp thì mới thôi.

...

Từng bước từng bước theo sau Luck mà lòng em cứ thấp thỏm không yên. Em mong sao thời gian cứ kéo dài mãi để em không phải chạm mặt hần ngay lúc này. Nhưng chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi, không thể miễn cưỡng được đâu.

Đứng trước cửa nhà hần, trong khi em vẫn còn chưa hết sợ thì Luck đã đưa tay gõ cửa.

Cộc... cộc... cộc

- Vào đi! - Bên trong là tiếng nói lạnh tanh của hần vọng ra.

Được lệnh, Luck đẩy cửa bước vào.

Hần đang ngồi trên ghế sofa, vắt chân chữ ngũ. Mắt hần nhìn chăm chăm vào tờ giấy A4 đang cầm trên tay mà không thèm liếc nhìn em lấy một cái. Đến khi em và Luck lại gần thì hần mới đưa mắt lên nhìn, nhưng không phải nhìn em mà là nhìn Luck. Vẫn giữ tờ giấy trên tay, hần ra lệnh:

- Người chuẩn bị đi!

Câu nói của hần vừa được buông ra thì Luck gật đầu rồi đi ra ngoài. Một lúc sau, y trở vào với cây roi đang cầm trên tay. Trong khi em còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì hần lên tiếng giải đáp thắc mắc cho em:

- Tao có một trò chơi đặc biệt muốn dành riêng cho mày. Trò này tuy nhẹ nhàng nhưng nếu mày không cẩn thận thì cũng rất là đau đấy.

Nói rồi hần đưa tờ giấy A4 đang cầm trên tay và cây bút màu sáp ở trên bàn cho em, mắt hần chạm ngay vào bộ đồ mà em đang mặc. Cũng như Luck hần cũng im lặng không nói gì, đơn giản vì hần nghĩ ăn mặc như vậy mới đúng nghĩa của một đứa ăn mày.

Em đưa tay nhận lấy tờ giấy và cây bút màu từ tay hần, miệng run run không nói thành lời. Mắt em nhìn vào những vòng tròn méo mó được vẽ trên giấy mà vẫn không hiểu ý hần muốn nói gì nhưng em lại e dè không dám hỏi. Hần đoán biết được điều đó nên nhếch môi, giải thích:

- Luật chơi như thế này, mày hãy dùng cây bút màu đó tô vào những vòng tròn trên giấy. Nếu như mày sơ suất để nó lem ra ngoài thì Luck sẽ dùng cây roi đó quất vào người mày một cái. Cuộc chơi sẽ chấm dứt nếu như mày hoàn thành xong 25 vòng tròn trên đó. - Hần ngưng lại, nhìn vẻ mặt đang thất thần của em rồi tiếp - Bây giờ thì mày đã hiểu luật chơi rồi chứ?

Em như muốn khuyu xuống ngay khi hần vừa dứt lời. Tại sao hần lại có thể nghĩ ra một trò độc như thế để hành hạ em chứ? Hần thật chẳng khác gì một con ác quỷ đội lốt người, một con cáo già đội lốt nai tơ, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ để em hiểu hết con người hần đâu. Chuyện... vẫn còn dài mà.

Em nắm chặt tờ giấy trong tay rồi gật nhẹ đầu. Em biết mình không thể làm trái ý hần nên cách tốt nhất là đành làm theo.

Nhưng điều đáng nói ở đây là hần tàn nhẫn đến độ không cho em lấy một cái bàn để kê, hần buộc em phải ngồi đất. Em cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc phải cẩn thận chịu đựng và làm theo yêu cầu của hần.

Đặt tờ giấy xuống đất, em từ từ ngồi xuống một cách khó nhọc. Trước mặt em là hần đang ngồi với dáng điệu kênh kiệu hết sức, ánh nhìn chứa đầy sự thích thú nhìn em. Còn sau lưng em là Luck đang đứng phe phẩy cây roi trên tay như thể y có thể đánh em bất cứ lúc nào ngay khi em làm sai.

Em nuốt nước bọt, cổ trắn tỉnh lại tỉnh thần đang bị hai con người kia làm cho kinh sợ. Cây bút màu trên tay em từ từ hạ xuống và chạm ngay vào vòng tròn đầu tiên. Tay em hơi run khiến cây bút đang cầm cũng run theo. Em cố gắng tô thật chậm, thật chậm để màu không bị lem ra ngoài.

Không gian phút chốc bỗng trở nên yên lặng.

Tích tắc... Tích tắc...

Tiếng đồng hồ treo tường kêu lên từng hồi như muốn phá tan đi cái không khí ngột ngạt, sặc mùi nguy hiểm này.

Một phút, hai phút trôi qua một cách nặng nề.

Phù, cuối cùng thì em cũng đã hoàn thành xong vòng tròn đầu tiên trong sự lo lắng và sợ hãi tột cùng của em. Hắn ngồi xem này giờ nên cũng khá là ngạc nhiên vì vòng tròn đó không dễ gì mà tô được. Hắn đã cố tình vẽ thật xấu để em lệch tay nhưng có lẽ hắn đã lầm, bằng chứng là em đã làm được đó thôi.

Em thở phào nhẹ nhõm, thật là may mắn cho em khi đã qua được vòng tròn đầu tiên. Em nhẹ lau mồ hôi trên trán rồi bắt đầu tô tiếp vòng tròn thứ hai. Vòng tròn này còn khó hơn vòng tròn trước, vì nó nhỏ và ngoằn ngoèo hơn nhiều. Liệu lần này em có may mắn như lần trước không?

Em sẽ ra khỏi nhà hắn với thân thể lành lặn hay với những vết thương rách buốt do cây roi trên tay Luck gây ra?

3. Chương 3: Người Tốt Duy Nhất Trong Thế Giới Quỷ

Không gian yên lặng bao trùm cả ngôi nhà rộng lớn. Sự sợ hãi đang không ngừng vây lấy thân hình bé nhỏ khiến tay em cứ run lên mãi. Đặt bút màu vào vòng tròn thứ hai, em tô một cách cẩn thận và tỉ mỉ. Mồ hôi trên trán em bắt đầu túa ra nhiều hơn vì căng thẳng. Hắn ngồi đó, vẻ mặt cực kì tức giận. Vốn là một người có tính kiên nhẫn không cao nên khi thấy em cứ tô từng chút, từng chút như vậy hắn cảm thấy rất khó chịu. Hắn bực bội quát:

- Nhanh lên!

- O...

Tiếng quát đột ngột của hắn làm cho một người đang chú tâm vào công việc như em phải giật mình, cây bút màu cũng theo đó mà sượt một đường dài ra vòng tròn nhỏ. Em hiểu được mình sắp phải bị gì nên cắn răng và nhắm mắt lại chờ cho đòn roi kia giáng xuống người mình. Hắn cười hiềm rồi nhìn Luck. Luck hiểu ý, y vung cây roi lên cao và hạ xuống tấm lưng nhỏ bé của em một cách không thương tiếc.

Chát!

- Á!

Dù đã mím chặt môi để cho nỗi đau không bật thành tiếng nhưng vì quá đau nên bất buộc em phải kêu lên, nước mắt cũng vì vậy mà tuôn ra. Cánh tay em từ từ vòng ra sau lưng và xoa xoa chỗ vừa bị đánh cho đỡ đau, nhưng em càng xoa thì nó lại càng đau thêm. Em rút tay lại, thôi không xoa nữa rồi tiếp tục tô tiếp những vòng tròn còn lại.

- Hức! Hức!

Từng tiếng nấc nhẹ được cất lên. Nỗi đau thể xác đang không ngừng dày vò em khiến cho đầu óc em không thể nào tập trung được. Những vòng tròn tiếp theo, vòng nào em cũng đều bị lệch tay và làm cho màu lem hết ra ngoài. Mỗi lần như thế em đều cắn chặt răng và nhắm mắt lại để nhận lấy sự trừng phạt.

Chát!

Chát!

Những đòn roi liên tục từ tay Luck được quất vào người em. Cảm giác đau rát còn hơn hàng ngàn mũi kim đâm vào. Da thịt non nớt của em làm sao có thể chịu nổi đây?

Nước mắt em vô tình rơi xuống và trúng vào một trong những vòng tròn mà em chưa tô. Em hốt hoảng vội lau đi những giọt nước mắt đang gây trở ngại cho mình. Em không muốn cái đồ vật không có mắt kia chạm vào người em thêm một lần nào nữa đâu. Đau lắm!

- Ha ha ha!

Đột nhiên hắn cười lớn, một giọng cười lạnh tanh không có chút tình người. Đường như hắn đang rất thỏa mãn với trò chơi mà mình bày ra, bằng chứng là hắn đang cười hô hố như một tên bệnh. Sau khi cười một trận đã đời, hắn mới ngưng lại, từng lời từng lời nói móc em:

- Sao mày không cười mà lại khóc? Chẳng phải mày là một đứa rất thích cười sao?

Nói rồi hắn nhìn em như chờ đợi câu trả lời nhưng đáp lại lời hắn chỉ là những tiếng nấc đang nghẹn đắng trong cổ họng em. Hắn đã thừa biết câu trả lời rồi mà, tại sao còn hỏi em? Thử hỏi nếu như hắn là em và bị những đòn roi đau đớn kia quất vào người thì hắn có cười nổi không?

Chát!

Lại thêm một đòn roi nữa quất vào người em khi em một lần nữa bị lệch tay. Vết thương cũ chưa hết đau thì vết thương mới lại tìm đến, vết thương chồng vết thương. Tầm lưng bé nhỏ của em dù đã được một lớp áo khá dày che chở nhưng nó vẫn không thể che được cho một thứ chất lỏng màu đỏ đang dần dần hiện ra, làm ướt đầm cả một khoang áo. Nước mắt em cũng vì vậy mà tuôn ra nhiều hơn. Em không biết, thực sự không biết đây là lần thứ bao nhiêu em khóc nữa, và em cũng đâu biết nỗi đau mà em đang phải chịu lại chính là niềm vui của hắn. Chưa bao giờ hắn cảm thấy vui như thế này cả, nhưng có một điều khiến hắn cảm thấy hơi tiếc là tại sao em không đến nhà hắn sớm hơn để hắn không phải cảm thấy cô đơn, buồn chán như bao năm qua? Nhưng mà thôi, không sao cả! Chẳng phải là bây giờ hắn đang rất vui sao?

Nhìn tầm lưng đang đỏ dần lên vì máu của em mà hắn thấy hả dạ. Còn em dù đang rất đau nhưng lại không dám bật khóc thành tiếng, chỉ dám nấc nhẹ lên thôi. Nhưng những tiếng nấc nhẹ ấy liệu có làm cho em đỡ đau bằng khi em khóc lớn lên không? Còn hắn, hắn hành hạ em một cách tàn nhẫn như thế vậy hắn có nghĩ đến nếu như một ngày nào đó không có em hắn sẽ sống như thế nào không?

Cạch!

Cánh cửa bật mở, một dáng người quen thuộc bước vào. Liz ngỡ ngàng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cậu đứng bất động ở đó hồi lâu cho đến khi Luck giơ roi lên và định đánh vào người em thì cậu mới kêu lên:

- Dừng lại!

Luck khựng lại, cây roi vẫn giơ trên không trung và không có ý định đáp xuống. Y nhìn Zin như chờ đợi một câu trả lời nhưng Zin lại không nói gì, hắn nhìn Liz rồi ra lệnh cho Luck bỏ roi xuống. Hắn hỏi:

- Cậu đến đây có chuyện gì không?

Bỏ qua câu hỏi của hắn, Liz vội chạy đến đỡ em lên. Nhưng em vừa đứng được chút xíu thì cả thân hình em lại đổ rạp xuống, cảm giác đau ê ẩm khiến em không đứng nổi. Liz trao cho hắn ánh nhìn thất vọng rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng lấy hai tay em vòng qua cổ mình rồi công em đi. Luck toan chặn lại thì nhận được cái phẩy tay của hắn ý bảo: “Cứ để họ đi!” nên y đành yên phận đứng đó.

Hắn nhìn theo Liz và em mãi cho đến khi cả hai khuất bóng sau cánh cửa đen lớn thì mới thôi. Hắn nhìn lên trần nhà, thả giọng nói lạnh tanh vào không trung:

- Hôm nay chơi tới đây thôi vậy!

...

Liz công em về nhà mình. Cậu từ từ thả em ngồi xuống chiếc giường êm ái của mình rồi chạy đi lấy hộp dụng cụ y tế. Cậu lấy một miếng bông gòn thật to rồi vén áo em lên để chạm vết thương nhưng cậu vừa đụng tới vạt áo thì em nhẹ đẩy tay cậu ra, không cho cậu đụng vào người. Cậu cũng hiểu được ý em nên cười, nói:

- Em đừng sợ! Anh chỉ muốn giúp em chữa trị vết thương thôi!

Khác với Zin hay nói năng nặng lời với em thì lời nói của Liz thật nhẹ nhàng và ấm áp. Tuy cậu là bạn thân của Zin nhưng tính cách của hai người thì hoàn toàn trái ngược nhau. Liz thì dịu dàng, ấm áp còn Zin thì lạnh lùng, tàn ác. Dù tính cách không giống nhau nhưng cả hai vẫn chơi thân với nhau từ nhỏ cho đến giờ.

Em nhìn Liz dè chừng, trong tòa nhà này ai cũng xem thường và đối xử tệ với em hết vậy tại sao Liz lại tốt với em? Phải chăng cậu làm thế là có mục đích?

Đôi mày em chột nhứ lại, cảm giác đau rát vì những vết thương ở lưng khiến em không tài nào chịu nổi. Mắt em bắt đầu tái xanh, mắt cũng dần hoa lên rồi sau đó ngã người xuống giường và lịm đi.

Liz hốt hoảng, cậu vội bế em nằm thẳng lại trên giường rồi bảo Kimmy - người giúp việc của nhà cậu lên chăm sóc và thay đồ cho em. Sở dĩ cậu không tự mình làm như ý định ban đầu là vì cậu tôn trọng em. Cậu không muốn lợi dụng lúc em đang ngất đi mà xâm phạm em, với lại chẳng phải lúc này em đã không cho cậu chạm vào người em hay sao?

Giao phó mọi việc cho Kimmy xong rồi cậu ra ngoài phòng khách ngồi trầm tư ở đó. Cậu đang nghĩ tới hành động và vẻ mặt của em lúc này khi cậu định chữa trị vết thương cho em. Em thật đúng là một cô bé ngốc! Cậu có định làm gì em đâu cơ chứ sao em lại hành động cứ như là cậu đang muốn “sàm sỡ” em như thế?

...

Sáng hôm sau.

Em tỉnh dậy trong một không gian hoàn toàn khác hẳn với gian nhà bếp mà mình đã ngủ trước đó. Mắt lảo liên nhìn quanh quất như muốn dò xét xem nơi này là nơi nào. Bỗng hình ảnh của ngày hôm qua khi Liz công em về đây chợt hiện về, bây giờ thì em mới nhớ ra rằng đây chính là nhà của Liz.

Em gượng người ngồi dậy, vết thương ở lưng tuy đã được chữa trị nhưng cảm giác đau nhức thì vẫn còn. Em nhìn quanh căn phòng một lần nữa rồi lại nhìn xuống bộ pijama mà mình đang mặc. Một câu hỏi mơ hồ hiện ra: Ai là người đã thay đồ cho em?

Câu hỏi đó sẽ được giải đáp ngay khi Liz bước vào. Cậu cho hai tay vào túi rồi bước đến chỗ em, nở nụ cười hiền, cậu hỏi:

- Em đã thấy đỡ hơn chưa?

Cũng như hôm qua, em đưa ánh mắt dè chừng nhìn cậu một lúc lâu mới dám cất tiếng hỏi:

- Ngài là người đã thay đồ cho tôi?

- Hả? Ha ha ha! - Liz từ ngạc nhiên chuyển sang buồn cười vì câu hỏi ngốc nghếch của em. Em nghĩ cậu là người như thế nào mà lại đi hỏi câu đó?

Ôi trời! Em còn nhỏ như thế mà đầu óc đã biết suy nghĩ bậy bạ rồi. Thiệt là...

Em nhìn cậu khó hiểu, khi không lại cười người ta à!

Thấy em cứ nhìn mình mãi nên cậu thôi không cười nữa rồi trả lời câu hỏi của em:

- Không phải anh đâu! Là anh nhờ Kimmy chữa trị vết thương và thay đồ cho em đó.

- Kimmy?

- Phải! Cô ấy là người giúp việc cho nhà anh! - Liz nhìn em cười, nói - Em còn muốn hỏi gì nữa không?

Câu hỏi của Liz làm em hơi ngượng, em còn một câu hỏi nữa muốn hỏi cậu nhưng lại không dám. Cậu cũng nhận ra được điều đó nên cậu cười rồi “mở lối” cho em đi:

- Có gì em cứ hỏi, đừng ngại!

Vừa nghe xong câu nói đó của Liz thì em đã lên tiếng hỏi ngay, nhưng trong câu hỏi vẫn còn chút gì đó hơi ngượng:

- Tại sao... ngài lại tốt với tôi như vậy?

- Vì anh vốn không phải là người xấu mà! - Liz thản nhiên đáp rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cậu nói. - Em đừng gọi anh bằng ngài nữa mà hãy gọi bằng anh xưng em đi. Anh 12 tuổi, chắc tuổi anh cũng lớn hơn em mà, đúng không?

- ... - Em gật đầu.

- À mà tên em là gì vậy?

- Sand! - Thốt ra cái tên ấy mà mặt em buồn rười rượi. Em không muốn người ta gọi em bằng cái tên nhỏ bé như thế đâu. Em muốn được gọi bằng Sea - một cái tên cao cả của đại dương nhưng lại không thể. Vì

bây giờ em đâu có còn được tự do như trước nữa, số phận em giờ đây đang phụ thuộc vào con người không có nhân tính kia, nên việc em muốn được người gọi bằng Sea là một điều không thể.

Liz thấy cái tên của em hơi lạ, cậu định hỏi em là tại sao ba mẹ lại đặt cho em cái tên như vậy nhưng thoáng thấy nét buồn hiện lên trên gương mặt em thì cậu lại thôi. Cậu cười rồi lên tiếng giới thiệu tên mình:

- Còn anh tên là Liz, từ giờ chúng ta trở thành bạn nhé!

Em hơi ngạc nhiên khi nghe Liz nói thế. Cậu là người đầu tiên muốn kết bạn với một đứa “khổ rách áo ôm” như em. Em rưng rưng nước mắt nhìn cậu, miệng nói không nên lời. Đến khi cậu hỏi em có đồng ý không thì em mới gật đầu.

Một nụ cười thoáng hiện trên khóe môi chúm chím của em.

Phải nói là trong tòa nhà này, Liz là một người tốt. Một người tốt duy nhất trong thế giới quỷ!

Em bước xuống giường một cách khó nhọc. Em đã ở đây hơn một ngày rồi nên bây giờ cần phải về. Mặc dù em biết nơi đó sẽ chẳng bao giờ đón tiếp em nhưng đó là nơi mà Zin đã sắp xếp cho em ở nên em đành phải tuân theo.

Liz đỡ em bước xuống rồi bảo em chờ cậu một chút. Em không biết cậu định làm gì nhưng vẫn vui vẻ nghe theo. Cậu đi đến tủ quần áo của mình rồi lấy ra một túi đồ mà cậu đã cho người chuẩn bị từ hôm qua đưa cho em. Em chần chừ, không biết có nên nhận hay không thì Liz cầm tay em lên và đặt túi đồ vào đó, kèm theo câu nói:

- Em cứ lấy mấy bộ đồ này mà mặc, đừng mặc những bộ giống như hôm qua nữa. - Cậu ngưng lại, nhìn em cười rồi tiếp - Còn bây giờ thì xuống bếp ăn sáng với anh. Ăn xong anh sẽ dẫn em về, chịu không?

Liz nhìn em cười hiền, nụ cười của cậu nó khiến cho em muốn từ chối cũng không được. Với lại Liz tốt với em như thế, em cũng nên đồng ý để cậu được vui chứ.

Nghĩ thế, em cười nhìn lại cậu rồi nhẹ gật đầu.

Sau đó, cả hai cùng nhau bước xuống bếp - nơi mà tất cả các món ăn ngon đều được bày sẵn trên bàn. Mùi thơm của từng món bốc lên, xộc thẳng vào chiếc mũi bé xinh của em. Em hít hít vài cái rồi chột ngẩn người ra. Các món này, khi còn sống mẹ vẫn thường hay nấu cho em ăn. Bây giờ nhìn lại, em cảm thấy nhớ mẹ vô cùng. Mẹ em là một người phụ nữ rất đẹp. Mẹ vừa đoan trang vừa thùy mị, lại còn nấu ăn rất ngon nữa. Những món mẹ nấu, món nào em cũng thích hết. Nhưng mà giờ đây, em không còn được ăn những món ăn mà mẹ nấu nữa rồi. Kể từ cái ngày vụ cướp kinh hoàng kia xảy ra, ba mẹ em đã ra đi... họ đã ra đi mãi mãi và không bao giờ trở về với em nữa.

Một giọt pha lê trong suốt từ khóe mi em trào ra. Cứ mỗi khi nghĩ đến ba mẹ là nước mắt em lại không kiềm được, nó cứ không ngừng tuôn ra. Nếu nỗi đau của em có thể theo nước mắt mà ra ngoài thì em sẽ khóc... khóc cho đến khi nào nỗi đau ấy không còn nữa. Nhưng tại sao nước mắt em đã rơi mà lòng em vẫn còn đau nhói như thế này?

Liz đứng người đứng đó, cậu không hiểu tại sao em lại khóc nhưng cậu lại không hỏi. Cậu thoáng nghĩ chắc là có chuyện gì đó khiến em không vui nên em mới khóc như vậy. Nếu như cậu hỏi em: “Tại sao lại khóc? Có chuyện gì khiến em không vui à?” thì hẳn là em sẽ còn buồn hơn nữa nên cậu mới không hỏi.

Cậu từng bước đến bên em, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt buông bình đang không ngừng rơi ra trên má em, cậu nói:

- Đừng khóc nữa! Ngồi vào bàn ăn sáng với anh đi.

Em lấy tay nhẹ lau nước mắt còn vương lại trên mi rồi ngồi xuống ghế. Liz ngồi kế bên em, cậu bới cơm và gấp đồ ăn vào chén cho em. Cái cách cậu quan tâm em hết như một người anh trai quan tâm một người em gái.

Nhìn vào chén cơm đầy ắp thức ăn mà Liz vừa gấp cho em, nước mắt em lại một lần nữa rơi xuống. Hành động vừa rồi của Liz cũng giống như mẹ em ngày đó, chỉ khác một điều là mỗi khi gấp thức ăn cho em, mẹ đều nói:

- Ăn nhiều vào cô công chúa bé nhỏ của mẹ, ăn nhiều cho mau lớn!

Mẹ đã nói như thế mỗi khi đến giờ ăn. Câu nói đó em sẽ không bao giờ quên, mãi mãi không bao giờ quên. Vì đó... là câu nói cho bữa ăn cuối cùng của em và mẹ.

Lấy tay lau nước mắt lần nữa rồi em cầm đôi đũa lên nhưng lại không biết cách sử dụng. Gắp một miếng thịt bò, em chưa kịp đưa lên miệng thì nó lại rớt xuống. Em cố thử lại một lần nữa nhưng không được. Liz thấy vậy, cậu liền đặt chén cơm mình đang ăn dở xuống, chạy đi lấy cái muỗng ở trên kệ bếp rồi đưa ra trước mặt em, từ tốn nói:

- Lần sau em đừng như thế nữa, đừng cố làm việc gì mà mình không biết làm.

Rồi cậu đặt cái muỗng xuống bàn và trở về chỗ ngồi của mình.

Em nhìn Liz với đôi mắt biết ơn. Em không biết tại sao cậu lại hiểu em đến thế trong khi chính em còn không biết là em đang muốn gì và nghĩ gì nữa mà.

Em bỏ đôi đũa xuống rồi cầm cái muỗng đang yên vị trên chiếc bàn lên. Múc một muỗng cơm thật to rồi cho vào miệng, em dùng hết sức mình để nhai nó. Em ăn chưa hết muỗng này thì lại múc thêm muỗng khác. Liz nhìn em chăm chăm, cậu nghĩ là em sợ cậu giành ăn với em nên em mới ăn vội như vậy. Nhưng cậu đã nghĩ sai rồi, sợ dĩ mà em ăn nhiều như thế là vì em muốn tìm lại mùi vị của ngày xưa, mùi vị mà em đã từng ăn khi bên cạnh ba mẹ em nhưng tuyệt nhiên em lại không tìm được mùi vị đó ở đây. Thức ăn tuy giống nhưng mùi vị lại không, có lẽ... em sẽ không bao giờ cảm nhận lại được mùi vị đó nữa, KHÔNG BAO GIỜ!

...

Sau khi cả hai ăn xong, Liz dẫn em về lại gian nhà bếp. Trên đường đi, em cố ghi nhớ lại con đường này để sau này dễ đi lại nhưng con đường vừa dài lại vừa nhiều ngã rẽ rất khó để một cô bé tối dạ như em nhớ được. Mà chắc có đi đến mười lần thì em cũng không thể nào tiếp thu vào bộ óc bé nhỏ của em được đâu.

Liz quay sang em, thấy mặt em bắt đầu trở nên nhăn nhó thất thường, cậu hỏi:

- Có chuyện gì mà trông em có vẻ khó chịu thế? Bộ vết thương còn đau à?

Em đưa đôi mắt đáng thương nhìn Liz rồi gật đầu. Cảm giác nhói lên ở lưng khiến em không tài nào chịu được. Từng bước chân mà em đi càng làm cho vết thương có cơ hội để hành hạ em hơn. Em nắm chặt túi đồ và cắn chặt môi lại với nhau để đè nén cho cơn đau giảm đi. Liz cũng biết là em đang đau lắm nhưng cậu không biết phải làm gì hơn ngoài việc an ủi em bằng lời nói:

- Em đừng lo! Nghỉ ngơi vài ngày là vết thương sẽ hết đau thôi.

Đáp lại lời nói của Liz chỉ là sự im lặng từ em. Chắc là cậu không biết chuyện gì đã xảy ra ngay khi lần đầu tiên em bước chân vào gian nhà bếp nên cậu mới nói thế. Nếu như em về đó mà có thể nghỉ ngơi dù chỉ là nửa ngày thôi thì đó đúng là chuyện lạ đối với em. Ngay bây giờ, em có thể nói cho Liz biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra để cậu có thể giúp đỡ cho em, nhưng suy nghĩ lại thì em không nên làm thế. Liz đã giúp em như vậy là quá đủ rồi, em không nên làm phiền cậu nữa. Với lại, em không phải là một đứa mách lẻo hề khi chuyện gì xảy ra thì lại co giò chạy đi méc.

Cả hai im lặng suốt quãng đường đi cho đến khi về tới gian nhà bếp.

Dừng lại ở trước cửa bếp, Liz dẫn em vài điều rồi bước đi. Vừa lúc đó, Emi từ trong nhà bước ra. Cô thoáng thấy bóng dáng Liz vừa khuất sau dãy hành lang rồi lại nhìn em đang đứng e dè trước cửa không dám vào. Cô nhìn bộ đồ mà em đang mặc rồi nhìn xuống túi đồ mà em đang cầm, đôi mày cô chột nhứ lại. Đứng khoanh tay dựa lưng vào tường, cô bắt đầu tra hỏi em:

- Đồ ở đâu mà mày mặc và đem về thế?

Em nhìn Emi, nhìn thấy đôi mắt sắc lẹm của cô đang chĩa vào người em. Em sợ hãi vội cúi đầu xuống, nhỏ giọng trả lời:

- Dạ, của anh Liz!

- Cửa anh Liz! - Emi trề môi nhái lại giọng nói của em rồi sau đó hỏi tiếp - Bộ mày thân với cậu Liz lắm hay sao mà cậu ấy cho đồ mày mặc? Hay là... mày dụ dỗ cậu ấy?

Hai câu hỏi đó của Emi em không trả lời được, hay nói đúng hơn là em không biết phải trả lời như thế nào cho đúng nữa. Em và Liz chỉ mới quen nhau đây thôi nên không thể cho là thân. Hơn nữa, em lại không dụ dỗ Liz bất cứ điều gì như cô nói, là do Liz tốt bụng muốn giúp đỡ em thôi. Nếu đã như thế thì hai câu hỏi đó của cô em phải trả lời làm sao đây?

Sự im lặng của em làm cho Emi nghĩ là cô đã nói đúng, ánh mắt cô bắt đầu trở nên sắc bén hơn. Cô đứng thẳng người lại, nâng cằm em lên và không ngần ngại tát thẳng vào gương mặt bầu bĩnh của em.

Chát!

Cái tát mạnh của Emi làm em ngã xuống đất, túi đồ em đang cầm trên tay cũng văng ra một góc. Sự va chạm mạnh giữa người em và đất làm ảnh hưởng đến vết thương chưa hết đau ở lưng em. Sự đau đớn đang được em biểu hiện rõ đến từng chi tiết trên mặt. Cái thứ chất lỏng mờ đục trong mắt em lại bắt đầu ứa ra nhưng nhiều đó thì có thấm gì với một con người không có nhân tính như Emi.

Emi nhếch môi, cô chỉ tay vào mặt em rồi cảnh cáo:

- Mày nên biết thân phận của mày so với cậu Liz là gì đi. Nếu mày để tao biết mày còn dụ dỗ cậu ấy nữa thì đừng trách tao.

Nói xong những điều cần nói, cô phúi tay rồi bước lại vào trong nhà, để mặc em ở đó mà thút thít khóc. Nước mắt từ lúc nào đã giàn giụa trên gương mặt em cùng với năm dấu tay còn in hằn trên đó, chưa kể đến nỗi đau đang không ngừng dày vò em ở lưng. Em đang đau lắm! Đau cả thể xác lẫn tâm hồn. Ở đây, ngoài Liz ra thì không một ai là tốt với em hết. Nhưng từ giờ trở đi, bên cạnh em sẽ không còn một người tốt nào nữa vì giữa em và Liz đang đó một bức tường lớn ngăn cách.

...

Trong một ngôi nhà lớn, Zin đang ngồi trên chiếc ghế sofa với dáng vẻ không gì có thể kiêu ngạo hơn. Chân hần để lên bàn, còn hai tay thì dang rộng ra đặt trên thành ghế, ánh mắt uy quyền đang nhìn chăm chăm vào người đối diện. Im lặng một lúc rồi hần mới lên tiếng hỏi:

- Cậu đến đây là vì nó?

Liz nhìn hần, cậu biết nó ở đây mà hần nói đến là em. Nếu hần đã biết thì cậu không cần phải vòng vo do dự nữa, cậu vào thẳng vấn đề luôn:

- Tại sao cậu lại đối xử với Sand như vậy? Cậu không thấy là cô bé đáng thương lắm sao?

Một nụ cười hài lòng xuất hiện trên môi hần khi nghe Liz gọi em bằng cái tên mà hần đã đặt cho em. Xem ra em cũng là một đứa biết nghe lời đấy nhỉ!

- Chắc cậu cũng biết câu trả lời rồi mà, tại sao còn hỏi mình? - Hần dừng dừng nói - Mà nó có đáng thương hay không thì không việc gì đến mình cả. Chỉ cần mình cảm thấy vui thì những việc khác mình không quan tâm, hay nói đúng hơn là không đáng để cho mình quan tâm đến.

- Cậu... - Liz tức giận đứng phắt dậy, cậu không biết phải nói sao với con người ngang bướng này nữa. Phải! Cậu đã biết câu trả lời từ trước nhưng cậu vẫn muốn hỏi, vì cậu muốn chính miệng hần nói ra. Nhưng hần đã quá khôn ngoan khi vặn hỏi lại cậu, cậu biết là hần rất ghét em vì lý do đơn giản là em có thể làm được một việc mà hần không bao giờ làm được - đó là cười. Nụ cười của em có thể khiến cho người khác rất thích nhưng đối với hần thì không. Hần đối xử với em như vậy chỉ vì hần không muốn nhìn thấy nụ cười của em nữa. Hần muốn nhìn thấy em khóc, thấy những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt to tròn của em. Và từ giờ trở đi, hần sẽ còn cho em nếm mùi đau khổ nhiều hơn nữa.

Liz bỏ đi, cậu rời khỏi ngôi nhà hiện đang có một con quỷ khát máu đang ngồi đó. Nhưng trước khi đi, cậu còn quay lại nói:

- Nếu cậu còn đối xử với Sand như vậy nữa thì sau này cậu sẽ phải hối hận đó.

Câu nói đó của Liz chỉ thoáng qua tai hắn một chút rồi bay đi. Cậu bảo hắn sẽ hối hận ư? Hừ! Cậu đã lo quá sớm cho tương lai rồi đó. Hắn sẽ không bao giờ hối hận về việc mình đã làm đâu. Đối với hắn, hai từ “hối hận” không bao giờ có mặt trong bộ não đầy chất xám của hắn.

4. Chương 4: Ngày Không Vui Của Ác Quỷ

Tổ chức Leaders được chia làm năm bậc:

Bậc 1: Dành cho những người giúp việc thấp kém, xếp vào loại hạ cấp.

Bậc 2: Dành cho những trợ thủ có cấp bậc trung bình, xếp vào loại sơ cấp.

Bậc 3: Dành cho những nhân viên có cấp bậc khá cao, xếp vào loại trung cấp.

Bậc 4: Dành cho những người làm chủ cấp cao, xếp vào loại cao cấp.

Bậc 5: Dành cho người thừa kế chức vụ tối cao, xếp vào loại thượng cấp.

Hắn hiện đang ở bậc năm của tổ chức - là một người thừa kế chức vụ tối cao trong tương lai nên hắn cảm thấy rất vui vì điều đó, còn gì vui sướng bằng khi được cả một tổ chức lớn với hàng ngàn nhân viên phải phục tùng trước mình? Nằm trong tay quyền lực, tiền bạc và địa vị cao ngất trời thì lúc đó hắn muốn làm gì mà chẳng được. Cha hắn đã tuyên bố sau khi hắn vừa tròn hai mươi mốt tuổi thì sẽ giao quyền thừa kế lại cho hắn và hắn sẽ phải kết hôn với Jane khi hắn lên hai mươi hai tuổi. Địa vị cao, tiền bạc nhiều, lại còn có người vợ đẹp thì còn mong muốn gì hơn?

Cuộc đời thật không công bằng khi để cho những kẻ ăn không ngồi rồi chỉ biết bày mưu tính kế cướp đoạt hết những của cải mà người khác đã cực khổ vất vả công dựng nên, làm cho họ phải tan nhà nát cửa, sống một kiếp người ăn xin khi trong tay chẳng còn lại gì cả. Trong khi đó, những con người hèn hạ chuyên đi cướp của kia lại được tự do ngoài vòng pháp luật hưởng thụ một cuộc sống tốt đẹp vốn không dành cho chúng. Những con quỷ khát máu ấy đến bao giờ mới chịu dừng lại cái trò cướp của giết người đây? Và đến khi nào thì đất nước Mỹ mới có ngày được bình yên?

Hắn ngồi trong nhà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay bầu trời thật trong xanh, gió nhẹ thổi làm đưa những tán lá xanh tạo ra âm thanh xào xạc nghe thật vui tai. Những đám mây trắng bồng bênh vẫn hiện ngang theo gió bay từ nơi này đến nơi khác không bao giờ ngừng nghỉ, vừa bay mây vừa vẽ ra nhiều hình thù rất ngộ nghĩnh. Lúc mây vui thì mây khoác lên mình một màu trắng tinh khiết không chút bụi trần, còn khi buồn thì mây mang trên mình một màu đen u ám với biết bao nhiêu muộn phiền đang chứa đựng bên trong. Để trút đi nỗi buồn đang đè nặng trong lòng ấy, mây chỉ còn cách là khóc thật to để cho nỗi buồn theo đó mà ra hết. Trạng thái của tự nhiên cũng giống như con người vậy, có lúc vui lúc buồn khác nhau. Chỉ có điều chúng không phải chịu bất kì sự đau đớn nào như một con người đã, đang và sẽ gánh chịu.

Đã một tuần trôi qua rồi mà hắn vẫn chưa đụng đến em, cảm giác thật buồn chán! Hắn đã chuẩn bị một trò chơi mới cho em rồi nhưng trò này thì đòi hỏi vết thương của em mau lành thì mới chơi được, đó là lý do vì sao mà hắn vẫn để cho em yên thân đến bây giờ.

Dù cho hắn có là một con người tàn nhẫn đến đâu đi nữa nhưng đâu đó trong con người hắn vẫn còn đọng lại một chút gì đó gọi là “nhân từ” được hưởng từ người mẹ đáng kính của hắn.

Ngồi trầm ngâm trên ghế sofa một hồi lâu, hắn mới với tay lấy chiếc điện thoại đang để trên bàn và bấm vào mục trò chơi để chơi. Xả hết những bức bối, buồn chán vào những trò đánh đấm bạo lực khiến hắn cảm thấy thích thú, nỗi buồn chán cũng vơi đi bớt. Dồn hết sức lực vào hai đầu ngón cái, hắn bấm mạnh vào các nút lên xuống, qua lại để di chuyển nhân vật và các nút có chức năng khác trên bàn phím điện thoại. Để tăng thêm phần hứng thú cho cuộc chơi, hắn vừa bấm vừa kêu lên:

- Cho mày chết, dám đánh tao hả?

Chỉ có những giây phút như vậy thì người khác mới có thể biết được bên trong hắn cũng chỉ là một đứa con nít thích chơi đùa như bao đứa trẻ khác, chứ không giống như vẻ bề ngoài luôn tỏ ra là một người lạnh lùng và không quan tâm đến bất cứ điều gì như hắn vẫn thường hay tỏ ra.

Hắn chơi say mê đến nỗi mà cha hắn - ông Henry đến lúc nào không hay. Ông đứng phía sau lưng hắn, quan sát trò chơi mà hắn đang chơi, đôi lúc ông hay nghiêng đầu để nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn. Thấy hắn vui vẻ hơn mọi ngày, ông lấy làm ngạc nhiên. Hắn có bao giờ như thế đâu, trò chơi đó có gì vui mà hắn lại...?

- Trông con có vẻ vui quá nhỉ!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc từ sau lưng cất lên, hắn vội bấm nút thoát để thoát ra khỏi trò chơi đang chơi dở rồi để điện thoại lại xuống bàn. Gương mặt hắn lại trở về trạng thái ban đầu, nét mặt vui vẻ cũng biến đâu mất khi hắn nhìn thấy ông - một người mà hắn không bao giờ muốn gặp kể từ khi mẹ hắn chết đi. Vết thương trong lòng hắn giờ đây vẫn không ngừng rỉ máu và nỗi ám ảnh ngày đó vẫn đeo theo hắn cho đến giờ, làm cho hắn phải day dứt mãi không yên. Hắn tự trách bản thân mình ngày đó còn quá nhỏ nên không ngăn cản được ông, chỉ biết đứng đó mà nhìn cái cảnh thương tâm đang diễn ra trước mắt. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho ông, tha thứ cho kẻ đã nhấn tâm ra tay với người mẹ mà hắn yêu quý nhất.

- Cha đến đây có chuyện gì không? - Dù cho có hận ông như thế nào đi nữa nhưng trong vai trò là một người con hắn vẫn luôn xử sự đúng mực theo ngôn từ xưng hô.

Ông im lặng, đi đến chiếc ghế sofa đối diện hắn rồi ngồi xuống, chắp hai tay lại với nhau và đặt lên đùi. Ông đã bốn mươi mấy tuổi rồi mà nhìn ông vẫn còn rất trẻ và phong độ. Mái tóc đen nhánh được chải cao lên để lộ ra một vầng trán rộng thông minh. Sóng mũi cao cùng với đôi môi mỏng gợi cảm rất khó để phái nữ cưỡng lại được sức hút từ đôi môi đó. Xung quanh ông luôn có những người phụ nữ quyến rũ, họ luôn làm cho ông vui mỗi khi ông muộn phiền về hắn hay thấy căng thẳng về công việc. Nhưng những người phụ nữ đó, đối với ông... chỉ là những người phụ nữ chơi qua đường mà thôi. Vì trong tim ông, hình ảnh của mẹ hắn sẽ không bao giờ tan biến.

Ông đưa đôi mắt u buồn nhìn hắn, nhìn đứa con trai được kết tinh bởi tình yêu không trọn vẹn của ông và người yêu đã mất mà không khỏi xót xa. Ông muốn chạy đến ôm hắn vào lòng để cảm nhận lại tình cha con như lúc hắn vừa chào đời. Ông còn nhớ khi hắn vừa được sinh ra, ông đã vui biết chừng nào. Nhìn đứa con bé bỏng mà ông ôm trên tay ngày nào mà bây giờ đã lớn như thế này, ông thực sự vui lắm! Nhưng mỗi một giây, một phút trôi qua khoảng cách của ông và hắn cứ theo thời gian mà kéo đi xa mãi. Nếu như ngày đó ông không giết chết mẹ hắn chỉ vì tham vọng thì bây giờ chắc hẳn ông đã có một gia đình rất hạnh phúc và hắn cũng không phải xa lánh ông như một tên giết người không gớm tay như vậy.

Cổ kềm nén lại cảm xúc đang dâng trào trong lòng, ông nhẹ giọng nói:

- Ta nghe nói con mới đưa một đứa ăn mày vào đây phải không?

- Phải! Có gì khiến cha không hài lòng à?

Hắn không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên khi nghe ông hỏi thế, vì mỗi khi hắn làm gì hay bị gì thì tai mắt của ông cũng đều thông báo cho ông biết hết. Hắn biết, tuy ông không thường xuyên đến thăm hắn nhưng nhất cử nhất động của hắn ông đều nắm rõ như lòng bàn tay.

- Ta chỉ muốn nói cho con biết một điều là con bé đó... con để làm đồ chơi thì được chứ đừng bao giờ yêu cái hạng người thấp kém như nó. Nếu con làm trái lời ta cũng như quy định trong Leaders thì con cũng biết mình phải chịu những hậu quả gì rồi chứ?

Câu nói của ông vừa dứt thì lập tức nhận được cái nhếch môi khinh bỉ từ hắn. Sở dĩ ông nói như thế là vì ông không muốn hắn phải đi theo vết xe đổ của ông ngày nào. Phải ra tay giết chết người mình yêu, điều đó... thực sự đau lắm!

Hắn nhìn ông, cười lạnh rồi trả lời:

- Cha yên tâm! Con không bao giờ yêu những người có thân phận thấp kém để rồi phải ra tay giết chết họ đâu. Như thế... thì Ác lắm!

Câu trả lời của hắn như xoáy sâu vào trong tâm can ông. Từng câu, từng chữ mà hắn nói tuy nhẹ nhàng nhưng ý nghĩa thì thật sâu xa. Ông biết là hắn đang muốn ám chỉ ông nhưng ông lại không lên tiếng trách mắng hắn vì hắn nói đúng. Yêu người ta để rồi lại ra tay giết chết người mình yêu thì quả thật là rất ÁC.

Ông im lặng một lúc rồi đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo cho thẳng rồi nói:

- Thôi, ta về đây! Con nhớ phải tự chăm sóc cho bản thân mình, khi nào rảnh ta sẽ lại đến thăm con.

Ông nhìn hắn chờ đợi câu trả lời nhưng hắn chỉ im lặng mà không nói gì. Điều đó khiến ông cảm thấy hơi buồn, ông quay đi và bước thẳng ra cửa trả lại không gian yên tĩnh cho hắn.

Hắn vẫn ngồi yên trên ghế mà không hề nhúc nhích hay mở miệng chào ông cho đến khi ông đi về. Đơn giản vì hắn không muốn nói với ông thêm bất cứ câu nào nữa. Mỗi lần nói với ông là mỗi lần hình ảnh của mẹ hắn lại xuất hiện trong đầu hắn, khiến nỗi nhớ mẹ của hắn cứ không ngừng dấy lên và sự căm ghét của hắn đối với ông cũng ngày một nhiều hơn. Hắn ước gì mình có thể quay lại khoảng thời gian vào mười hai năm về trước, cái năm mà hắn chưa từng xuất hiện trên đời này. Tại sao ông lại sinh ra hắn rồi lại giết chết mẹ hắn để cho hắn phải trở thành một đứa trẻ mồ côi mẹ? Nếu như hắn không được sinh ra thì chắc hẳn hắn sẽ không biết buồn, không biết hận và không phải đau đớn như thế này đâu.

Hôm nay... là một ngày mà hắn cảm thấy rất buồn, một nỗi buồn không giống như bao nỗi buồn khác mà hắn đã từng trải qua.

Một ngày như mọi ngày, em thường lao đầu vào làm những công việc như: quét nhà, lau nhà, giặt đồ, rửa chén,... Emi bắt em làm chừng ấy việc vào mỗi buổi sáng sau khi cô cho em ăn một tô cơm trắng không chút thịt thà. Ấy vậy mà mỗi khi em làm sai hay làm không vừa ý cô bất cứ điều gì thì hậu quả mà em nhận được từ cô là một cái tát đau điếng được ngự trị trên má. Mỗi lần như vậy, em chỉ biết cắn răng mà chịu đựng chứ không làm gì hơn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã một tháng rồi kể từ khi em bước chân vào đây. Và cũng kể từ lúc Zin hành hạ em đến giờ, em vẫn chưa gặp lại hắn. Hắn không biết mỗi một ngày trôi qua mà hắn không cho người gọi em đến thì em vui mừng như thế nào đâu. Vết thương ở lưng em theo thời gian cũng đã lành hẳn, em có thể tắm một cách bình thường được rồi. Một tháng trước khi Liz đưa em về, cậu có dặn em là không được để cho vết thương thấm nước, nếu không nó sẽ rất đau và khó lành nên em chỉ dám gội đầu và lau sơ mình thôi.

Bước ra từ nhà tắm trong bộ pijama ngắn tay mát mẻ, em cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ngày đầu tiên trong hai năm làm ăn mày cũng như khi bước chân vào đây, em có thể tắm bình thường như một con người. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ làm cho em thấy hạnh phúc rồi.

Một nụ cười đáng yêu xuất hiện trên môi em.

Cả hàng chục cặp mắt của những người trong phòng đang ngồi ăn cơm chĩa thẳng vào người em. Họ nhìn em như thể sinh vật lạ. Mới sáng bảnh mắt ra đã thấy em hí hửng hững hờ chạy đi tắm, cứ như là em chưa bao giờ được tắm vậy. Đã vậy tắm xong lại còn cười nữa, thử hỏi họ có thể nhìn em như một người bình thường được không?

Em ngưng ngay nụ cười vừa mới nở khi bắt gặp những ánh mắt kì dị của họ đang nhìn. Em ngượng ngùng với tay lấy cây lược trên tủ rồi quay đi chỗ khác, khuất khỏi tầm nhìn của họ.

Em đã đi được một lúc rồi mà họ vẫn còn ngẩn ngẩn ngơ ngơ ở đó, miệng ngậm chặt đôi đũa không buông. Emi thấy tình hình không được ổn cho lắm, cô lên tiếng kéo bọn họ trở về thực tại:

- Nè, nó đi rồi. Tụi bây làm gì mà nhìn theo nó hoài vậy?

Nghe tiếng của Emi thì họ mới hoàn hồn, cuộc xì xầm bàn tán về em bắt đầu vang lên:

- Chị hai! Hình như nó có vấn đề về thần kinh đó. - Lina vừa nói vừa đưa ngón trỏ lên ngang đầu xoay xoay mấy vòng làm hành động minh họa.

- Ủhm, tao cũng nghĩ vậy. - Emi gật gù.

- À, hay là chị cho nó vài miếng rau vào tô cơm trắng của nó đi. Rau có rất nhiều chất, có thể khiến cho đầu óc nó bình thường lại đó chị. - Một người khác không ngần ngại nêu lên “sáng kiến” của mình với Emi.

- Phải đó chị hai! - Cả phòng cùng đồng thanh reo lên.

Emi đặt chén cơm xuống rồi xoa xoa cằm suy nghĩ. Nói thật thì cô rất ghét em, đến cả một miếng rau cũng không muốn cho em chứ đừng nói chị là vài miếng. Nhưng nếu lỡ em bị gì thì cô biết ăn nói sao với Zin đây? Cô mà làm cho hấn nổi giận thì chỉ còn cách là cuốn gói ra khỏi đây, nhưng như vậy thì chẳng có lợi gì cho cô cả. Thôi thì đành ngậm đắng nuốt cay mà làm người tốt một lần vậy.

Nghĩ thế, cô liền lấy đĩa gấp vài miếng rau xanh bỏ vào tô cơm của em. Mức độ tốt bụng của cô chỉ dừng lại ở đó thôi chứ không hơn. Vừa lúc đó thì em bước vào, trả cây lược về lại chỗ cũ rồi đi đến chỗ Emi chờ lấy cơm ăn.

Emi liếc em một cái rồi đưa tô cơm đầy ắp rau cho em. Em cố mở mắt thật to để nhìn tô cơm trên tay Emi, thỉnh thoảng lại dụi mắt vài cái để chắc rằng em không nhìn lầm. Một tháng qua, cô chỉ toàn cho em ăn cơm trắng sao hôm nay đột nhiên cô lại tốt với em như vậy?

Em thực sự không dám tin vào mắt mình nên cứ đứng chết trân ở đó. Emi cầm tô cơm từ nãy giờ muốn mỗi cả tay mà em thì lại cứ đờ ra như người mất hồn. Cô bực mình quát lên:

- Bây giờ mày có cảm hay là không?

Em giật bản mình, vội cầm tô cơm từ tay Emi rồi ra chỗ mà em vẫn thường ngồi ăn. Em vừa ăn vừa cười mỉm làm cho mọi người trong phòng càng nghi ngờ về thần kinh của em hơn. Họ đâu biết là em hoàn toàn bình thường, chỉ là em hơi vui vì bữa ăn “thịnh soạn” hôm nay của mình thôi.

Kết thúc bữa ăn sáng với tâm trạng vui vẻ, em chuẩn bị bắt tay vào công việc rửa chén - một công việc mà em cho là cực hình đối với em. Mỗi ngày rửa chén là mỗi ngày em đều bị Emi cho vài cái tát tay lên mặt, vì tính hậu đậu và bất cẩn của em mà làm cho biết bao nhiêu chén đĩa trong nhà bếp đều lần lượt không cánh mà bay. Nhưng hôm nay, em sẽ cố gắng để không làm tổn hại thêm bất cứ cái chén nào nữa.

Ngồi trên cái ghế nhựa thấp, em lấy chai nước rửa chén chế một ít vào miếng muốt rồi cầm từng cái đĩa lên, chà xung quanh nó cho thật sạch rồi bỏ vào thau nước lớn kế bên. Từng thao tác em làm rất nhẹ nhàng chứ không nhanh như những “đồng nghiệp” xung quanh. Đi từ cái chén này rồi đến cái đĩa khác, em khá hài lòng về việc làm hôm nay của mình. Tất cả đều thuận lợi.

Nhưng sự thuận lợi của em chỉ đến đây thôi khi em để tuột tay làm cho cái đĩa rơi xuống sàn.

Xoảng!

Cái đĩa vừa mới nãy còn nguyên vẹn mà giờ nó đã biến thành một đồng mảnh vỡ nhỏ nằm rải rác khắp sàn. Emi nghe thấy tiếng động quen thuộc nên từ nhà trên chạy xuống, gương mặt cô hằm hằm nhìn thảm cảnh trước mặt rồi lại nhìn em. Cô biết thế nào ngày hôm nay cũng không ngoại lệ mà.

- Con điên kia! Mày định đập bao nhiêu cái đĩa trong nhà bếp này nữa thì mới chịu ngưng đây hả?

Mỗi lần em làm bể một cái chén hay một cái đĩa thì không chỉ Emi mà cả những người xung quanh đều xúm lại mắng mỏ em hết lời. Nhưng hôm nay chỉ có một mình Emi là lên tiếng mắng em thôi, còn những người xung quanh thì không. Vì có lẽ họ đã quá quen với việc hằng ngày em đều đập một cái chén hay một cái đĩa rồi, và họ cũng đã quá nhàm vì những lời mắng mỏ của họ chẳng có tác dụng gì với em hết.

Em vội nhúng tay vào thau nước sạch cho hết bột xà bông dính trên tay rồi đứng dậy, cúi đầu xuống chờ sự trừng phạt của Emi. Nhưng đợi mãi mà em vẫn không thấy động tĩnh gì ở cô nên em ngẩng đầu lên xem thử. Emi đã đi từ lúc nào rồi mà em không biết, đảo mắt nhìn quanh một lượt nhưng vẫn không thấy cô đâu hết. Em thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi xuống rửa tiếp những cái chén còn lại.

Hôm nay đúng là một ngày may mắn của em. Em mong ngày may mắn này sẽ còn kéo dài nữa chứ không phải chỉ có ngày hôm nay.

Cái thở phào nhẹ nhõm của em vừa thực hiện không được bao lâu thì em lại bắt đầu trở nên căng thẳng khi nhìn thấy Luck bước vào. Em nuốt nước bọt, cố giữ bình tĩnh và làm tiếp công việc đang dang dở. Em

không mong lần này Luck lại đến tìm em.

- Thiếu gia có việc muốn “nhờ” người?

Em giật bản mình khi nghe thấy giọng nói mà em không bao giờ muốn nghe, đặc biệt là nó đang dành cho em. Em ngược mặt lên nhìn Luck, y cũng nhìn lại em với gương mặt không chút biểu cảm. Thì ra, y cũng lạnh lùng như người chủ của y vậy.

Mà khoan đã, lúc này y nói là Zin có việc muốn nhờ em sao? Hắn có biết bao nhiêu người hầu kẻ hạ sao hắn không nhờ mà lại nhờ em? Điều này khiến em không thể nào tin được.

- Nhưng tôi còn phải...

- Cứ để đấy sẽ có người làm thôi! Đi nhanh lên! Thiếu gia đang đợi.

Em vừa định nói là phải rửa cho xong đồng chén này rồi mới đi nhưng chưa kịp nói hết câu thì Luck đã chặn ngang nói thay cho em. Em muốn kéo dài thời gian để không phải gặp hắn nhưng Luck không cho em làm điều đó. Em không còn cách nào khác nên đành phải đi theo y.

Những người xung quanh nhìn theo hai người họ một lúc rồi quay về với công việc của mình. Không nên để ý đến chuyện của người ta thì hơn.

...

Lần gặp này không phải ở nhà riêng của hắn nữa mà ở hồ bơi trong khuôn viên tòa nhà. Hắn đang nằm trên cái ghế dựa xếp dài màu nâu đen, trên người chỉ mặc duy nhất có cái quần bơi ngang đùi chứ không mặc gì hơn. Hắn đang nhâm nhi ly pepsi trên tay dưới bóng mát của cây dù lớn che chắn phía trên. Trông hắn có vẻ ung dung tự tại quá nhỉ!

Luck dẫn em đến chỗ hắn, suốt dọc đường em chỉ cúi đầu mà không một lần ngẩng lên. Em đang lo lắm! Không biết hắn định làm gì em nữa đây?

- Thiếu gia! Tôi đã đưa nó tới rồi.

Hắn vội đặt ly nước lên bàn rồi nhìn Luck, sau đó lại nhìn sang em đang e dè đứng kế bên. Mắt hắn chạm ngay vào bộ pijama mà em đang mặc, trong đầu đang thắc mắc là tại sao em lại có bộ đồ đó?

Thắc mắc của hắn được giải đáp trong giây lát khi hắn nhớ đến cái lần mà Liz công em từ nhà hắn về. Lúc đó người em đã ướt đầm máu vì những vết roi trên tay Luck gây ra nên cần phải thay đồ và chữa trị vết thương. Chắc hẳn là Liz đã cho đồ em mặc và giúp em bôi thuốc vì hắn biết Liz là một người tốt, chứ không như hắn - một con quỷ độc ác và vô nhân tính.

Hắn lắc đầu xua tan đi ý nghĩ điên rồ của mình, khi không lại quan tâm em mặc đồ gì làm chi?

Hắn dùng ngón trỏ ngoắc ngoắc em lại gần. Vì hắn đang nằm thấp hơn em đang đứng nên dù có cúi đầu thì em vẫn có thể nhận biết được là hắn đang gọi em. Em từ từ bước lại chỗ hắn và đợi lệnh.

- Trong lúc bơi, tao đã lỡ làm rách chiếc khuyên tai xuống đó rồi nhưng lại không biết nó nằm ở đâu. Vì vậy, mày hãy giúp tao tìm lại chiếc khuyên tai đó đi.

Lời hắn nói như sét đánh ngang tai, em không thể tin vào những gì mà mình nghe được từ miệng hắn. Hắn bắt em phải xuống hồ bơi rộng lớn đó chỉ để tìm lại chiếc khuyên tai nhỏ xíu cho hắn sao? Làm sao em có thể làm được điều đó trong khi... em lại không biết bơi?

Mà thực chất thì trên người hắn cũng chẳng có một giọt nước nào để chứng tỏ là hắn đã bơi cả.

Em ngậm ngùi nhìn xuống hồ bơi, mắt em mở to hết cỡ để nhìn những vật thể lớn nhỏ đang trôi lênh bênh dưới đó.

Gì thế kia? Em không nhìn nhầm chứ? Sao lại có nhiều đá lạnh thế này?

Em vẫn giữ nguyên đôi mắt đó quay sang nhìn hắn, nhưng hắn lại ngoảnh mặt nhìn đi hướng khác. Hắn biết là em đang thắc mắc tại sao lại có nhiều đá lạnh ở dưới hồ bơi nhưng hắn không muốn trả lời. Mà cần gì phải thắc mắc, em nhìn như vậy mà vẫn không hiểu là hắn đang muốn hành hạ em sao?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết, mà mà không tìm lên được cho tao thì đừng trách.

Hắn biết là em đang muốn nói gì nhưng lại không cho em nói, vì không ai có quyền từ chối hay ý kiến gì với việc làm mà hắn đưa ra, dù người đó có là ai đi chăng nữa thì cũng không có quyền.

Mất em bắt đầu ngân ngấn nước, em phải làm gì bây giờ? Luck nói hắn có việc muốn nhờ em, vậy cái nhờ mà hắn nói là bắt em phải nhảy xuống cái hồ sâu 1m80 đó để tìm “viên ngọc quý” dâng lên trả lại cho hắn sao?

Em bước đến cầu thang của hồ bơi, quay người lại rồi từ từ bước xuống. Nhưng chân em vừa chạm đến nước thì lập tức rút lên lại. Sao buổi sáng mà nước hồ lại lạnh như thế này?

Em nhìn xuống hồ, nhìn những viên đá lạnh ở dưới đang dần tan ra hòa vào dòng nước mát có màu xanh của hóa chất thì mới biết được. Nếu như em nhảy xuống đó mà không ai cứu em thì em sẽ...

Hắn ngồi trên bờ đưa đôi mắt thú thích nhìn xuống em. Luck đứng kế bên hắn, chấp tay để sau lưng và chờ, vì y biết chỉ một chút nữa thôi sẽ có việc cho y làm.

Em biết hắn hành hạ em bằng đủ trò như thế này cũng chỉ muốn em chết. Đã vậy thì em không còn thiết gì mà phải sống trên đời này nữa. Khi xưa, lúc em chưa gặp hắn em đã từng nghĩ mình là một cô bé vui vẻ nhất thế gian vì em luôn lấy nụ cười của mình làm niềm vui để sống. Nhưng bây giờ, khi đã gặp hắn, em cảm thấy cuộc sống của mình thật thảm hại. Em không còn là một người tự do như trước nữa, em bây giờ là nô lệ của hắn, là món đồ chơi không có giá trị của hắn. Hắn bắt em làm gì thì em không có quyền từ chối, thậm chí nếu hắn muốn em chết, em cũng không được quyền cãi lệnh.

“Ba mẹ ơi! Hãy đợi con! Con sẽ lên với hai người nhanh thôi mà.”

Nhìn lên bầu trời xanh bao la, em thầm gửi gắm cho họ lời nói cuối cùng rồi nhắm mắt lại, buông tay nắm khỏi cầu thang và ngã người tự do rơi xuống nước.

Ừm!

Nước bắn lên tung tóe khi người em vừa rơi xuống. Dù không muốn sống nữa nhưng cảm giác ngọt ngào khó thở khi xung quanh em bốn bề đều là nước và cái lạnh từ những viên đá kia tan ra khiến em phải ngoi lên để lấy không khí và hơi ấm của mặt trời, nhưng được vài giây thì em lại chìm xuống. Cái lạnh và sự ngọt ngào khó thở đều đang xâm chiếm cả thân hình bé nhỏ, chỉ vì sự nông nổi nhất thời mà em lại phải hành hạ bản thân mình như thế ư? Hắn đâu đáng để em phải chết vì hắn, một chút cũng không đáng.

Vùng vẫy một hồi lâu cũng khiến em đuối sức, em vừa định buông xuôi tất cả thì Luck nhảy “ùm” xuống đưa em lên theo lệnh của Zin. Y đưa em vào bờ và đặt em xuống nền sỏi trắng.

- Khụ... khụ...

Em ho sặc sụa vì đã uống nước quá nhiều, lấy tay vuốt mặt và vén những chùm tóc đang bết chặt vào má qua một bên. Hai tay em ôm chặt lại với nhau và thở hổn hển nhìn hắn. Gương mặt hắn vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Tại sao hắn lại kêu Luck cứu em? Tại sao hắn không để em chết đi? Chẳng phải như vậy hắn sẽ vui lắm sao?

- Đưa nó về đi!

Hắn ra lệnh cho Luck rồi đứng dậy bỏ đi. Nhìn hành động bất cần đời của em lúc này là hắn biết em đang muốn chết để thoát khỏi hắn đây mà. Nhưng hắn... đâu có cho em chết dễ dàng như vậy.

Xòe bàn tay đang nắm chặt lại từ này giờ ra xem. Một vật thể nhỏ nhắn màu bạc dưới ánh nắng ban mai của mặt trời đang tỏa sáng lấp lánh. Hắn cười lạnh rồi nắm chặt nó vào trong tay.

Trong một thoáng qua, hắn luôn tự hỏi: Phải chăng, em đến được đây là do dòng đời xô đẩy?

5. Chương 5: Vợ Tương Lai Của Zin

Em được đưa về trong bộ dạng ướt nhem như chuột lột. Cả phòng ai cũng nhìn em từ ánh mắt ngỡ ngàng chuyển sang thích thú. Có một số người đã lên tiếng trêu chọc em nhưng em không quan tâm. Bỏ qua những lời lẽ không đáng để em chú ý đến, em mở tủ lấy ra một bộ pijama dài tay và một cái khăn lông trắng rồi đi vào nhà vệ sinh. Cũng may là Liz tốt bụng đã chuẩn bị cho em hết mọi thứ như: pijama ngắn tay mặc khi em cảm thấy nóng và dài tay khi em cảm thấy lạnh. Không những vậy, cậu còn chuẩn bị cho em cả khăn tắm nữa. Liz tốt với em như vậy mà mấy ngày trước khi cậu đến tìm em, em lại tránh mặt cậu không gặp. Thoảng thấy nét buồn hiện lên trên khuôn mặt ấm áp kia mà em cảm thấy mình thật tồi tệ. Chỉ vì bị sự cấm cản của Emi mà em phải làm buồn lòng một người thực sự tốt với em sao?

Nhưng suy đi nghĩ lại thì lời nói của Emi rất đúng. Thân phận của em bây giờ đối với Liz khác xa nhau một trời một vực, nếu em kết bạn với cậu chẳng khác nào một hạt cát nhỏ mà đem so sánh với cả sa mạc rộng lớn. Nếu thời buổi hiện đại này mà còn có nạn phân biệt chủng tộc thì việc Emi cấm cản em là không sai. Có lẽ... em nên giữ khoảng cách với Liz thì tốt hơn.

Đứng dựa người vào tường, em từ từ trượt xuống sàn nhà ẩm ướt. Thẩn thờ một lúc rồi gục mặt vào hai đầu gối, em khóc như một đứa trẻ đòi mẹ. Cuộc đời này thật tàn nhẫn với em! Em chỉ mới tám tuổi thôi mà tại sao hết người này đến người khác thay phiên nhau giẫm đạp lên người em như thế? Phải chăng... cuộc đời này không chấp nhận một đứa vô tích sự như em? Và phải chăng... em sinh ra chỉ để làm thú vui cho người khác chà đạp lên mình?

Càng nghĩ nước mắt em càng rơi nhiều hơn. Đôi vai bé nhỏ khẽ run lên vì những tiếng nấc nghẹn đắng trong khoang họng. Ngoài việc khóc ra, em chẳng biết làm gì hết. Có phải em quá vô dụng không khi mỗi lần có chuyện em đều chỉ biết ngồi đây mà khóc?

Từ lúc vào đây đến giờ, trên gương mặt em không bao giờ xuất hiện hai chữ có tên là “nụ cười” cả, chỉ thấy toàn là nước mắt thôi. Nhớ trước kia, khi gia đình em còn giàu có thì ai cũng phải cúi đầu nể nang. Còn bây giờ, khi trên người em chẳng còn lại gì cả thì họ xem em như một món đồ chơi rẻ tiền mặc sức cho họ sỉ nhục, chà đạp lên em không thương tiếc. Là do ông trời quá thiên vị với những người giàu có hay là ông không muốn cho những người nghèo khổ như em có cơ hội ngoi lên? Tại sao em đã bị dồn ép tới chân tường rồi mà đến cái chết họ vẫn không cho em được toại nguyện? Sống ở đời mà bị người khác coi khinh như một kẻ vô dụng, chẳng làm nên trò trống gì thì còn sống làm gì nữa? Chết đi chẳng phải là cách tốt nhất để giải thoát cho một kiếp người sao?

Cuộc đời thật quá bất công! Bất công đến tàn nhẫn!

Khóc cho đến khi cạn nước mắt thì em mới từ từ đứng dậy, đi đến bồn rửa mặt rửa cho sạch sẽ rồi thay bộ đồ đã ướt đẫm nước ra. Mẹ em thường nói vì nước hồ bơi có rất nhiều hóa chất nên mỗi khi bơi xong cần phải gội đầu để tóc không bị dính lại với nhau và sẽ không bị rối, không khó chải. Em nghe lời mẹ nên mỗi lần gội hay lời khuyên của mẹ em đều khắc cốt ghi tâm và thực hiện theo.

Sau khi gội đầu xong, em lau khô tóc rồi mặc một bộ pijama khác vào. Trong ngày hôm nay, em tắm tổng cộng đã hai lần rồi. Nhưng lần thứ nhất là do em tự nguyện, còn lần thứ hai là bị ép buộc. Nhớ lại chuyện lúc này mà đến giờ em vẫn còn chưa hết sợ. Em thật không thể nào ngờ được là một đứa con nít như hần lại có thể nghĩ ra nhiều trò độc ác đến vậy, mà người để hần áp dụng những trò chơi đó lại là em mới chết chứ. Em không biết là mình có thù oán gì với hần hay không mà hần lại ghét em đến vậy, hay là kiếp trước em mắc nợ hần nên kiếp này phải dùng cả tính mạng của mình để mà trả cho hần?

Quàng cái khăn lông màu trắng qua cổ, em bước ra khỏi nhà vệ sinh. Công việc lau dọn nhà cửa vào buổi sáng em vẫn chưa làm xong vì bị hần cho gọi đi đột xuất. Treo cái khăn lên mắc áo xong, em bắt tay vào công việc dọn dẹp. Vui đầu vào công việc là cốt để em quên đi những chuyện xảy ra lúc sáng, em thực sự không muốn bị hình ảnh đó chi phối.

Thấy em cứ im lặng từ lúc về đến giờ, bọn người của Emi cho rằng đầu óc em có vấn đề nên không muốn gây chuyện với em nữa. Họ sẽ để cho em bình yên ngày hôm nay.

...

Nhà Zin

- Zin! Đi chơi với em đi! - Một cô bé mười tuổi dễ thương mặc một chiếc váy màu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng ngần như sữa. Tóc thắt bím kiểu đuôi tôm được vắt sang một bên, với đôi mắt to màu nâu và hai má lúm đồng tiền sâu hoắm trên má đang không ngừng lay tay Zin năn nỉ, bộ mặt trông đáng yêu hết sức.

- Jane! Để anh yên, anh không đi đâu! - Zin khó chịu gạt nhẹ tay Jane ra làm cô bé có chút hụt hẫng.

Nhưng chỉ trong phút chốc thì Jane lại nắm tay Zin, tiếp tục màn năn nỉ ỉ ôi mà không quan tâm đến sắc mặt đang dần thay đổi của hắn:

- Đi đi mà! Em năn nỉ anh đó.

- Anh đã nói không là không! - Zin lại một lần nữa gạt tay Jane ra, đôi mày chau lại tỏ vẻ khó chịu. Hắn đứng dậy và bỏ đi vào phòng. Hắn không thích bị người khác làm phiền, mà nhất là Jane - người vợ tương lai của hắn. Cô bé thật phiền phức! Hắn muốn yên tĩnh một chút mà cũng không xong với cô nữa.

- Tại sao? Chẳng phải lúc trước em rủ anh đi anh đều chiều ý em sao? - Jane vừa hỏi vừa chạy theo Zin vào phòng, nhưng cô chưa kịp bước chân vào phòng hắn nữa bước thì hắn đã đóng sầm cửa lại.

Hắn thả mình tự do rơi xuống giường và suy nghĩ nghĩ lại câu hỏi vừa rồi của Jane. Lúc trước khi em chưa vào đây thì mỗi lần Jane rủ hắn đi chơi hắn đều chiều ý cô bé, vì lúc đó hắn cảm thấy rất buồn chán nên đi chơi là cách tốt nhất để giải tỏa nỗi buồn đang ngự trị trong lòng hắn. Nhưng từ khi có em, nỗi buồn chán của hắn cũng vơi đi phần nào. Em luôn cho hắn cảm giác thích thú trong những trò chơi mà hắn nghĩ ra. Có thể nói niềm vui lớn nhất của hắn chính là thấy được sự đau đớn trong em.

Rầm! Rầm! Rầm!

- Zin mở cửa cho em! Zin!

Jane đứng ở ngoài, tức giận đưa tay dầm thùm thụp vào cửa mà bên trong vẫn im hơi lặng tiếng. Cô bé tức lắm! Cứ mỗi lần cô có ý định muốn vào phòng hắn thì đều bị hắn chặn lại, vì hắn không muốn bất cứ người con gái nào bước chân vào phòng hắn, ngoại trừ mẹ hắn và người con gái mà hắn thực sự yêu. Nếu sau này có lấy Jane thì hắn sẽ cho cô ở phòng khác chứ không cho cô ngủ chung phòng với hắn, vì cô... không phải là người con gái mà hắn yêu.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng dầm cửa liên tục của Jane nghe thật chói tai. Đến lúc không chịu được nữa hắn mới bực bội quát lên:

- Em để anh yên có được không?

Jane vừa định giơ tay lên đánh thêm vài cái nữa nhưng nghe thấy giọng nói lớn tiếng mang theo phần giận dữ của hắn nên cô đành hạ tay xuống. Quay người, cô vùng vằng bỏ đi mang theo cục tức trong lòng.

Jane đi ngang qua gian nhà bếp - nơi mà em đang ở và làm việc. Đang chán nản và cảm thấy tức vì chuyện lúc nãy thì Jane bắt gặp em đang đứng lau sàn hành lang ở trước cửa. Thấy em lạ mắt cô đoán là người mới được đưa vào vì từ trước đến giờ ở gian nhà bếp không hề có trẻ con. Đứng nhìn em một lúc, tự dưng cô lại muốn xả hết tức giận của mình vào con người này. Cô hếch nhẹ khóe môi mình lên tạo thành một nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý rồi bước đến chỗ em.

Em không hay biết là có một mối hiểm họa đang đe dọa mình nên cứ tiếp tục làm công việc lau sàn.

Em đang lau thì bị một bàn chân của ai đó giẫm lên miếng lau, làm cho nó không nhúc nhích được. Em ngược mặt lên nhìn chủ nhân của bàn chân nhỏ nhắn ấy. Đập vào mắt em là hình ảnh một cô bé rất xinh xắn, từ cách ăn mặc cho đến phong thái em đoán chắc Jane là con của một người có quyền thế ở trong tòa nhà này nên em đứng im mà không dám hó hé tiếng nào.

Jane vẫn giữ miếng lau nhà dưới chân, cô đứng chống hai tay lên hông và nhìn em với vẻ mặt kên kiệu, cô hỏi:

- Mà mới vào làm hả? Tên gì?

- Dạ! Tên Sand! - Em lí nhí trả lời.

Sand? Ha ha ha! - Jane bật cười ha hả khi nghe đến tên em. Một cái tên thật nhỏ bé rất giống với thân phận hiện giờ của em. Em cũng biết là khi em nói ra tên đó thì chắc hẳn cô sẽ cười, vì ai đời lại có cái tên kì lạ như vậy!

Em cúi gầm mặt xuống không dám nhìn con người quyền quý đang đứng trước mặt. Đứng trước những người giàu sang em không bao giờ có cơ hội ngẩng đầu lên, vì em so với họ là một cái cây con nằm trong cả một khu rừng rộng lớn.

Jane thấy em cúi mặt xuống thì vội nâng cằm em lên, hành động này rất giống với khi em mới gặp hẳn. Phải chăng người giàu có luôn làm thế mỗi khi họ gặp những người thấp kém hơn mình?

Jane nhìn vào đôi mắt to tròn không dám chớp lấy một lần của em rồi buông ra một câu khinh người không kém hẳn lúc đó:

- Cái tên này... xứng với mày lắm! Ha ha ha!

Nói rồi Jane hất cằm em qua một bên và dời chân khỏi miếng lau nhà. Cô bước tới xô nước dơ được đặt kế bên em, giơ chân lên và đá một phát thật mạnh rồi đứng đĩnh bô đi. Xô nước chịu một lực mạnh tác động nên bắn lên tung tóe và đổ đầy ra sàn. Áo em bị nước văng trúng nên bị ướt một mảng. Cái thứ chất lỏng đục ngầu chảy dài theo đường hành lang và vấy lấy đôi chân nhỏ nhắn của em. Em khẽ ngo ngoáy những ngón chân xinh xắn để chúng không làm bẩn chân em thêm một chút nào nữa. Công sức em lau từ lúc dọn dẹp nhà cửa xong đến giờ coi như là đã trắng xe cát.

Nhìn theo cái dáng đi kênh kiệu của Jane mà em chỉ biết lắc đầu thở dài. Em dựng cái xô lên và dùng cây lau nhà quét qua quét lại xuống sàn để nước thấm vào miếng lau rồi vắt vào trong xô. Em phải lau lại cái hành lang này lần hai mà không nói lấy một lời phàn nàn. Một phần vì em đã quen với những công việc lật vật này và cách họ vẫn thường đối xử với em rồi, phần còn lại là vì em không có tư cách để phàn nàn với họ.

Thành phố Mỹ trút bỏ lớp áo màu đen của đêm khuya và khoác lên mình một bộ áo mới toanh của sớm mai bình minh. Những giọt sương đêm đầu đó vẫn còn đọng lại trên lá, làm cho chúng căng tràn sức sống. Từng đàn chim nhận tự do chao liệng trên bầu trời xanh bao la, bát ngát và những đám mây trắng trôi bồng bềnh theo làn gió mát của buổi sớm. Tất cả đều góp phần vẽ ra một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ mà không có một bức tranh nghệ thuật nào có thể sánh bằng.

Một chú chim sơn ca nhẹ nhàng đặt đôi chân nhỏ bé của mình lên cành cây, ngân nga một vài giai điệu như đón chào một ngày mới. Những người đi đường lúc đầu vẫn còn đang thừa thốt thì bỗng chốc đã trở nên đông đúc hơn. Người người hối hả, vội vã đua nhau đi lại trên con đường dài quen thuộc của mình và làm những công việc thường ngày họ hay làm. Người thì lo đi chợ về để nấu bữa ăn sáng cho gia đình. Kẻ thì lo đi làm để kiếm thêm thu nhập hằng tháng. Họ tất bật ngược xuôi cũng chỉ mong có được miếng ăn cho vào miệng và tiền dành dụm để chi tiêu cho những việc cần thiết.

Trong khi đó, những con người nhàn rỗi, ăn không ngồi rồi chỉ biết tìm cách cướp giật của cải của người khác vẫn còn đang ngon giấc trên những chiếc giường êm ái. Họ không thèm quan tâm đến những gì diễn ra xung quanh, cũng như không biết lo toan mọi thứ. Họ chỉ chui rúc trong thế giới màu đen đầy quyền lực do họ tạo ra, thi thoảng lại mở một cuộc họp để tìm cách cho những kế hoạch sắp tới. Những hạng người bất lương như vậy mà đất nước Mỹ vẫn còn chỗ cho họ dung thân sao?

...

9 giờ sáng

Ngồi ở nhà mãi cũng chẳng biết làm gì nên Liz quyết định đến tìm em.

Trên đường đi, cậu không thể ngừng suy nghĩ về việc em đột nhiên tránh mặt cậu mà không có bất cứ một lí do nào cả. Chẳng phải trước đó, cả hai đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ hay sao? Sao bây giờ em lại trở nên xa lánh cậu như thế? Hay là... có người buộc em phải làm vậy?

Hàng loạt câu hỏi cứ hiện ra trong đầu cậu, càng nghĩ bước chân cậu càng trở nên vội vã hơn. Hôm nay nhất định cậu phải tìm hiểu cho ra lẽ mọi chuyện.

Vừa đến trước cửa của gian nhà bếp, cậu đã thấy Emi và một vài người cùng phòng đang nói chuyện gì đó với nhau, nghe loáng thoáng là hình như có tên cậu và em trong đó.

Cậu vội núp vào mép tường và bắt đầu nghe ngóng cuộc trò chuyện của họ, mặc dù cậu biết nghe lén là không đúng nhưng nếu chuyện gì mà có liên quan đến cậu hay những người mà cậu yêu thương thì dù là sai cậu vẫn sẽ làm.

- Chị hai! Sao mấy hôm trước cậu Liz đến tìm nó mà nó lại trốn vào nhà vệ sinh vậy chị? Hôm bữa em định hỏi nhưng công việc lu bu quá nên em quên. - Lina vừa hỏi vừa chỉ tay về phía em đang lau nhà, rồi quay lại hỏi tiếp - Bộ cậu Liz làm gì nó hả chị?

Vừa nghe đến câu này, gương mặt Liz bỗng chốc đã trở nên đỏ ngầu, tay bóp chặt lại tạo thành hình nắm đấm. Nhưng vì là một người có tính kiềm chế và kiên nhẫn cao nên Liz cố gắng hạ cơn giận của mình xuống để nghe hết câu chuyện đang dang dở, rồi có gì giải quyết luôn một thể.

- Cậu Liz không làm gì nó hết! Là do tao cấm không cho nó gặp cậu ấy thôi. - Emi vừa nói vừa vênh mặt lên ra vẻ ta đây là người có quyền.

- Thiệt vậy hả chị? Mà sao chị lại cấm nó vậy? - Một người khác hỏi.

- Vì thân phận nó thấp kém nên tao không cho nó đến gần cậu ấy. - Emi khoanh tay trước ngực, trả lời một cách vô tư.

- Là vậy sao?

Một giọng nói trầm trầm nửa quen nửa lạ cất lên, tuy không mấy uy quyền nhưng cũng đủ làm cho bọn người thích tám chuyện kia im bật. Riêng chỉ có Emi là vẫn nói, vì cô không biết người vừa mới lên tiếng là ai nên cứ thế mà “ừ” một tiếng chắc nịch.

Lời nói của Emi vừa dứt cũng là lúc Liz quyết định bước vào. Câu chuyện vừa nãy của bọn họ và câu hỏi cậu cố ý hỏi đã giải tỏa được mọi thắc mắc trong lòng cậu. Thì ra em tránh mặt cậu là vì bị cấm cản chứ không phải là em không muốn gặp cậu. Em thật là ngốc! Sao không nói cho cậu biết mà lại âm thầm lảng tránh cậu như vậy chứ? Haiz! Thật là ngốc hết chỗ nói!

Emi và những người khác ngạc nhiên đến nỗi phải há hốc mồm khi nhìn thấy Liz, cả bọn đứng im như tượng, ú ớ vài chữ không thành câu. Emi là người sợ hãi nhất vì cô chính là người dẫn chuyện trong câu chuyện của em và cậu.

Liz đứng trước mặt bọn họ, vẻ mặt không chút biểu cảm. Cậu đã cố lắm mới không nổi giận lên với họ, nhưng nếu họ không giải quyết xong chuyện này thì với quyền lực và địa vị của cậu trong tòa nhà này cũng đủ khiến cho họ phải thân tàn ma dại, chết không toàn thây.

Sau khi đứng hình mấy mươi giây thì Emi mới lên tiếng hỏi, vẻ mặt của cô như không có chút sinh khí:

- Cậu Liz! Có chuyện gì mà cậu đến đây vậy ạ?

Dù trong lòng đang rất sợ nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh để nói trọn câu.

- Cô biết rồi mà còn hỏi tôi à? - Liz nhướn mày nhìn cô, từng câu từng chữ được phát ra với âm vực nhất định, không quá cứng cũng không quá mềm nhưng cũng đủ làm cho Emi chết đứng.

- Cậu Liz! Cậu... cậu nói gì tôi không hiểu? - Mặc dù Liz không nói thẳng ra ẩn ý bên trong nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho Emi chột dạ.

Những người còn lại sợ quá nên cũng hòa theo, vẻ mặt xanh như tàu lá chuối:

- Dạ đúng đó cậu Liz! Cậu nói gì chúng tôi không hiểu?

- Đến giờ mà các người vẫn còn không chịu nhận sao? Rằng các người đã cấm không cho Sand gặp tôi. Ai cho các người có cái quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi? Hay các người rảnh rỗi quá không có chuyện gì làm nên mới bày ra cái việc này? - Liz tức giận tuôn ra một hơi không ngừng nghỉ, làm cho bọn người của Emi chỉ biết đứng im mà không dám nhúc nhích. Tiếng nói của cậu có hơi lớn nhưng cũng may là em đang ở tận nhà trên nên không thể nghe được, nếu không thì em sẽ tránh mặt cậu luôn vì em mà cậu phải làm

lớn chuyện. Liz cố trấn tĩnh mình lại rồi nói tiếp - Nếu mấy người không giải quyết cho xong chuyện này thì hãy ở đó mà đợi lệnh vào phòng tối của tổ chức đi. Con Franky nó cũng đã đói ba ngày rồi, cũng nên cho nó ăn một chút “thịt” chứ nhỉ!

Bọn người của Emi nghe nói đến phòng tối và con Franky thì mặt họ liền trở nên biến dạng, mặt cắt không còn một hột máu. Phòng tối đơn giản chỉ là một cách gọi chung chứ không phải chỉ là một phòng tối bình thường như mọi người vẫn nghĩ.

Phòng tối là nơi dành cho những kẻ phản bội lại tổ chức cũng như những người tự ý làm việc mà không được sự đồng ý của chủ hoặc làm trái ý chủ. Trong căn phòng đó có một con trăn rất lớn tên là Franky như Liz vừa nói. Con Franky nó đã ăn thịt rất nhiều kẻ đã phản bội lại tổ chức rồi và nó cũng đang ngày một lớn hơn. Trước khi tổ chức muốn trừng trị ai thì phải bỏ đói con Franky ba ngày, sau đó mới cho nó ăn thịt những kẻ đã làm ô uế tổ chức. Nó là một con trăn rất hung hãn, vì mỗi ngày nó được bác sĩ thú y của tổ chức tiêm cho một mũi thuốc có tên là Foriotaly - thuốc kích thích sự giận dữ. Vì vậy mỗi khi ăn ai, nó đều cắn nát người đó ra thành từng miếng nhỏ rồi mới từ từ thưởng thức. Vì tổ chức muốn những kẻ phản bội ấy phải gánh chịu sự đau đớn trước khi chết và cũng để làm gương cho những kẻ có ý định phản bội. Tổ chức đã xem cách thức làm việc của con Franky qua camera được lắp đặt bên trong. Họ khá hài lòng về sự trừng phạt của mình dành cho những kẻ phản bội, còn một điều nữa là con Franky có một trí nhớ rất tốt, chỉ cần cho nó xem qua hình ảnh của những người mà nó không được phép cắn một vài lần là nó sẽ nhớ ngay.

Liz vừa định quay đi thì Emi nắm tay cậu lại, quỳ xuống van xin. Hành động đó của cô làm bọn người kia phải mở to mắt vì ngạc nhiên, Emi mà cũng có lúc phải quỳ xuống van xin một đứa nhóc chỉ mới mười hai tuổi sao?

Giờ phút này mà còn nghĩ đến sĩ diện thì chỉ có những đứa ngu mới làm thế. Nếu sĩ diện có thể làm cho cô sống thì cô sẽ làm, còn nếu không cô có thể dẹp bỏ sĩ diện qua một bên để còn nhận được một cơ hội sống.

Emi không quan tâm đến những ánh mắt kia, cô chỉ biết là nếu bây giờ cô không làm thế thì mạng sống của cô sẽ bị đe dọa bởi con trăn khổng lồ đang nằm chờ cô trong căn phòng sặc mùi chết chóc kia.

- Cậu Liz! Xin cậu hãy tha cho chúng tôi! Tôi hứa là sẽ không cấm cản Sand gặp cậu nữa. Xin cậu hãy tha cho cái mạng nhỏ bé này của tôi. - Emi lay tay Liz van xin nhưng mãi vẫn không thấy Liz có phản ứng nên cô quay sang bọn người đang đứng chết trân ở kia, ra hiệu cho họ cùng quỳ xuống van xin Liz thì may ra cậu sẽ động lòng mà tha cho họ.

Bọn người kia nhìn Emi rồi gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, sau đó cùng nhau quỳ xuống và đồng thanh nói như đã tập dượt trước:

- Xin cậu hãy rủ lòng thương mà tha cho chúng tôi!

Liz lúc này mới quay lại, sắc mặt vẫn không thay đổi, cậu nói:

- Được thôi! Vậy bây giờ các người biết làm gì rồi chứ?

Emi và những người còn lại nghe Liz nói thế thì liền gật đầu. Họ rời khỏi chỗ Liz rồi đi đến chỗ em. Em đang lau nhà thì nhìn thấy bọn họ đang xồng xộc đi tới, vẻ mặt rất chi là phức tạp nên em không thể đoán được là họ đang vui hay đang buồn. Em dừng việc lau nhà lại rồi đứng nép sang một bên. Emi đứng trước mặt em, giả bộ trưng bộ mặt tươi cười ra nhìn em rồi nói:

- Cậu Liz đang chờ mày ở ngoài cửa kia, mày mau ra đó đi!

Dù đã cố gắng tai lên nghe thật kĩ không sót chữ nào nhưng em lại không thể phân tích được những gì mà Emi vừa nói. Cô bảo em đi gặp Liz sao? Em không thể nào tin được! Chẳng phải mấy bữa trước cô đã cấm em không được gặp gỡ hay đến gần Liz sao? Sao bây giờ cô lại thay đổi lời nói lẫn thái độ nhanh như vậy?

Em hơi nheo mắt nhìn Emi, cố tìm ra được lời giải cho mình trên gương mặt ấy nhưng tuyệt nhiên lại không có. Emi cười nhìn em, một nụ cười giả tạo mà cô đã vẽ ra khiến một cô bé ngây thơ như em lại tin là thật. Nếu như không phải cô sợ vào phòng tối thì có cho vàng cô cũng không đối xử mềm mỏng với em như vậy. Càng nhìn em, nhìn cái bộ mặt mà cô cho là giả vờ ngây thơ để lấy lòng người khác kia thì máu nóng trong người cô lại càng sục sôi. Cô muốn bay đến tát thẳng vào gương mặt đó một cái thật mạnh để hả giận

nhưng cô lại không thể làm thế, vì Liz đang ở đây. Nếu cô đụng đến em há chẳng phải là cô tự chuốc họa vào thân, dâng mình lên miệng cọp hay sao?

Emi cố kiềm lại cơn tức của mình, “niềm nở” nói:

- Từ giờ mày có thể qua lại với cậu Liz, tao sẽ không cấm cản mày nữa. - Rồi cô giắt lấy cây lau nhà trên tay em đưa cho Lina, sau đó giục em - Mày ra nhanh đi! Đừng để cậu Liz chờ!

Em nghe Emi nói vậy thì rất mừng, nhưng em chỉ dám mừng thầm trong bụng thôi chứ không dám biểu hiện ra mặt. Vì em sợ nếu em cười thì Emi sẽ rút lại lời nói lúc này.

Em cúi đầu cố che đi nụ cười vui mừng vừa xuất hiện trên môi rồi từ từ đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng những ánh mắt tóe lửa đang nhìn theo.

Em ra gặp Liz với tâm trạng vui vẻ chứ không lảng tránh cậu như mấy bữa trước nữa, vì từ giờ mỗi khi Liz đến tìm em em có thể ra gặp cậu mà không bị ai ngăn cấm. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi là em đã thấy vui rồi.

Liz thấy em ra thì càng mừng hơn, cậu không hiểu sao mình lại rất thương cô bé này, dù cả hai không có máu mủ ruột thịt gì với nhau hết. Cậu chỉ biết là ở bên em, cậu nhận thấy được sự chân thật toát ra từ con người em, chứ không giả dối như những con người mà cậu đã từng gặp trong Leaders. Nhưng cậu chỉ xem em như một đứa em gái thôi và em cũng chỉ xem cậu như một người anh trai.

Cả hai đứng nói chuyện với nhau một lúc rồi Liz rủ em về nhà cậu chơi. Em mỉm cười gật đầu rồi đi theo cậu không một chút do dự. Vì em biết cậu sẽ không đối xử tệ và cũng chẳng làm hại em như những người ở đây đâu. Ở bên cậu, em cảm thấy được sự an toàn tuyệt đối chứ không phải là sự sợ hãi như khi em đứng gần Zin.

Em và Liz cùng nhau bước đi trên con đường hành lang dài rộng mở. Cả hai đều mang tâm trạng rất vui vẻ và thoải mái chứ không như những con người kia: giả dối và ích kỷ lúc nào cũng sống trong sợ hãi. Như thế... thì khó chịu biết mấy!

Đừng bao giờ sống ngược với bản thân mình và cũng đừng bao giờ sống giả dối, vì sự giả dối bao giờ cũng bị phát hiện một khi sự thật được phơi bày. Đó là một chân lý không thể chối cãi.

6. Chương 6: Ước Mơ Nhỏ Bé Và Trò Chơi Mang Tên Giải Thoát

Hôm nay em có một buổi sáng rất vui vẻ với Liz. Cậu đã dẫn em đi tham quan nhà và kể cho em nghe về ước mơ sau này của cậu. Cậu nói ước mơ của cậu là trở thành một bác sĩ giỏi và là một nhà chế tạo ra các loại được phẩm có công dụng khác nhau để có thể chữa bệnh cho tất cả mọi người, đem lại một cuộc sống bình yên cho họ. Em nghe cậu nói mà thầm ngưỡng mộ vì ước mơ của cậu thật vĩ đại!

Liz dẫn em đến phòng chế tạo và thí nghiệm - nơi mà có rất nhiều chai lọ thủy tinh mang nhiều hình dạng khác nhau và chứa nhiều loại chất lỏng đủ màu trong đó. Em thích thú chạy đến gần hơn để xem, vì tính em rất hiếu động và bất cẩn nên em chỉ xem thôi chứ không dám đụng vào.

Sau khi đi tham quan nhà xong, cả hai ra phòng khách ngồi chơi. Bác Kimmy đem từ dưới bếp lên một đĩa trái cây và một đĩa bánh quy đặt lên bàn rồi lui xuống, nhường lại không gian yên tĩnh cho hai người.

- Em ăn đi! - Liz lấy một miếng táo đã được gọt vỏ sạch sẽ rồi đưa cho em, miệng không quên vẽ ra một nụ cười thân thiện.

Em cảm ơn Liz rồi đưa tay nhận lấy, ăn một cách ngon lành và tự nhiên như thể em mới chính là chủ nhà này, còn Liz chỉ là khách được mời mà thôi. Vừa ăn mất em vừa đảo một vòng quanh phòng khách, liếc tới liếc lui như để quan sát thật kỹ căn phòng rộng lớn này. Liz nhìn em mà không khỏi bật cười, cậu lấy một cái bánh quy lên ăn, vừa ăn cậu vừa hỏi:

- Ước mơ sau này của em là gì?

Em nghe tiếng Liz thì vội quay lại nhìn cậu, trả lời một cách vô tư:

- Vì em rất thích uống trà sữa nên ước mơ sau này của em là mở một tiệm trà sữa nhỏ để hằng ngày có thể uống bao nhiêu tùy thích.

Liz bật cười trước câu trả lời hết sức vô tư và hồn nhiên của em. Khác với nhiều người hay mơ về những ước mơ hào huyền, xa vời thì ước mơ của em rất thật và vẻ mặt của em khi nói về ước mơ của mình cũng thật là đẹp. Đối với người khác ước mơ của em tuy nhỏ bé nhưng cậu biết chắc rằng đối với em nó lớn lao như thế nào. Càng nhìn em, cậu không hiểu sao một cô bé đáng yêu và đậm chất thật thà như em lại lọt vào tay một con ác quỷ vô nhân tính như Zin. Nếu như cậu gặp em sớm hơn Zin thì có phải tốt hơn không?

Liz ngừng cười, cậu phải ghi nhớ cái sở thích cũng như ước mơ đáng yêu này của em mới được.

- Vậy em thích uống loại trà sữa như thế nào? - Liz ngả người ra ghế rồi hỏi.

Cũng như lần trước, em hồn nhiên kể ra một loạt loại trà sữa mà em thích cho Liz nghe, nào là trà sữa thạch ca cao, trà sữa thạch thủy tinh nho, thủy tinh dâu, thủy tinh cà phê, vv... Liz nghe xong mà muốn choáng váng mặt mày với em luôn, cậu nghĩ là tiệm trà sữa sau này mà em mở chắc không yên thân khi có một người chủ như em quá.

Liz không nói gì hết, chỉ nhìn em rồi cười suốt, còn em thì cứ tíu tít nói không ngừng nghỉ. Khi ở bên những người không tốt như Zin, Jane và Emi thì em không bao giờ dám mở miệng nói bất cứ một lời nào. Còn khi ở bên Liz, em có thể tha hồ nói mà không sợ gì cả vì Liz luôn cho em cảm giác an toàn và có thể tin tưởng.

...

Em ở nhà Liz chơi đến chiều, sau khi ăn cơm xong, Liz đưa em về lại gian nhà bếp.

Chia tay Liz ở trước cửa, em đợi cậu khuất bóng hẳn sau dãy hành lang rồi mới mở cửa bước vô nhà.

Bụp!

Em vừa đẩy cửa bước vào được hai bước thì từ trên cửa một thau bột trắng tinh liền đổ ập xuống đầu em, theo phản xạ em vội nhắm mắt lại để bột không rơi vào mắt. Em cứ tưởng ngày hôm nay mình gặp may nhưng không ngờ vận may và vận xui của em đều xảy ra trong cùng một ngày.

Cái thau được làm bằng nhôm sau khi hoàn thành xong “nhiệm vụ” thì liền rời khỏi đầu em và rơi thẳng xuống đất, tạo ra một tiếng “keng” rõ to. Emi và bọn người kia từ dưới bếp đi lên, họ vỗ tay hoan hô vì đã bắt được em thành công. Họ cùng nhau cười, những tiếng cười hòa lẫn vào nhau tạo ra thứ âm thanh chói tai nghe rất khó chịu. Em nghe tiếng cười thì từ từ mở mắt ra, lấy hai tay phủi phủi bột trên đầu xuống.

Bột theo tay em rơi xuống, trắng xóa hết như tuyết. Em lấy tay phủi bột trên mặt xuống nhưng nó không những không xuống mà còn dính nhiều hơn. Chắc nhìn em bây giờ tức cười lắm nhỉ! Toàn thân đều được nhuộm thành một màu trắng duy nhất. Nhìn bọn người kia mà xem, họ đang cười trước sự đau khổ của em mà không mấy may ra tay giúp đỡ. Nhưng cũng phải thôi, vì chính họ là người đã bày ra chuyện này mà.

Emi thấy em như vậy thì thích thú, cười hoài không ngớt nhưng cô cảm thấy hình như vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó. Đứng nghĩ ngợi một lúc rồi cô quay sang thì thâm vào tai Lina điều gì đó mà khi vừa nghe xong, Lina đã lập tức chạy đi vào nhà vệ sinh. Một lát sau Lina trở lại với xô nước lạnh đang cầm trên tay. Em đưa đôi mắt ngây thơ nhìn họ, trong khi em vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì Emi giật lấy xô nước từ tay Lina rồi chạy thẳng đến chỗ em và nói:

- Để tao giúp mày rửa sạch nhé!

Sau câu nói đó Emi đổ cả xô nước lên đầu em, nhưng em lại không tránh né, chỉ đứng im mặc cho Emi muốn làm gì thì làm.

Nước từ trong xô đổ ập xuống đầu em và tràn lan ra sàn. Nước từ trên đầu em nhiều từng giọt xuống sàn, hòa nhập vào một vũng nước lớn mà Emi vừa tạo ra. Emi nói muốn giúp em rửa sạch bột nhưng nó không những không sạch mà càng làm cho người em bẩn hơn nữa. Nước đã làm cho mái tóc dính bột của em bết chặt vào nhau, rất khó gỡ. Nhìn em bây giờ mà xem, chắc là chẳng ra nổi hình người nữa nhỉ!

Cuộc sống của em ở đây còn khổ và khó sống hơn khi em đi làm ăn xin. Bên ngoài đường đời rộng lớn em có thể học thêm rất nhiều điều, còn ở đây em có thể học được gì ngoài sự im lặng và nhịn nhục? Nếu ngày đó không phải vì tính hiếu kì của em khi đứng quan sát tòa nhà này thì có lẽ bây giờ em đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Từ ngoài nhìn vào, ai cũng nghĩ nó là một tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ nhưng mấy ai biết được bên trong nó sẽ như thế nào một khi họ đặt chân vào? Bên ngoài nó có thể được coi là thiên đường nhưng bên trong nó là một địa ngục tối tăm không có chút ánh sáng. Vì vậy, đừng bao giờ vội vàng đánh giá một thứ gì đó khi mà ta chỉ nhìn thấy được vẻ bề ngoài của nó, vẻ bề ngoài chỉ là giả tạo nhằm để che đậy những điều xấu xa, đầy rẫy tội lỗi mà thôi. Còn bên trong mới chính là điều mà chúng ta có thể đánh giá một cách chính xác.

- Hức! Hức!

Từng tiếng nấc nhẹ được cất lên từ dáng người bé nhỏ, nước mắt em bắt đầu men theo khóe mi mà rơi xuống. Bọn người Emi thích thú cười ồ lên khi nhìn thấy em khóc. Em nhìn Emi bằng đôi mắt đăm đăm, sao cô có thể thay đổi thái độ một cách nhanh chóng như vậy? Mới sáng cô còn rất niềm nở khi nói chuyện với em sao bây giờ lại có thể...?

Em nhẹ lắc đầu, em còn nhỏ lắm, chưa hiểu hết được lòng dạ con người đâu.

Sau khi cười chán chê, cả bọn kéo nhau về phòng. Nhưng trước khi đi, Emi còn dặn em:

- Mày nhớ phải lau cho sạch sẽ chỗ này đó!

Rồi cô bỏ đi, mặc cho em đứng trơ trọi một mình ở đó. Em nhìn theo Emi cho đến khi cô khuất bóng sau cánh cửa của căn phòng mà em không được quyền đặt chân vào.

Em lấy tay lau nước mắt rồi khom người xuống nhặt cái thau và xô nước lên, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Em đặt thau và xô nước xuống rồi chạy đi lấy đồ và khăn tắm, gột rửa hết những vết dơ bám đầy trên người.

Xong xuôi, em bắt đầu lau dọn cái bãi chiến trường do bọn người kia bày ra. Họ chơi em như vậy đã đủ rồi chứ? Nếu chưa đủ thì họ có thể ra đây chơi tiếp, em sẽ đứng yên một chỗ mặc cho họ muốn làm gì thì làm. Nhưng sau khi chơi xong họ chỉ cần để cho em bình yên là được.

...

Tối đó khoảng tám giờ, em chuẩn bị đi ngủ thì được lệnh “triệu tập” của Zin từ miệng Luck. Mỗi lần nghe đến tên hắn là em không khỏi rung mình. Tại sao em lại không có được một ngày bình yên trọn vẹn chứ? Em chỉ muốn ngủ thôi mà hắn cũng không để cho em được toại nguyện nữa là sao? Thực ra hắn là loại người như thế nào? Có ai cho em biết được không?

Em đi theo Luck đến nhà hắn, hắn đang ngồi xem ti vi nhưng vừa thấy em thì vội tắt ngay, cứ như là hắn sợ em sẽ xem ké vậy.

Em và Luck đến gần hắn nhưng hắn lại không nói gì hết mà chỉ nhìn Luck như truyền đạt ý qua ánh mắt. Luck gật đầu hiểu ý rồi chạy vào nhà bếp bế một con mèo nhỏ từ dưới đó lên, đặt xuống chỗ em đang đứng. Em mở to đôi mắt của mình ra để nhìn con mèo ấy, nhưng em vốn tối dạ nên không biết ý của hắn là gì. Không phải hắn định cho em con mèo này chứ?

Hắn nhìn em bằng nửa con mắt rồi lấy khẩu súng Anaconda màu bạc được đặt bên hông ra. Đặt khẩu súng xuống đất, hắn đẩy mạnh về phía em. Khẩu súng đụng vào chân em làm em sợ hãi phải lùi ra sau vài bước. Hắn nhìn em, nhếch môi rồi nói:

- Khẩu súng đó đã được lên đạn rồi, nếu mày có thể cầm nó bắn chết con mèo kia thì ngay ngày mai tao sẽ cho mày được tự do và sẽ trả lại sợi dây chuyền cho mày. Còn không thì mày phải làm việc tiếp cho tao theo thời hạn.

Hắn nói rồi gơ sợi dây chuyền của em lên, đưa qua đưa lại nhằm khiêu khích thị giác của em. Những lời hắn nói vừa này em không thể nào cho vào bộ óc vốn không thông minh của mình được. Quả thật là em

nuốt không trôi những gì mà hắn vừa nói. Hắn nói hắn sẽ cho em được tự do và trả lại sợi dây chuyền cho em sao? Em có nên tin một con người như hắn không? Nếu như lời hắn nói là thật thì em có thể nhảy cẫng lên vì vui mừng không?

À, mà khoan đã. Hình như em đã quên mất câu đầu mà hắn nói rồi thì phải. Hắn bắt em phải bắn chết một con mèo đáng yêu như thế sao? Bàn tay em sinh ra là để làm việc tốt chứ không phải việc xấu nên em không thể làm như thế được, KHÔNG ĐỜI NÀO!

Em đã quyết tâm như thế nhưng nhìn lại sợi dây chuyền của ba tặng đang bị hắn làm thành đồ chơi đưa qua đưa lại thế kia thì những ý nghĩ ban đầu của em vụt mất. Em nhìn khẩu súng dưới chân, bàn tay không yên vị của em từ từ nhấc khẩu súng ấy lên và nhắm thẳng vào con mèo xấu số kia. Khẩu súng hơi nặng nhưng em vẫn cố cầm cho vững. Trước mặt em là một con mèo còn rất nhỏ, nó đang nhìn em bằng ánh mắt tinh nghịch như muốn chơi đùa cùng em. Em cắn chặt răng vào nhau để cố không cho mình bị dao động bởi ánh mắt kia.

“Mày đừng nhìn tao như thế, tao chỉ bị ép buộc thôi. Xin lỗi mày!”

Em mong rằng suy nghĩ của em, con mèo kia có thể nghe thấy và thông cảm cho em. Nhưng không, khi nhận thấy khẩu súng ấy đang chĩa thẳng vào nó, ánh mắt nó dần trở nên buồn bã. Nó nhìn em bằng ánh mắt tội nghiệp nhưng em lại nhắm tịt mắt xem như mình không nhìn thấy gì cả. Zin mân mê sợi dây chuyền trên tay rồi thích thú nhìn em. Luck yên vị đứng kế bên hắn, chấp hai tay ra sau lưng và chờ xem trò vui.

Em lấy hết can đảm mở mắt ra nhìn nó, cố dặn lòng mình là không được thương tiếc. Dù sao nó cũng chỉ là một con mèo thôi mà, không sao đâu!

Nghĩ vậy, ngón tay nhỏ nhắn của em từ từ chạm vào cò súng, từng chút từng chút gạt lùi nó về phía mình. Liệu em sẽ đủ can đảm để bóp cò chứ?

Em sẽ bắn chết con mèo để lấy lại sợi dây chuyền và được tự do hay em sẽ cố gắng làm việc tiếp cho hắn và chịu cực khổ để đổi lấy sự sống cho con mèo đáng thương kia?

Liệu em sẽ là thiên thần hay ác quỷ đây?

Đôi tay em run run khi chạm vào cò súng, cảm xúc trong em bây giờ đang rất phức tạp. Em không biết mình nên vui hay nên buồn, nên cười hay nên khóc đây?

Bản tính em xưa nay vốn hiền lành, đến con kiến em còn không nỡ giết chứ đừng nói chi là con mèo kia. Nhưng em không còn lựa chọn nào khác, nếu em giết nó thì em sẽ được giải thoát khỏi cái địa ngục tối tăm này, em sẽ không phải chịu khổ, không bị hắn hay bọn người của Emi hành hạ nữa. Còn nếu em không giết thì cuộc đời em sẽ trôi về đâu trong những tháng năm sắp tới? Vì vậy, một là nó chết, còn hai là em chết.

Nhưng càng nhìn vào đôi mắt đáng thương kia, thì em lại không nỡ ra tay. Sao em có thể vì bản thân mà ích kỷ như thế? Giết đi một con mèo vô tội thì chẳng phải em sẽ trở thành một kẻ độc ác sao? Em sẽ nguyện trở thành một kẻ độc ác để cứu lấy bản thân mình hay em sẽ làm một người tốt để tiếp tục chịu khổ đây?

Khó nghĩ quá!

Trong đầu em đang đấu tranh tư tưởng mãnh liệt không biết có nên giết hay không. Em nhắm mắt rồi lại mở ra không biết bao nhiêu lần. Bất chợt em đưa mắt nhìn hắn nhưng hắn lại không nhìn em. Hắn vẫn đang mân mê sợi dây chuyền của em trên tay, khóe môi lâu lâu lại nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng, trông đều hết sức. Em ước gì mình có đủ can đảm để bóp cò nhưng nạn nhân không phải là con mèo tội nghiệp kia, mà là hắn. Hắn là người đã gây ra cho em nhiều đau khổ nhất nhưng em lại chưa một lần nghĩ là mình sẽ ghét hắn hay hận hắn. Ông trời thật bất công khi không cho em hai cảm giác đó để em có thể ghét hắn, hận hắn. Nếu được như thế thì lòng em sẽ thanh thản biết bao nhưng em lại không làm được. Mỗi lần chịu đau đớn em chỉ biết khóc ra cho nhẹ lòng chứ không biết làm gì hết.

Em sinh ra, sống với ba mẹ trong cảnh giàu sang được sáu năm thì em đã trở thành một cô bé mồ côi, phải ra đường xin ăn. Đối với những tiểu thư nhà giàu sống trong cảnh giàu sang, được ba mẹ nuông chiều quen rồi thì khi ra đời, sống trong cảnh nghèo khổ họ có thể sống được không?

Em không cần biết những người khác như thế nào nhưng riêng em, em nghĩ mình có thể làm được. Dù sống trong cảnh giàu sang hay bần cùng em cũng đều sống tốt. Em luôn đối xử tốt với mọi người nhưng không một ai có thể hiểu cho tấm lòng của em cả. Họ nghĩ em giả tạo để lấy lòng người khác, nhưng thử hỏi, nếu em muốn lấy lòng người khác thì tại sao em lại không lấy lòng những người giàu có mà đi đối xử tốt với một đứa ăn mày làm gì? Có ai muốn lấy lòng một đứa ăn mày không?

Đời người mà, lòng dạ thật khó đoán. Khi mình đối xử tốt với ai thì họ lại cho là mình giả tạo, ác quỷ đội lốt thiên thần. Còn khi mình đối xử tệ thì họ lại cho mình là kẻ độc ác, vô nhân tính. Miệng lưỡi người đời thật ghê sợ! Chúng ta không bao giờ cầm chắc được.

- Sea!

Hắn buột miệng gọi tên em khi nhìn vào chữ Sea được khắc đằng sau mặt dây chuyền. Hắn chỉ lo nhìn vào thứ đang cầm trên tay mà không để ý thấy sắc mặt em đang dần giãn ra, vẻ căng thẳng cũng biến đâu mất, thay vào đó là một nụ cười được nở trên môi em. Em vui lắm! Vì em đã được nghe thấy cái tên cao cả của mình từ miệng người khác chứ không phải do em tự độc thoại. Bây giờ thì em không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, em đã có quyết định.

Em từ từ nới lỏng ngón tay mình ra khỏi cò súng và đặt nó xuống đất trước hai cặp mắt ngơ ngác lẫn kinh ngạc của Luck và Zin. Em nhìn hắn rồi nhẹ lắc đầu:

- Tôi không làm được!

Chính vì lời buột miệng của hắn lúc nãy nên em mới thức tỉnh. Sea! Em có cái tên cao cả như vậy thì em không thể làm thế, em không thể bôi bác lên cái tên mà ba mẹ đã đặt cho em được.

Hắn thu sợi dây chuyền vào trong tay, nhìn em cười khẩy thể hiện thái độ khinh thường. Em nhát gan hơn hắn tưởng, thực chất thì trong khẩu súng đó không hề có lấy một viên đạn nào cả. Hắn đã lấy hết đạn trong đó ra trước khi bảo Luck đưa em tới. Em chỉ cần bóp cò một cái thôi là có thể được tự do rồi nhưng sao em lại không làm? Là do em không đủ can đảm hay đó chính là bản chất con người thật của em?

- Vậy là mày chấp nhận làm tiếp?

Em nhìn xuống con mèo một lúc rồi nhìn hắn, gật đầu một cách chắc chắn. Mười năm, một thời gian không quá dài cũng không quá ngắn, rồi nó sẽ qua nhanh thôi mà. Em không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt thân. Một khi em đã quyết định như vậy thì em đã chấp nhận chịu khổ khi còn ở đây. Trải qua nhiều đau khổ rồi thì chúng ta sẽ mạnh mẽ lên thôi. Nên Sea à! Em không cần phải lo gì cả, cứ sống cho thật tốt như trước là được. Hơn nữa, em chỉ cần biết là tuy thể xác em ở đây nhưng tâm hồn em lại được tự do bay nhảy ngoài thế giới rộng lớn kia. Họ giam được thể xác em chứ tâm hồn em thì không.

Hắn nhẹ lắc đầu, bây giờ hắn không biết phải nói gì với em hết ngoài việc sai Luck đưa em về. Sau khi cả hai đi khỏi, hắn mới trở về phòng mình.

Hắn bỏ sợi dây chuyền của em vào chiếc hộp nhỏ màu xanh rồi leo lên giường nằm. Quơ tay lấy con gấu bông to đang ngồi trên đỉnh đầu xuống, ôm chặt vào trong lòng. Hắn vốn là một người không thích gấu bông vì hắn nghĩ những thứ đó chỉ dành cho con gái thôi, nhưng con gấu này là do mẹ hắn tặng nên nó là ngoại lệ.

Hắn vừa nhắm mắt lại thì hàng loạt hình ảnh của em chợt hiện lên trong tâm trí hắn. Từ nụ cười khi lần đầu hắn gặp em cho đến hành động của em khi khom người xuống nhặt tờ hai mươi đô lên bỏ vào mũ của thằng bé ăn mày kia, rồi lúc em đứng dưới mưa, lúc em khóc khi bị hắn hành hạ bằng những trò chơi dã man. Tất cả hình ảnh của em đều như một thước phim quay chậm trong đầu hắn. Hắn bật ngồi dậy, lắc đầu xua tan đi những hình ảnh ấy. Sao tự nhiên hắn lại nghĩ về em chứ? Em là cái quái gì mà đáng để hắn quan tâm?

Hắn lấy tay đánh đánh vào đầu mình vài cái cho tỉnh, thôi suy nghĩ về em nữa. Chỉ là một chút ấn tượng của hắn về em thôi chứ chẳng có gì đặc biệt cả. Em đơn giản chỉ là một món đồ chơi rẻ tiền nếu không muốn nói là vô giá trị để cho hắn xả stress hay những lúc buồn bực mà thôi. Em đối với hắn là hoàn toàn không có cảm giác, dù là một chút cũng không có.

7. Chương 7: Bước Ngoặt Mới

Bảy năm sau...

Người ta nói thời gian là thứ vô tình nhất vì nó cứ trôi đi mãi mà không bao giờ dừng lại. Tuy nhiên, thời gian đi qua sẽ kéo theo nỗi đau của con người đi theo nhưng cũng để lại trong lòng họ không biết bao nhiêu vết thương đã từng trải. Ngày mà thời gian dừng lại và không trôi đi nữa thì đó là ngày con người rời khỏi thế gian.

Thời gian trôi đi sẽ làm thay đổi mọi thứ, cả con người cũng vậy. Minh chứng cho lời nói đó là em. Em từ một cô bé tám tuổi ngày nào mà bây giờ đã trở thành thiếu nữ tuổi mười lăm. Với đôi mắt to tròn, chiếc mũi cao và khoe mũi chúm chím, với mái tóc đen nhánh dài ngang lưng và làn da trắng mịn màng như sữa, em quả thật có thể làm cho các chàng trai phải điêu đứng khi liếc nhìn. Tuy bề ngoài em thay đổi nhưng phẩm chất bên trong con người em thì mãi mãi vẫn thế. Em vẫn ngây thơ và ngốc nghếch như ngày nào, vẫn bị họ hành hạ mà chỉ biết im lặng chịu đựng chứ không dám phản kháng. Và ở tuổi mười lăm này, cuộc đời em sẽ bước sang một trang giấy mới.

Em sẽ không ở gian nhà bếp nữa mà sẽ dọn đến một nơi ở mới hơn. Nơi đó tuy không có nhiều người và em sẽ không bị hành hạ thường xuyên như ở gian nhà bếp. Nhưng đó là một nơi mà em không bao giờ muốn đặt chân đến dù chỉ là nửa bước. Đó là nhà hấn.

Hắn năm nay cũng đã mười chín tuổi rồi, phải đi làm nên không có thời gian để dọn dẹp nhà cửa. Vì vậy, hấn muốn tìm một người giúp việc để làm những công việc lặt vặt trong nhà nên hấn đã bảo Luck đưa em tới. Em đã rất hốt hoảng khi nghe tin đó, chẳng thà cứ để em làm việc ở gian nhà bếp dù phải chịu bao nhiêu khổ cực em cũng cam chịu chứ đừng bắt em phải làm việc ở nhà hấn. Em rất sợ khi ở cạnh một kẻ nham hiểm và độc ác như hấn nhưng em không có sự lựa chọn thứ hai. Vì đó là mệnh lệnh nên em phải gạt đầu đi theo vô điều kiện.

Làm việc ở nhà hấn đồng nghĩa với việc em sẽ chạm mặt hấn thường xuyên hơn và đó là điều mà em không bao giờ muốn.

Bảy năm em làm việc không công cho hấn cũng như ở gian nhà bếp thì từ bây giờ, em sẽ được lãnh lương. Hấn nói sẽ trả cho em ba trăm đô la mỗi tháng với điều kiện là em phải làm tốt tất cả các công việc trong nhà. Ba trăm đô đối với em là không nhỏ và từ đó đến giờ em cũng chưa biết lãnh lương là như thế nào. Em chỉ biết là mỗi tháng hấn sẽ trả tiền cho em và em sẽ dành tất cả số tiền mà mình lãnh được để mở một tiệm trà sữa như mình hằng mong muốn khi ra khỏi đây. Điều đó làm em cảm thấy rất vui nhưng mà... hấn nói sẽ trả tiền cho em với điều kiện là em phải làm tốt TẤT CẢ các công việc trong nhà. Như vậy có nghĩa là ngoài các công việc nhỏ nhặt ra thì em phải kiêm luôn việc nấu ăn sao?

Tuy sống ở gian nhà bếp được bảy năm nhưng em chẳng bao giờ được xớ rớ tới chỗ họ nấu ăn cả. Họ chỉ cho em làm những công việc lặt vặt phù hợp với em thôi, và món ăn duy nhất mà em có thể nấu và ăn được là mì.

- Tôi... không biết nấu ăn! - Em đứng trước mặt hấn, thú nhận một cách thật thà đến tội nghiệp.

Hấn nhìn em từ trên xuống dưới một lượt rồi nhẹ lắc đầu nhưng hấn không mắng em. Hấn đã biết trước là em không biết nấu ăn rồi, vì ở gian nhà bếp không bao giờ cho những kẻ nghiệp dư đụng tay vào việc nấu ăn đâu, mà có cho nấu đi nữa thì cũng phải đợi đến tuổi mười tám.

- Về khoản đó cô không cần lo! Đến giờ ăn sẽ có người đem thức ăn tới. Cô chỉ cần làm tốt những công việc còn lại là được. - Hấn đã lớn rồi, cũng nên thay đổi cách xưng hô cho lịch sự hơn một chút chứ nhỉ!

Em nghe hấn nói vậy thì mừng rơn, chỉ thiếu điều là nhảy cẫng lên vì vui sướng mà thôi. Em sẽ làm tất cả các công việc ngoại trừ việc nấu ăn sao? Ôi! Như thế thì còn gì hạnh phúc bằng.

- Cô không cần phải dọn dẹp phòng tôi và có một điều cô cần phải nhớ kĩ là dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không được phép bước chân vào phòng tôi. Cô nhớ chưa? - Hấn vừa nói vừa làm vẻ mặt nghiêm trọng khiến em phải rùng mình.

- Dạ! - Em ngoan ngoãn gật đầu dù không biết nguyên do hấn không cho em vào phòng hấn là gì nhưng tuyệt nhiên em lại không hỏi. Vì em biết biết mình chỉ là đầy tớ thôi nên không có quyền hỏi hay xen vào bất cứ chuyện gì của chủ.

Hấn cho hai tay vào túi, định bước về phòng thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, hấn nói:

- Tôi đã cho người chuẩn bị đồ cho cô cả rồi, cô cứ lấy những bộ đó mà mặc, không cần thắc mắc.

Hấn nói xong, liếc nhìn em lần cuối rồi đi vào phòng không đợi em trả lời. Dù hấn không thích em hay nói trắng ra là ghét em đến đâu đi nữa thì trong vai trò em là người giúp việc và hấn là chủ thì hấn phải có trách nhiệm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho em. Nhưng em không đơn thuần chỉ là người giúp việc không đâu, mà em còn là một món đồ chơi để cho hấn giải trí trong những lúc buồn bực nữa.

Em đứng ngây người nhìn theo hấn một lúc lâu cho đến khi thân hình cao lớn khuất sau cánh cửa đen kìa thì em mới trở về phòng mà hấn đã sai người chuẩn bị cho em. Dù cho hấn có tàn độc như thế nào đi nữa thì em vẫn phải công nhận là hấn rất đẹp trai.

Tóc vẫn để theo kiểu xưa, mái xéo che khuất trán được nhuộm phớt màu nâu hạt dẻ. Đôi mắt đen hơi sâu và dường như trong đôi mắt ấy chứa một nỗi buồn man mác không thể tả. Sống mũi cao và đôi môi đầy gợi cảm có thể làm cho hàng ngàn cô gái phải ngây ngất. Chiếc khuyên tai màu bạc ngày nào hấn đã từng bắt em phải lặn xuống cái hồ sâu 1m80 với những viên đá lạnh đang dần tan vẫn còn ngự trị bên tai trái của hấn. Dáng người hấn cao lớn và trông rất là thư sinh. Vì hấn không thích tập thể hình nên không có cái gì gọi là cơ bắp cuộn cuộn và thân hình sáu múi như những người đàn ông khác. Nhưng đừng nhìn hấn như vậy mà đại dốt nghĩ rằng hấn mềm yếu. Không đâu! Hấn tuy không tập thể hình nhưng hấn đã được học võ từ nhỏ để phòng thân nếu có bất trắc gì khi làm nhiệm vụ. Hấn có làn da ngăm ngăm làm toát lên vẻ nam tính của một người đàn ông. Nói chung, hấn là một người mà bất cứ người phụ nữ nào khi nhìn thấy cũng đều chết mê chết mệt và mong muốn hấn là người đàn ông của riêng mình.

...

Căn phòng mà hấn đã sai người chuẩn bị cho em tuy không lớn và rộng như căn phòng lúc trước mà em từng ở khi còn sống bên cạnh ba mẹ nhưng em vẫn rất thích nó. Tuy căn phòng không có gì đặc biệt nhưng nó mang một màu trắng tinh khôi mà em yêu thích. Màu trắng tượng trưng cho sự trong sáng và thuần khiết, vì em là một người có tâm hồn ngây thơ và thánh thiện nên màu trắng là màu rất hợp với em.

Trong phòng có đầy đủ mọi thứ cần thiết và không thiếu bất cứ thứ gì. Lúc này, em nghĩ là thời gian đã làm thay đổi con người hấn nên hấn mới đối xử tốt với em như vậy. Nhưng em đâu biết được bên trong con người hấn đang nghĩ gì? Hấn đối xử tốt với em như vậy cũng chỉ vì em là người làm của hấn mà thôi, còn về sau này hấn đối xử với em như thế nào thì thời gian sẽ trả lời cho em biết.

Con người em là như thế, thấy sao thì nghĩ vậy. Em không muốn nghĩ xấu cho ai hết, đơn giản một điều vì em không phải là người xấu.

Em bước đến cái tủ quần áo lớn màu nâu rồi mở ra xem thử. Dù có nghe hấn nói từ trước là đã chuẩn bị đồ cho em nhưng em lại không ngờ là nó nhiều đến vậy. Em đưa tay sờ vào những chiếc váy có đủ màu sắc mà em nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có cơ hội mặc vào. Một cảm giác mềm mại khi những ngón tay em men theo đường eo của chiếc váy màu xanh ngọc đang xâm chiếm cả bàn tay. Em dời tay sang những bộ pijama được treo kế bên, những bộ đồ kiểu này em đã mặc quen từ lúc còn ở gian nhà bếp rồi nên không có gì đặc biệt. Chắc hấn cũng biết điều đó nên chuẩn bị cho em những bộ pijama là nhiều, còn những chiếc váy mà em cho là đắt tiền kia chỉ là số ít. Chưa kể đến những đôi giày cao gót, búp bê và dép thường nằm ở phía dưới quần áo, chắc em cũng không có cơ hội mang chúng đâu. Vì bây giờ em đâu còn thích hợp với những thứ xa xỉ ấy nữa. Em chỉ có thể chạm vào mà không dám thử dù chỉ một lần.

Em thở dài rồi đóng tủ lại, vừa lúc đó có tiếng chuông cửa nên em vội chạy ra mở. Thì ra là Lina đem đồ ăn tới.

Em vừa thấy Lina đẩy xe thức ăn vào thì em liền vội nép sang một bên để nhường đường. Lina mở nắp ra rồi đặt từng món ăn còn nóng hổi và thơm phức lên bàn. Xong xuôi, Lina đẩy xe ra nhưng không quên trao cho em một cái nhìn sắc lẹm. Vì đây là nhà Zin nên Lina chỉ có thể làm vậy với em thôi chứ không dám làm gì hơn.

Em hơi cúi đầu tránh đi ánh nhìn không mấy thiện cảm kia cho đến khi Lina đi khỏi. Em đóng cửa lại rồi đi vào sắp xếp lại chỗ thức ăn cho ngay ngắn, vừa mắt.

Cạch!

Hắn từ trong phòng bước ra, tay không quên chỉnh trang lại chiếc cà vạt và quần áo lại cho thẳng. Em ngược lên nhìn hắn được vài giây rồi lại cúi xuống, vì em không muốn mình bị dao động bởi con người có sức hút mãnh liệt kia. Hắn mặc một bộ vest Mattana màu xám trơn kết hợp với áo sơ mi trắng bên trong và một chiếc cà vạt màu cà phê được thắt ngay ngắn ở cổ áo. Vì tính hắn không thích bị gò bó nên cái cà vạt được nới hơi lỏng. Chân mang một đôi giày tây được đánh bóng rất kỹ lưỡng. Tóc thì vẫn để như cũ nhưng được chải lại gọn gàng hơn trước. Hơn hết, trên người hắn còn toát ra một mùi hương thơm dễ chịu của loại nước hoa Hermes đắt tiền. Trông hắn chẳng khác gì một chàng công tử hào hoa khiến bao cô nàng phải say đắm.

Trên tay hắn đang một xấp tài liệu để chuẩn bị cho cuộc họp quan trọng.

Hắn đi lướt qua em ra tới cửa mà không nói một lời nào cả, xem em như người vô hình. Em thấy vậy nên ngẩng đầu lên, hỏi khi tay hắn vừa chạm đến nắm cửa:

- Thiếu gia! Ngài không ăn sáng ạ?

Hắn không quay lại nhìn em nhưng vẫn trả lời:

- Tôi không ăn! Cô đói thì cứ tự nhiên!

Rồi hắn bỏ đi.

Em đứng nhìn theo hắn một lúc lâu rồi nhìn xuống bữa ăn sáng thịnh soạn mà gian nhà bếp đã chuẩn bị cho hắn. Nhìn những đĩa thức ăn tỏa hương thơm phức thì đột nhiên bụng em lại cồn cào. Nó bắt đầu kêu lên những tiếng “ọt... ọt” để báo cho em biết là nó đang đói nên cần em “ nạp năng lượng”. Em ôm bụng và không suy nghĩ nhiều liền ngồi vào bàn, bốc cơm vào chén rồi lấy đũa gắp một miếng cá chiên lên ăn thử.

- Ngon quá!

Vừa nhai nhồm nhoàm miếng cá trong miệng em vừa thốt lên đầy thích thú. Sau bao nhiêu năm ăn cơm trắng với rau thì đây là bữa ăn ngon nhất mà em từng ăn. Bây giờ em không cần biết và quan tâm đến bất kỳ thứ gì hết, em chỉ cần biết là mình phải ăn no để còn có sức mà làm việc. Vì đây là ngày đầu tiên em làm việc ở nhà hắn nên không thể lơ là được.

...

Tại phòng họp

- Sao rồi? Các người đã có thông tin gì mới chưa?

Hắn đặt xấp tài liệu lên bàn rồi ngồi vào ghế, đưa mắt nhìn một lượt ba mươi tám người có máu mặt trong Leaders rồi hỏi bằng một giọng nói lạnh tanh.

Mọi khi có cuộc họp nào quan trọng cha hắn cũng đều có mặt nhưng hôm nay ông lại không đến, vì ông muốn để hắn tự mình chủ trì các cuộc họp cho quen dần để sau này khi thừa kế chức vụ thì hắn sẽ dễ làm việc hơn.

Về phần hắn, không thấy cha trong cuộc họp lần này đã khiến hắn có thể thoải mái hơn khi nói chuyện, chứ có ông hắn không thể nào tập trung vào công việc được vì ông cứ nhìn hắn mãi. Nhưng hôm nay hắn thực sự cảm thấy thoải mái trong căn phòng đầy áp người như thế này.

- Thưa thiếu gia! Người của tôi cho biết là ở Portland có một tiệm vàng mới khai trương nên nhập từ Canada về rất nhiều vàng quý giá. Tôi nghĩ chúng ta phải mau chóng tập hợp các nhân viên lại để thi hành nhiệm

vụ. - Một người đàn ông tuổi trung niên đứng lên thông báo thông tin, vừa nói ông vừa nhìn xuống tờ báo cáo mà mình đã sai người đi do thám. Tuy ông lớn tuổi hơn hẳn nhưng với vai trò là cấp dưới nên ông không được phép vô lễ hay có những cử chỉ thiếu tôn trọng đối với hẳn.

Hắn nghe ông nói thế thì nhẹ gật đầu rồi mở xấp tài liệu mà mình đã thu thập từ trên mạng ra xem, nhìn sơ qua một lượt rồi nói:

- Nhưng trước hết chúng ta phải cho người đi do thám xem có bọn cớm nào lảng vảng quanh đó không đã. Vụ lần trước ở Columbia bây giờ vẫn chưa lắng đâu, rất có thể bọn CIA và FBI đã nhập cuộc rồi nên chúng ta cần phải cẩn thận hơn.

Hắn vừa dứt lời thì những cuộc bàn luận ở phía dưới bắt đầu vang lên. Họ đang cùng nhau bàn bạc để đưa ra quyết định đúng đắn cho vụ việc lần này.

Tuy là tổ chức lúc nào cũng thành công tốt đẹp khi làm nhiệm vụ nhưng cũng không thể vì thế mà chủ quan được. Đạo gần đây Cục cảnh sát truy nã tội phạm đã liên hệ với FBI và CIA để họ nhập cuộc nên tình hình ngày càng trở nên gắt gao. Trước khi làm nhiệm vụ cần phải cho người đi do thám để tránh khỏi vướng vào vòng vây của cảnh sát.

Cuộc họp kéo dài trong ba mươi phút rồi kết thúc. Mọi người đều lần lượt ra về. Họ đã lên kế hoạch xong về vụ cướp lần này ở Portland.

Hắn sắp xếp lại chỗ tài liệu của mình rồi đi về phòng làm việc.

...

Cạch!

- Anh Zin ơi!

Em đang quét dọn nhà cửa cho sạch sẽ thì nghe có tiếng mở cửa và tiếng gọi nửa quen nửa lạ của ai đó cất lên. Em bỏ cây chổi lông gà lên bàn rồi chạy ra xem thử.

- O...

Em khá ngạc nhiên khi nhìn thấy người vừa gọi tên hẳn, gương mặt này làm sao em có thể quên được? Em còn nhớ lần đầu gặp cô khi em đang lau sàn hành lang ở trước cửa gian nhà bếp, lúc đó cô đã không ngần ngại mà đập đổ công sức lau dọn của em. Chưa hết, sau lần đó mỗi khi có chuyện gì không vui cô cũng đều tìm đến em để trút giận. Cho em ăn mấy cái tát tay rồi nắm tóc em lôi vào phòng, lừa với bọn người của Emi hiếp đáp, đánh đập em không thương tiếc. Nếu lúc đó không có Liz thì em không biết mình có còn sống được tới bây giờ không nữa.

Một cô gái có gương mặt chẳng khác gì mỹ nhân, diện trên mình một chiếc váy màu hồng phấn và mái tóc được búi cao gọn gàng, trên người còn tỏa ra một mùi hương thơm sang trọng và quý phái. Trông cô quả thật là xinh đẹp!

Jane từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận khi nhìn thấy em - người mà cô không bao giờ ưa. Cô đã ghét em từ lúc em còn ở gian nhà bếp rồi, nay lại gặp em ở nhà Zin nữa nên nỗi ghét em của cô ngày càng tăng thêm. Cô tức giận nắm lấy tóc em, giật mạnh ra đằng sau. Em vì bị bất ngờ và đau nên đã “á” lên một tiếng. Jane nghiêng răng, trợn trừng mắt nhìn em rồi hỏi:

- Ai cho phép mày ở đây?

- Dạ! Là thiếu gia bảo tôi tới đây làm. - Em vừa trả lời vừa tìm cách gỡ tay Jane ra nhưng khổ nỗi cô nắm chặt quá nên em không tài nào gỡ được.

Jane nghe thấy hai từ “thiếu gia” ngọt ngào được phát ra từ miệng em thì cô càng nổi điên hơn. Tại sao Zin lại bảo em đến đây? Phải chăng... hẳn đang có tình ý gì với em?

Những câu hỏi mơ hồ hiện lên trong đầu Jane làm cho cô cảm thấy từng tức trong lòng. Zin không thể nào thích con nhỏ nghèo hèn này được, vì quy định trong Leaders không cho phép và vì Zin là của cô, LÃ CỦA MỘT MÌNH CÔ THÔI!

Chẳng nói chẳng rằng Jane nắm dựng tóc em lên, vung tay tát vào mặt em một cái thật đau làm em ngã quay xuống nền. Chưa hả giận, cô đẩy em nằm dài ra nền rồi ngồi lên người em, tát tới tấp vào hai bên má của em. Thế mà em lại không một lần chống trả vì em không thể, người trước mặt em là một tiểu thư danh giá, còn em chỉ là một kẻ hạ đẳng nghèo hèn, nếu em chống cự chẳng khác nào em tự chuốc họa vào thân.

Thế là một cuộc ẩu đả đã xảy ra ngay tại nhà hần. Một người đánh, một người chịu đựng, một người hả hê vì trút được cơn giận, còn một người đang khóc vì những cái tát đau điếng mà người kia “ban tặng”. Một nụ cười xuất hiện trên môi của ai đó đang đứng trước cửa nhìn vào mà không may mắn giúp đỡ và người đó không ai khác ngoài hần.

Hần đã về từ lúc lâu rồi nhưng khi định vào trong thì thấy cảnh Jane đang đánh em nên hần quyết định đứng trước cửa để xem “kịch” hay.

Hần cứ tưởng là em sẽ đánh trả một khi không còn chịu đựng được nữa nhưng hần đã lầm. Em vẫn can đảm chịu đựng mặc dù những cái tát mà Jane tát em không nhẹ. Hần lắc đầu, không biết trong đầu em thực sự đang nghĩ gì nữa.

Đến khi hai má em bị Jane tát cho đỏ tấy lên và nước mắt em cũng đã rơi ướt đầm hết cả gương mặt thì hần mới “mở lòng thương” mà đẩy cửa mở ra hần rồi đi vào.

- Đủ rồi đó Jane! - Hần chụp lấy tay Jane ngay khi cô vừa giơ lên định tát em thêm cái nữa.

Jane nghe thấy tiếng hần thì vội quay mặt lại, rời khỏi người em và đứng dậy. Nhìn hần bằng ánh mắt tóe lửa, cô chỉ vào em đang ngồi co ro khóc thút thít ở một góc rồi lớn tiếng hỏi:

- Anh giải thích cho em biết chuyện này là sao? Tại sao anh lại kêu nó đến ở chung với anh chứ?

Không vội trả lời câu hỏi của cô, hần bỏ xấp tài liệu lên bàn, đưa tay cởi cái áo vest và chiếc cà vạt ra rồi quăng xuống ghế. Hần ngồi xuống, đưa mắt nhìn em khoảng một đến hai giây rồi lại nhìn gương mặt đang đỏ ngầu vì tức giận của Jane. Hần nhún vai trả lời như chẳng có chuyện gì quan trọng:

- Chẳng có chuyện gì hết! Anh chỉ bảo cô ta đến đây làm người giúp việc cho anh thôi. Em đừng có suy nghĩ lung tung.

Jane nghe hần nói thế thì cũng hơi xiêu lòng nhưng cô vẫn hỏi lại cho chắc chắn:

- Có thật là như vậy không?

- Thật mà! Em không tin anh sao? - Hần gạt đầu rồi dang rộng hai tay ra. - Lại đây với anh!

Jane mỉm cười rồi chạy đến sà ngay vào lòng hần, nói với giọng nũng nịu nhưng vẫn còn mang tính hờn trách:

- Đương nhiên là em tin anh! Nhưng em không muốn nó ở chung nhà với anh đâu! - Jane lắc đầu rồi giả vờ khóc thút thít. - Hức! Lỡ sau này anh yêu nó thì sao?

- Không có chuyện đó đâu! Cô ta chỉ là người giúp việc của anh mà thôi!

Nói rồi hần đặt lên môi Jane một nụ hôn, Jane hơi bất ngờ với hành động thân mật mới có lần đầu này ở hần nhưng cô vẫn vui lòng đáp trả. Hai người họ mãi mê chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào mà bỏ mặc em bơ vơ ở một góc. Vì em gục mặt xuống nên không nhìn thấy được hai người kia đang hạnh phúc như thế nào trong khi em thì đang đau khổ, và cũng chính vì vậy nên em mới không thể biết được là hần đang nhìn em. Hần nhìn em không phải vì lo lắng cho em mà vì nhìn em như vậy hần mới cảm thấy vui và hả dạ.

Em ngồi đó, nước mắt vẫn lăn dài không ngừng. Có ai cho em biết đây là lần thứ bao nhiêu em khóc và bị đánh đập rồi không? Tại sao... tại sao em không làm gì sai hết mà hết người này đến người khác lại giẫm đạp lên người em như thế? Chẳng lẽ em sinh ra ngoài làm việc thì em còn là một món đồ chơi để cho họ trút giận hay sao?

Em chỉ mới đến nhà hần làm ngày đầu tiên thôi mà đã bị như vậy rồi thì những ngày tiếp theo em sẽ chịu những áp bức gì nữa đây?

8. Chương 8: Vị Trà Đặc Biệt Và Giấc Mơ Quá Khứ

Sau khi Jane ra về, em mới lau nước mắt rồi từ từ đứng dậy bước vào nhà vệ sinh trước ánh nhìn sắc như lưỡi dao của hắn.

Đứng soi mình trước cái gương lớn đang phản chiếu lại hình ảnh của mình trên đó, em chẳng thể nhận ra mình là ai nữa rồi. Đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhúm, gương mặt thì đỏ ửng lên vì những cái tát tay đau điếng của Jane. Trông em bây giờ thật thảm hại!

Em đưa tay lên sờ nhẹ vào hai bên má, nước mắt em lại một lần nữa rơi xuống. Em thật ngây thơ khi ngay lúc này đây, em lại thầm cảm ơn hắn vì nếu như hắn không về kịp lúc và ngăn Jane lại thì em không biết bây giờ em sẽ như thế nào nữa. Có phải em rất ngốc khi nghĩ như vậy không?

Em luôn biến những kẻ từ hại mình trở thành kẻ giúp mình. Nếu như hắn chịu bước vào sớm hơn thì em đâu có ra nông nổi này, vậy mà em lại còn cảm ơn hắn ư? Thật nực cười!

...

Chín giờ tối

- Thiếu gia! Mời ngài dùng trà!

Em bưng một tách trà ô liu nóng hổi mới pha từ dưới bếp lên, đặt xuống bàn cho hắn. Hắn đang ngồi xem tin tức thời sự thì thấy em, thoáng nhìn khoảng chừng một giây rồi lại tiếp tục xem thời sự. Hắn phẩy tay:

- Được rồi! Cô đi ngủ trước đi!

- Dạ! - Em ngoan ngoan gặt đầu rồi đi về phòng mình.

Sở dĩ em pha trà mời hắn là vì em muốn cảm ơn hắn lúc sáng đã giúp em. Em là người chịu ơn ai là phải trả, không thích mắc nợ vì như thế sẽ khó sống lắm!

Hắn ngồi xem ti vi, lâu lâu lại nhìn xuống tách trà có màu vàng đậm mà em pha. Vì là của em nên hắn không muốn uống, hắn đã cố lơ đi cái tách trà vẫn còn đang nóng hổi đó nhưng mùi thơm của lá ô liu được chế biến thành trà cứ vô tư mà xộc vào mũi hắn khiến hắn không thể nào làm ngơ được. Hắn cầm tách trà lên, đưa qua đưa lại trước mũi để ngửi lấy cái hương thơm đã làm hắn ngây ngất. Nhấp một ngụm vừa miệng, hắn để thật lâu cho ngấm vào vị giác rồi mới từ từ nuốt xuống. Trà có vị ngọt ngọt và thanh mát, hắn vừa uống vừa khen ngon, không bao lâu thì tách trà thơm ngon đã bị hắn uống cạn. Hắn nhìn vào tách trà chỉ còn lại một chút bã trà mà cảm thấy tiếc nuối. Nếu như hắn biết kìm lòng mà uống chậm lại một chút thì bây giờ đâu phải tiếc nuối như thế này.

Hắn ngậm ngùi đặt tách trà xuống bàn, lấy hai tay làm gối rồi ngả đầu vào đó. Hắn khẽ nhấp nhấp môi, dư vị của mùi trà vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn được uống một loại trà thơm ngon đến vậy, hơn nữa em lại là người con gái đầu tiên pha trà cho hắn uống mặc dù hắn chưa một lần đối xử tốt với em. Là do em đang muốn lấy lòng hắn hay là em đang muốn gây sự chú ý đây?

Nếu như em đang có những ý nghĩ đó thì hãy dẹp ngay đi vì dù em có làm bất cứ việc gì cho hắn thì hắn cũng không bao giờ thay đổi cách nhìn của hắn về em đâu. Cho nên em đừng làm bất cứ việc gì cho hắn vì như thế cũng chẳng có ích lợi gì cho em cả.

Hắn tắt ti vi rồi ra ban công đứng. Nhìn lên bầu trời đêm đầy sao kia, trong lòng hắn chợt le lói lên một cảm xúc khác lạ mang tên “bình yên”. Hôm nay là ngày đầu tiên em đến ở nhà hắn và cũng là ngày mà hắn cảm thấy thực sự bình yên, nhưng hắn vốn không nhận thấy được điều đó. Hắn ghét em và hắn chỉ cần biết như vậy thôi.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua khẽ luồn vào mái tóc màu nâu hạt dẻ của hắn. Thời tiết hôm nay thật mát mẻ, nếu có thể đi dạo bộ thì thích biết mấy. Nhưng mà thôi, cũng chín giờ mấy rồi, đi làm gì nữa? Đứng ở đây nhìn xuống chẳng phải thích hơn sao?

Hắn cười nhẹ rồi hít một hơi thật sâu cái không khí trong lành ấy. Từ trên cao nhìn xuống, dòng xe cộ đua nhau chạy hết như một đàn kiến đang đi kiếm ăn. Đèn của nhà nhà đều đang dần tắt chỉ riêng những ngọn đèn đường cao áp là vẫn còn sáng vàng vạc cho đến bình minh ngày mai. Ánh trắng sáng trên bầu trời đêm đầy sao soi rọi khắp nhân gian tạo nên một bức tranh về đêm tĩnh lặng, hoàn mỹ. Trong lòng hắn đột nhiên lại cảm thấy bình yên đến lạ.

Ở một góc nào đó trong ngôi nhà, một ánh nhìn cùng một nụ cười đang dành cho ai đó đứng ngoài ban công. Ánh nhìn tha thiết và nụ cười trìu mến trong ngày hôm nay em đã dành riêng cho hắn. Nấp ở sau cánh cửa phòng nhìn hắn, tự dưng con tim không nghe lời của em trật mất một nhịp. Em lấy tay đặt lên ngực, chỉ mong sao cho nó đừng đập nhanh như vậy nữa. Nhưng nó nào có chịu nghe khi cứ liên tục đập mạnh bên trong lồng ngực em như muốn thoát khỏi nơi đó mà chạy về phía hắn. Nhìn hắn bây giờ rất khác, giống như là một người hoàn toàn mới chứ không phải là hắn. Trông hắn đẹp trai, lãng tử chứ không phải một con ác quỷ đội lốt người trần. Giây phút này đây, có lẽ xung quanh hiện giờ đối với em là vô hình vì trong mắt em bây giờ chỉ có duy nhất hình ảnh của hắn mà thôi. Lẽ nào... em đã yêu hắn?

Em tự cười bản thân mình. Không đâu! Em không thể nào yêu hắn được, mà nếu em có yêu hắn thì chắc gì một người như hắn đã yêu loại người như em. Có lẽ là do em vọng tưởng thôi! Chẳng phải là từ trước đến giờ hắn vẫn luôn hành hạ em sao?

Sea à! Mày không nên vì thứ tình cảm không rõ ràng kia làm mất đi lí trí của mày được. Mày cũng biết là hắn đâu có thích mày, cho nên mày hãy dẹp ngay cái thứ tình cảm vớ vẩn kia đi.

Em tự cười rồi đánh vào đầu mình vài cái cho đầu óc thức tỉnh. Nhìn hắn lần cuối rồi nhẹ đóng cửa phòng lại.

Thở hắt ra một cái thật mạnh, em tự nhủ là hãy để mọi thứ trôi qua hết, leo lên giường và đánh một giấc thật ngon cho đến sáng.

...

Ba giờ sáng

- Không! Không! Đừng giết ba mẹ tôi! Đừng giết ba mẹ tôi!

Tiếng van nài thảm thiết của em trong cơn mơ, cả người cứ quậy liên tục, mồ hôi túa ra như tắm. Chắc là em đang mơ thấy ác mộng!

- Tất cả nằm xuống rồi giơ hai tay lên! Nếu không tao bắn! - Một tên mặc đồ đen, bịt kín mặt mũi đang cầm cây súng AR-16 đưa qua đưa lại ra lệnh cho tất cả nhân viên trong tiệm vàng.

Tất cả mọi người trong tiệm vàng Big Sea đều sợ hãi làm theo lời tên đó. Chỉ riêng có một người đàn ông trung niên là đang loay hoay tìm kiếm thứ gì đó trong tủ.

- Ông kia! Ông đang làm cái gì đó? - Một tên nhóc mười tuổi bịt kín mặt mũi ngoại trừ đôi mắt nhanh chóng phát hiện ra người đàn ông đó, hắn quát lớn làm ông ta sợ hãi đánh rơi khẩu súng vừa mới tìm thấy trong tủ xuống đất. Hắn nhếch môi rồi quay sang tên kẻ bên, hất mặt về phía người đàn ông đó.

- Ông định chống cự à? - Tên bịt mặt đen chìa đầu súng vào thái dương của ông, miệng nở một nụ cười nham hiểm, nhưng người đàn ông đó hình như chẳng có vẻ gì là sợ hãi vì ông biết số phận của mình sắp kết thúc từ đây.

- Không!

Đoàng!

Tiếng của một người phụ nữ trẻ vừa vang lên cũng là lúc một dáng người ngã khụy xuống đất, nằm trên một vũng máu đỏ thẫm đang dần lan ra.

Người phụ nữ đó vội chạy đến bên ông, nâng đầu ông đặt lên đùi mình, miệng không ngừng kêu lên:

- Anh ơi! Anh đừng chết! Đừng bỏ em và con lại một mình!

Đáp lại lời thỉnh cầu của bà chỉ là những tiếng kêu réo, hối thúc của những tên cướp vàng mà thôi. Còn chồng bà đã ra đi sau khi phát súng vừa nổ.

Người phụ nữ đó đã khóc, khóc vì chồng bà đã ra đi quá sớm để lại một mình bà và một đứa con gái còn nhỏ trên cõi đời này. Bà vội lau nước mắt rồi đưa đôi mắt căm phẫn nhìn vào tên đã ra tay giết chết chồng bà. Bà nhẹ nhàng đặt đầu chồng mình xuống đất rồi chạy đến đánh thùm thụp vào người tên đó trước những cái nhìn bất ngờ của toàn thể những người có mặt trong tiệm vàng.

Hắn thấy tình hình căng thẳng nên ra hiệu cho tên đó ra tay.

Đoàng!

Một tiếng súng nữa lại vang lên, một dáng người thứ hai đổ dài trên nền đất. Những tiếng la hét chói tai của các nhân viên vang lên, vậy là ông chủ, bà chủ của họ đã ra đi trong cùng một ngày. Vậy còn cô chủ nhỏ đâu?

- Hức! Ba! Mẹ! - Một bé gái sáu tuổi vừa khóc vừa gọi tên ba mẹ sau cánh cửa màu nâu đỏ ở phía trong. Tận mắt chứng kiến cảnh ba mẹ mình bị người ta giết thì còn gì đau lòng hơn? Đối với một đứa con nít như em làm sao có thể chịu nổi một đả kích lớn như vậy?

Em chỉ biết đứng đây mà khóc thôi chứ không dám chạy tới ba mẹ để nhìn mặt lần cuối, vì em... sợ!

Em đưa đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn hắn, hắn đang nhìn đi đâu đó nên không thấy em. Ánh nhìn của hắn trông thật dã tâm và không chút tình người. Dường như hắn cảm thấy có ai đó đang nhìn lên mình nên đưa mắt dò tìm. Sau một hồi hồi tìm kiếm, ánh mắt hắn chạm ngay vào ánh mắt em. Bốn mắt nhìn nhau, một người nhói một người đau.

Hắn theo ánh nhìn đó mà từ từ bước đến chỗ em mặc cho những tên thuộc hạ ở phía sau đang vơ vét của cải. Em thấy hắn bước tới thì hốt hoảng chạy đi, chạy ra khỏi nơi đầy chết chóc và mùi máu tanh nồng nặc.

Em chạy giữa dòng đường tấp nập người đi, chạy cho đến khi em kiệt sức rồi ngã khụy xuống đất. Hết rồi! Tất cả đã hết rồi! Tiền bạc, ba mẹ, tất cả đều đã không còn. Em từ một tiểu thư giàu có mà bây giờ đã trở thành một đứa trẻ mồ côi, không gia đình, không tiền bạc sao?

Ngồi bên vệ đường, hàng loạt hình ảnh vừa nãy như một thước phim quay chậm trong đầu em. Từ tiếng súng cho đến hai thân ảnh quen thuộc đều ngã khụy xuống nền đất đỏ thẫm. Em lấy hai tay ôm đầu, cố ngăn chặn không cho những hình ảnh đó tiếp diễn nữa nhưng...

Đoàng!

- AAAA!

Tiếng súng vang vọng từ trong mơ đã làm em thức tỉnh. Thở hồng hộc vì vừa trải qua một giấc mơ kinh hoàng, nhưng đó đâu phải là giấc mơ mà là sự thật của chín năm về trước. Đó là lúc ba mẹ em bị bọn cướp giết, nếu lúc đó em không chạy ra khỏi nơi chết chóc đó thì có lẽ em sẽ không còn cơ hội sống đến bây giờ.

Lấy tay lau đi những giọt mồ hôi nhễ nhại trên trán, em tung mền ra rồi bước xuống giường. Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, từ bây giờ cho đến sáng em sẽ không ngủ nữa vì em sợ giấc mơ đó lại tái diễn.

Khoác lên mình một chiếc áo khoác mỏng, em mở cửa phòng và lấy cái ghế gỗ cao ở kệ tủ ti vi rồi đem ra ban công.

Ngồi lên chiếc ghế vừa mới đem ra, em chống cằm lên hai tay đặt trên lan can rồi ngược mặt nhìn lên trời. Tâm trạng em bây giờ cũng giống như bầu trời đen huyền kia, tối tăm và u ám. Em không thể tìm được một chút ánh sáng để soi rọi cho tâm hồn em hiện giờ. Giấc mơ khủng khiếp đó cứ đeo theo em mãi mặc dù em đã cố tình tránh né nó. Nó mang em trở lại quá khứ của chín năm về trước, nó đã cho em thấy ba mẹ em chết một cách tàn khốc như thế nào. Nghĩ đến đó, con tim em bỗng quặn đau, nấc lên một tiếng đầy thốn thức rồi em gục mặt xuống hai tay. Nước mắt cứ theo tiếng nấc ấy mà tuôn ra không ngừng. Em không muốn... không muốn nghĩ đến giấc mơ đó nữa nhưng sao nó lại dai như đĩa thế? Cứ đeo bám em không ngừng?

Em ước gì mình sinh ra không phải là một tiểu thư con nhà giàu có, vì như thế gia đình em sẽ không tan hoang và em cũng không phải mồ côi ba mẹ. Em ước mình có thể quay lại ngày của bảy năm về trước, cái ngày mà em đã hiểu kỳ về tòa nhà cao đồ sộ của hần, vì như thế thì em sẽ không bị hần bắt vào đây để rồi phải sống trong những ngày tủ nhục bị chà đạp cả thể xác lẫn tinh thần. Em ước tên mình không phải là Sea, vì như thế em sẽ không cao thượng mà tha thứ cho tất cả những gì họ đã gây ra cho em. Em ước mình chỉ là một hạt cát nhỏ bé mãi mãi chứ không phải là một biển cả mênh mông, vì như thế em sẽ không bị hần đổi tên. Nhưng tất cả... chỉ có thể là ước mà thôi!

Em lấy tay quệt đi hai hàng lệ đang dần tuôn, chỉ mong sao cho nó đừng rơi nữa. Em đã khóc quá nhiều rồi, bây giờ là lúc em cần phải mạnh mẽ nhưng sao... nước mắt em vẫn cứ rơi mãi như thế này? Phải chăng... em quả thật không có cơ hội để ngóc đầu lên nhìn đời? Hay phải chăng... suốt đời em chỉ có thể sống trong nước mắt mà không bao giờ có cơ hội để mỉm cười một lần nữa?

Càng nghĩ nước mắt em càng rơi nhiều hơn nhưng em mặc kệ nó, không thêm quan tâm đến nó nữa. Em chỉ mong rằng sau khi khóc xong nỗi đau trong lòng em sẽ biến mất và em sẽ không bao giờ phải đau nữa.

Cạch!

Hần từ trong phòng bước ra, vẻ mặt vẫn còn đang ngái ngủ nhưng vì khát nước quá nên hần đành bỏ dở giấc ngủ mà đi lấy nước uống. Lúc đi xuống nhà bếp, hần đã vô tình nhìn thấy một dáng người đang ngồi khóc trước ban công, đôi vai khẽ run lên vì những tiếng nấc nghẹn. Bước chân hần chợt khựng lại, hơi nheo mắt nhìn dáng người nhỏ bé ấy. Hần tự hỏi sao giờ này em lại không ngủ mà lại ngồi đây khóc? Nhưng câu hỏi đó chỉ thoáng qua được vài giây khi hần đã tự cho mình câu trả lời là chắc vì chuyện lúc sáng Jane đã đánh em. Hần nhếch môi cười lạnh rồi đi thẳng xuống bếp mà không một lời hỏi han.

Sau khi thỏa mãn được cơn khát, hần từng bước trở về phòng mà không thèm nhìn em lấy một cái. Đơn giản vì hần nghĩ em chẳng là gì để hần phải quan tâm hay lo lắng. Em chỉ là một hạt cát nhỏ bé làm sao đáng để một sa mạc rộng lớn như hần quan tâm?

Nhưng có một điều hần không biết, nếu như không có những hạt cát nhỏ bé như em góp phần tạo nên thì làm gì có cái gọi là sa mạc.

...

Với đôi mắt thâm quầng và tinh thần mệt mỏi vì cả đêm không ngủ, em lết cái xác không hồn của mình đi lau dọn nhà cửa trong khi hần đang đánh chén ngon lành dưới bếp.

Khi không có hần thì em được tự do ăn, còn khi có hần thì phải chờ hần ăn xong rồi em mới được quyền ăn. Có thể nói em ăn thức ăn thừa của hần và đương nhiên một người giúp việc như em thì không có cơ hội được ngồi chung bàn với chủ.

Em vừa quét nhà vừa ngáp lên ngáp xuống một cách uể oải. Cả đêm gần như thức trắng khiến em chẳng có tinh thần đâu mà làm việc. Hần từ dưới bếp nhìn lên, thấy em quét nhà chỗ có chỗ không nên nhắc nhở:

- Làm việc cho đằng hoàng chút đi! Muốn tôi trừ lương cô à?

- O... dạ... dạ!

Bị chủ nhắc nhở và dọa trừ lương, em liền lấy lại tinh thần để làm việc cho cẩn thận hơn. Hần đã lên tiếng rồi thì có cho vàng em cũng không dám làm trái lệnh, về phần hần thì thấy em biết nghe lời nên chỉ cười nhẹ rồi tiếp tục ăn chứ không nói gì thêm. Vì từ trước đến giờ em có bao giờ không nghe lời hần đâu.

Hần cũng biết là em đang rất mệt mỏi vì đêm qua không ngủ nhưng làm việc thì vẫn phải làm, hần muốn em về đây đâu phải để chơi. Nên dù em có mệt mỏi như thế nào đi nữa thì vẫn phải làm, đó là điều hiển nhiên đối với hần.

- Anh Zin ơi!

Hần đang ăn mà muốn “sặc” cơm khi vừa nghe thấy tiếng nói lanh lảnh của Jane ngoài cửa. Mới sáng sớm mà cô đã tới tìm hần rồi sao? Không phải là đến để gây chuyện nữa chứ?

- Anh đang ăn sáng hả? - Jane liếc xéo em một cái sắc lẹm rồi tươi cười đến bên hần.

- Ủhm! Mà mới sáng sớm em đến tìm anh có chuyện gì không? - Hấn lấy khăn lau miệng, uống một ngụm nước lọc cho thanh cổ rồi hỏi.

Jane quàng hai tay qua ôm cổ hấn, hôn vào má hấn một cái rõ to rồi nũng nịu:

- Hôm nay là chủ nhật, anh dẫn em đi chơi nha!

Hấn cười rồi vỗ vỗ nhẹ vào tay Jane, gật đầu:

- Được rồi! Đợi anh thay đồ rồi sẽ dẫn em đi!

Jane nghe hấn nói thế thì vui mừng hôn vào má hấn thêm một cái nữa ra chiều cảm ơn. Đây là lần đầu tiên hấn đồng ý với yêu cầu của cô sau bao năm hấn luôn từ chối. Còn hấn, vì không muốn ở nhà chạm mặt em nên đành chiều ý Jane chứ thực ra thì hấn cũng không muốn đi. Nhưng lần nào cũng từ chối cô kể ra cũng tội, dù gì thì sau này cô cũng là vợ của hấn nên ít ra hấn cũng phải chiều ý cô một lần chứ.

Hấn gỡ tay Jane ra rồi đi về phòng thay đồ, đi lướt qua em dù là một giây hấn cũng không muốn nhìn. Em đưa ánh mắt buồn bã nhìn theo hấn, trong lòng dấy lên một cảm xúc khó tả. Tại sao ánh nhìn của hấn không bao giờ hướng về phía em? Chẳng lẽ chỉ cần nhìn em một giây thôi cũng khiến hấn khó chịu? Phải rồi! Em đâu là gì của hấn mà bắt hấn phải chú ý đến em, em đơn giản chỉ là một hạt cát trong mắt hấn mà thôi.

Em thật không hiểu nổi là tại sao ông trời lại có thể đối xử với em như vậy? Sao ông lại để cho em có tình cảm với một người luôn đối xử tệ với em? Trong khi đó, một người luôn quan tâm, lo lắng cho em như Liz thì em chỉ xem Liz như một người anh trai mà không bao giờ vượt mức giới hạn? Ông có thể nào trả lời cho em biết không?

- Mày không lo làm mà dòm ngó cái gì đó? Có muốn lịch sử của ngày hôm qua lặp lại lần nữa không?

Em giật mình khi nghe tiếng nói của Jane vang lên ở sau lưng. Em vội dời ánh mắt của mình sang hướng khác và tiếp tục làm việc mà không dám lên tiếng hay trả lời. Em không muốn bị đánh giống ngày hôm qua đâu, dư âm của những cái tát đó vẫn còn ám ảnh em cho đến giờ.

Jane đứng khoanh tay dựa người vào tường, hai chân bắt chéo nhau, mắt nhìn về phía căn phòng của hấn. Cô rất muốn, rất muốn một lần được bước chân vào căn phòng đó nhưng không được vì hấn không cho phép. Nhiều lần cô hỏi hấn là tại sao không cho cô vào phòng thì hấn chỉ nhún vai rồi trả lời: Anh không thích!

Lúc đó cô đã rất tức giận, hấn nói như vậy chẳng khác nào là hấn không thích cô nhưng cô lại không làm gì được hấn, vì cô yêu hấn và không muốn mất đi người mà cô yêu.

Em đứng quét bụi tủ ti vi, lâu lâu lại liếc nhìn Jane như dò xét. Bây giờ thì em mới hiểu tại sao hấn lại yêu Jane, vì Jane xinh đẹp, sang trọng và quý phái biết bao nhiêu, em làm sao có thể sánh bằng chứ? Chôn giấu một bóng hình trong tim hay yêu một người không yêu mình thì khổ lắm! Có lẽ... em nên từ bỏ thì hơn.

Cạch!

Tiếng cửa phòng bật mở, tất cả ánh mắt của những người đang có mặt tại đây đều đổ dồn về phía đó.

Từ trong phòng hấn, một người con trai cao lớn cùng gương mặt điển trai bước ra. Trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng với phần ngực hở cổ và hai tay áo được xắn lên tới khuỷu tay, kết hợp với quần cò và đôi giày bata cao cổ màu đen. Tóc chải không được gọn gàng lắm cộng thêm chiếc khuyên tai lấp lánh đeo bên tai trái, hấn quả thật rất giống với những tên công tử nhà giàu chuyên ăn chơi trác táng chứ không phải là một thiếu gia lạnh lùng mà em biết. Nhìn hấn từ trên xuống dưới mà xem, hấn hoàn hảo đến độ không một ngòi bút nào có thể diễn tả được. Cũng chính vì điều đó mà suy nghĩ từ bỏ của em lúc này đã bị hình ảnh của hấn làm cho không cánh mà bay.

Em nuốt nước bọt rồi quay đi chỗ khác. Hấn nhìn em, nhếch môi rồi đến bên Jane, hôn một cái vào má cô rồi quàng tay qua eo cô, cả hai sánh bước bên nhau đi ra khỏi nhà.

Trái tim em chột nhối lên khi nhìn cảnh tình tứ của hai người vừa rồi. Em ước người sánh bước bên hấn là em chứ không phải ai khác. Có phải em đang ước một điều không thể nào thành hiện thực không? Ngốc thật!

9. Chương 9: Sự Quan Tâm Và Viên Thuốc Mới

- Zin ơi! Cậu có nhà không?

Liz vừa bước vào đã chạy khắp nhà tìm hấn, dường như có chuyện gì rất quan trọng nhưng là chuyện vui chứ không phải chuyện buồn, vì nhìn mặt Liz có vẻ rất hớn hở.

Em nghe tiếng cậu nên từ trong phòng chạy ra, vẻ mặt hớn hở không kém:

- Anh Liz! Anh đến đây tìm thiếu gia hả?

- Ủhm! Có Zin ở nhà không em? - Liz nhìn em cười rồi hỏi.

Em cười nhìn lại cậu, chỉ có ở gần Liz em mới có thể cười được thôi chứ nếu có mặt hấn thì em không dám.

- Dạ không! Thiếu gia đưa tiểu thư đi chơi rồi! - Khi nói ra câu đó, giọng em hơi chùng xuống và ánh mắt cũng lộ rõ tia buồn bã.

Nhưng dường như Liz không phát hiện ra điều bất thường nơi em nên cậu nói tiếp:

- Vậy khi nào Zin về, em nói cậu ấy qua nhà anh gấp nha!

Em nhìn Liz rồi nhẹ gật đầu thay cho câu trả lời. Liz thoáng thấy sắc mặt nhợt nhạt và đôi mắt đen sì như con gấu Panda của em, cậu lo lắng hỏi:

- Sao sắc mặt em tái thế? Bộ em bệnh hả? - Liz nói rồi đưa tay sờ lên trán em, sau đó sẫm soi mặt em cho thật kĩ rồi cậu kết luận. - Không phải bệnh! Là do em thức khuya quá phải không?

Em không nói gì hết mà chỉ cười trừ nhìn cậu, quả thật là bác sĩ tương lai có khác chỉ mới nhìn thôi mà đã biết em bị gì rồi. Em phải thừa nhận rằng Liz ngoài vẻ đẹp trai ra, lại còn tài giỏi và tốt bụng nữa. Từ nhỏ đến giờ chỉ có mỗi Liz là quan tâm và lo lắng cho em thôi. Cậu hết như một người anh trai của em vậy, những lúc em bị sốt là cậu liền mời bác sĩ đến khám cho em trước những ánh nhìn tóe lửa của bọn người Emi. Cậu đã không quản khó nhọc mà lo cho em, thậm chí nhiều lúc cậu còn cãi nhau với hấn vì em nữa. Em không biết phải đền đáp công ơn của cậu như thế nào cho đủ nữa.

- Dạ! Chắc là do lạ chỗ nên em ngủ không được, ở vài hôm là sẽ quen thôi mà! Anh không cần phải lo cho em.

Nở một nụ cười hiền để cậu yên tâm, em không muốn nói cho cậu biết về giấc mơ đó vì em không muốn cậu phải bận tâm về em thêm nữa. Cậu đã vì em mà làm quá nhiều chuyện rồi và em cũng không muốn người ta nghĩ rằng mình lợi dụng lòng tốt của cậu.

- Ngốc! Anh không lo cho em thì lo cho ai?

Liz cốc nhẹ vào giữa trán em một cái thể hiện sự yêu mến. Cậu rất thương em nhưng là thương theo kiểu người anh trai thương yêu người em gái chứ không phải thương theo kiểu tình yêu. Từ nhỏ cậu đã mong có được một đứa em gái để cậu thương yêu, chiều chuộng nhưng ba mẹ cậu lại không đáp ứng được yêu cầu đó. Nhưng từ khi em đến, cậu đã bắt đầu coi em là đứa em gái của mình, bằng chứng là cậu rất quan tâm em, lo lắng cho em từng li từng tí và cũng từ lúc có em, cuộc sống của cậu đã trở nên hồng hơn, không còn đen đui như trước nữa. Nói chung, em là niềm vui lớn nhất của cậu.

- Anh này! - Em lấy tay xoa xoa trán, vờ đau nhưng rồi sau đó em lại cười, em biết là cậu rất thương em như em đã từng thương cậu vậy - À quên nữa, anh muốn uống gì để em lấy cho?

- Thôi khỏi! Bây giờ anh có việc phải về rồi, em nhớ những gì anh dặn nha!

- Dạ!

Liz tạm biệt em rồi vội vã ra về, em tiễn cậu ra cửa rồi đi về phòng mình.

Nói về vẻ đẹp thì Liz không bằng hắn nhưng nói về sự tốt bụng thì hắn không bằng Liz. Bằng chứng là Liz chưa bao giờ làm hại em hết, còn hắn thì cứ vài ngày lại nghĩ ra những trò chơi quái gở rồi bắt em chơi, nhưng chẳng có trò chơi nào mà em trải qua đều có thể trở về với tâm trạng bình thường cả. Mỗi lần như vậy, em chỉ có một cảm giác duy nhất về hắn và trò chơi của hắn là sợ, sợ và sợ.

...

Suốt buổi đi chơi đó, hắn không mở miệng nói một lời nào cả. Hắn cảm thấy khó chịu khi bị những ánh mắt dòm ngó của những người trong khu vui chơi, còn Jane thì cứ làm ra vẻ thân thiết bằng cách ôm cánh tay và tựa đầu vào vai hắn. Jane cảm thấy rất tự hào vì có một người yêu đẹp trai như hắn, thử nhìn những cô gái cùng lứa kia mà xem, dù đã có bạn trai đi kề bên cạnh mà vẫn còn trơ tráo nhìn hắn. Mỗi khi đi lướt qua những cô gái đó, Jane đều nhếch môi một cái đầy tự đắc.

Hắn thật sai lầm khi đồng ý đi chơi với Jane và hắn cũng không hiểu tại sao cô lại đòi đi đến khu vui chơi này, lại còn rủ hắn chơi đủ trò của con nít nữa chứ. Thật bực mình!

Jane rủ hắn đến đây chơi là muốn tỏ ra thật trẻ con trước mặt hắn, để cho hắn cảm thấy cô dễ thương, đáng yêu mà mở lòng đón nhận cô. Nhưng có lẽ cô đã lầm, vì cô càng làm ra vẻ trẻ con thì càng làm cho hắn ghét thêm mà thôi.

Hắn đi chơi với cô cũng chỉ vì muốn tránh mặt em - một người có vẻ mặt ngây thơ và trẻ con nhưng cũng hết sức giả tạo, theo hắn là vậy. Nhưng hắn không ngờ là Jane lại làm về mặt đó, như thế chẳng phải là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa hay sao?

Nhiều lúc hắn muốn bỏ về ngay lập tức nhưng nhìn vẻ mặt hờ hững của Jane thì hắn lại không nỡ, và hắn đã cố chịu đựng trong suốt buổi đi chơi đó để không làm cô cụt hứng mặc dù hắn chẳng thấy vui là mấy.

Chiều khoảng năm giờ, hắn chở Jane đi hóng mát và tham quan khắp thủ đô Washington. Phải nói là ở đây có nhiều cảnh rất đẹp, lại còn có những công trình kiến trúc lớn hoành tráng nữa. Đi hết nơi này đến nơi khác, cuối cùng khi không còn nghĩ ra chỗ nào để đi nữa thì hắn chở cô về nhà.

...

- Thiếu gia! Ngài đi chơi có mệt không ạ?

Em có nhỡ ý quan tâm hắn nhưng hắn lại chẳng đoái hoài gì tới em, thậm chí còn không thèm nhìn em lấy một cái. Hắn cứ thế mà bước vào nhà, suốt ngày đi chơi với một người như Jane đương nhiên là mệt rồi, có vậy mà cũng hỏi. Thật đáng ghét!

Em có hơi buồn khi hắn lạnh nhạt với mình nhưng sau đó em cười tự an ủi mình rồi chạy theo hắn, nói về chuyện lúc sáng Liz dặn em:

- Sáng nay anh Liz có đến tìm ngài nhưng không gặp, anh ấy bảo khi ngài về hãy đến nhà anh ấy có việc gấp.

Em cố cười thật tươi trước mặt hắn nhưng hắn không quan tâm, vừa nghe em nói xong là hắn đã lập tức đi ngay mà không kịp thay đồ. Em gơ bàn tay lên không trung định gọi hắn nhưng hắn đã đi mất. Em hạ tay rồi cụp mắt xuống, vẻ mặt buồn xo đi đến ghế sofa ngồi thu lu ở đó. Em phải làm gì để hắn chú ý đến em đây? Có lẽ tình yêu của em đã đến quá sớm nên em không thể nào kiềm chế được. Dù lúc trước hắn đã đối xử rất tàn nhẫn với em nhưng em không bao giờ ghét hắn. Bây giờ, em đã yêu hắn và em cũng không biết tại sao mình lại yêu hắn? Em chỉ nghĩ đơn giản một điều là tình yêu thì không có lý do.

...

- Sao? Hồi sáng cậu đến tìm mình có gì không?

Hắn vừa đến nhà Liz đã đi thẳng vào phòng chế tạo của cậu ngay vì hắn biết vào giờ này cậu lúc nào cũng ở trong đó và đứng như vậy.

Liz đứng trước bàn thí nghiệm hóa học để xem xét tình hình tiến triển của các loại thuốc, thấy hắn đến cậu vội vã cầm theo một cái lọ thủy tinh nhỏ có một viên thuốc duy nhất trong đó rồi dời khỏi bàn đi đến ghế ngồi.

Sau khi cả hai yên vị trên ghế, Liz mới đặt lọ thuốc lên bàn rồi từ tốn nói:

- Mình mới chế tạo ra một loại thuốc có tên là Ensima, và loại thuốc này chỉ dành cho những người bị nhốt vào phòng tối với mục đích là làm cho họ sợ mà thôi. Con Franky nó sẽ không dám đụng đến người đã uống viên thuốc này đâu.

Liz vừa dứt lời thì hần cầm lọ thủy tinh lên, mở nắp đổ viên thuốc có màu đỏ ra tay rồi đưa lên xem xét. Nhìn một lúc, hần nhíu mày hỏi:

- Cậu có thể giải thích rõ hơn được không?

Liz nhìn hần lắc đầu, thường ngày hần thông minh lắm mà, sao hôm nay lại chậm tiêu quá vậy?

- Là như vậy, nếu như cậu muốn cho ai đó vào phòng tối với mục đích là chỉ muốn dọa cho người đó sợ thôi thì cậu hãy cho người đó uống thuốc này. Thuốc sẽ phát huy tác dụng sau năm phút khi uống và hết tác dụng trong vòng ba mươi phút đổ lại. Và sau khi thuốc ngấm, trên người của người đó sẽ tỏa ra một mùi hương Lavender, mùi này đối với con người thì rất thơm và dễ chịu nhưng đối với con Franky thì cực kì ghét. Vì vậy mà con Franky sẽ không dám đụng đến người đó.

- Ừm! Mình hiểu rồi! Mà đã có ai thử nó chưa? - Hần gật đầu rồi hỏi.

- Chưa! Mình chỉ mới hoàn thành nó sáng nay thôi và mình cũng chưa biết nó có hoàn toàn đúng với với những công dụng mà mình đã làm ra không nữa.

- Cậu yên tâm! Mình sẽ thử giùm cậu!

Hần nói xong rồi đứng dậy bỏ đi, không quên cầm theo lọ thuốc. Liz không hiểu ý hần là gì nhưng dường như cậu thấy trong mắt hần có cái gì đó nham hiểm khi hần nói ra câu đó. Đột nhiên trong lòng cậu lại dấy lên một cảm giác bất an nhưng cậu mong rằng chỉ là do mình nhạy cảm quá thôi chứ không phải chuyện gì đáng sợ lắm.

Cậu hy vọng hần sẽ thay đổi mà sống tốt hơn, không tàn ác và bạo ngược như xưa nữa. Chỉ nghĩ đến những gì hần đã đối xử với em khi xưa thôi là cậu đã thấy không an tâm khi để em ở gần hần rồi, nhưng cậu lại không làm được gì vì em là người mà hần đã đưa vào nên cậu không có quyền ngăn cản hần làm những điều mà hần thích. Trong việc này, cậu hoàn toàn bất lực.

Cậu thở dài rồi đứng lên trở về bàn thí nghiệm, trong lòng đang mang một nỗi lo lắng không yên. Liệu đó có là sai khi cậu đưa viên thuốc cho hần?

- Không! Không! Đừng giết ba mẹ tôi! Đừng giết ba mẹ tôi!

Tiếng van nài thảm thiết của em trong cơn mơ. Đây đã là lần thứ hai giấc mơ khủng khiếp đó tiếp diễn. Tại sao? Tại sao nó lại không chịu buông tha cho em chứ? Em có làm gì sai đâu sao lại phải chịu nhiều áp lực như thế này?

Đoàng!

- Không!

Em hoảng hốt bật dậy sau tiếng súng vang vọng trong mơ. Dù máy điều hòa đã bật lớn nhưng trán em vẫn nhễ nhại mồ hôi. Em lấy tay quạt đi những giọt mồ hôi nóng ẩm đó rồi bước vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Cũng như hôm qua, đêm nay em sẽ không ngủ, em thà chịu cực về thể xác còn hơn bị hành hạ về tinh thần. Em không biết tại sao nhưng từ lúc về nhà Zin ở đến giờ, giấc mơ đó cứ liên tục làm phiền em. Phải chăng nó có điềm báo gì muốn cho em biết hay nó muốn làm cho em ăn không ngon ngủ không yên đây?

Hứng từng giọt nước mát lạnh hắt vào mặt, em lấy tay vỗ vỗ vào hai má cho tỉnh ngủ. Xong xuôi, em lấy khăn lau mặt rồi đi ra. Lấy áo khoác mặc vào rồi trèo lên giường, em bật ti vi lên xem. Bây giờ chỉ mới ba, bốn giờ sáng thôi nên truyền hình rất ít kênh có chương trình phát sóng nhưng chẳng có chương trình nào hay để xem cả. Em bật qua, bật lại, bật tới, bật lui rồi cuối cùng em bấm nút màu đỏ tắt ti vi.

Em đảo mắt nhìn quanh căn phòng, căn phòng rộng lớn như thế này mà chỉ có một người ở liệu có quá dư thừa và lạnh lẽo không?

Ngồi bó gối dựa lưng vào thành giường, em đưa ánh mắt vô hồn của mình nhìn vào khoảng không vô định. Ngay lúc này, tự dưng em lại muốn gặp hắn, vì chỉ cần nhìn hắn thôi là mọi buồn phiền của em đều tan biến hết. Có thể nói, hắn là liều thuốc cho tinh thần của em.

Em rất muốn một ngày nào đó, hắn sẽ nhận ra tình cảm của em mà đáp trả. Nhưng có một điều em quên là hắn đã có Jane - người vợ tương lai của hắn rồi. Nếu em xen vào thì chẳng phải em đã vô tình trở thành kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc gia đình người ta hay sao? Mà chắc gì em đã có cơ hội để chen chân vào mà gọi là kẻ thứ ba?

Đang ngồi suy nghĩ vẩn vơ thì em nghe đâu đó vang lên một giai điệu bài hát du dương và nhẹ nhàng. Em không biết tên bài hát đó vì nghe nó lạ và em chưa từng nghe qua bao giờ. Em bước xuống giường và đi loanh quanh khắp phòng để tìm xem bài hát đó được phát ra từ đâu. Tìm một hồi, em đi tới vách tường và áp tai vào đó, thì ra giai điệu bài hát đó được phát ra từ phòng hắn. Tiếng của phím đàn lần lượt vang lên tạo ra một âm thanh nhẹ nhàng và sâu lắng. Em hơi nhíu mày, không hiểu vì sao giữa đêm khuya thế này mà hắn lại ngồi đánh đàn. Em đứng thẳng người dậy rồi bước đi thẳng ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng hắn, em cố áp tai vào đó để nghe ngóng. Từng giai điệu được hắn đánh một cách chậm rãi và nhẹ nhàng, nghe rất êm tai. Em bị cuốn hút theo bài hát đó lúc nào không hay.

Đó là bài Love paradise được hắn đánh từ đàn piano, chỉ có giai điệu thôi chứ không có lời bài hát. Dường như nó được đánh lên bởi tâm trạng hiện giờ của hắn. Em không biết ý nghĩa cũng như tên bài hát đó là gì nhưng nghe thì có vẻ rất hay và tình cảm. Em không ngờ là hắn lại có tài đánh đàn hay đến vậy.

Love paradise là một bài hát mà mẹ hắn yêu thích, hắn biết điều đó khi nghe cha hắn nói lúc ông ngồi đánh bài này. Vì thế mà hắn đã đi học cho bằng được để đánh khi nào hắn cảm thấy nhớ mẹ và ngay lúc này đây, hắn thực sự cảm thấy nhớ bà.

Hắn biết mẹ hắn yêu thích bài hát này vì bà đã xem tình yêu của mình đối với cha hắn là thiên đường. Một thiên đường tình yêu mà bà đã cố gắng tạo nên nhưng chỉ bằng một cái bóp cò của cha hắn đã làm cái thiên đường kia sụp đổ. Thiên đường tình yêu ngày nào vẫn còn tươi mới lúc bà còn sống nhưng khi bà ra đi thiên đường tình yêu bây giờ chỉ còn là thiên đường chết mà thôi.

Khi hắn ngồi đánh bài này là lúc hắn đang nhớ bà và khóe mắt hắn cảm thấy cay cay khi nghĩ về bà. Tình mẫu tử quả là thiêng liêng cao cả, không có người nào là không thương người đã dứt ruột sinh ra mình. Nếu như mẹ hắn không chết thì có lẽ tính tình của hắn đã khác. Mẹ hắn là một người phụ nữ hiền thực, nếu như để bà nuôi dạy hắn thì chắc hẳn bây giờ hắn đã trở thành một con người tốt chứ không như cha hắn, luôn dạy cho hắn những điều xấu xa và tàn độc. Vì vậy mà tính hắn bây giờ cũng giống như cha hắn: tàn độc và nhẫn tâm. Minh chứng cho tính cách của hắn qua những việc hắn đã gây ra cho em. Để tạo niềm vui cho mình chỉ có một cách duy nhất là lấy nỗi đau của người khác. Nếu như em đau thì đó là lúc hắn mới thực sự cảm thấy vui, vui theo kiểu của một con quỷ khát máu vô nhân tính. Nhưng em không thể trách hắn được, vì nếu như ngày đó em không đứng trước cổng nhà hắn và không gọi hắn bằng ngài thì có lẽ mọi chuyện bây giờ đã khác. Đừng trách ai khi mà chính em mới là người tự chuốc họa vào thân.

Cạch!

Tiếng đàn ngưng và cánh cửa đột ngột mở ra làm em giật nảy mình, nhưng cũng may là em chưa ngã vào phòng hắn. Em luống cuống không biết làm gì khi thấy hắn xuất hiện. Hắn trừng mắt nhìn em đang khúm núm trước mặt rồi hắng giọng hỏi:

- Cô làm gì ở đây vậy? Bộ tính âm mưu chuyện gì à?

- Ô... dạ không! Dạ không có! - Em vội vàng xua tay, vẻ mặt nhăn nhó trông đến tội. - Xin lỗi ngài! Tôi không có cố ý nghe lén đâu, mong ngài đừng giận!

Em nắm chặt hai tay lại với nhau và cúi đầu xuống. Em nghĩ là hắn sẽ nổi giận và mắng em một trận toí tả vì em dám đứng trước cửa phòng hắn nghe trộm. Chắc hẳn sẽ không tha cho em đâu.

Hắn đứng khoanh tay dựa lưng vào tường, nhìn em một lúc rồi cất giọng nói:

- Về phòng ngủ đi!

Câu nói của hắn tuy nhẹ nhàng nhưng mang lại tính chất ra lệnh. Đây có lẽ là một cơ hội tốt để em chuẩn bị, em gật đầu rồi “lượn” nhanh về phòng mình. Cũng may là hắn không nổi giận, nếu không chắc em hết đường sống mất.

Sau khi chắc mình đã trở về phòng an toàn, em mới thở phào nhẹ nhõm. Câu nói của hắn lúc này có phải là đang quan tâm đến em không? Dù là gì đi nữa thì em cũng cảm thấy rất vui, vừa được gặp hắn lại vừa được hắn quan tâm. Em thực sự rất vui!

“Làm sao tôi có thể giận cô được khi ngày mai tôi có chuyện muốn nhờ cô? Không chừng đến lúc ấy cô mới chính là người nên giận tôi.”

Hắn nhếch môi cười lạnh rồi quay bước vào phòng. Chắc chắn ngày mai sẽ có trò vui để xem.

...

Sáu giờ sáng.

Em vừa bước ra khỏi phòng đã thấy hắn ngồi ở ngoài phòng khách, tay đang di di con chuột trên màn hình laptop. Trên bàn ngoài một tô cơm đầy ắp thức ăn ra thì còn có một ly nước và một lọ thủy tinh nhỏ. Nhưng điều làm em ngạc nhiên là người đứng bên cạnh hắn là người mà đã lâu rồi em không gặp và mỗi khi gặp người này là y như rằng sẽ có chuyện xảy ra với em. Người đó không ai khác là Luck.

Em không hiểu tại sao hôm nay hắn lại ăn cơm ở đây mà không phải dưới bếp. Hơn nữa, hắn thường ăn cơm bằng chén chứ có bao giờ ăn bằng tô đâu. Dường như em cảm thấy có điều gì bất thường trong căn nhà này nên em chần chừ không dám đến chào hắn buổi sáng. Do dự một lúc, em tự nhủ với bản thân mình là không có chuyện gì đâu, mọi chuyện vẫn bình thường thôi mà.

Em thở hắt ra một cái rồi mạnh dạn bước đến chỗ hắn, em e dè nhìn Luck rồi cúi đầu chào hắn:

- Thiếu gia! Chào buổi sáng!

Hắn không ngược nhìn em và cũng không thèm trả lời em lấy một tiếng. Một tay di chuyển con chuột, còn một tay hắn cầm tô cơm lên rồi đưa cho em, ra lệnh:

- Ăn đi!

Em không hiểu gì nhưng vẫn đưa tay cầm lấy. Mất dán chặt vào tô cơm vẫn còn nóng trên tay, em thực sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra cả. Tô cơm này không phải hắn ăn sao? Sao lại đưa nó cho em? Còn hắn... hắn đã ăn sáng chưa?

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong trí óc non nớt của em, hết nhìn tô cơm rồi lại nhìn hắn, em chậm rãi hỏi:

- Ngài đã ăn sáng chưa ạ?

- Ăn đi, đừng hỏi nhiều! - Hắn gắt.

- Dạ! - Em ỉu xiu trả lời.

Em vừa định đi xuống bếp để ăn nhưng hắn lại không cho, hắn bảo em ngồi xuống đất kế bên hắn mà ăn. Đương nhiên là lệnh của hắn thì em không dám cãi, và thế là em làm theo lời hắn.

Vì nhà bếp chưa làm đồ ăn sáng cho hắn xong nên hắn chưa thể ăn. Tuy nhiên, hắn đã bảo Emi làm trước cho hắn một tô cơm để em ăn. Nghe nói đến tên em, Emi đã tức rồi sôi máu rồi chứ đừng nói chỉ là làm cơm cho em nhưng vì đây là lệnh của hắn nên cô không dám cãi.

Sau mười phút chiến đấu với tô cơm đầy ắp thức ăn. Em đứng dậy rồi đem tô cơm đi rửa. Xong xuôi, em đi lấy cây chổi định làm công việc thường ngày thì hắn lấy viên thuốc trong lọ thủy tinh nhỏ rồi đưa cho em, bằng chất giọng lạnh tanh, hắn nói:

- Uống đi!

Em hơi do dự trước lời nói ấy của hắn. Đó là thuốc gì mà hắn bắt em uống? Không phải là thuốc độc chứ?

Thấy em cứ ậm ừ do dự mãi, hắn đưa viên thuốc lại gần em hơn chút nữa và không quên kèm theo ánh nhìn hăm dọa. Em sợ hãi đưa tay nhận lấy viên thuốc từ tay hắn rồi cho vào miệng. Tiếp đến hắn lấy ly nước

trên bàn rồi đưa cho em, em hiểu ý nên cầm lấy và uống một hơi hết nửa ly. Sau khi chắc em đã uống, hấn mới quay sang Luck này giờ đang đứng nghiêm nghị chờ lệnh, hấn hất đầu về phía em và nói:

- Đưa cô ta đi!

- Vâng! Thừa thiếu gia! - Luck kính cẩn gật đầu.

Trong khi em còn đang ngây ngốc không hiểu chuyện gì thì bị Luck lôi đi. Em cố chống cự nhưng Luck vẫn cứ kéo em đi cho bằng được. Em đưa mắt nhìn hấn, mong rằng hấn sẽ bảo Luck dừng lại nhưng hấn chỉ chăm chú vào màn hình laptop mà không thèm để ý đến em. Phải rồi! Chính hấn đã ra lệnh cho Luck làm vậy mà, làm sao hấn có thể rút lại lời nói đó chứ?

Thế là em bị Luck đưa đi, đi đến nơi nào thì em chưa biết.

- Ông định đưa tôi đi đâu? - Trên đường đi em không quên hỏi Luck nơi mà mình sắp đến.

- Đến rồi sẽ biết! - Luck trả lời ngắn gọn vì tính y rất kiệm lời và không thích nói nhiều.

Sau lời nói đó của Luck thì em im lặng không hỏi nữa, vì em biết y đã nói như vậy rồi thì có hỏi nữa thì cũng như không mà thôi.

Đưa em đến một căn phòng khá lớn, Luck bỏ tay khỏi người em rồi lấy trong túi ra một chiếc chìa khóa, tra vào ổ.

Luck đẩy mạnh cánh cửa sắt vào làm nó đụng trúng tường và vang lên một âm thanh chói tai, không gian đen tối bên trong được mở ra. Ánh sáng từ ngoài chiếu vào căn phòng khiến căn phòng trở nên sáng hơn, vì đứng ở phía ngoài nên em chỉ có thể nhìn được phần trên thôi còn phần dưới thì không.

Luck kéo em lên trước rồi đẩy hấn vào trong. Y nhanh chóng đóng và khóa cửa lại rồi bước đi làm em không kịp trở tay. Đến khi nhận ra mình bị nhốt vào trong một căn phòng tối em mới chạy đến đưa tay đâm thùm thụp vào cửa, miệng không ngừng kêu lên:

- Thả tôi ra! Thả tôi ra! Tại sao lại nhốt tôi ở trong này?

Nhưng đáp lại tiếng kêu la của em chỉ là sự im lặng cả bên ngoài lẫn bên trong. La cho đến khi khàn giọng thì em mới chịu ngừng.

Em đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Căn phòng tối om, chỉ có một chút ánh sáng lờ mờ rọi xuống từ những khe hở cao ở trên tường nhưng đủ để em nhìn thấy một con vật đen sì vừa to vừa dài đang nằm thu lu ở cuối phòng. Em cố nheo đôi mắt to tròn của mình lại để nhìn rõ hơn, bước chân cũng vì thế mà tiến đến vài bước. Tuy em không biết đó là con gì nhưng em lại sợ những con vật vừa to vừa dài như thế. Bước chân em dừng lại, em không dám đến gần nó hơn để xem xét. Đến khi nó cựa mình và từ từ trườn một đường thẳng về phía em thì em mới nhận ra đó là một con trăn rất to. Nó hết như một sợi dây thừng khổng lồ di động, đôi mắt nó lóe sáng và cái lưỡi lâu lâu lại thè ra trông rất khủng khiếp.

Em há hốc mồm kinh ngạc lùi lại vài bước, con trăn ấy vẫn cứ dai dẳng mà tiến tới. Em hoảng hốt lùi lại nhanh hơn cho đến khi đụng vào vách tường. Hết đường lui, em chạy tới cánh cửa, dồn hết sức vào hai tay vừa đánh vừa kêu cứu nhưng chẳng ai nghe thấy. Ngược lại, em còn khiêu khích sự thèm muốn cho con trăn kia. Cũng lâu rồi nó chưa ăn thịt người sống, nay em lại xuất hiện ở đây. Em như một món mồi ngon để xoa dịu cho sự thèm muốn của nó trong mấy tháng qua. Nó càng tiến tới, nỗi sợ hãi trong em càng tăng lên gấp bội. Nước mắt em rơi lúc nào không hay.

Dường như con trăn đó mất hết kiên nhẫn, thay vì trườn tới một cách chậm rãi để khiến cho con mồi sợ hãi thì nó lại há mồm và phóng tới với tốc độ chóng mặt.

- AAAA!

10. Chương 10: Tình Yêu Không Lý Do

Tiếng la thất thanh của em vừa vang lên cũng là lúc con Franky tiến đến sát mặt em. Em sợ hãi nhắm tịt mắt lại, mồ hôi cũng bắt đầu túa ra. Con Franky há mồm vừa định nuốt chửng em thì như ngửi thấy mùi gì đó nên nó liền dừng lại. Khịt khịt cái mũi bé tí quanh cổ em và ngửi thấy một mùi hương khó chịu nên nó đưa đầu tránh xa em ra, rồi vòng người và trở về chỗ cũ.

Những tưởng sẽ bị con trần kia ăn thịt nên em cứ nhắm mắt mãi mà không dám hé ra dù chỉ một lần. Đợi một hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì nên em mới từ từ mở mắt ra thì thấy con Franky đã yên vị ở góc phòng từ lúc nào. Như không tin vào mắt mình, em liền lấy hai tay dụi dụi mắt và chớp chớp vài cái để chứng tỏ mình không nhìn lầm. Nhưng em đâu có nhìn lầm, sự thật là con Franky nó đã trở về chỗ cũ và em vẫn còn sống đấy thôi. Lấy tay lau nước mắt và mồ hôi, cánh tay em vô tình chạm vào mũi và tỏa ra một mùi hương dễ chịu. Đưa bàn tay vừa lau mồ hôi lên mũi, lạ thay khi mùi hương đó được tiết ra từ mồ hôi của em. Thoáng đưa mắt nhìn con Franky đang bò vòng quanh ở góc phòng, em mới tự đặt ra cho mình một câu hỏi: Chẳng lẽ... vì mùi hương này mà con trần kia mới không dám đụng đến em?

Từ trước đến giờ trên người em làm gì có mùi hương như thế, sao ngay lúc này, lúc em sắp cận kề với cái chết thì mùi hương này lại xuất hiện?

Miên man suy nghĩ thì em chợt nhớ lại viên thuốc mà lúc sáng hần bắt em uống, chỉ sau khi uống nó cơ thể em mới có mùi hương như vậy thôi. Dù cho em có tối dạ đến đâu nhưng khi ráp lại các chuỗi sự việc xảy ra từ sáng cho đến giờ thì có thể thấy hần cho em uống thuốc đó chỉ có hai lý do: Thử thuốc hoặc đây chỉ là một trò chơi mới của hần dành cho em.

Khi nghĩ đến điều này, trái tim nhỏ bé của em chợt thắt lại. Hần luôn xem em là một món đồ chơi rẻ rúng, luôn dùng em trong những việc tàn bạo nhất của hần. Nhưng em chưa từng nghĩ là hần dùng em để làm vật thí nghiệm, nếu như liều thuốc đó không có tác dụng thì chẳng phải em đã chết dưới miệng của con trần kia rồi sao?

Con Franky bò loanh quanh ở cuối phòng, đôi mắt thèm muốn vẫn nhìn về phía em. Nhưng nó chỉ nhìn mà không dám bò đến gần chỗ em vì cái mùi hương trên người em khiến nó khó chịu. Con mồi ngon đang ở trước mắt mà nó thì không sao đụng được đến, ức lắm chứ!

Dù cho con Franky nó không dám đụng đến em thêm lần nữa nhưng nỗi sợ hãi trong em vẫn không thuyên giảm đi chút nào. Em rất muốn thoát khỏi đây ngay lập tức nhưng cửa đã bị khóa ngoài nên em không thể. Đứng nép mình vào cửa, em ngược mặt lên trần nhà thầm mong hần sẽ cho người đến thả em ra. Em không muốn ở lại đây dù chỉ là một giây đâu.

...

Hần ngồi ở nhà và theo dõi em qua camera được lắp đặt trong phòng tối. Lúc này, khoảnh khắc khi con Franky phóng về phía em hần đã bị một phen hú vía nhưng sau đó lại nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Hần đã không nhân nhượng khi cho em uống viên thuốc đó thì tại sao hần lại phải lo khi em bị con Franky ăn thịt?

Nhưng có một điều mà hần không nhận ra là hần trở về trạng thái bình thường khi con Franky đã yên vị ở cuối phòng.

Hần thiết nghĩ đem em ra làm vật thí nghiệm như vậy liệu có quá đáng không? Nhưng mà em đừng trách hần, tất cả là tại em... tại vì nụ cười ngày đó của em mới khiến hần trở nên như vậy. Hần đã từng nói là sẽ làm cho nụ cười của em biến mất mãi mãi và thay vào đó là những giọt nước mắt không bao giờ có thể ngừng được. Bây giờ thì hần đã thành công rồi đó, suốt mấy năm qua em chỉ sống trong nước mắt ở cái nơi gọi là địa ngục này. Trước mặt hần, em chưa một lần mỉm cười vì em sợ nụ cười của mình sẽ khiến hần nổi giận. Nhưng hần đối xử với em như vậy liệu tâm hồn hần có thanh thản? Hần sẽ vui với những việc làm của mình chứ? Những câu hỏi đó ai có thể trả lời ngoài hần đây?

Nếu như việc hành hạ em khiến hần cảm thấy vui và thoải mái thì em xin nguyện làm một món đồ chơi để mặc hần hành hạ. Em có thể làm bất cứ việc gì vì... người mà em yêu.

“Em sẽ đánh đổi mọi thứ để cho anh được vui dù em biết một điều: Người em yêu sẽ chẳng bao giờ yêu em.

Em biết anh rất tàn độc nhưng không hiểu sao em lại yêu anh.

Tình yêu đó đến khi nào em cũng không biết nữa vì tình yêu đâu bao giờ có lý do, phải không anh?"

Hắn tắt màn hình camera rồi đóng laptop lại, ngả người ra ghế với dáng vẻ thư thái, hắn nói:

- Cho cô ta ra được rồi!

Sau câu nói đó của hắn là Luck xoay người và quay đi. Em đã ở trong đó hơn mười lăm phút rồi, thuốc thì không biết khi nào hết tác dụng nên cho em ra ngay lúc này đi là vừa. Ngồi ở ghế một lúc, hắn vợ lấy cái áo khoác kể bên rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hắn đã biết là có tác dụng đúng như Liz đã chế tạo ra rồi thì cũng nên báo cho cậu biết một tiếng để cậu vui chứ nhỉ! Dù sao đây cũng là loại thuốc đầu tiên mà cậu chế tạo.

Hắn có thể gọi điện thoại báo cho Liz biết thay vì phải cuộc bộ đến nhà cậu thế này nhưng có một lý do mà hắn buộc phải làm thế là vì hắn không muốn nhìn thấy em sau chuyện rất sốc lần này.

...

Hơn mười lăm phút bị nhốt cùng với con quái vật gớm ghiếc kia thì em cũng được thả ra. Em như người chết đi sống lại nên vui mừng hết lớn, đến nỗi cười không ra cười, khóc không ra khóc, không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng hiện giờ của em cho đúng đây.

Xem ra hắn cũng còn một chút tình người khi không cho em ở một ngày một đêm trong căn phòng tối om với con quái vật đáng kinh tởm ấy. Lúc này khi Luck mở cửa cho em ra, em đã thấy một ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống khiến em không khỏi rùng mình, sống lưng lạnh toát. Cứ như nó muốn báo cho em biết là khi em trở lại lần hai nhất định nó sẽ ăn sống em dù trên người em có mùi hương khó chịu đến đâu đi nữa.

Bước chân em vội vã theo sau Luck rời khỏi căn phòng đó. Khoảnh khắc này hoàn toàn khác hẳn với bảy năm về trước, cũng là lúc em bước chân theo sau Luck thế này, chỉ khác là lúc đó em đã đi rất chậm vì không muốn gặp mặt hắn. Còn bây giờ, em đang đi rất nhanh vì vừa muốn thoát khỏi nơi khủng khiếp kia vừa muốn về để gặp hắn. Sẽ có người cho rằng em ngu ngốc khi muốn gặp mặt kẻ vừa gây ra cho mình một nỗi sợ hãi khôn nguôi. Nhưng em mặc kệ, vì tình yêu em sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm mà hắn đã gây ra cho em. Nên gọi tình yêu mà em dành cho hắn là gì đây? Bao dung, cao thượng hay mù quáng?

Cạch!

Em về đến nhà thì thấy nhà trống huơ trống hoác, dường như hắn đã đi ra ngoài rồi. Cái laptop của hắn vẫn còn để trên bàn, lọ thủy tinh nhỏ vẫn còn nguyên ở chỗ cũ nhưng bên trong ruột của nó lại rỗng không. Chưa xót thay khi viên thuốc đó đang nằm trong người em, chắc bây giờ nó đã hết tác dụng rồi vì mùi hương trên người em không còn nữa.

Em mang gương mặt ủ dột của mình đi đến ghế ngồi. Nhìn vào cái laptop màu đen bóng loáng, bàn tay em bất giác chạm nhẹ lên đó. Cảm giác như em đang chạm vào tay hắn vậy, ấm áp lạ thường. Đôi môi em cũng vì thế mà vẽ ra một nụ cười khó tả.

...

- Hôm nay cậu đến đây có chuyện gì không? - Liz vừa rót trà vừa nhìn hắn hỏi.

Hắn cầm tách trà nóng mà Liz vừa mới rót lên uống, cũng là loại trà ô liu mà lúc trước em pha cho hắn nhưng mùi vị không được thơm ngon như của em. Nói đúng hơn là nó nhạt nhẽo và rất đắng, còn của em thì vừa thơm lại vừa ngọt. Cả hai khác nhau một trời một vực.

- Zin! Cậu sao vậy? Bộ trà không ngon à? - Liz thấy hắn cứ cầm tách trà rồi thờ người ra đó không nói tiếng nào nên cậu lo lắng hỏi.

- Hả? À, không! Trà ngon lắm! - Hắn hơi giật mình nhưng rồi nhanh chóng quay lại vấn đề. - Mình đến đây chỉ để muốn nói cho cậu biết là loại thuốc đầu tiên của cậu đã thành công tốt đẹp rồi đó. Có phải nên đãi mình một chén ngon không? - Hắn đặt tách trà xuống, ngả người ra ghế vừa nói vừa cười.

- Vậy sao? - Liz vui mừng ra mặt nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, cậu hỏi. - Mà cậu đã cho ai thử thuốc vậy?

- Chuyện đó cậu không cần biết, cậu chỉ cần biết thuốc thành công là được. - Hấn nhún vai trả lời một cách thản nhiên.

Liz nhìn hấn nghi ngờ, nếu như theo những gì mà cậu biết về tính tình của hấn thì người thử thuốc là...

- Có phải... cậu đã bắt Sand thử thuốc không?

- Nếu cậu muốn biết thì có thể đi hỏi cô ta.

Hấn vừa phát ra câu nói đó là Liz lập tức đi ngay. Cậu không tin là hấn lại làm thế với em, mà nếu như hấn có làm thế thật thì người đầu tiên không tha cho hấn là cậu.

Sau khi Liz đi được một lúc thì hấn cũng đứng dậy đi luôn. Hấn muốn biết em sẽ trả lời như thế nào. Em sẽ gật đầu khi Liz hỏi hay sẽ lắc đầu phủ nhận để tình bạn giữa hấn và Liz không rạn nứt đây?

Em đang ngồi thẩn thờ trên ghế thì Liz mở cửa, chạy xộc tới chỗ em. Em đứng dậy, chưa kịp mở lời nói thì đã bị Liz bóp chặt hai vai, gấp gáp hỏi:

- Nói cho anh biết, có phải Zin đã bắt em thử thuốc không?

- Ồ...

Trong nhất thời em không biết phải trả lời cậu sao nữa, làm thế nào mà cậu biết được chuyện đó chứ? Em có nên nói cho cậu biết sự thật không? Cậu luôn đối xử tốt với em, nếu như em nói dối cậu thì em thật là có lỗi, vậy nên...

- Dạ không phải! - Dù biết là mình sẽ có lỗi với cậu nhưng em không thể nào gật đầu trước câu hỏi đó được. Cho em xin lỗi!

Cùng lúc đó thì hấn bước vào và câu trả lời của em hấn đã nghe thấy. Có hơi bất ngờ trước câu phủ nhận không rõ lý do của em nhưng hấn không vội hỏi. Đứng dựa lưng vào tường một cách thoải mái, hấn muốn biết diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào.

- Em nói thật chứ? - Liz nhìn em nghi ngờ, ánh nhìn như xuyên thấu vào tâm can khiến em có hơi chột dạ. Xin đừng nhìn em bằng ánh mắt như thế, nếu không em sẽ không kìm lòng được mà nói ra mất.

- Em nói thật mà! - Em trả lại cậu ánh nhìn khẳng định.

Lại một lần nữa câu trả lời của em làm hấn bất ngờ. Khẽ nghiêng đầu nhìn em, đôi mày hấn chau lại khó hiểu. Tại sao em lại bao che cho hấn chứ? Hấn luôn hành hạ em bằng những trò độc nhất, vậy tại sao không nhân cơ hội này mà tố cáo hấn với Liz? Đây chẳng phải là cơ hội tốt để em làm việc đó sao? Tại sao lại...? Đây có được coi là một việc làm để gây sự chú ý không?

Em thấy hấn nhìn thì giật mình, thái độ lúng túng thấy rõ. Hấn đã nghe hết rồi sao? Mong là hấn sẽ không hiểu lầm.

Bỏ hai tay ra khỏi vai em, thấy em khẳng định như vậy thì Liz cũng tin nhưng sao em lại tỏ thái độ như thế?

Liz rời mắt khỏi em và quay người ra sau thì thấy hấn đang nhìn em. Có khi nào em sợ hấn nên mới nói dối cậu không? Chắc không đâu! Em là một người không biết nói dối mà. Hơn nữa, em chưa bao giờ nói dối cậu hết. Vậy cậu có nên tin em lần này không?

Liz quay người lại nhìn em, thái độ em vẫn không thay đổi là mấy. Cậu cố nén cơn giận của mình xuống, hỏi:

- Có phải em sợ Zin nên mới nói dối anh không? Em đừng sợ! Hãy nói sự thật cho anh biết, anh bảo đảm là cậu ấy sẽ không dám làm gì em đâu.

Liz cố gắng thuyết phục em nhưng dường như không có hiệu quả vì em cứ lắc đầu mãi không thôi. Mà có thể là Zin không cho em thử thuốc thật, có lẽ là cậu đa nghi quá thôi.

Liz cười rồi cầm hai tay em lên, chồng lên nhau rồi để giữa hai lòng bàn tay cậu. Nhẹ giọng nói:

- Mai mốt nếu có chuyện gì thì phải nói cho anh biết đấy! Không được giấu, nhớ chưa?

- Dạ! - Em nhìn cậu rồi gật đầu.

Hành động thân mật đó của Liz khiến hấn cảm thấy hơi khó chịu. Dù sao đây cũng là nhà hấn và em là người giúp việc của hấn mà, cậu cũng phải để ý xem thái độ của chủ nhà ra sao chứ? Sao cả hai lại có thể tự nhiên như chốn không người thế kia?

Hấn đứng thẳng người dậy rồi hắng giọng một cái để Liz buông tay em ra, sau đó đi đến ghế ngồi mà không thêm nói một câu nào. Liz thấy vậy nên cười cười xòa, cậu nói:

- Xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu! Bữa nào rảnh mình sẽ đãi cậu và bé Sand một bữa ngon. Còn bây giờ mình có việc nên phải về, bye cậu! - Cậu nói xong rồi vỗ nhẹ vào vai em. - Anh về nha!

Sau khi Liz đi về thì em mới thực sự khó xử khi chỉ còn lại em và hấn. Em quay lại nhìn hấn thì thấy hấn đang nhìn ngược lại mình. Em e ngại định quay đi thì hấn lên tiếng hỏi:

- Tại sao cô lại không nói sự thật cho Liz biết rằng chính tôi đã dùng cô để thử thuốc? Tại sao hả?

- Ô... là tại vì... vì... - Bị hỏi bất ngờ nên em không biết phải trả lời làm sao, hấn vẫn đang đưa mắt nhìn em để chờ đợi câu trả lời. Em lấy tay gãi đầu, cố tìm một lý do thích đáng để nói với hấn. Nghĩ một hồi rồi cuối cùng cũng nghĩ ra, em nói. - Vì tôi không muốn ngài và anh Liz có chuyện.

Hấn nghe xong thì trề môi tỏ vẻ không tin được, hấn định hỏi: “Cô mà tốt thế à?” nhưng nghĩ rồi lại thôi. Hấn phẩy tay bảo em lui đi rồi ngồi lại một mình suy nghĩ. Dù em có nói thế nào đi nữa thì hấn cũng không tin, chắc chắn là còn một lý do khác nữa mới khiến cho em làm như vậy nhưng hấn lại không biết lý do đó là gì.

Em không thể nói lý do thật cho hấn biết được. Ngoài việc không muốn hấn và Liz mất đi tình bạn ra em còn một lý do nữa đó là không muốn Liz đánh hấn. Với tính cách của Liz khi mà biết hấn đã đối xử với em như vậy chắc chắn cậu sẽ xông vào đánh hấn ngay mà không cần biết hấn là ai. Vì vậy mà em không nói sự thật cho hấn cũng như Liz biết. Em không muốn hấn có chuyện đâu.

Từ nhỏ đến lớn, em chưa một lần nói dối vì em biết câu “một lần bất tín, vạn sự bất tin”. Nếu như em nói dối thì sau này sẽ không ai tin em nữa, cũng giống như một cậu bé trong truyện chú bé chăn cừu, vì cậu bé ấy đã nói dối quá nhiều nên khi nói sự thật thì chẳng ai tin cậu cả. Vì vậy mà em đã chưa bao giờ nói dối bất cứ ai nhưng nay em đã nói dối... vì hấn.

Nhưng lời nói dối của em đã không làm hại ai hết, nên không có gì phải lo sợ đâu nhỉ!

...

- Các người chuẩn bị xong hết chưa? Lần này nhớ phải thật cẩn thận đó! - Trong phòng họp của tổ chức, hấn đang dặn dò hai mươi nhân viên đang chuẩn bị thi hành nhiệm vụ.

- Thiếu gia cứ yên tâm! Chúng tôi biết phải làm gì mà! - Một nhân viên lên tiếng khẳng định, tay không quên sắp xếp các dụng cụ bỏ vào cái túi lớn.

Hấn mỉm cười hài lòng và tin tưởng các nhân viên trong Leaders. Đã bao lần hấn tận mắt nhìn thấy cái cách họ làm việc, chuyên nghiệp và không hề có sai sót. Hấn có thể an tâm phần nào.

Lần làm nhiệm vụ này sẽ không có mặt hấn. Vì kể từ năm mười tám tuổi, hấn đã hết đợt làm nhiệm vụ. Từ bây giờ, hấn chỉ việc ngồi ở nhà để chờ đợi kết quả. Chỉ khi nào có vụ nào quan trọng lắm, hấn mới trực tiếp tham gia.

Hai mươi nhân viên ấy sau khi sắp xếp và chuẩn bị những đồ dùng cần thiết xong thì chào hấn rồi kéo nhau đi.

Vụ cướp lần này ở Portland và đương nhiên chỉ có mười người là trực tiếp thực hiện vụ cướp, mười người còn lại ở ngoài. Nếu có gì bất trắc họ có thể gọi thêm tiếp viện.

Bọn họ dừng xe ở cách tiệm vàng Hallow một quãng khá xa. Họ định chạy thẳng đến rồi bước vào trong tiệm vàng luôn nhưng thoáng thấy bóng dáng của bọn FBI đứng lảng vảng ở trước cổng nên họ dừng lại. Trước khi đi làm nhiệm vụ, họ đã điều tra khá kỹ. Kết quả là sẽ không có một tên cảnh sát nào xuất hiện cả

nhưng không ngờ chúng lại xuất hiện vào giờ này. Họ không thể “bứt dây động rừng” được, cần phải nghĩ cách trước khi “chui đầu vào lưới”.

- Jame! Bây giờ chúng ta phải làm sao? - Một tên bịt mặt đen, trên tay đang cầm cây AK 47 lo lắng hỏi.

Jame - Người mà hắn giao cho nhiệm vụ lãnh đạo lần này lên tiếng, vẻ mặt không có gì gọi là biểu hiện của sợ hãi:

- Bình tĩnh đi! Bây giờ cậu hãy xuống và nói với những người ở xe sau là hãy chạy trước để đánh lạc hướng chúng rồi sau đó chúng ta sẽ làm nhiệm vụ.

Tên kia nghe vậy thì đưa cây súng cho tên kế bên, tháo lớp bịt mặt ra rồi mở cửa và đi đến xe sau, nói với bọn họ vài điều rồi trở lại vào xe.

...

- Sand! Em có nhà không?

Em đang giặt đồ ở trong nhà tắm thì Liz bước vào, gọi lớn làm cho em phải bỏ dở đồ đang giặt mà chạy ra. Em thấy Liz, liền hỏi:

- Anh tìm em hả?

- Ủm! - Liz cười rồi giơ cái ly trà sữa mình đang cầm lên đưa cho em. - Nè! Em cầm đi! Lúc này anh ra ngoài có chút chuyện, sẵn tiện ghé quán trà sữa mua cho em một ly luôn nè. Nếu anh nhớ không lầm thì em rất thích uống trà sữa thì phải! - Vừa nói cậu vừa đưa tay xoa cằm, nghĩ ngợi.

Em nhìn Liz rồi xuống ly trà sữa trên tay cậu, đã qua bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn còn nhớ cái sở thích trẻ con này của em sao? Đến cả bản thân em đây còn không nhớ là mình thích hay muốn gì nữa mà. Cậu thật là... làm cho em cảm động quá đi mất!

Em đưa tay nhận lấy ly trà sữa từ tay cậu, miệng không quên nói lời cảm ơn người anh trai tốt bụng. Liz cười hiền rồi ngó vào trong, hỏi:

- Zin đi làm chưa về hả em?

- Dạ! - Em gật đầu.

- Vậy còn em? Em đang làm gì trong nhà thế? - Liz nhìn em cười đùa.

- Em đang giặt đồ. Hi hi! - Vừa nói em vừa nhe răng ra cười, vẻ mặt trông đáng yêu hết sức.

- Ủm! Vậy thôi, anh không phiền em giặt đồ nữa. Anh về đây, bữa khác anh đến thăm em sau! Bye em!

- Dạ! Chào anh!

Nói rồi em tiễn cậu ra về, sau đó đem cất ly trà sữa vào tủ lạnh rồi đi giặt đồ đang còn dang dở.

Nói thật là nhà có máy giặt nhưng em lại không dùng, đơn giản vì em không biết cách sử dụng. Ban đầu em định giặt máy nhưng nhìn thấy trên máy có nhiều nút quá nên em không biết mình nên bấm nút nào nên quyết định giặt tay. Mặc công bấm tới bấm lui một hồi lại hỏng hết, giặt tay tuy có cực một chút nhưng cũng còn đỡ hơn cái đồng nút bùi nhùi kia. Vả lại, từ nhỏ đến giờ mỗi khi giặt đồ, Lina cũng đều bắt em giặt bằng tay nên việc này không có gì lạ. Nhưng nếu để hắn biết được, đồ lớn đồ nhỏ của hắn mà em giặt bằng tay thì em chết chắc.

...

Đoàng! Đoàng!

- ÁÁÁ!

Cả khu vực Portland đang hết sức hỗn loạn vì những tiếng súng của bọn bịt mặt đang cố bắn những người cảnh sát đang đuổi theo sau chúng. Chúng thật khôn ngoan khi đã chia ra thành hai nhóm, nhóm một có nhiệm vụ chạy trước để đánh lạc hướng cảnh sát, còn nhóm hai sẽ chờ sau khi họ đi khỏi thì sẽ tấn công vào tiệm vàng. Lúc đầu thì lực lượng FBI có khoảng sáu người canh gác, nhưng vì bốn người kia lo đuổi

theo chiếc xe phía trước nên chỉ còn hai người ở lại. Vì số người bên FBI ít hơn bên bọn cướp nên chúng không chế hai người còn lại một cách dễ dàng. Trong hoàn cảnh bị trói hai tay ra sau lưng và hai chân lại với nhau nên họ không có cách nào gọi thêm chi viện. Hai người họ bị mấy tên cướp bắt nhốt vào toa lét trong tiệm vàng để đề phòng những FBI khác nhìn thấy. Mọi người bên trong tiệm đều hốt hoảng la hét khi thấy chúng cứ cầm cây súng AK 47 lia qua lia lại. Jame thấy tình hình có vẻ không ổn nên hét lên:

- Im ngay! Nếu không tao bắn!

Tiếng hét của hắn vừa dứt thì cũng là lúc những tiếng la trong tiệm cũng nín bặt. Ai cũng sợ hãi ngồi xuống, lấy hai tay ôm đầu lại, cả người đều run lên cầm cập vì sợ. Dù là trời sáng nhưng những người đi đường đã bắt đầu thưa dần, vì cảnh náo loạn khi cảnh sát đuổi theo bọn cướp đã khiến cho họ sợ hãi và không khỏi rùng mình. Giữa ban ngày ban mặt mà chúng dám lộng hành như thế, thật là quá quắt! Chẳng nhẽ chúng không coi pháp luật và mạng sống của người khác ra gì? Hay chúng đã quá quen với việc đem mạng sống của người khác ra đùa giỡn với tử thần?

11. Chương 11: Người Con Gái Năm Xưa

Hắn vừa bước vào nhà đã thấy sàn nhà sạch trơn, không một tí bụi. Quan sát xung quanh thì có vẻ như mọi thứ đã gọn gàng hơn trước, hắn nghĩ có lẽ giao cho em làm công việc nhà quả thật không sai, em đã làm rất tốt. Hắn nhìn một hồi thì chợt nhìn thấy em đang đứng ngoài ban công, hắn không biết em đang làm gì ngoài đó nhưng hình như trông em có vẻ rất vui thì phải. Vì đôi lúc hắn lại nghe thấy tiếng em cười dù là rất nhỏ và đương nhiên nghe thấy tiếng cười của em là điều mà hắn rất ghét.

Hắn đi tới ghế sofa, quăng chiếc cặp xuống một cái bịch rồi cởi chiếc áo khoác ngoài ra, vì hắn là một người không chịu nổi sự gò bó nên hắn tháo cà vạt ra và vứt xuống ghế. Em nghe thấy tiếng động thì vội quay lại, em hơi giật mình khi nhìn thấy hắn, tí nữa là rót luôn ly trà sữa xuống đất. Sao hắn về mà không gây ra một tiếng động nào hết vậy?

- Thiếu... Thiếu gia! Ngài mới về ạ? - Em lúng túng thấy rõ, giọng nói lắp bắp, hai tay bóp chặt vào ly trà sữa.

- Cô không thấy hay sao mà còn hỏi? - Hắn trừng mắt nhìn em, sau đó nhìn xuống ly trà sữa đã vơi đi một nửa mà em đang cầm. - Cô đang cầm cái gì trên tay vậy?

Em cầm ly trà sữa lên rồi trơ mắt ra nhìn hắn, chẳng lẽ hắn thực sự không biết đây là cái gì sao?

- Dạ! Là trà sữa mà anh Liz mua cho tôi.

- Liz mua cho cô sao? - Hắn như không tin nên hỏi.

- Dạ phải, nó ngon lắm! Ngài có muốn uống thử không? - Em vừa nói vừa đưa ly trà sữa lên trước mặt hắn, miệng cười tươi.

Từ nhỏ đến giờ hắn chỉ được ăn những thứ gọi là sơn hào hải vị hay những thứ đắt tiền khác chứ chưa một lần thử món bình dân cũng như thức uống. Vì hắn là một người ở rất sạch nên hắn nghĩ đồ ăn, thức uống ngoài đường làm không hợp vệ sinh và vì chúng rẻ tiền. Những thứ rẻ tiền đó chỉ hợp với một người như em thôi.

Lời mời thật lòng của em được nói ra này giờ rồi mà hắn không có phản ứng gì ngoài việc đứng lặng yên ở đó. Em muốn kêu hắn nhưng lại không dám. Dường như hắn biết mình đứng yên quá lâu nên nhếch môi rồi nhìn ly trà sữa đã vơi đi phần nửa của em, khinh khỉnh nói:

- Cô uống hết nửa ly rồi mà còn mời tôi à? Cô... bắt lịch sự quá đó!

- Tôi chỉ muốn mời ngài uống thôi mà.

Hắn vừa định quay đi thì bị câu nói thâm của em níu lại, em cũng không ngờ là câu nói vô tình của em đã bị hắn nghe thấy. Hắn quay lại và bước đến gần em hơn, hỏi:

- Vậy tôi hỏi cô, nếu như người khác uống hết nửa ly nước hay ăn hết nửa cái bánh rồi mời cô, cô có nhận lấy không?

- đương nhiên là có! - Em vừa nghe xong câu hỏi của hắn, không cần suy nghĩ em đã trả lời ngay.

- Vì sao? - Hắn hỏi.

- Vì đó là tấm lòng của họ!

- Cô...

Hắn cứng họng, không biết nói gì hơn nên bực tức bước về phòng rồi đóng sầm cửa lại trước cái nhìn không hiểu chuyện gì của em. Em đã nói gì sai sao? Hay em đã làm gì chọc giận hắn? Em thực sự không hiểu nổi.

‘Phịch!’

Ngả mình tự do rơi xuống giường, hắn mang hết sự tức giận và buồn bực của mình dầm mạnh lên chiếc giường màu trắng thân yêu. Vốn dĩ định làm cho em cứng họng sau câu hỏi của hắn nhưng nào ngờ hắn mới là người phải cứng họng trước câu trả lời vô tư của em. Hắn dường như là một người chuyên làm cho người khác phải im lặng trước những gì hắn nói nhưng nay hắn đã chịu thua em, chịu thua sự ngây thơ lẫn thật thà của em. Hắn tuy ngang tàng là thế nhưng đôi khi vẫn bị những câu nói, những câu trả lời ngốc nghếch chân thật của em làm cho điêu đứng. Bất giác, trên môi hắn nở một nụ cười, một nụ cười thật nhất từ trước đến nay.

“Reng... Reng”

Tiếng chuông điện thoại đã cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Hắn thở dài, móc trong túi ra chiếc điện thoại và nhìn vào màn hình, là Jame gọi. Hắn trượt một đường ngang rồi áp vào tai:

- Nhiệm vụ sao rồi? Tốt đẹp chứ?

- Vâng! Thừa thiếu gia!

- Tốt! Có ai bị bắt không?

- Dạ thưa không!

- Được rồi, đem tất cả những gì mà các người lấy được xuống tầng hầm đi. Tôi sẽ bảo Luck đến kiểm tra, nhớ đem bản báo cáo qua cho tôi.

Hắn cúp máy.

Vội bật dậy đi đến bàn có một chiếc laptop màu đen trên đó, hắn ngồi xuống rồi mở nó ra. Mở trang dữ liệu quan trọng của những vụ cướp từ trước đến nay, hắn xem lại toàn bộ những vụ mà tổ chức cướp được. Có tổng cộng mười hai tiệm vàng lớn bị cướp và mười bảy tiệm vàng nhỏ. Trong đó, tiệm vàng lớn nhất là Big Sea, như không làm chủ được bản thân, hắn vô tình nhấp chuột vào đó để xem. Đây là vụ cướp đã xảy ra cách đây chín năm về trước, cái năm mà hắn vẫn còn nhớ rõ như in, nhớ cái ánh nhìn ấy, cái ánh nhìn qua khe cửa nhỏ đã làm một kẻ máu lạnh như hắn có chút lay động. Hắn muốn biết rõ chủ nhân của ánh nhìn đó là ai nhưng khi hắn vừa bước tới vài bước thì người đó đã chạy mất.

Nhắc tới ánh nhìn ấy thì hắn chợt nghĩ đến em, nghĩ tới lần đầu tiên em và hắn gặp nhau. Khi mắt hắn chạm vào mắt em, hắn có cảm giác rất quen thuộc. Nó giống như ánh mắt của chín năm về trước nhưng hắn lại không chắc chắn vì ngay lần đầu gặp em hắn đã rất ghét, ghét từ ánh mắt cho đến nụ cười.

Khẽ thở dài rồi đóng chiếc laptop lại, hắn cảm thấy rất đói mặc dù bây giờ chỉ mới ba giờ chiều, mà sáu giờ Lina mới mang đồ tới để ăn tối. Vì mải lo làm việc nên hắn quên mất cả bữa trưa, những tưởng là sẽ không đói để đợi đến bữa tối luôn nhưng dạ dày hắn lại không cho phép, bằng chứng là nó đang kêu lên “ọt... ọt” đầy thôi.

Nãy giờ em cứ quanh quẩn ở trước cửa phòng hắn, tính đưa tay gõ cửa nhưng lại thôi. Cánh tay em giơ lên rồi hạ xuống không biết bao nhiêu lần. Lúc hắn bỏ vào phòng, trong lòng em đột nhiên lại dấy lên cảm giác

tội lỗi. Em chắc chắn là mình đã làm sai hoặc nói sai gì đó nên hẳn mới bỏ đi một nước như vậy. Vì thế nên em muốn xin lỗi hẳn.

Cạch!

Hắn vừa mở cửa phòng ra đã thấy em đứng đó, đi qua đi lại vẻ mặt trông có vẻ như có điều gì muốn nói. Em thấy hẳn bước ra thì mừng rơn, còn hẳn vừa thấy em thì vội đóng cửa phòng lại, cứ như là sợ em sẽ vào phòng hẳn mà ăn trộm vậy.

Hắn cố làm vẻ mặt nghiêm trang, đứng khoanh tay rồi dựa lưng vào cửa. Hắn hất đầu, hỏi:

- Gì đây?

- Dạ... Tôi... Tôi muốn xin lỗi ngài về chuyện lúc nãy. - Em lấp bắp nói nhưng lần này không cúi đầu để nói như những lần trước mà em nhìn thẳng vào mắt hẳn.

Hắn chợt giật mình khi nhìn vào đôi mắt to và đen láy của em. Ánh mắt này... sao mà quen thế! Có phải ánh mắt của chín năm về trước không? Em có phải là người con gái năm xưa đã khiến cho hẳn lay động ngay lúc đó không? Chắc không đâu! Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ!

Tự hỏi rồi tự phủ nhận, hẳn khẽ lắc đầu rồi lách người qua em để đi, trả lời em bằng một câu chẳng ăn nhập gì với lời xin lỗi của em:

- Tôi đói! Có gì ăn không?

Câu trả lời không khớp với câu hỏi của hẳn làm em cũng “cuốn theo chiều gió” luôn:

- Dạ, không ạ! Nhưng nếu ngài đói tôi có thể nấu mì gói cho ngài ăn đỡ. - Em nhẹ giọng nói.

- Mì gói? - Hẳn nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng, hẳn vốn không thích mì cho lắm vì nó rất nóng. Nhưng mà đang đói biết làm gì hơn nên hẳn “ừ” đại một tiếng. Thực sự mà nói thì hẳn có thể cho người mang thức ăn đến bất kì lúc nào mà hẳn muốn nhưng hẳn cũng rất muốn biết em nấu mì ra sao.

Em bảo là sẽ nấu mì gói cho hẳn ăn nhưng tìm mãi chẳng thấy gói mì nào, chỉ thấy toàn là mì ly thôi. Em thiết nghĩ dù là mì gói hay mì ly gì thì cũng là mì, miễn sao có thể lót bụng là được.

Nghĩ thế, em liền lấy từ trong thùng ra một ly mì, xé ra rồi bỏ gia vị vào và nấu nước. Nhìn em làm cứ như một đầu bếp chuyên nghiệp vậy nhưng đầu bếp thì chỉ toàn nấu những món ăn ngon cao cấp chứ ai đòi lại đi nấu mì như em.

Em mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước rồi rót đầy vào ly đem ra cho hẳn, xong lại chạy vào tắt bếp. Hẳn nhìn theo em không nói một lời nào cả hay nói đúng hơn là hẳn không biết phải nói gì.

Ngồi đợi khoảng một lúc thì em bưng ly mì ra đặt lên bàn cho hẳn kèm theo một cái nĩa nhựa màu trắng kê bên, ly mì nóng hổi đang bốc khói nghi ngút. Hẳn tròn mắt khi nhìn thấy thứ mà em vừa đem ra trong khi em tươi cười nhìn hẳn.

- Thiếu gia! Mời ngài dùng.

Nhìn xuống ly mì rồi lại nhìn lên em, hẳn giở trò bắt bẻ:

- Cô bảo nấu mì gói cho tôi mà tại sao lại nấu mì ly?

- Dạ... Là tại vì nhà không có mì gói, với lại tôi nghĩ dù là mì ly hay mì gói thì cũng là mì, chỉ khác nhau có cái gói và cái ly thôi nên không thấy có vấn đề gì ạ. - Em lí nhí trả lời mà không để ý rằng sắc mặt hẳn đang dần thay đổi.

- Cô... - Lại một lần nữa em làm hẳn cứng họng.

Đây là lần thứ hai trong ngày hẳn chịu thua em, tại sao lại như thế? Hẳn giận đến đỏ cả mặt, vội cầm cái nĩa lên nhúng vào ly mì mấy cái cho mềm rồi ăn lấy ăn để mà không biết cay, biết nóng thế nào. Tại hẳn đang giận mà. Em không biết là hẳn đang giận nên hỏi hẳn ăn có vừa miệng không thì hẳn lập tức ngước mặt lên trong khi miệng vẫn còn ngậm mì, liếc em một cái rồi cúi xuống ăn tiếp. Em thấy vậy nên cũng thôi không hỏi nữa. Tính cách trẻ con này của hẳn lần đầu tiên em mới được thấy, em khẽ cười rồi quay

sang hướng khác vì sợ hấn sẽ nhìn thấy. Còn hấn, mới một loáng đã ăn hết mì trong ly. Hấn bỏ ly mì và cái nĩa xuống, lấy khăn lau miệng rồi cầm ly nước lên uống một hơi đến hết. Sau khi cục tức trong người đã vơi bớt, hấn mới nhận ra vị cay của mì vẫn còn đọng trên đầu lưỡi. Hấn vội chạy xuống bếp, mở tủ lạnh lấy ra một chai nước uống ừng ực đến nửa chai. Em nhìn theo hấn không khỏi bật cười, cũng may cho em là hấn không để ý chứ nếu không em có mười cái mạng cũng không xong với hấn đâu.

Uống nãy giờ gần hết chai nước lạnh mà độ cay vẫn không thuyên giảm là bao, hấn nhăn nhó đến phát tội. Em thấy vậy liền chạy vào cầm theo cái ly nước của hấn, đổ phần nước nóng còn dư để nấu mì lúc nãy ra ly rồi đưa cho hấn.

- Ngài uống nước nóng vào thì sẽ hết cay ngay thôi ạ. Mẹ tôi thường nói với tôi như vậy mỗi khi tôi ăn nhầm món có vị cay. - Khi nói ra câu nói đó, sóng mũi em lại thấy cay cay, là em đang nhớ đến bà - người mẹ quá cố của em.

Hấn đưa tay cầm lấy, vừa thổi vừa uống. Sau khi uống hết hấn mới cảm thấy không còn cay nữa, đặt ly nước lên bàn, hấn buông ra hai từ dễ làm cho người khác phật ý sau khi đã cất công nấu cho hấn ăn:

- Dở ẹc!

Rồi hấn quay đi, không đoái hoài gì đến em nữa, câu chê nửa thật nửa đùa của hấn làm em quên hết mọi sự buồn bã. Em mỉm cười rồi ra ngoài dọn dẹp bàn cho sạch sẽ. Hấn đang ngồi trên ghế xem ti vi, mắt thì dán vào màn hình nhưng đầu óc lại không hề tập trung. Hấn đang bận suy nghĩ, hấn tự hỏi từ khi nào mà hấn lại có thói quen bắt bẻ từng câu, từng chữ trong câu nói của em? Rồi từ khi nào hấn bắt đầu nói đùa bằng hai từ đó mặc dù hấn biết, em nấu mì cũng không tệ? Nhà không có mì gói, hấn biết chứ vì hấn nghĩ ăn mì ly tiện hơn mì gói. Rốt cuộc là hấn đang nghĩ gì thế?

...

Thời gian lại thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã một năm em sống ở nhà hấn. Trong một năm đó, em những tưởng là sẽ bị hấn hành hạ bằng những trò tiêu khiển khác nhưng từ sau lần hấn bắt em thử thuốc, hấn đã cho em yên đến tận bây giờ. Đột nhiên, trong đầu em lại lóe lên một suy nghĩ: Lẽ nào... hấn đã thay đổi?

Còn khoảng hai ngày nữa là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của hấn, em biết việc này khi vô tình nghe được Luck nói chuyện với hấn để bàn về việc tổ chức một buổi sinh nhật thật hoành tráng như mọi năm. Vì hấn là người thừa kế tương lai nên việc này không thể làm sơ sài được.

Sau khi nghe được tin thì tối hôm đó em liền xin hấn một việc mà từ trước đến giờ em chưa bao giờ dám mở miệng.

- Thiếu gia! Ngày mai ngài có thể cho phép tôi...

Đứng trước mặt hấn, em không sao mở lời được, thấy em cứ ấp a ấp úng mãi nên hấn khai sáng cho em:

- Muốn gì cô cứ nói!

- Tôi muốn xin phép ngài... ngày mai cho tôi đi ra ngoài một chút, được không ạ? - Ấp úng mãi cuối cùng em cũng nói được tròn câu.

- Cô vừa nói cái gì? - Hấn quát lên đầy ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên em dám mở miệng xin hấn việc đó.

- Tôi... Tôi chỉ đi một chút thôi... sẽ không lâu đâu ạ. - Em nghe hấn quát thì hồn vía lên mây, vội phân trần.

Hấn thấy mình hơi quá nên nhẹ giọng hỏi:

- Cô muốn ra ngoài làm gì?

- Tôi chỉ muốn mua một chút đồ thôi! - Em dè chừng nhìn hấn, sợ rằng hấn sẽ không cho đi.

- Cô sẽ không bỏ trốn luôn chứ? - Hấn vờ hỏi nhưng không nhìn em.

- Dạ, tôi không dám đâu! - Em xua tay.

- Tốt! Vậy thì ngày mai cô có thể đi. - Hấn nói xong thì đứng dậy đi vào phòng lấy thêm cái áo khoác mặc vào người rồi rời khỏi nhà, để lại lời cảm ơn rồi rít của em ở sau lưng.

Hắn không biết là em vui đến nhường nào đâu, nếu không cần ra ngoài mua đồ gấp thì em cũng chẳng muốn ra ngoài làm gì. Nhưng dù sao đây cũng là một cơ hội tốt để em tận hưởng không khí thiên nhiên sau tám năm bị giam cầm ở địa ngục. Em vui lắm! Em không biết phải diễn tả nỗi vui mừng của mình như thế nào. Ngày mai là ngày em được giải thoát dù chỉ có một ngày.

Hắn lái chiếc xe Benz màu đen của mình đến cửa hàng điện thoại di động. Vừa lái hắn vừa thắc mắc, mục đích thực sự muốn ra ngoài của em là gì? Trốn thì em không thể vì sợi dây chuyền của em còn nằm trong tay hắn, em không thể bỏ đi mà không có nó được. Em đã chịu đựng suốt tám năm chỉ để có lại sợi dây chuyền đó thì chẳng lẽ hai năm còn lại em lại chịu không nổi sao?

Dừng xe trước cửa hàng điện thoại di động lớn, hắn gửi xe rồi bước vào trong.

Một nhân viên kéo cửa mời hắn vào, một loạt ánh nhìn của nữ nhân viên bán hàng đều đổ dồn về phía hắn như nhìn thấy một minh tinh điện ảnh. Nhưng hắn không quan tâm, thản nhiên đi đến từng quầy bán điện thoại đắt, rẻ khác nhau để xem. Một nữ nhân viên có gương mặt trắng dễ thương và mái tóc nâu đen thấy hắn lướt qua chỗ mình nên vội hỏi:

- Anh muốn mua loại nào? Tôi có thể tư vấn giúp anh.

Dường như hắn không để ý đến lời nói của cô ta, bằng chứng là không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Điều này làm cho cô ta có chút hụt hẫng vì không được mỹ nam để ý.

- Lấy cho tôi một chiếc iPhone bốn màu trắng.

Bây giờ thì hắn mới nhìn lên, với khoảng cách gần như không thể gần hơn, cô nàng nhân viên đó mới có dịp chiêm ngưỡng nhan sắc của hắn. Hắn sở hữu một gương mặt điển trai không chút tì vết, cộng thêm phần thân hình hoàn hảo mà khó ai có thể sánh bằng. Tại sao trên đời lại có người đẹp trai đến vậy nhỉ?

Ngắm nghía hồi lâu chợt thấy hắn cứ nhìn chằm chằm vào mình làm cô ta đỏ mặt, vội đưa tay vào túi lấy ra một chiếc iPhone bốn màu trắng mà hắn yêu cầu rồi đưa cho hắn xem. Xem một lúc, thấy không có vấn đề gì, hắn quyết định mua nó.

Nhìn chiếc điện thoại mới mua trên tay, hắn thầm gửi tất cả những hy vọng của mình vào đó. Hắn không biết người nhận chiếc điện thoại này có vui không? Có cảm động không? Ánh mắt vui buồn lẫn lộn của hắn khi nhìn vào chiếc điện thoại đã nói lên tất cả những suy tư trong lòng hắn.

Rời khỏi cửa hàng với những ánh nhìn tiếc rẻ và những lời bàn tán xôn xao, hắn nhanh chóng lái xe về nhà.

12. Chương 12: Một Thoáng Dao Động

Sáng hôm nay thời tiết khá tốt, khí trời mát mẻ trong lành. Em đứng trước ban công, vươn vai hít một hơi thật sâu để cảm nhận cái không khí trong lành ấy. Hôm nay em cố tỉnh dậy sớm hơn mọi khi để chuẩn bị cho buổi ra ngoài ngày hôm nay. Nghĩ đến đó, trong lòng em cứ bồi hồi không yên. Em muốn biết sau tám năm thế giới bên ngoài có thay đổi hay không hay nó vẫn như xưa để chờ đợi ngày em trở ra?

Nhìn xuống dòng xe cộ tấp nập, chỉ mới sáu giờ sáng thôi nhưng đường xá đã dần trở nên đông đúc, nhìn thấy người người vội vã đi đi lại lại trên vỉa hè, em rất muốn hòa nhập vào đó. Em ước mình có thể là một phần của thế giới bên ngoài chứ không phải một con người bị giam cầm trong tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ. Em muốn thay đổi bản thân mình nhưng không ai cho em được cơ hội đó. Hắn đã cướp đi cuộc sống vốn được tự do không ràng buộc của em, em tự hỏi đối với ai hắn cũng có thể ngang ngược vậy sao?

Nhưng dù sao đi nữa thì em chỉ còn sống ở đây có hai năm nữa thôi, em sẽ sớm được trả tự do. Nhưng có một điều làm em cảm thấy rất sợ, em sợ rằng một ngày nào đó tình cảm em dành cho hắn quá sâu nặng khiến em không thể rời xa hắn. Em sợ mình sẽ không đủ dũng khí để rời khỏi nơi đây, mặc dù hắn đã nhiều lần làm tổn thương em nhưng hắn có biết dù cho hắn có làm gì em đi nữa thì em cũng sẽ không hận hắn, không ghét hắn. Vì nếu đem em ra làm trò chơi khiến hắn có thể vui thì em cũng sẽ cam lòng. Không phải

là vì em không biết yêu quý bản thân mình mà vì em không muốn nhìn thấy hấn buồn. Chấp nhận hy sinh cho một kẻ đã làm cho em đau khổ suốt tám năm, có phải... em rất ngốc không?

...

Nhìn sơ qua những bộ đồ đắt tiền trong tủ quần áo mà hấn đã sai người chuẩn bị cho em khi em mới dọn về. Những tưởng sẽ không bao giờ được mặc chúng nhưng hôm nay em sẽ chọn cho mình một chiếc váy thật đẹp, em muốn biết xem mình mặc váy có còn đẹp như ngày đó ba mẹ vẫn thường khen em hay không?

Từ trong nhà tắm bước ra, em hết như một thiên sứ thuần khiết. Trong chiếc váy màu trắng tinh khôi ngắn tay, cổ tròn, bên trong là vải cotton và bên ngoài là vải ren được kết hợp rất hài hòa cộng thêm chiếc thắt lưng buộc nơ đằng trước tôn lên vòng eo nhỏ nhắn của em. Với làn da trắng mịn màng và mái tóc đen dài ngang lưng, trông em hết như một cô công chúa thực sự!

Mở tủ, em lấy ra một đôi giày búp bê cùng màu mang vào, em ngạc nhiên khi đôi giày vừa như in. Ngắm mình trong gương một lúc rồi em cầm theo một chiếc túi xách và một ít tiền bước ra khỏi phòng.

Không biết hấn đã dậy từ lúc nào nhưng khi em vừa mở cửa thì đã thấy hấn ngồi ở ghế sofa, không xem ti vi cũng không làm việc trên máy tính như mọi khi, em cảm thấy hơi lạ. Khẽ bước đến chỗ hấn, em chào hấn như thường ngày em vẫn làm:

- Thiếu gia! Chào buổi sáng!

Nghe tiếng em, hấn quay lại nhìn. Đôi mắt cố mở to hết sức có thể để nhìn con người trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới rồi nhìn từ dưới lên trên, hấn tự hỏi liệu đó có phải là em - người mà hấn luôn hành hạ bấy lâu không? Hấn khá ngạc nhiên trước sự lột xác hoàn toàn mới này của em, dù không thích hay yêu mến gì em những hấn cũng không phủ nhận rằng hôm nay... em thực sự rất đẹp!

Cố kìm nén lại cảm xúc để không bị dao động trước em, hấn hỏi:

- Cô định đi ra ngoài à?

- Vâng! Tôi chỉ đi một chút rồi về ngay, không lâu lắm đâu ạ!

- Cô không cần phải về sớm, hôm nay tôi cho phép cô nghỉ cả ngày để làm gì tùy thích.

Hấn nói nhưng không nhìn em vì hấn không biết mình sẽ làm ra được chuyện gì khi ánh mắt của em cứ nhìn chằm chằm vào hấn như vậy. Cố nén nước bọt lắm hấn mới nói ra được những lời đó. Còn em, em ngậy người ra khi nghe hấn nói thế, hôm qua em còn tưởng là hấn sẽ không cho em đi nữa chứ đừng nói chi là đi cả ngày. Cố trấn tĩnh lại mình để không nhảy cẫng lên vì vui sướng trước mặt hấn, em cúi đầu cảm ơn hấn rồi rít. Em vừa định quay đi thì bị hấn kêu lại:

- Chờ đã!

- Dạ? - Em dừng bước và quay lại theo tiếng gọi của hấn.

Hấn đứng dậy, tiến về phía em. Móc trong túi ra một chiếc iPhone bốn màu trắng mà hôm qua hấn mua đưa cho em trong khi em không hiểu gì cả. Trong lúc em còn ngậy người ra đó thì hấn nói:

- Tôi đã lưu số điện của tôi và Liz vào đó rồi, có chuyện gì cô có thể gọi. Mà cô có biết cách sử dụng nó không vậy?

Em nhìn hấn, lắc đầu một cách vô thức. Từ nhỏ đến lớn em có bao giờ đụng đến điện thoại đâu mà biết xài.

Hấn thở dài rồi lấy lại điện thoại từ tay em, chỉ em cách nghe máy, cách gọi, cách nhắn tin. Hấn chỉ rất tận tình còn em thì chăm chú lắng nghe, chỉ xong hấn hỏi:

- Cô đã hiểu chưa?

Em mỉm cười rồi nhẹ gật đầu, hấn đưa điện thoại cho em rồi quay trở lại ghế, miệng không quên nhắc:

- Trời lạnh! Cô nên lấy thêm áo khoác mặc vào.

Lời nhắc nhở đầy sự quan tâm, lo lắng của hắn làm em bất giác mỉm cười. Hiếm khi được hắn quan tâm như thế nên em sẽ nghe theo.

Sau khi em đi khỏi, chỉ còn hắn một mình trong ngôi nhà rộng lớn. Cảm giác cô đơn, trống trải như trước khi em dọn tới đây lại ập đến. Em chỉ vừa đi khỏi có mấy phút thôi mà hắn đã cảm thấy cô đơn, buồn tẻ như vậy thì sau này khi trả lại tự do cho em hắn sẽ cảm thấy như thế nào đây?

Hắn bỏ tiền ra mua điện thoại cho em cũng chỉ muốn khi có chuyện gì em sẽ nghĩ đến hắn mà gọi cho hắn, mặc dù hắn biết một khi đã có tên Liz trong danh bạ thì sẽ không tới lượt hắn đâu. Hắn chỉ muốn trong điện thoại em có độc nhất mỗi tên của hắn mà thôi nhưng vì không muốn em nghĩ khác hay hiểu lầm nên hắn mới lưu số của Liz vào. Còn việc hắn bảo em mặc thêm áo khoác vào là vì hắn không muốn em ăn mặc hở hang như thế khi ra đường, nhớ có tên yêu râu xanh nào làm hại đến em thì sao? Hắn chợt nghĩ tại sao mình lại quan tâm đến em nhiều như thế? Lẽ nào trong giây phút nhất thời trái tim vốn đã bị đóng băng từ lâu của hắn bị em làm cho tan chảy rồi sao?

Hắn lắc đầu, cố xua đi những ý nghĩ điên rồ đó và cố tìm một lý do biện minh cho thứ tình cảm ngớ ngẩn đang dần lộ dạng, hắn lo cho em chỉ là không muốn mất đi một người hầu, một món đồ chơi rẻ tiền mà thôi.

Nhưng có một điều mà hắn không hề nhận ra là tại sao phải cần một người hầu như em trong khi nếu cần thì hắn không hề thiếu? Tại sao cứ phải là em mà không phải ai khác?

...

Bước ra khỏi nhà với tâm trạng vô cùng phấn khởi, em nở một nụ cười tươi rồi tung tăng bước đi.

Con đường em đang đi tuy lạ nhưng mà quen, qua bao năm, quả thật có nhiều thay đổi nhưng ấn tượng của em về mọi thứ ở đây thì vẫn vậy. Từng con đường, góc ngách ở đây em đều nhớ tất vì lúc còn là ăn mày, em đã đi qua đi lại rất nhiều lần. Tuy nhiên, tòa nhà mà em đang ở nằm sâu trong một con đường tối và vắng vẻ nên em chưa từng đặt chân đến. Một lần, do mãi đuổi theo một con chó con đi lạc nên em mới vô tình nhìn thấy nó - một tòa nhà cao đồ sộ với hơn cả chục tầng. Do hiếu kỳ, em nhìn vào bên trong tòa nhà và không đuổi theo con chó ấy nữa. Đây là lần đầu tiên em thấy một tòa nhà vừa cao vừa đẹp như vậy. Nhưng em biết không? Chính vì sự hiếu kỳ ngày đó của em mà đã khiến cho em sống trong những ngày tháng tủ nhục bị chà đạp.

Trở lại với hiện tại, em đang cảm thấy rất vui vẻ với những điều trước mắt. Em thầm cảm ơn hắn, cảm ơn vì đã cho em làm những gì mình thích vào ngày hôm nay.

Một cơn gió mát khẽ luồn vào tóc em và mơn man khắp da thịt. Em lắng tai nghe những chú chim sơn ca hót chào ngày mới trên những cành cây cao. Những đám mây trắng bồng bênh trôi trên bầu trời, chúng đang nô đùa cùng gió cứ như gió đi đâu thì mây sẽ theo đó. Bất giác, miệng em ngân lên một giai điệu không rõ tên. Vừa hát em vừa chạm tay vào những tán lá vẫn còn đọng hơi sương, cảm giác man mát chạy dọc theo ngón tay đến tận vào tâm hồn em. Cứ thế, em từ từ hòa mình vào thế giới thiên nhiên tươi đẹp ấy.

Rầm!

Vì mãi lo hòa mình vào thiên nhiên mà không để ý đến những gì xung quanh nên em vô tình va vào một người nào đó và ngã phịch xuống đất.

- Xin lỗi! Em có sao không?

Người mà em đụng phải vội vàng xin lỗi và đỡ em đứng dậy. Em lấy tay phủi phủi chiếc váy của mình rồi ngược lên xin lỗi người kia:

- Xin lỗi! Tôi không cố ý!

Trước mặt em là một người thanh niên trẻ có gương mặt điển trai và ăn mặc rất lịch sự, mặc đồ vest và thắt cà vạt. Người ấy có đôi mày rậm, sống mũi cao, thẳng và đôi mắt to màu xanh biếc chẳng khác gì một tượng điêu khắc hoàn mỹ. Khác với hắn hay để tóc nằm thì người này lại để tóc đứng, làm cho gương mặt có phần trở nên sáng hơn.

Còn người thanh niên kia khi nhìn thấy em thì không biết nói gì, chỉ nhìn em chăm chăm làm em hơi ngượng. Em vội xin lỗi người đó lần nữa rồi chạy đi.

- Khoan đã! Cô gì ơi...

Mặc cho người đó gọi với theo nhưng em vẫn không quay đầu lại. Anh ta tiếc nuối nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang dần khuất của em rồi tự nói với chính mình:

- Nếu có duyên sẽ còn gặp lại!

Em dạo từ nơi này đến nơi khác cốt chỉ để tìm một cửa hàng bán quà tặng sinh nhật mà thôi. Ngày mai là sinh nhật hần, em muốn mua một món quà thật ý nghĩa để tặng hần. Nhưng nhà hần giàu thế kia, đâu có thiếu bất cứ thứ gì, nếu em mua một món đồ tầm thường tặng cho hần chẳng phải là hoài công vô ích sao? Nếu đã mua không được thì em tự tay làm lấy vậy.

Nghĩ thế, em liền vào một cửa hàng bán những loại giấy xếp sao, xếp hạc và nhiều loại giấy xếp khác. Em nghe người ta nói nếu xếp một nghìn ngôi sao hay một nghìn con hạc giấy thì điều ước sẽ thành sự thật. Nhưng mà thời gian gấp rút như vậy sao em có thể làm kịp? Nhưng nếu đã là quà tặng thì không cần phải nhiều nhỉ, chỉ cần một cái thôi cũng đủ nói lên được sự chân thành của mình.

Em mua một bịch giấy xếp sao nhiều màu và một chiếc hộp nhỏ màu trắng, sau đó lấy tiền đưa cho cô bán hàng rồi nhanh chóng rời đi.

Lấy điện ra xem giờ thấy vẫn còn sớm nên em không vội về nhà. Hần đã nói là cho em nghỉ cả ngày mà nên không việc gì phải lo.

Thoải mái dạo chơi trên con đường dài quen thuộc, em cảm thấy mọi việc như mới xảy ra hôm qua vậy. Mới ngày nào em còn là một cô bé ăn mày đen đúa, dơ bẩn mà bây giờ đã trở thành thiếu nữ tuổi trăng tròn với khuôn mặt xinh đẹp và làn da trắng muốt. Em từ một con bé chỉ biết xòe tay xin những đồng bạc lẻ từ tay người khác nay có thể tự kiếm tiền để nuôi sống bản thân mình. Dù rằng những ngày sống với hần em chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc nhưng ít ra hần đã không đối xử quá tệ bạc với em. Em cảm kích hần mặc dù hần đã cướp đi sự tự do của em và luôn làm cho em bị tổn thương nhưng hần đã cho em một cuộc sống mới, cho em có cơ hội thay đổi bản thân mình. Em luôn biết ơn hần vì điều đó.

Đi được một đoạn, em thấy có một cái thùng xộp được đặt ở trước cửa một ngôi nhà lớn. Trên thùng có một mảnh giấy nhỏ và vài chữ được viết bằng tay, em cầm lên xem thử.

“Ai có lòng tốt thì nhận nuôi”

Mảnh giấy chỉ có vắn vện bảy chữ, em không hiểu hàm ý của nó là gì cho đến khi cái thùng xộp đó đột nhiên động đậy. Em tò mò, nhét vội mảnh giấy vào túi xách rồi mở cái thùng đó ra.

- Ôi! Dễ thương quá!

Em buột miệng kêu lên khi nhìn thấy một con chó con bên trong thùng, nó vẫy đuôi mừng rỡ khi thấy ánh sáng mặt trời sau một ngày một đêm bị chủ bỏ vào đây. Nó nhìn em bằng ánh mắt biết ơn và sủa lên hai tiếng “gâu gâu” thay lời cảm ơn.

Em bế nó ra khỏi thùng rồi ôm nó vào người, vuốt ve bộ lông mềm mượt như tơ của nó. Nhìn nó giống như con chó mà ngày đó em đuổi theo, đáng yêu vô cùng. Em vốn rất thích chó con nhưng em không thể nhận nuôi nó được vì nơi mà em đang ở không phải là nhà em. Hơn nữa, đem nó về nuôi hần không chịu lại xách cổ nó ném ra ban công thì khổ.

- Xin lỗi em! Chị không thể mang em về nhà được. Chị tin rằng sẽ có người khác tốt hơn chị đem em về nuôi.

Nói rồi em đặt nó lại vào trong thùng với vẻ luyến tiếc, vì sợ nó sẽ bị ngạt nên em xé cái nắp thùng ra để cho ánh sáng lọt vào. Em mỉm cười, sờ đầu nó lần cuối rồi lấy mảnh giấy lúc này ra dán vào thùng, sau đó bỏ đi.

Đi được vài bước, em cảm thấy có cái gì đó đang đi theo mình, em quay lại nhìn thì không thấy ai hết nhưng khi em nhìn xuống thì lại thấy con chó ấy leo đèo theo sau. Em ngồi xuống, bế nó lên để mắt nó đối diện với mắt mình, nói:

- Em đừng đi theo chị nữa, chị không nuôi em được đâu. Thông cảm cho chị nhé!

Em bế nó lên đi tới chỗ lúc nãy, dừng lại cái thùng đã bị nó làm ngã khi cố thoát ra ngoài. Một lần nữa, em đặt nó vào đó. Nó nhìn em bằng ánh mắt cầu khẩn, mong rằng em sẽ động lòng mà nhận nuôi nó nhưng em không thể.

Lần này em cố bước đi thật nhanh thậm chí là chạy để nó không kịp đổi theo nhưng khi em vừa quay đầu lại thì thấy nó đang chạy tới chỗ em. Em càng chạy thì nó lại càng theo. Em thở dài rồi bế nó lên.

- Thôi được rồi, chị sẽ đem em về nhà nhưng mà em nhớ là phải im lặng không được để thiếu gia phát hiện nghe chưa?

Chó con nghe em nói xong thì hai mắt sáng long lanh, vẫy vẫy cái đuôi thay cho lời đồng ý. Em mỉm cười rồi chạy đi mua thức ăn cho nó và một cái giỏ xách lớn để bỏ nó vào.

- Em chịu khó ở trong đây cho đến khi về đến nhà nha.

Sau khi chắc rằng sẽ không bị ai nhìn thấy, em mới an tâm đi về nhà.

13. Chương 13: Buổi Tiệc Sinh Nhật Không Hoàn Hảo

Về đến nhà, khi đã chắc rằng hẳn không có ở nhà em mới an tâm bắt chó con ra khỏi giỏ. Đường như cảm nhận được là mình đang ở trong một ngôi nhà hoàn toàn mới nên nó cứ ve vẩy cái đuôi mãi không ngưng. Em mỉm cười rồi đặt nó xuống.

- Từ nay chị sẽ gọi em là Puppy nhé!

Sau đó, em đổ thức ăn ra một cái khay nhỏ cho nó ăn vì sợ rằng nó sẽ đói. Nhưng mới đổ được một chút thì em nghe có tiếng mở cửa.

“Thôi chết! Thiếu gia về rồi, phải làm sao đây?”

Nhìn xuống con Puppy đang chạy lòng vòng quanh chân em mà không khỏi lo lắng. Em thì đang lo chết khiếp còn nó thì cứ nhón nhờ như không. Em loay hoay không biết nên giấu nó ở đâu thì mắt em chợt nhìn thấy một cái tủ chạn ở dưới bếp. Không chần chừ, em vội mở tủ ra rồi nhốt nó vào đó nhưng không quên dặn:

- Ở yên trong đó và không được gây ra tiếng động nghe chưa?

Vừa dứt câu thì cũng là lúc hẳn bước vào. Hẳn thì ngạc nhiên khi nhìn thấy em, còn em thì lại đỏ mặt hốt hốt khi nhìn thấy hẳn. Em đứng dậy, mặt cười như mếu cúi đầu chào hẳn. Hẳn hỏi:

- Sao cô về sớm vậy? Chẳng phải tôi đã nói là sẽ cho cô nghỉ cả ngày hôm nay sao?

- Dạ... Tại vì đường xá thay đổi nhiều quá, tôi sợ đi một hồi sẽ lạc nên mới về sớm. - Em không thể nói cho hẳn biết về chuyện của Puppy được, nếu không hẳn sẽ giết em mất.

- Ừm! - Hẳn gật đầu vì câu nói có lý của em nhưng nhìn thấy cái khay thức ăn nhỏ có đựng mấy hạt gì tròn tròn nhỏ nhỏ nên hẳn hỏi - Cái đó là gì thế?

“Chết rồi! S ời là S! Sao mày lại có thể ngốc như thế chứ? Giấu được Puppy rồi nhưng sao mày lại quên cái khay thức ăn của nó kia chứ?”

Em vừa nghĩ vừa tự đánh vào đầu mình mấy cái vì cái tội hậu đậu quên trước quên sau. Hẳn thấy em hành động kì lạ nên khều khều vai em:

- Cô sao thế? Tôi hỏi cô cái đó là gì?

- Ó... Dạ... Nó là... là... - Em vừa nói vừa gãi đầu, cố tìm ra một câu trả lời thích hợp nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra.

- Là cái gì? - Đường như đã mất hết kiên nhẫn nên hẳn quát.

- Dạ là hạt đậu. - Bị hấn quát bất ngờ, em trả lời như một cái máy nhưng em đã không hối hận về câu trả lời đó.

- Đậu sao? - Hấn thấy lạ nên hỏi, từ đó đến giờ hấn có thấy loại đậu nào như thế đâu.

- Dạ phải! - Em gặt đầu khẳng định.

- Ngon không?

Trời ạ! Hấn biết cách làm khó em quá mà, đó là đồ ăn cho vật chứ có phải cho người đâu mà em biết ngon hay không ngon.

- Tôi không biết! Tôi chưa ăn bao giờ. - Nếu em ăn thì em đã chẳng phải là người bình thường rồi.

- Vậy để tôi thử!

Hấn vừa dứt câu thì thò tay ra bóc ăn thử nhưng cũng may là em cản lại kịp, em hoảng hốt nói:

- Không ăn được đâu ạ!

Hấn nhíu mày khó hiểu, không phải là do em keo kiệt nên không muốn cho hấn ăn đó chứ?

Trong khi hai người cứ ở đó mà trò chuyện qua lại thì con Puppy chịu không nổi khi phải ở trong một cái tủ chặn tối tăm nên nó đã sủa lên hai tiếng “gâu gâu” làm cho em và hấn cả hai đều phải đứng hình.

Khi đã định thần lại, hấn mới nhìn em, còn em thì không biết phải chui vào đâu để trốn nữa.

- Con gì vừa kêu thế?

- Dạ, tôi đâu có nghe thấy gì đâu ạ! Chắc là ngài đã nghe lầm rồi. - Em cố gắng nở nụ cười gượng đáp lời hấn, vờ như không nghe thấy gì.

Em tưởng là hấn dễ bị gạt như thế sao? Em lầm rồi, hấn đâu có ngốc như em.

Hấn nhìn em, nhếch môi một cái rồi ngồi xuống, tay từ từ mở cái tủ chặn vừa phát ra tiếng kêu ấy.

“Gâu gâu”

Hấn vừa hé tủ ra một chút thì con Puppy vụt phóng ra ngoài như tên bắn làm cho hấn một phen hú vía ngồi bệt xuống đất. Con Puppy chạy quanh người hấn như muốn cảm ơn vì đã giải thoát cho nó. Hấn run run bàn tay chỉ vào con Puppy rồi quát:

- Ai cho cô đem cái con yêu tinh này vào nhà tôi hả? Đem bỏ nó ngay cho tôi!

Em nghe hấn nói thế thì vội bế con Puppy lên, cầu xin:

- Thiếu gia! Xin ngài hãy tha cho nó, đừng bắt tôi phải đem bỏ nó mà! Cầu xin ngài!

Nhìn con Puppy trên tay em rồi lại nhìn sang cái thứ mà mình vừa định ăn, hấn run giọng hỏi:

- Vậy cái thứ mà tôi vừa định ăn là gì? Cái thứ mà cô nói là hạt đậu đó thật ra là cái gì?

- Dạ... Là thức ăn của Puppy ạ! - Em thành thật trả lời nhưng không dám nhìn hấn.

- Thức ăn của Puppy? - Hấn hỏi lại rồi sau đó nghĩ tới chuyện mình vừa định ăn thức ăn của chó thì hấn quát lên. - Vậy nếu lúc này cô không cản tôi là tôi đã ăn thức ăn của con yêu tinh đó sao? Cô... Cô quá lắm rồi. Cô dám cả gan qua mặt tôi để đem cái thứ dơ bẩn này vào nhà. Bây giờ, một là cô đem bỏ nó. Còn hai, là cô được nhận nuôi nó nhưng với một điều kiện là cô sẽ không được nhận lương nữa. Cô chọn đi, một hay là hai?

- Sao ạ? - Em như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, hấn nói là em sẽ không được nhận lương nữa sao? Nếu như vậy thì ước mơ mở tiệm trà sữa của em sẽ không cánh mà bay sao? Bây giờ em không biết phải làm gì nhưng nhìn con Puppy đang trên tay mình, em lại không nỡ bỏ nó. Còn ước mơ của em, em cũng không thể bỏ được. Tại sao hấn lại đẩy em vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan” như vậy chứ?

Trong khi em đứng chết trân ra đó thì hấn đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo đang xộc xệch rồi dựa lưng vào tường để chờ đợi câu trả lời của em, trên môi hấn thoáng nét cười. Hấn muốn biết em là một kẻ vì tiền mà bỏ con chó tội nghiệp ấy hay là em vì con chó tội nghiệp ấy mà chịu bỏ cả một số tiền lớn?

- Sao? Cô chọn một hay hai? - Hấn hỏi.

- Dạ hai! - Em trả lời chắc chắn, tiền thì em có thể kiếm lại khi ra khỏi đây nhưng bỏ Puppy thì em không làm được. Bản tính lương thiện trong con người em đã hoàn toàn đánh bại em.

Đúng như hấn nghĩ, em đã chọn hai. Nếu như bây giờ em mà chọn một thì ngày đó khi hấn bảo em giết con mèo nhỏ để lấy lại sự tự do cho bản thân thì em đã không do dự mà làm ngay. Em đã không cần sự tự do của bản thân thì liệu tiền em có cần không?

Hấn im lặng khá lâu rồi mới lên tiếng:

- Thôi được, nhưng nếu để tôi nhìn thấy nó làm bẩn nhà thì tôi sẽ đuổi nó và cả cô nữa ra khỏi nhà đó, nghe rõ chưa?

- Dạ rõ rồi ạ! Cảm ơn ngài nhiều lắm! - Em cười tíu tít.

Hấn không nói gì thêm, chỉ liếc nhìn con Puppy một cách đầy chán ghét rồi bỏ đi.

Hấn không thích nó đúng hơn là ghét mới phải. Nếu như em không chấp nhận điều kiện của hấn thì hấn đã tống cổ nó ra ngoài hoặc là ném thẳng ra ban công rồi cũng nên. “Yêu tinh” là tên gọi mà hấn dành cho những con vật mà hấn ghét, chẳng hạn như Puppy. Nó là một con yêu tinh đáng ghét và đáng chết.

“Được rồi! Mày thử làm cho tao tức giận xem, tao sẽ tống cổ mày ra đường ngay. Đồ yêu tinh!”

Ngồi trên ghế sofa, hấn vừa cười vừa nghĩ thầm khi thấy nó đang ăn dưới bếp. Nhìn nó rồi lại nhìn em đang mỉm cười vuốt ve bộ lông trắng mềm mượt của nó. Nếu là lúc trước khi nhìn thấy em cười thì hấn là hấn sẽ rất ghét nhưng giờ đây, hấn lại cảm thấy ấm áp bởi nụ cười tỏa nắng như ánh mặt trời của em. Hấn đã từng nói sẽ làm cho nụ cười của em biến mất mãi mãi và thay vào đó là những giọt nước mắt không bao giờ có thể ngừng được nhưng bây giờ hấn lại không thể tiếp tục làm điều đó. Trước kia, em khóc là điều làm cho hấn vui nhưng bây giờ chỉ cần một cái nhún mày của em thôi cũng đủ khiến hấn lo lắng. Hấn tự hỏi tại sao ông trời lại để một người con gái đáng yêu như em lại rơi vào tay một con ác quỷ máu lạnh như hấn? Hay em là thiên sứ do ông trời phái xuống để xoa dịu trái tim vốn không bao giờ biết đến hai chữ “tình yêu” của hấn?

Hai câu hỏi đó lập tức bị xóa khỏi bộ não khi hấn nhớ lại quy định trong Lders. Hấn không được phép để cho mình yêu em vì em không xứng đáng, thân phận nghèo hèn của em làm sao xứng với một người giàu có như hấn?

“Zin à! Mày không thể vì một đứa con gái nghèo hèn mà để mất đi tương lai của mày được. Mày cũng không nên vì một hành động nhỏ nhặt nào của cô ta làm cho mày phải lay động. Cô ta không xứng với mày đâu! Chỉ có Jane mới xứng với ngôi vị phu nhân đó thôi!”

...

Tối hôm đó, em và Puppy ở mãi trong phòng không ra ngoài lấy một bước. Vì ngày mai là sinh nhật hấn, thời gian gấp rút như thế em sợ mình sẽ làm không kịp. Nói thật là em rất thích ngôi sao nhưng em lại không biết xếp, mặc dù ý định của em chỉ tặng cho hấn một ngôi sao thôi nhưng nhìn cái tờ giấy hướng dẫn là em muốn chóng cả mặt. Nhưng mà không sao, chỉ cần em quyết tâm là sẽ làm được thôi.

Vừa xếp em vừa liếc nhìn Puppy, dường như nó biết em đang làm việc quan trọng nên nó nằm im dưới đất mà không phá phách hay làm phiền em. Nó cũng không hay đi bậy ra nhà, mỗi lần cần đi tiêu thì nó tự động chạy vào nhà vệ sinh. Em biết thế nên cửa toa lét lúc nào em cũng mở.

Ngôi sao đầu tiên em xếp cũng có ra hình dạng một chút nhưng xấu không thể tả, nhăn nhúm và hơi bèo nhèo. Dù vậy nhưng em vẫn không nản lòng, bỏ ngôi sao xấu xí ấy qua một bên, em tiếp tục làm tiếp những ngôi sao còn lại.

...

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi của hân. Buổi tiệc sinh nhật được diễn ra ở khuôn viên rộng dưới tòa nhà, xung quanh cái hồ bơi rộng lớn. Vì đây là một ngày rất quan trọng nên ông Henry đã cho người chuẩn bị từ sớm, ông không muốn buổi tiệc của hân có xảy ra sơ suất nào. Ông muốn tổ chức một buổi buffet trong ngày sinh nhật của hân để mọi người được tự do lựa chọn những món mà mình thích, và điều quan trọng hơn hết là ông muốn chào đón một thành viên mới gia nhập vào Lders.

Sáu giờ tối

Khi tất cả mọi thứ đã sẵn sàng và hầu hết mọi người đã có mặt đông đủ, dĩ nhiên là không thể thiếu hân - chủ nhân thực sự của buổi tiệc ngày hôm nay thì ông Henry mới chính thức vào tiệc. Ông đứng giữa buổi tiệc, cầm micro lên rồi đồng dục nói to:

- Tôi rất vui vì mọi người đã có mặt đông đủ trong buổi tiệc sinh nhật của con trai tôi. Tôi biết mọi người đều bận công việc riêng của mình nhưng mọi người không ngại gác chúng qua một bên và dành thời gian quý báu để ở đây chung vui cùng chúng tôi. Tôi thực sự rất biết ơn mọi người.

Sau lời nói đó là một tràng pháo tay thật to của những người có mặt ở đây, ai nấy cũng đều hướng mắt về phía ông, miệng cười tươi như hoa. Ông cũng cười đáp lại rồi quay sang hân đang đứng kế bên, ông nói:

- Hôm nay là sinh nhật con, ta chúc con sẽ luôn vui vẻ và hạnh phúc.

Lại thêm một tràng pháo tay nữa vang lên, còn hân đáp lại lời chúc của ông chỉ là một nụ cười nửa miệng. Làm sao hân có thể vui được khi ngày sinh nhật hân chính là ngày mẹ hân mất. Năm nào sinh nhật hân ông cũng chỉ nói mỗi câu đó. Ông càng chúc hân luôn vui vẻ và hạnh phúc thì trong lòng hân lại cảm thấy đau nhói. Là do ông không biết thật hay giả vờ không biết hôm nay là ngày vợ ông mất? Nhưng cũng phải thôi, vợ ông là do ông giết nên không việc gì ông phải nhớ đến bà cả.

Mặc dù buổi tiệc này là của hân nhưng hân không phát biểu một lời nào cả, vì thực sự mà nói hân cũng không muốn buổi tiệc này diễn ra, chỉ mong sao cho nó mau chóng kết thúc để về nhà ngay lập tức.

Ông Henry thấy thái độ thiếu tôn trọng của hân đối với mình mặc dù muốn giận nhưng lại không thể. Vì ông biết âu cũng là lỗi của ông, ông lấy quyền gì mà giận hân?

Không khí bỗng trở nên căng thẳng khi hai người cứ đứng nhìn nhau như kẻ thù. Biết hân sẽ không chịu khuất phục nên ông đành phải nhượng bộ và chuyển sang chủ đề khác.

Vẫn cái micro trên tay, ông nói:

- Hôm nay, ngoài sinh nhật của Zin ra, tôi còn một tin vui muốn thông báo với mọi người.

Ông dừng lại, quan sát thái độ của mọi người, thấy ai cũng nóng lòng muốn biết tin mà ông sắp thông báo. Không để mọi người chờ lâu, ông tiếp:

- Tôi muốn giới thiệu với mọi người một thành viên mới của tổ chức, Andr!

Cái tên Andr được ông nói ra với âm vực đủ lớn để người con trai ấy từ phía sau vườn bước ra. Ai nấy cũng đều ngạc nhiên về thông tin này, kể cả hân. Người con trai ấy bước đến bên tay phải của ông, cúi đầu chào mọi người một cách lịch sự kèm theo nụ cười tỏa nắng thiêu cháy tất cả trái tim của các cô gái đang có mặt tại đây. Trong bộ comple màu trắng sang trọng cùng với khuôn mặt điển trai và một thân hình chuẩn. Anh quả thật không thua kém gì hân.

Ông Henry đưa micro cho anh, anh cầm lấy và bắt đầu giới thiệu về mình:

- Xin chào mọi người! Tên của tôi là Andr, năm nay tôi hai mươi một tuổi, là một thành viên mới trong tổ chức. Có gì không phải mong mọi người chỉ bảo thêm.

Sau lời phát biểu đó là một cái nháy mắt tinh nghịch của anh. Anh không những đẹp trai mà giọng nói còn rất ấm áp nữa. Thật đúng là mẫu người lý tưởng trong lòng các cô gái.

Sau khi nhận được tràng pháo tay và hò hét của mọi người bên dưới, anh trả cái micro lại cho ông Henry rồi bắt tay ông một cái nhưng cũng không quên chào hân. Nhận được cái chào đầy thân thiện của anh, hân cũng vui vẻ đáp lại. Ông Henry thấy hai người có vẻ hợp nhau nên ông cũng cảm thấy vui. Ông gặp Andr trong một lần tình cờ khi anh đang làm một việc mà tổ chức ông đang làm, đó là cướp. Lúc đó nhìn thấy

anh giật túi xách của một người đi đường và cách anh chạy nhanh với tốc độ kinh khủng mà không một ai có thể đuổi kịp, ông đã thầm khen anh là một người có tài. Và thế là ông đã tìm gặp anh và ngỏ ý muốn mời anh gia nhập vào tổ chức và kết quả là anh không hề do dự mà đã đồng ý ngay.

- Từ nay Andr sẽ đảm nhiệm chức vụ giám sát công việc của tổ chức, tức là ở bậc ba. Có ai có ý kiến gì không? - Chờ hồi lâu thấy không ai có phải ứng gì nên ông vui vẻ nói tiếp - Nếu không ai có ý kiến gì thì bây giờ mọi người có thể nhập tiệc.

Buổi tiệc được bắt đầu với một không gian vui vẻ, tràn ngập tiếng cười. Mọi người ai cũng đều đến chúc mừng hân nhưng hân chỉ cười trừ rồi lảng đi. Sinh nhật thì có gì là quan trọng chứ? Nó chỉ là một sự kiện đánh dấu sự ra đời của một người mà thôi. Và sự ra đời của hân, trong tình yêu thương của cha mẹ giờ đây đã không còn. Mà nếu đã không còn thì tổ chức sinh nhật làm gì nữa? Thế chẳng phải là càng gợi lên nỗi buồn trong lòng hân sao?

Buổi tiệc sinh nhật hôm nay là một buổi tiệc không hoàn hảo. Đối với hân là thế!

Ai nấy cũng cầm trên tay một ly rượu với thứ chất lỏng màu đỏ bên trong. Jane trong một chiếc váy dạ hội lộng lẫy màu đỏ nổi bật giữa đám đông, cô bước đến bên hân, đưa cho hân hộp quà màu trắng kèm theo một cái hôn vào má. Cô cười nói:

- Chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Mặc dù không thích lời chúc này nhưng vì phép lịch sự hân cũng hôn vào má cô một cái rồi nói:

- Cảm ơn em!

Jane tỏ ra thích khi thấy hân hành động như vậy, cô khoát tay và tựa vào người hân một cách thân mật và tình tứ như thể hai người đang yêu nhau mặc dù hân không hề có cảm giác với cô.

- Chào tiểu thư! Chắc hân cô là vợ tương lai của thiếu gia mà ông Henry đã nói đến, nhìn cô thực sự rất xinh đẹp. Hai người nhìn rất xứng đôi.

Andr cầm ly rượu bước đến chỗ hân và Jane, miệng cười tươi để lộ ra chiếc răng khểnh trông đáng yêu hết sức.

Được khen, Jane càng cười tươi hơn nữa, cô không phủ nhận lời Andr nói cô chính là vợ tương lai của hân, cô gật đầu:

- Phải! Cảm ơn anh vì lời khen, rất vui được biết anh.

Đứng trò chuyện một lúc, Andr xin phép ra chào hỏi và làm quen với mọi người để lại không gian riêng cho hai người. Khi Andr đi rồi, Jane mới quay qua nói với hân:

- Anh ấy thực sự rất đẹp trai và cũng rất lịch sự, phải không Zin?

Zin không nói gì hay nói đúng hơn là không quan tâm đến những gì mà Jane nói, thứ mà hân quan tâm là em. Hân đặt hộp quà lên bàn rồi đảo mắt tìm em. Hôm nay em đóng vai trò là một người phục vụ mang đồ ăn lên cho khách. Những người làm bếp ai cũng tất bật làm các món ngon cho khách thưởng thức. Em là người bưng món ăn ra, phải chạy đi chạy lại khiến em muốn rã cả chân. Hôm nay là sinh nhật hân nhưng em lại không được tham dự vì em chỉ là một kẻ hầu người hạ có thân phận thấp hèn nên em không đủ tư cách để tham gia. Nhưng trong dòng người đông đúc ở đây, em có thể dễ dàng nhìn thấy hân vì hân là người đặc biệt nhất đối với em.

Hôm nay hân thật bảnh bao, với khuôn mặt điển trai không chút tì vết cộng thêm bộ vest đen lịch lãm và mái tóc được chải gọn gàng như mọi khi, hân có thể thu hút hết những ánh nhìn ngưỡng mộ và thèm muốn của tất cả những cô gái có mặt trong buổi tối hôm nay, trong đó có cả em.

Hân nhìn em, tim em nhất thời đập nhanh mấy nhịp. Để tránh đi ánh nhìn của hân, em vội quay vào trong để bưng các món ăn khác ra.

Liz từ xa bước đến chỗ hân, Jane thì đã rời hân đi từ lúc nào. Thế cũng tốt, hân không muốn cô lúc nào cũng bám dính theo hân như sam vậy.

Liz cười cười rồi vỗ vào vai hắn, cậu không chúc những câu như ông Henry và Jane đã chúc vì cậu biết hắn sẽ không vui khi nghe những lời đó. Cậu nói:

- Mừng sinh nhật hai mươi tuổi của cậu, bước qua một tuổi mới cậu hãy quên hết những chuyện buồn của quá khứ và nên hướng mình về tương lai thì hơn.

Nghe những lời nói đó của Liz, hắn mới cảm thấy có một người bạn như cậu thật tốt vì cậu còn hiểu hắn hơn cả cha hắn. Hắn mỉm cười rồi cảm ơn Liz - cậu bạn thân tốt bụng.

Em từ trong bếp bưng ra một món ăn mới rồi đặt lên bàn, mắt em và hắn lại vô tình chạm nhau. Em cười nhẹ rồi vội bước vào trong nhưng vừa đi ngang qua chỗ Jane đang đứng cùng với những người bạn thì đột nhiên...

Ừm!

Em bị một cú ngáng chân làm cho ngã nhào xuống hồ bơi. Jane vẫn đứng đó, khóe môi nhếch lên tạo thành một đường cong nửa miệng, là cô ta đã nhận lúc em không để ý nên đã đưa chân ra làm em bị ngã. Nhưng em lại ngây thơ nghĩ rằng cho mình sẩy chân nên mới té. Mọi người ai cũng mở to mắt ra nhìn em trong khi em cứ ngoi lên rồi hụp xuống chờ người tới cứu. Nhưng không một ai dám hy sinh bản thân mình để cứu vớt một kẻ nghèo hèn như em. Vì đây là một thế giới màu đen nên không có chỗ cho những thiên thần tồn tại.

Em đưa ánh nhìn cầu cứu về phía hắn, mong rằng hắn sẽ cứu em.

Zin nhú mày, hắn vội đặt ly rượu lên bàn, cởi chiếc áo vest ra và...

Ừm!

Lại một tiếng “ùm” nữa vang lên, một bóng người cao ráo đã nhảy xuống...

14. Chương 14: Xin Lỗi!

Hắn vừa định nhảy xuống nhưng đã chậm hơn Andrea một bước. Andrea đã không ngần ngại xả thân mình để cứu em trong khi những người ở đây không ai làm được điều đó. Anh từ từ đưa em vào bờ, hơi thở gấp gáp của em vì bị ngạt nước khiến em cảm thấy khó chịu. Em ho sặc sụa vì đã uống nước quá nhiều, Andrea để em nằm trong vòng tay, anh nhẹ vén những sợi tóc đang bết chặt vào mặt em. Khi nhìn kĩ người con gái mà mình vừa mới cứu được anh mới ngạc nhiên thốt lên trước sự ngớ ngàng của những người có mặt ở đây, kể cả em:

- Là em sao? Tôi không ngờ lại được gặp em trong hoàn cảnh này đây. - Anh vừa nói vừa cười tươi, sau lần đụng độ ngày hôm qua anh đã rất mong sẽ gặp lại em - người đã khiến anh để ý từ lần gặp đầu tiên.

Em nghe thấy giọng nói quen thuộc thì vội ngược mặt lên nhìn, em cũng ngạc nhiên không khác gì Andrea. Em không ngờ người cứu em lại là người em đụng phải hôm qua. Thấy mọi người đang nhìn và bàn tán xôn nên em vội đứng dậy ra khỏi vòng tay của Andrea, nói với anh:

- Cảm ơn ngài đã cứu tôi! Thật có lỗi khi vì tôi mà cả người ngài phải bị ướt như vậy.

Andrea khá ngạc nhiên khi nghe câu nói cuối cùng của em, anh không thể vì em mà hy sinh mình hay sao? Tại sao em lại quan trọng quá bộ đồ của anh mà trong khi đó tính mạng em đang bị đe dọa mà em không lo? Em thật khó hiểu!

Andrea đứng dậy, những giọt nước trên đầu anh thay phiên nhau chảy xuống đất, anh cười nhìn em, nhẹ giọng nói:

- Tôi bị ướt hay không không quan trọng, quan trọng là tôi đã cứu được em.

Câu nói của Andrea làm em đứng hình trong vài giây, anh coi em quan trọng hơn cả bộ đồ đắt tiền của mình sao? Em chỉ nghĩ là sẽ không ai dám cứu em vì sợ bộ trang phục đắt tiền của họ sẽ bị hỏng ngay trong buổi tiệc quan trọng. Nhưng với Andrea, anh nghĩ đồ ướt có thể phơi khô và mặc lại nhưng người đã đi thì không thể tìm lại được.

- Cảm ơn ngài nhiều lắm! - Em cúi đầu xuống, nhỏ giọng cảm ơn anh lần nữa.

- Em không cần phải một lời cũng cảm ơn hai lời cũng cảm ơn tôi như vậy đâu. - Anh cười - Sẵn tiện, tên của tôi là Andrea, còn em?

- Tên của tôi là Sand! - Em trả lời mà như không muốn để anh nghe thấy vì tên em nhỏ bé nên giọng nói của em cũng nhỏ theo.

Andrea không nói gì chỉ hơi im lặng trước cái tên của em thôi. Em cũng hiểu điều đó mà, có ai lại đi thích hay khen cái tên này bao giờ.

- Liz! Cậu giúp mình đưa cô ấy lên nhà đi, được không? - Hắn nhìn Liz, ánh mắt như chờ đợi một điều gì đó.

- Được rồi, cứ để mình lo cho cô ấy. Cậu yên tâm đi!

Liz vỗ vai hắn rồi chạy đến chỗ em, gật đầu với Andrea một cái rồi đưa em đi. Anh lại một lần nữa tiếc nuối nhìn theo bóng dáng em dần khuất. Nhưng từ nay anh không cần phải lo là không được gặp em nữa, vì chẳng phải anh và em đang sống cùng một tòa nhà sao?

Trong lòng anh thầm khen em là một cô bé dễ thương và đáng yêu, mặc dù anh chưa được tiếp xúc nhiều với em nhưng với gương mặt đẹp thánh thiện ấy, có lẽ... anh đã bị dao động ngay từ giây phút đầu tiên.

Bữa tiệc bị gián đoạn tạm thời vì bị kẻ phá bình là em gây ra. Ai nấy cũng đều tức giận nhưng không ai nói ra vì tránh mất vui, họ gạt bỏ em qua một bên để tiếp tục cuộc vui của mình. Người tức nhất trong số đó là Jane, kế hoạch của cô vừa được thành công một xú thì đột nhiên Andrea nhảy xuống cứu em lên, đã vậy cả hai còn trò chuyện với nhau cứ như là thân thiết lắm rồi ấy. Càng nghĩ cô càng thấy tức hơn, phải chỉ lúc đầu không làm còn đỡ tức, làm rồi mà cục tức vẫn không thuyên giảm như thế này thì chắc chết mất.

- Anh đưa em tới đây được rồi, anh hãy trở lại buổi tiệc với mọi người đi, không cần lo cho em đâu, em tự lo được. - Về đến trước cửa trong bộ dạng ướt chèm nhẹp, em mỉm cười nói với Liz.

- Có thật là em không sao không? - Liz lo lắng hỏi.

- Em không sao thật mà, anh mau trở lại với mọi người đi. Hôm nay vì em mà buổi tiệc của mọi người bị gián đoạn, em ngại lắm! - Em tự trách mình, em cứ nghĩ vì em mà mọi người mất vui.

- Đồ ngốc! Đó không phải lỗi của em nên em đừng tự trách mình nữa. - Liz cốc nhẹ vào đầu em để cho em không suy nghĩ lung tung nữa, rồi nói. - Thôi, em vào nhà đi và không cần phải xuống dưới phục vụ nữa. Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh xuống gặp Zin một chút.

- Dạ!

Đợi em vào nhà rồi Liz mới đi. Thật ra cậu cũng giống như hắn, muốn cứu em nhưng lại chậm hơn Andrea một bước. Cậu không biết tại sao em lại quen Andrea trước cả những người trong tổ chức nhưng vừa này lại quen hồi. Cậu thở dài rồi đi một hơi xuống dưới.

Em tắm rửa sạch sẽ rồi cho Puppy ăn, sau đó bế nó vào phòng mình.

Nằm trên giường khiến em không tài nào ngủ được. Em cứ nghĩ mãi về hắn, nghĩ đến lúc em sắp chết đuối mà hắn vẫn giương mắt nhìn em như không muốn cứu, để em rơi vào vòng tay của người con trai khác. Hắn có biết là em buồn đến nhường nào không? Lẽ nào trong mắt hắn... em chẳng đáng để hắn cứu sống?

Tự nghĩ rồi tự cười bản thân mình, hắn là ai chứ? Hắn là một thiếu gia uy quyền, giàu có. Còn em, em chỉ là một kẻ hầu người hạ thấp kém. Em muốn hắn để ý đến mình ư? Thật là một chuyện không tưởng.

Em biết là mình không có quyền và cũng không có tư cách để yêu hắn nhưng em không thể kiềm chế được tình cảm của mình dành cho hắn. Lúc ở gần hắn, em nghe thấy nhịp tim của mình đập rất nhanh, mỗi lần

như thế, em chỉ muốn chạy đến bên hắn mà nói em yêu hắn, yêu rất nhiều nhưng em chỉ sợ khi mình nói ra điều đó thì hắn sẽ coi thường em và mắng em là một kẻ không biết thân biết phận. Em biết điều đó nên đã che giấu đi tình cảm của mình và chỉ còn biết đứng từ xa nhìn hắn.

Hắn là người mà em từng nghĩ là sẽ không bao giờ yêu nhưng sao cuối cùng em lại yêu hắn?

Hắn bước vào tim em nhẹ tựa hơi thở, ngay cả chính em đây, em cũng không biết từ khi nào mà hình bóng của hắn đã lấp đầy khoảng trống trong tim em. Mặc dù em biết hắn lạnh lùng, tàn ác. Hắn nhẫn tâm, bạo ngược. Em đã dặn lòng mình là không bao giờ để cho hắn có cơ hội chen chân vào cuộc sống của em nhưng em lại không làm được. Em đã yêu một người mà em không nên yêu. Khi ở bên cạnh hắn, em không thể che giấu được cảm xúc của mình. Em rất muốn... rất muốn nói với hắn là em yêu hắn nhưng vì tương lai sau này của hắn nên em không thể. Quy định trong Leaders có ghi rõ là người thừa kế chức vụ tối cao không được quyền yêu và lấy người có thân phận thấp kém, nếu làm trái quy định thì sẽ phải rời khỏi Leaders với hai bàn tay trắng. Hắn là một người có quyền cao chức trọng, em là kẻ hạ đẳng nghèo hèn. Em không thể ích kỷ vì em mà làm mất đi tương lai của hắn được, huống hồ gì hắn không hề yêu em. Em sẽ âm thầm theo dõi từng bước chân mà hắn đi, lặng lẽ quan sát hắn từ xa. Cho đến khi có người con gái xứng đáng ở bên cạnh hắn thì em sẽ rời khỏi cuộc đời hắn như chưa từng xuất hiện.

Nghĩ đến đó, miệng em tuy cười nhưng nước mắt em lại rơi. Cười là vì cuộc đời thật quá bất công với em, còn khóc là vì tiếc thương cho thân phận nhỏ bé của mình. Hạt cát thì vẫn mãi là hạt cát làm sao có thể so sánh được với biển cả? Nhưng dù là hạt cát hay biển cả thì há chẳng phải đều là tên của em sao? Hai cái tên đối lập ấy, liệu đến bao giờ mới có thể hòa lại làm một?

Nghĩ miên man hồi lâu, cuối cùng cơn buồn ngủ đã đánh bại em. Em ngủ thiếp đi lúc nào không hay, miệng vẫn còn thoáng nét cười và giọt nước mắt không ngừng rơi ra.

...

Buổi tiệc kết thúc lúc mười giờ ba mươi, tiệc tàn ai về nhà nấy. Hắn cũng nhanh chóng chạy thật nhanh về nhà mình để xem em có ổn không.

Vừa về đến nhà, hắn đã chạy khắp nơi tìm em nhưng lại không thấy em đâu cả. Ánh mắt thoáng buồn nhìn vào căn phòng đã đóng cửa của em, hắn không do dự liền đẩy cửa bước vào. Từ khi em dọn về đây, đây chính là lần đầu tiên hắn bước chân vào phòng em. Vì em không có thói quen khóa cửa khi ngủ nên việc hắn vào phòng em là một chuyện dễ dàng.

Hắn vừa bước vào, cảm giác căn phòng của em như có một luồng hơi ấm áp đến người hắn, khiến hắn cảm thấy ấm áp vô vùng. Khác với căn phòng lạnh lẽo của hắn thì phòng em quả là một nơi tốt nhất để sưởi ấm.

Căn phòng được trang trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một chiếc tủ quần áo và một cái bàn trang điểm. Chỉ thế thôi nhưng cũng đủ để hắn thấy căn phòng này đẹp như thế nào. Đặc biệt hơn là từ khi có em.

Nhìn em ngủ trên chiếc giường êm ái thật bình yên, con Puppy nằm dưới đất cạnh giường em, nó cũng đã ngủ theo chủ nhân của nó. Hắn nhẹ bước đến chỗ em, quan sát thật kỹ gương mặt em, thoáng thấy một giọt lệ rơi ra từ mắt em, hắn cười chua xót:

- Đến lúc ngủ mà nước mắt cô vẫn rơi như thế này thì có phải lúc đó... cô sợ lắm không? Tôi xin lỗi vì đã không kịp cứu cô. Nhưng có người đã nhanh hơn tôi một bước, anh ta đã cứu cô thoát khỏi bàn tay của tử thần trong khi tôi không làm được gì ngoài việc luôn làm tổn thương cô. Hắn là cô rất ghét tôi, rất hận tôi đúng không?

Hắn hỏi những câu mà biết rằng sẽ không có lời giải đáp. Hắn hạ thấp người,揩 lau giọt nước mắt cho em và kéo chăn đắp ngang người em rồi sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng, không quên đóng cửa cẩn thận.

Vốn dĩ định trở về phòng nhưng thoáng thấy một chiếc hộp nhỏ màu trắng đặt lên một mảnh giấy trên bàn. Hắn tò mò cầm chiếc hộp lên và mở ra xem.

Bên trong không có gì quý giá ngoài một ngôi sao giấy màu biển được xếp rất khéo léo và rất đẹp. Hắn khẽ cười rồi nhẹ đóng nắp hộp lại, cầm mảnh giấy lên xem thử. Trên giấy có mấy chữ được viết rất gọn gàng

nhưng không mấy đẹp.

“Chúc ngài có một buổi sinh nhật thật vui vẻ và ý nghĩa ^_~” và phía dưới là tên của em “Sand”. Khi đọc được dòng chữ chúc mừng sinh nhật và một cái hình nháy mắt ngộ nghĩnh của em viết cho hắn, hắn không những không giận em mà ngược lại còn cảm thấy rất vui. Nếu như là người khác chúc hắn sinh nhật vui vẻ hay đại loại như thế thì hắn là hắn sẽ rất ghét người đó nhưng còn em thì không. Em hoàn toàn không biết ngày sinh của hắn cũng là ngày mà mẹ hắn mất. Em đơn giản chỉ là muốn chúc mừng hắn thôi.

Hắn mỉm cười rồi đem hai thứ đó vào phòng, quà của em thì hắn cất giữ rất cẩn thận còn quà của Jane thì hắn vứt đâu còn chưa biết. Thậm chí bên trong là gì hắn cũng chưa kịp xem.

Vào phòng, hắn lấy đồ đi tắm rồi sau đó trèo lên giường ngủ.

Nói là ngủ nhưng hắn cũng giống em lúc này, không tài nào chợp mắt được. Cứ nghĩ đến em ở trong vòng tay của người con trai khác hắn lại không thể chịu nổi. Hắn nghĩ em và Andrea đã quen nhau từ trước nếu không thì tại sao Andrea lại mừng rỡ khi gặp được em và tại sao khi nghe tiếng của Andrea em lại cảm thấy bất ngờ?

Chỉ cần nghĩ tới đó thì hắn cảm thấy tim gan mình như bị thiêu đốt. Em là người của hắn, hắn không cho phép ai đụng vào em khi chưa được sự đồng ý của hắn.

Hắn không hề hay biết chính suy nghĩ ích kỷ vừa rồi của hắn đã minh chứng cho hắn thấy một điều: Em... dần trở nên quan trọng đối với hắn.

15. Chương 15: Thân Phận Thực Sự Của Andrea

Sau khi hỏi thăm một vài nhân viên trong Leaders, Andrea mới biết hiện em đang sống và làm việc ở nhà hắn. Người đó còn nói rõ là em được đưa vào đây từ năm tám tuổi, còn lý do tại sao em được vào đây thì chỉ có hắn mới biết.

Andrea cầm tập tài liệu trên tay, trong lòng mang tâm trạng hồi hộp đến nhà hắn.

Hôm nay hắn không đi làm như mọi ngày mà ở nhà. Đơn giản một điều vì hắn không thích.

Em đang tắm cho Puppy ở phòng tắm ngoài. Em vừa tắm cho Puppy vừa cười giỡn với nó, tiếng cười trong trẻo của em hòa lẫn với tiếng sủa của Puppy tạo nên một thứ âm thanh vui nhộn. Nghe tiếng em cười, đột nhiên hắn đang ngồi xem ti vi cũng cười theo. Tiếng em cười dễ thương như thế mà tại sao năm xưa hắn lại ghét nó đến vậy? Phải chăng hắn không thể cười được như em nên hắn ích kỷ không muốn em cười trước mặt hắn?

- Puppy! Em đừng quậy nữa, em làm ướt hết đồ của chị rồi nè. Hi hi!

Em vừa nói vừa cười, tay cố gắng che cho nước không văng vào người khi con Puppy không nghe lời cứ cố tình quậy khiến nước bắn lên tung tóe. Cả hai giỡn với nhau rất vui, đâu biết rằng hắn đang đứng ở cửa nhìn vào. Hiếm khi hắn thấy em vui như vậy, có lẽ đây là phút giây thoải mái nhất của em khi sống chung với hắn. Từ khi có Puppy, căn nhà bắt đầu rộn rã lên, không còn u uất như khi chỉ có em và hắn. Hai người tuy sống chung một nhà nhưng gặp mặt nhau không quá nửa tiếng và nói chuyện không tới mười lăm phút. Tự nhiên, hắn cảm thấy không còn ghét Puppy như trước nữa.

Thấy cả hai đùa giỡn vui vẻ như thế hắn muốn vào tham gia cùng nhưng hắn biết em sợ hắn, hắn chỉ cần lên tiếng thôi cũng đủ khiến em phải khép nép đứng sang một bên. Có lẽ sự sợ hãi của em đối với hắn là khoảng cách quá xa để kéo hai người lại gần nhau. Nếu như ngày đó hắn không đem em ra làm trò tiêu khiển thì có lẽ bây giờ quan hệ giữa em và hắn rất tốt.

Hắn tự cười rồi định quay đi nhưng đột nhiên em lên tiếng, ngăn cản bước chân của hắn lại:

- Puppy! Em nghĩ thử xem, ngài ấy có thích món quà mà chị tặng không?

“Gâu! Gâu!”

Puppy nghe em hỏi xong thì sủa lên hai tiếng và quẫy đuôi như muốn nói với em là hần sẽ rất thích món quà đó. Thấy hành động đáng yêu của Puppy như an ủi em, em cười rồi xoa đầu nó:

- Chị thật là tệ, có một ngôi sao mà xếp đến gần sáng mới xong. Nếu là người khác thì họ có thể xếp được cả trăm cái chỉ trong một thời gian ngắn. - Em cười khổ khi nhớ đến lúc sáng ra không thấy hộp quà và mảnh giấy để trên bàn đầu, em nghĩ món quà rẻ tiền của em đã bị hần từ chối. - Chắc chắn là ngài ấy không thích nó hoặc là đã vứt vào sọt rác rồi cũng nên.

Hần như đứng hình trước câu nói của em. Hần không nghĩ là em vì muốn làm ngôi sao tặng hần mà thức suốt cả đêm không ngủ. Hần tưởng chỉ một ngôi sao như thế thì làm dễ lắm chứ nhưng nhìn bề ngoài ngôi sao đơn giản thế kia ai mà biết được bên trong nó phải được quẩn đi quẩn lại biết bao nhiêu vòng? Khi nhận được món quà của em hần mừng còn không kịp mà em lại nghĩ hần đem vứt nó vào sọt rác ư? Thật ra là em có biết suy nghĩ hay không mà nghĩ hần là một kẻ trọng giàu khinh nghèo?

Nhưng dù có nghĩ gì đi nữa thì khi nghĩ đến em vì hần mà cả đêm không ngủ thì hần cảm thấy có một chút cảm xúc gì đó len lỏi vào tim, khiến tim hần ấm hần lên. Một lần nữa, trên môi hần lại nở một nụ cười.

Cộc... Cộc... Cộc

Nghe có tiếng gõ cửa, em vội rửa tay rồi chạy ra mở, cũng may là hần đã kịp trở lại ghế ngồi chứ nếu không bị em phát hiện hần nghe lén cuộc trò chuyện của em với Puppy thì đường đường là một đại thiếu gia như hần thì không biết phải chui đầu vào đâu để trốn nữa.

- Chào ngài! - Vừa thấy Andrea em đã vội cúi đầu chào.

Andrea nhìn thấy em thì cười, anh không hiểu sao cứ mỗi lần gặp em là anh không tự chủ được mình, cứ muốn cười với em mãi thôi.

- Sao người của em bị ướt hết vậy? - Nhìn thấy những mảng nước lớn to trên người em, anh buột miệng hỏi.

- Dạ! Tại tôi đang tắm cho Puppy. - Em vừa nói vừa chỉ vào phòng tắm.

- À! - Anh khẽ “à” lên một tiếng khi thấy con Puppy đang một mình gây náo loạn trong phòng tắm.

- E hèm! - Thấy cả hai mãi nói chuyện mà quên mất sự hiện diện của mình nên hần vờ hắng giọng để đánh tiếng.

Quả nhiên, khi nghe được tiếng của hần hai người quay lại nhìn. Andrea nói với em trước khi tới chỗ hần:

- Tôi qua nói chuyện với cậu ấy một chút!

Em gật đầu rồi chạy vào bếp lấy nước ra mời khách.

Đặt hai ly nước lên bàn cho hần và Andrea, mời cả hai dùng nước rồi chạy vào tắm tiếp cho Puppy.

- Hôm nay anh đến tìm tôi có việc gì sao? - Hần hỏi.

- Phải! Tôi có một chuyện quan trọng muốn bàn với cậu. - Nói rồi anh đặt tập tài liệu lên bàn. - Cậu xem đi, đây là tất cả thông tin cho vụ việc sắp tới.

Hần cầm lấy tập tài liệu rồi mở ra, xem sơ qua một lượt. Sắp tới, tổ chức sẽ làm nhiệm vụ ở San Francisco, có một tiệm vàng lâu năm ở đó nhập toàn loại vàng bạc, đá quý quý hiếm. Xem ra, đây có vẻ là một vụ làm ăn khá lớn.

- Tốt, vậy kế hoạch của anh là gì? - Sau khi xem xong, hần ngược lên hỏi.

- Tôi nghĩ đây là một vụ lớn nên chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng. Ta nên cử những người có kinh nghiệm dày dặn nhất trong Leaders để thực hiện.

- Có FBI hay CIA gì canh chừng ở đó không?

- Tôi đã điều tra kĩ, sẽ không có một FBI hay CIA gì lảng vảng ở đó cả. Cậu yên tâm!

- Được, vậy thì tùy anh quyết định. Lần này tôi sẽ không nhúng tay vào. - Hắn bỏ tập tài liệu lên bàn rồi ngã người ra ghế trả lời một cách không mấy quan tâm.

- Puppy! Em đừng có chạy lung tung nữa, đứng lại chờ chị lau mình cho khô đã.

Em vừa kêu vừa chạy theo Puppy khắp nhà, vì người nó còn ướt nên chạy đến đâu nó cũng đều để lại vết tích ở đó. Mà phải chi nó chạy xuống bếp hay chạy vào phòng em còn đỡ, đằng này nó lại chạy đến chỗ hắn và Andrea đang bàn công chuyện. Em muốn chết đứng ngay với nó khi bắt gặp ánh mắt sắc như lưỡi dao của hắn đang nhìn em và nụ cười ngọt ngào của Andrea.

Cũng may là Andrea kịp bắt nó lại cho em, chứ nếu không em không biết chuyện gì sẽ xảy ra với em khi hắn cứ nhìn em chằm chằm như thế.

- Tôi xin lỗi! - Em vội xin lỗi rồi ẵm con Puppy từ tay Andrea, miệng không quên cảm ơn anh vì đã bắt nó lại.

Em vừa định quay đi thì Andrea kêu lại rồi quay qua nói với hắn:

- Tôi có thể đưa cô ấy đi chơi được không?

Câu hỏi của anh không những làm hắn bất ngờ mà ngay cả em cũng thế. Vẫn ôm Puppy trên tay, em đưa mắt nhìn Andrea như muốn hỏi tại sao nhưng Andrea chỉ cười rồi quay lại nhìn hắn chờ câu trả lời.

Hắn im lặng khá lâu rồi mới lên tiếng, nhưng trong lời nói có vẻ bức bối:

- Tôi không quyết định được, anh đi mà hỏi cô ta. Nếu cô ta đồng ý đi với anh thì tôi không cản.

Chỉ chờ có thế, Andrea cười rồi đứng lên đi về phía em, hỏi trong khi em vẫn còn đang nghếch mặt ra:

- Em có muốn đi chơi không?

- Nhưng... Nhưng là đi đâu ạ? - Em thả Puppy xuống, lắp bắp hỏi.

- Bất cứ nơi nào mà em muốn. - Anh lại cười.

- Nhưng tôi chưa xin phép thiếu gia! - Em nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại em, ánh nhìn của hắn trông rất phức tạp nên em không thể biết được là hắn đang nghĩ gì.

- Không cần đâu, lúc này cậu ấy bảo anh hỏi em, nếu em đi thì cậu ấy không cản. - Andrea chậm rãi thuật lại lời hắn.

- Vậy ngài chờ tôi một lát, để tôi đi thay đồ.

Nói xong, em đi về phòng mình. Thực ra, em không muốn đi nhưng em không thể từ chối được tấm lòng của Andrea. Hơn nữa, anh còn chính là ân nhân cứu mạng em, em không thể có ơn mà không trả. Không thể nói là em không có tình cảm với Andrea nhưng từ lúc gặp lại anh trong hoàn cảnh dường như là không thể sống nổi ấy thì em đã rất mến anh.

Về phần hắn, trong lòng hắn cảm thấy không vui một chút nào. Tại sao em không nghĩ đến cảm nhận của hắn? Tại sao em không nhận thấy thái độ không vui của hắn khi em đồng ý đi chơi với Andrea? Tại sao? Tại sao?

Hàng loạt câu hỏi tại sao cứ vang vọng trong trí óc của hắn. Tự nhiên, hắn cảm thấy giận mình, phải chi lúc này hắn từ chối thẳng luôn thì có có lẽ bây giờ hắn sẽ không cảm thấy khó chịu như bây giờ.

Hắn mãi suy nghĩ mà em bước ra lúc nào không hay. Khác với hôm bữa em mặc một chiếc váy màu trắng thì hôm nay em diện trên mình một chiếc váy màu xanh dương. Màu này cũng rất hợp với em, em mặc màu này vì em nhớ đến màu của tên em, nhớ đến màu biển mà đã lâu rồi em chưa được nhìn thấy.

Chiếc váy cổ tròn, ôm gọn eo em và bên dưới được xòe rộng ra. Tóc em xoa dài ngang lưng trông rất tự nhiên và rất đẹp. Không chỉ Andrea mà ngay cả hắn nhìn cũng phải mê, Andrea không nhịn được bèn khen em:

- Em mặc chiếc váy này trông thật là đẹp!

Nghe Andrea khen, mặt em dần đỏ lên. Em không biết nói gì ngoài tiếng cảm ơn anh và kèm theo đó là một nụ cười dịu dàng.

Hắn bực bội không thèm nhìn hai người, em đến chào hắn để đi hắn cũng không thèm nói một tiếng. Giữ nguyên trạng thái bực tức đó cho đến khi cả hai đi rồi hắn mới tức giận gạt đổ hai ly nước trên bàn, vì thủy tinh dễ vỡ nên khi vừa chạm đất với một lực khá mạnh nên nó đã vỡ ra thành từng mảnh, vương vãi khắp sàn. Nước trong ly cũng vì thế mà đổ đầy ra nhà. Con Puppy sợ hãi vội chạy xuống bếp nằm co ro trên miếng đệm chân, không dám quậy phá như lúc nãy nữa. Có lẽ vì nó biết, hắn đang rất không vui nên cần được sự yên tĩnh.

Gương mặt hắn đỏ ngầu vì giận và bàn tay bóp chặt lại tạo thành hình nắm đấm. Không biết đây có phải là ghen không nhưng nhìn thấy em chuyện trò với người con trai khác thì trong lòng hắn cảm thấy không vui. Hắn không muốn nhìn thấy em đi chơi với người con trai khác, hắn càng không muốn em cười với người con trai khác. Hắn chỉ muốn ánh mắt của em luôn nhìn về phía hắn và nụ cười của em cũng chỉ để cười với hắn. Mặc dù khi chạm mắt mình vào mắt em, hắn cảm thấy rất khó chịu cứ như là hắn đã nhìn thấy ở đâu đó nhưng lại không nhớ ra là đã từng nhìn thấy ở đâu. Và mặc dù hắn không thích em cười trước mặt hắn nhưng giờ đây mọi chuyện đã khác. Hắn chỉ muốn một điều thôi. Hắn muốn... em là của hắn.

...

Andrea chở em ra biển, vì em nói đã lâu rồi em không được đi ngắm biển nên bây giờ em muốn đến đó hơn bất kì nơi đâu. Andrea không nói, anh chỉ cười rồi làm theo lời em.

Tới biển, em thích thú chạy thẳng một mạch ra đó. Andrea gửi chiếc xe BMW mà tổ chức cấp cho ở bãi đậu rồi chạy đến chỗ em.

Đứng sau lưng nhìn em thích thú cười đùa cùng sóng biển, Andrea bắt giác mỉm cười. Hình ảnh vô tư, hồn nhiên này của em là lần đầu tiên anh nhìn thấy, nhất định anh phải lưu lại mới được.

Vừa nghĩ anh vừa lấy chiếc điện thoại iPhone đắt tiền của mình ra và “tách” một cái, hình ảnh của em đã được lưu vào máy.

Cất điện thoại vào túi, anh lại tiếp tục theo sau em. Càng nhìn em anh lại càng không hiểu, anh không hiểu tại sao một người như em lại làm việc cho một tổ chức xấu xa như thế? Nếu như một ngày nào đó, tổ chức có xảy ra chuyện gì thì em sẽ không tránh khỏi việc mình bị liên lụy. Không được, anh không thể để chuyện đó xảy ra. Nhất định anh sẽ đưa em rời khỏi nơi đó để em được an toàn.

“Reng... Reng”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh lại phải một lần nữa lấy ra.

- Sao rồi Andrea? Cậu vẫn ổn chứ? - Giọng của một người đàn ông trung niên vang lên ở đầu dây bên kia.
- Thưa Cục trưởng Ray, tôi vẫn ổn. Cảm ơn ngài đã quan tâm. - Andrea tỏ ra cung kính trước người đàn ông đó.
- Cậu rất tài khi nghĩ ra kế hoạch để dụ con mồi sa vào lưới của cậu. Việc cậu được nhận vào Leaders quả là làm cho tôi ngạc nhiên. - Ông Ray chậm rãi nói, trong lời nói có phần phục anh.
- Cục trưởng, ngài quá khen. Tôi làm việc này cũng chỉ vì muốn bắt hết những bọn cướp bóc làm ô uế xã hội thôi. Mà tôi có một tin muốn báo cho ngài biết, ngày kia, tổ chức sẽ có một vụ cướp ở San Francisco. Tôi muốn ngài hãy kêu những người giám sát ở đó rút hết. Vì lần đầu tiên trực tiếp lãnh đạo này, tôi muốn tạo cho họ một niềm tin vững chắc và sự tin tưởng vô bờ nơi tôi.
- Được, tôi sẽ làm theo ý cậu. - Sau khi nghe anh nói xong, ông đã đồng ý ngay. Im lặng một lúc, ông nói:
- Andrea... Đất nước đang trông chờ vào cậu, đừng làm họ thất vọng.

Không chờ nghe câu trả lời của anh, ông đã cúp máy. Vì không cần chính miệng anh nói, ông cũng biết anh sẽ làm được. Anh là một cảnh sát trong đội tình báo quốc gia CIA, là một người có tài và có năng lực cao. Chỉ trong một thời gian ngắn, anh từ một trung sĩ bình thường đã lên được chức thượng úy cấp cao. Từ lâu, anh đã muốn mình được tham gia vào vụ truy bắt tội phạm lớn này. Anh đã nhiều lần thuyết phục

Cục trưởng Ray để anh làm công việc này nhưng Cục trưởng nhất quyết không đồng ý. Vì một mình anh làm sao chống chọi lại được mấy chục ngàn người trong Leaders. Nhưng anh cứ một mực nói rằng anh sẽ làm được và hãy tin ở anh nên Cục trưởng chỉ biết lắc đầu thở dài chấp nhận để một người ngoan cố như anh làm.

Sau một thời gian dài điều tra về tổ chức Leaders, anh đã biết được ông Henry - một ông trùm của tổ chức ngày nào cũng đến quán cà phê nổi tiếng ở Columbia để uống. Anh đã theo dõi và thực hiện mưu đồ của mình, với cách ăn mặc bụi bặm của một tên ăn chơi, anh đã giật túi xách của một người đi đường và chạy thật nhanh trước mặt ông Henry. Khi thấy anh, ông đã lập tức rời khỏi quán, lái xe chạy theo anh và bảo anh lên xe. Mặc dù tốc độ chạy của anh không thua kém gì một vận động viên chạy maratông, phải nói thể lực anh rất tốt, chạy cả một quãng xa như vậy mà vẫn không mệt. Ông cảm thấy phục anh và có ý nghĩ muốn anh tham gia vào tổ chức. Lúc đó, Andrea đã cười thầm vì kế hoạch đúng như mình những gì anh nghĩ nên anh đã gật đầu ngay.

Lần gặp em đầu tiên đó là lần anh đang đến tổ chức để gặp ông Henry bàn về việc đưa anh gia nhập vào Leaders. Lúc mới gặp em, Andrea nghĩ em là một cô tiểu thư của một gia đình giàu có nào đó nhưng thật không ngờ khi gặp lại em lần hai, anh mới ngỡ ngàng được biết em là người giúp việc của nhà hân và khi nhận ra em chính là người mà anh rất mong muốn gặp lại sau lần gặp đầu tiên đó, anh rất muốn được che chở và bảo vệ cho em. Một người con gái ngây ngốc như em đáng ra không nên vào làm việc trong một tổ chức đen tối như thế mới phải. Anh không thể nào làm tròn nhiệm vụ của mình một khi em còn ở trong đó được. Anh thậm tự trách mình tại sao lại để cho tình cảm chen chân vào công việc cơ chứ?

- Tặng ngài nè! - Em xòe đôi bàn tay có một vỏ ốc xoắn màu nâu nhạt ra trước mặt anh, miệng cười tươi.

Andrea cũng cười đáp lại em, khi tay anh vừa định lấy vỏ ốc từ tay em thì một bé gái từ đâu chạy đến, nó cũng xòe bàn tay có một vỏ ốc ra như em, khoe môi chúm chúm nở nụ cười, nó khoe:

- Anh chị xem vỏ ốc của Mary có đẹp không?

Câu nói của cô bé đáng yêu ấy lập tức thu hút anh nhìn của em và Andrea. Cả hai ngơ ngác nhìn xuống cô bé có gương mặt tròn tròn mũm mĩm, tóc thắt hai bím ấy. Em ngồi xuống để mình ngang tầm với cô bé rồi nhìn vỏ ốc có màu đỏ nhạt trên tay nó, em nói:

- Vỏ ốc của em đẹp lắm!

- Thật ă? - Cô bé mắt sáng rỡ khi nghe em nói thế nhưng chợt thấy vỏ ốc xoắn trên tay em, nó phụng phịu.

- Nhưng vỏ ốc của chị còn đẹp hơn vỏ ốc của Mary.

Em cười rồi giơ vỏ ốc của mình lên:

- Em nói cái này hả? Nếu em thích thì chị tặng cho em luôn nè.

- O...

Câu nói của em làm cho Andrea chỉ biết “ơ” lên một tiếng chứ không biết phải nói gì hơn. Anh không ngờ là em lại thay đổi nhanh như thế, mới vừa nãy em còn nói là tặng anh sao bây giờ chỉ vì một câu khen của cô bé xa lạ mà em có thể nuốt lời như thế?

Với tình cảnh trước mắt, Andrea chỉ còn cách lắc đầu thở dài.

- Chị nói thiệt hả? - Cô bé mừng rỡ rồi đưa tay nhận lấy, vừa xuýt xoa khen đẹp vừa cảm ơn em. - Chị không những xinh đẹp mà còn rất tốt bụng nữa.

Cô bé nói xong liền hôn vào má em một cái làm em hơi bất ngờ, nhưng vài giây sau đó em cũng hôn trả lại vào trán cô bé rồi đứng lên. Cô bé cười rồi ngược nhìn lên Andrea đứng yên nãy giờ nhìn hai người, nó hỏi:

- Anh đẹp trai này là người yêu của chị hả? Nhìn anh chị rất đẹp đôi.

- Ha ha ha!

Sau câu nói ngây ngô đó của cô bé thì Andrea bật cười lớn trong khi em cố xua tay, biện minh cho mình và cả anh:

- Không phải đâu em, ngài ấy không phải...

- Bộ anh chị thực sự nhìn rất đẹp đôi sao?

Em chưa kịp nói hết câu thì Andrea chen ngang, vừa nói anh vừa ôm vai em và kéo sát em vào người mình làm em hoảng càng thêm hoảng hơn. Em cố thoát khỏi bàn tay rắn rỏi của anh nhưng em càng cố chống cự thì anh lại càng ôm chặt hơn. Em không biết phải làm gì hơn ngoài việc chỉ biết cười trừ nhìn cô bé.

- Dạ phải! - Cô bé cười tươi.

- Mary! Con chạy đi đâu vậy? - Mẹ của cô bé tên Mary từ xa chạy đến chỗ cô bé, bế cô bé lên rồi nhìn đôi “tình nhân” đang tình tứ, mỉm cười rồi nói:

- Xin lỗi vì đã làm phiền.

- Không sao, con gái của chị nhìn rất đáng yêu. - Andrea nựng má cô bé và nháy mắt với nó một cái vì đã nói ra một câu hay như thế.

Mẹ của Mary cảm ơn anh rồi bế cô bé đi, dù đang ở trong vòng tay mẹ nhưng Mary vẫn quay đầu lại nói lớn cho em và Andrea nghe:

- Anh đẹp trai, chị đẹp gái, chúc hai anh chị hạnh phúc. - Rồi cô bé vẫy tay chào hai người.

Câu nói cuối cùng của Mary làm cho gương mặt em dần đỏ lên, em không biết mình nên giấu mặt vào đâu nữa.

Nhân lúc Andrea không để ý, em đã đẩy anh ra và đứng cách anh một thước. Andrea thấy vậy, anh cười xòa rồi làm ra vẻ hờn trách:

- Tiếc quá! Vỗ óc xinh đẹp của anh đã bị người khác lấy mất rồi.

Em lúc này mới nhìn lên, sau đó cười hì hì như một kẻ vô tội, em nói:

- Em quên mất! Tại em thấy cô bé đáng yêu quá nên em... - Ngập ngừng một lúc chợt em nhú mào, lấy tay đánh vào người anh một cái rồi vừa chạy vừa nói. - Anh lớn rồi mà có một vỗ óc cũng không nhường cho một đứa con nít được hay sao?

Bị em đánh bất ngờ, Andrea không kịp tránh nên lãnh trọn cú đánh của em. Dù không đau nhưng anh vẫn vờ “à” lên một tiếng trước vẻ mặt thích thú của em. Em chạy được một đoạn rồi Andrea mới đuổi theo, vừa đuổi anh vừa nói với theo:

- Để anh bắt được là em tới số rồi.

- Lêu lêu! Đồ anh bắt được em.

Em nghe Andrea hăm dọa, không những không sợ mà em còn ngoái lại lè lưỡi trêu và khiêu khích anh. Dường như em và cả Andrea không ai để ý đến cách xưng hô không giống như ban đầu của mình. Với em, tuy quen Andrea chưa lâu nhưng với cách nói chuyện và hành động của anh cũng đủ để em thấy anh là một người hòa đồng và dễ gần. Cái mà em thích nhất ở anh là không khinh người và coi thường em. Đặc biệt khi ở gần anh, em cảm thấy rất thoải mái và không có gì phải e ngại. Anh và Liz rất giống nhau, giống nhau ở chỗ cả hai đều là người tốt.

Còn với Andrea, qua việc em đối xử với cô bé đáng yêu vừa rồi anh càng hiểu thêm về con người em. Em giống như Mary đã nói, vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng. Em không giống những người con gái khác, ở em có một điểm gì đó rất thu hút mà không phải ai cũng có thể nhận ra được. Ngay cả anh - một người chưa từng nghĩ đến phụ nữ và cũng chưa từng yêu ai nay đã bị em vô tình lấy mất trái tim.

Có lẽ... sự xuất hiện đột ngột của cô bé xa lạ vừa rồi đã làm cho em và Andrea thấy gần gũi với nhau hơn.

Trước một bãi biển mênh mông xanh biếc và trước hàng trăm cặp mắt của những người đang có mặt tại đây. Một đôi “tiên đồng ngọc nữ” đang đùa giỡn như hai đứa con nít mới lớn, vô tư và rất hồn nhiên. Những cô gái mặc bikini đang tắm dưới biển cũng phải ngược nhìn một thân ảnh cao lớn đang đuổi theo một cô gái phía trước. Dường như trong mắt họ, mọi thứ xung quanh đều trở nên vô hình, hai người chỉ mãi chơi trò đuổi bắt nhau và lâu lâu để cho mọi người ở đây có dịp nghe thấy tiếng cười trong trẻo của em cũng

như tiếng cười dịu dàng của Andrea. Hai người chạy đến đâu, dấu chân in hằn lên cát đến đó để đánh dấu những vị trí mà hai người đã chạy qua. Từng đợt sóng biển cứ đánh vào bờ liên hồi, khi rút xuống nó vô tình xóa đi những dấu vết mà hai người đã tạo ra. Trước cảnh biển tươi đẹp ấy, em không thể cứ giỡn với Andrea mãi mà làm ngơ với nó được. Em dừng lại, cúi xuống tháo đôi giày búp bê ra đặt sang một bên.

Đứng trước biển, em dang rộng hai tay để hít lấy mùi mặn của biển cả thân quen, sóng biển gợn lăn tăn mang theo những hạt cát khẽ luồn vào các ngón chân em. Em thích thú mỉm cười, ngoe nguẩy ngón chân để cát rơi ra. Gió từ khơi xa ập vào, chiếc váy màu biển của em bay phấp phới như muốn đùa giỡn cùng gió. Em bất chợt rùng mình, không gì lạnh hơn cơn gió ngoài biển. Lấy tay nhẹ vén những sợi tóc rối bởi đang vương vào mặt, em ôm hai tay lại với nhau và xoa lên xoa xuống cho đỡ lạnh. Từ lúc em dừng chân, Andrea cũng không còn đuổi theo em nữa, chỉ lảng lảng đứng phía sau nhìn em. Trông em đứng trước biển thật nhỏ bé, bất cứ khi nào và bất cứ lúc nào biển cũng có thể nuốt trọn một hạt cát nhỏ bé như em vào lòng. Em biết không? Khi nhìn em như thế, Andrea mới biết được em là một hạt cát mỏng manh cần được bảo vệ và chở che. Em như một bông hoa bồ công anh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió đưa đi và sẽ bị bỏ lại ở bất kì nơi đâu. Nhưng nếu em được chở che bởi một con người tốt bụng thì không một ngọn gió nào có thể làm em tổn thương. Đã nhiều lúc anh rất muốn hỏi em là tại sao một người con gái yếu ớt như em lại chấp nhận vào làm ở một nơi không tốt như Leaders? Nhưng đối với anh bây giờ, câu hỏi đó đã không còn là vấn đề. Anh không cần biết lý do, anh chỉ cần biết là một ngày nào đó trước khi Leaders bị tóm gọn, anh sẽ đưa em đi.

Andrea bước đến chỗ em, nhẹ cởi chiếc áo khoác mình đang mặc ra, bằng hành động nhẹ nhàng và cử chỉ ân cần, anh khoác lên người em.

Em mỉm cười và đưa tay nhận lấy nhưng không quên cảm ơn anh. Hai người hệt như một đôi tình nhân hay nói đúng hơn là một cặp vợ chồng son đang hưởng tuần trăng mật, trông lãng mạn và rất hạnh phúc. Ai cũng đưa ánh nhìn ngưỡng mộ về phía hai người, đặc biệt là các cô gái, họ ao ước mình sẽ may mắn như em, có được một người con trai yêu họ như thế. Nhưng rất tiếc, hoàng tử chỉ chọn lọ lem chứ không chọn công chúa.

Ở một nơi nào đó cách hai người không xa, một ánh nhìn buồn bã mang theo một chút gì đó không hài lòng khi nhìn thấy em vô tư đùa giỡn bên người con trai khác mà không phải là hấn. Hấn đã theo dõi em và Andrea từ lúc hai người vừa ra khỏi nhà được vài phút, và đương nhiên là hấn chỉ đứng từ xa nhìn hai người chứ không lại gần hơn. Hấn muốn biết, em đối với Andrea có e dè giống như đối với hấn không. Nhưng có điều khiến hấn không thể ngờ là em có thể vui vẻ và thân mật với Andrea như thế, đến nỗi mà cô bé xa lạ kia lầm tưởng hai người là người yêu của nhau. Tim hấn như chết nghẹn lúc đó, tuy tình cảm hấn dành cho em không nhiều nhưng cũng đủ để cho trái tim của một kẻ máu lạnh như hấn phải chết đi sống lại ngàn lần. Đến lúc này, hấn phải thừa nhận là em đã chiếm một phần lớn trong tim hấn chứ không phải là chỉ là một hình ảnh mờ ảo thoáng qua trong chốc lát.

Rời khỏi đó với nỗi bức tức trong lòng, hấn không muốn nhìn thấy cảnh tình tứ của hai người thêm một giây phút nào nữa.

Andrea tốt với em như thế nên việc em gần gũi với anh là không sai. Còn hấn, hấn muốn em gần gũi với một kẻ luôn lấy em ra làm trò vui của mình như hấn sao? Liệu điều đó có thể xảy ra? Và liệu em có thể yêu một người luôn làm cho em đau khổ không?

16. Chương 16: Tôi Không Cần Cô Thương Hại!

Em và Andrea đi chơi đến tận tối mới về. Hôm nay, em đã có một buổi đi chơi rất vui vẻ với anh. Anh đã tạo cho em một cảm giác thoải mái mà không có chút rụt rè, e ngại. Qua buổi đi chơi đó, em mới nhận ra Andrea không chỉ là ân nhân cứu mạng em mà còn là một người bạn tốt của em nữa.

Mang tâm trạng vui vẻ từ lúc đi chơi cho đến khi về tới nhà, em rất muốn kể chuyện này cho Puppy nghe. Nhưng vừa bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt làm cho tâm trạng vui vẻ của em phải biến đâu mất. Cảnh

hỗn độn trước mắt khiến em không thể thốt nên lời. Đây là lần đầu tiên em thấy ngôi nhà trở nên lộn xộn như thế, những mảnh vỡ thủy tinh thì vương đầy khắp sàn, nước cũng loang lổ chỗ có chỗ không. Hình ảnh thứ hai đập vào mắt em là hắn đang ngồi trên ghế sofa, quần áo xộc xệch không gọn gàng, hai chân vắt chữ ngũ đặt lên bàn, một tay buông thõng còn một tay thì cầm chai rượu XO uống ừng ực một hơi không ngừng nghỉ. Đây không phải là phong cách thường ngày của hắn, hắn là một người ưa sạch sẽ và dù là một vết dơ trên áo hắn cũng không chịu mặc. Nhưng nay, trên chiếc áo sơ mi trắng của hắn có vô vàn vết rượu nhỏ giọt xuống mà hắn cũng không thèm quan tâm. Em không biết có chuyện gì mà làm cho hắn ra nông nổi như thế?

Em không quan tâm và không cần biết là hắn có trách mắng mình nhiều chuyện hay không nhưng trước tình cảnh này, em không thể nào làm ngơ được. Nhất là... nhìn thấy hắn như thế em không thể chịu được.

- Thiếu gia! Ngài đừng uống nữa, uống rượu không tốt cho sức khỏe của ngài đâu. - Không một chút do dự, em chạy nhanh đến và giật lấy chai rượu từ tay hắn.

Từ nãy đến giờ, hắn không biết là em đã về nên cứ uống hết ngụm này đến ngụm khác. Đến khi chai rượu trên tay đột nhiên bị giật mất thì hắn mới biết đến sự hiện diện của em.

Ngước đôi mắt lẫn gương mặt đỏ ngầu lên nhìn em, ánh nhìn buồn bã của hắn bao quanh lấy gương mặt không mấy gì vui vẻ của em. Cuối cùng thì em cũng về, em có biết, hắn đã ngồi đây bao lâu để đợi em về không? Em có biết, trong khi em đang vui vẻ với người con trai khác ở bên ngoài thì ở nhà hắn đã uống hết bao nhiêu rượu để quên hết những gì mà hắn nhìn thấy hay không? Chắc hẳn là em đang rất vui khi nhìn thấy hắn như vậy phải không? Có phải là em đang rất hả dạ khi nhìn thấy một kẻ luôn hành hạ người khác bây giờ lại tự hành hạ chính bản thân mình phải không? Có phải trong lòng em đang thầm cười nhạo hắn vì một người con gái mà suy sụp bản thân mình như thế phải không? Nhưng dù em có cười nhạo hay chê bai hắn thế nào đi nữa thì hắn cũng không phủ nhận rằng tim hắn đang rất đau. Lần đầu tiên hắn mới biết thế nào là đau khổ vì một người con gái. Hơn nữa, người đó lại chính là người mà hắn luôn ghét và hành hạ bấy lâu. Hắn không dám chắc rằng mình yêu em nhiều đến thế nào nhưng hắn cũng không phủ nhận rằng trong tim hắn đã có hình bóng của em. Hắn cũng như em, không biết từ lúc nào hình ảnh của em cứ quẩn lấy tâm trí hắn. Lúc nào hắn cũng nghĩ về em, dù là lúc ăn cơm hay lúc đang làm việc. Em có biết vì em mà hắn đã năm lần bảy lượt từ chối đi chơi với người vợ chưa cưới của mình không? Hừ! Làm sao em có thể biết được khi trong tim em không hề tồn tại hình bóng của hắn.

- Trả đây! Cô không có quyền can dự vào chuyện riêng tư của tôi. - Chết giọng khàn khàn vang lên, hắn giật lấy chai rượu lại từ tay em, nốc một hơi cho đến hết. Chỉ có rượu mới có thể giúp hắn vui vẻ lên thôi.

Em lắc đầu, là em vô dụng và không có quyền để xen vào chuyện của hắn. Em không thể khiến hắn nghe theo ý muốn của em được. Hắn nói đúng, em chỉ là một người làm nên em không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của chủ.

Em ngồi xuống, nhẹ nhàng nhặt từng mảnh vỡ lên. Tay tuy nhặt nhưng mắt em vẫn không hề rời khỏi hắn. Vì mãi lo nhìn hắn nên không cẩn thận em bị miếng chai đâm vào làm tay chảy máu.

- Ui! - Em la lên, máu từ tay cũng bắt đầu ứa ra.

Nghe tiếng la của em, hắn vội đặt chai rượu lên bàn rồi phóng nhanh đến chỗ em. Cầm ngón tay chảy máu của em, chậm chậm đưa lên miệng mình để cầm máu. Hành động của hắn khiến em phải tròn xoe mắt nhìn nhưng một lúc sau, em từ từ rút tay mình lại. Em rất muốn được hắn quan tâm, chăm sóc nhưng sự ân cần này của hắn làm em thấy không quen. Dù gì cũng chỉ là một vết thương nhỏ, không đáng để cho hắn phải bận tâm. Hơn nữa, hắn đã có vợ chưa cưới, em càng không nên để cho hắn làm việc gì có lỗi với cô ấy.

Hắn thoáng nhíu mày trước hành động của em nhưng sau đó lại giãn ra ngay lập tức khi hắn nghĩ em làm như thế là vì không muốn để Andrea nhìn thấy. Hắn cứ tưởng rằng, em thích Andrea.

- Tôi không cần cô phải dọn dẹp chỗ này, cô cứ việc về phòng của mình đi. - Hắn đứng dậy, đi lấy thêm chai rượu XO trong tủ kính rồi trở lại ghế ngồi. Tuy ngoài miệng vẫn lạnh lùng nói vậy nhưng thực ra bên trong hắn không muốn để em bị thương.

- Nhưng...

- Tôi đã bảo là cô cứ về phòng của mình đi. Bộ cô bị điếc hả hay không còn nghe lời tôi?

Em chưa kịp nói dứt câu thì đã bị hấn quát, ánh mắt hấn lúc đó trông thật hung dữ. Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy hấn giận dữ như thế. Em chỉ muốn nói là để em dọn dẹp xong hết chỗ này rồi sẽ về phòng vì em sợ khi hấn uống say, không thể giữ thăng bằng khi đi lại và sẽ đạp lên những mảnh vỡ trên sàn nhà. Em chỉ muốn tốt cho hấn thôi mà sao hấn lại lớn tiếng với em như thế?

- Nhưng tôi chỉ sợ ngài không cẩn thận sẽ đạp phải những mảnh vỡ này thôi chứ không phải tôi cố ý không nghe lời của ngài. - Em vội đứng dậy, cố gắng giải thích để hấn không hiểu lầm mình.

Nghe em nói thế, ánh mắt giận dữ của hấn khi này có phần dịu lại nhưng hề nghĩ đến việc em thích Andrea thì hấn lại không thể chịu nổi. Hấn mở nắp chai rượu ra, vớt sang một góc rồi uống một ngụm vừa miệng. Hấn nói:

- Cô đi đi. Tôi không cần cô thương hại!

Câu nói vô tình của hấn như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim em. Thương hại? Thì ra đối với hấn, việc được người khác quan tâm đều là sự thương hại. Nếu hấn đã nhẫn tâm nói ra một câu như thế thì không việc gì em phải quan tâm đến hấn nữa.

Cứ mặc hấn ở đó một mình giải sầu cùng rượu, em quay bước trở về phòng mình.

Sau khi em đi rồi hấn mới tự trách mình tại sao lại nói ra câu đó? Chẳng lẽ trong phút mù quáng nhất thời sự quan tâm của em đã bị hấn biến thành một sự thương hại hay sao?

Vừa nghĩ hấn vừa uống, uống một hơi đến hết nửa chai rồi đột nhiên hấn ném mạnh chai rượu xuống sàn nhà tạo ra một tiếng “choang” khá lớn. Trong phòng, em vừa thay đồ xong và mới vừa bước ra cửa đã giật mình bởi tiếng động lớn. Dù nói là không quan tâm đến hấn nữa nhưng nhìn hấn cứ tự hành hạ bản thân mình như thế thì em không thể nào đứng yên mà nhìn được.

Nhìn cảnh bừa bộn trước mắt rồi nhìn sang hấn đang gục mặt xuống bàn. Không suy nghĩ nhiều, em đi lấy đồ dọn dẹp lại chỗ hỗn độn đó.

Sau mười lăm phút chật vật với những gì mà hấn bày ra, cuối cùng em cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Quay trở lại với hấn, mọi sự vui vẻ của em hôm nay đã vì hấn mà làm cho tan biến hết. Có lẽ niềm vui và nỗi buồn của em là hai thứ luôn song hành cùng nhau.

- Thiếu gia! Ngài mệt rồi, để tôi đưa ngài về phòng nghỉ.

Em lấy tay khều khều vai hấn nhưng mãi mà hấn vẫn không hề nhúc nhích. Em lắc đầu rồi nhẹ nâng người hấn lên, quàng cánh tay hấn qua cổ mình, dìu đi. Nhưng một cô gái yếu đuối như em làm sao có thể dìu nổi một người to con như hấn, em không ngờ là hấn lại nặng đến thế. Dìu được một lúc, chịu không nổi em vô tình để tuột tay làm hấn ngã oạch xuống đất, em vì mất đà nên cũng ngã theo. Khi cảm nhận được có một thứ gì đó mềm mềm chạm vào môi mình, em mới từ từ mở mắt ra. Đối diện em là ánh mắt đang nhắm nghiền và vẻ mặt say sưa ngủ của hấn. Và môi em... đang đặt trên môi hấn.

Em trợn tròn mắt, vội chống hai tay xuống nền rồi đứng dậy. Lúc này em mới nhận ra là cả người mình đang nằm trên người hấn. Cũng may là hấn đã ngủ say nên không hề hay biết sự mạo phạm vô tình này của em chứ nếu không thì hấn sẽ nghĩ rằng em nhân lúc hấn say mà lợi dụng hấn mất. Nhìn vẻ mặt ngủ như trẻ con của hấn, em chợt bật cười. Lúc ngủ nhìn hấn hiền lành và ngoan ngoãn biết bao. Chỉ có những lúc như thế này, em mới có thể đến gần và quan sát thật kĩ gương mặt hấn. Dù là lúc tỉnh hay lúc say thì gương mặt điển trai của hấn vẫn không hề thay đổi. Từng đường nét trên mặt hấn đều hoàn hảo, không có chút tí vết. Nhìn hấn một lúc lâu, bất giác mặt em đỏ lên. Có phải em hơi vô duyên khi cứ nhìn hấn chăm chăm như vậy không?

Tự nghĩ rồi tự cười, em đỡ hấn ngồi dậy rồi dìu về phòng.

“Dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không được phép bước chân vào phòng tôi.”

Tay em vừa chạm đến nắm cửa thì đã bị câu nói năm xưa của hấn làm cho khựng lại. Đó không phải là một câu nói bình thường mà đó là một mệnh lệnh và đương nhiên đã là mệnh lệnh thì em không thể không

nghe.

Nhưng nếu không đưa hấn vào phòng thì đêm nay hấn sẽ ngủ ở đâu? Chẳng lẽ để hấn ngủ trên ghế sofa? Không được, ngoài này lạnh và khó ngủ lắm, để hấn ngủ ngoài này lỡ hấn trúng gió thì em biết làm sao?

Lưỡng lự một hồi, em nhìn vào căn phòng đang đóng kín cửa của mình và nảy ra ý định là sẽ cho hấn “nương nhờ” ở đó một đêm. Cho hấn ngủ trong phòng em đồng nghĩa với việc là em phải ngủ ở ngoài. Nhưng không sao, em chịu được mà.

- Chúc ngài ngủ ngon!

Sau khi cẩn thận đắp chăn cho hấn xong, em mới nhẹ nhàng tắt đèn và bước ra khỏi phòng.

- Oáp!

Em vươn mình uể oải và ngáp một cái rõ to, vừa leo lên ghế định nằm ngủ thì sực nhớ ra mình quên mất một thứ rất quan trọng nên em vội đứng dậy đi tìm.

- Puppy ơi! Em đang ở đâu thế? - Vừa tìm vừa gọi, cuối cùng em cũng thấy nó đang an giấc trên miếng đệm chân ở trong bếp. Nó đã ngủ say từ lúc nào rồi, lúc này khi em về nó còn không chạy ra đón nữa mà. Em mỉm cười, nhẹ xoa đầu nó rồi trở lại ghế.

Có lẽ khi này em đã không để ý thấy một ánh nhìn như tóe lửa khi bắt gặp hai người đang hôn nhau trong tình trạng kể trên người dưới. Jane thực sự rất muốn bay tới tát vào mặt em ngay lập tức vì dám cả gan hôn người cô yêu, nhưng cô đã kịp thời ngăn mình lại vì cô đã có một kế hoạch riêng dành cho em rồi.

Vì ở nhà buồn chán nên Jane muốn qua tìm hấn để nói chuyện cho đỡ buồn và cũng muốn kéo gần khoảng cách của hai người lại gần nhau hơn. Vì cô cảm thấy hấn dạo này rất khác, cứ luôn từ chối cô đi chơi và luôn tìm cách tránh mặt cô cứ như hấn đã thay đổi thành một con người khác vậy. Cô đã cố tình dẹp bỏ ý nghĩ đó và nghĩ rằng là do cô đa nghi quá thôi. Nhưng khi cô đến nhà hấn ngay lúc em và hấn đang hôn nhau thì mọi nghi ngờ của cô đã đúng. Hấn đã thay đổi, thay đổi vì một con người hạ cấp.

“Sand! Sao mà cả gan dám quyến rũ chồng chưa cưới của tao? Mà chờ đó! Nếu mày muốn biết mùi đàn ông là như thế nào thì tao sẽ cho mày được toại nguyện. Và sau khi mày biết được rồi thì đừng hòng đụng đến được người đàn ông của tao.”

...

Trời vừa tờ mờ sáng, hấn đã thức dậy trong căn phòng nửa quen nửa lạ. Hấn cảm thấy hơi nhức đầu và toàn thân mình đau ê ẩm, cứ như là bị té từ trên cao xuống mà không có vật gì đỡ lấy vậy. Tự lấy tay dấm sau lưng và xoa xoa hai bên thái dương, đến khi thấy đỡ hơn hấn thì mới có dịp quan sát kĩ căn phòng mà hấn đang ở.

Nhìn thấy mọi vật trong phòng và cách bày trí không giống với căn phòng trước đó mà hấn đã ở, hấn chợt nhíu mày rồi cố nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

Hấn có một trí nhớ rất tốt, dù có uống nhiều rượu đến đâu thì hấn vẫn có thể nhớ rõ mà không bỏ qua một chi tiết nào. Hấn nhớ được hết mọi chuyện hôm qua chỉ trừ việc em lỡ hôn hấn và đưa hấn vào phòng là hấn không biết, vì lúc đó hấn đã không còn đủ tỉnh táo để nhận thức được mọi việc.

Hấn vùng mền rồi bước nhanh xuống giường, đi tới đi lui trong phòng như để kiểm chứng xem đây rốt cuộc là phòng của ai. Khi nhìn thấy cái bàn trang điểm con gái thì hấn mới biết được đây là phòng của em.

Thoảng suy nghĩ vài giây rồi hấn lao nhanh ra ngoài. Em để hấn ngủ trong phòng mình vậy thì đêm qua em ngủ ở ngoài sao?

Hấn đoán không sai mà, quả nhiên là em ngủ ở ngoài thật. Nhìn em nằm co ro trên ghế sofa mà không có một cái chăn để đắp, vì đang là mùa thu nên thời tiết cũng khá lạnh và có lẽ vì thế mà hai tay em phải kẹp vào chân để tìm hơi ấm. Mà lạnh cũng phải thôi, cửa ban công em còn không thêm đóng nữa mà.

Hấn bước tới ban công, đóng cửa rồi kéo rèm lại. Hấn không muốn mọi thứ phá hỏng giấc ngủ của em.

Hắn ngồi xuống bên cạnh em, lấy tay nhẹ vén mái tóc đang che hết nửa khuôn mặt em qua mang tai. Sau đó di bàn tay rần rỏ của mình xuống gương mặt đang say sưa ngủ của em. Nhìn em một lúc lâu, hắn mới nhẹ giọng nói:

- Tôi xin lỗi vì hôm qua đã lớn tiếng với cô. Mà cô cũng thật ngốc, biết tâm trạng tôi không tốt thì nên tránh xa ra một chút. Tại sao cứ phải lại gần để bị tôi mắng như thế?

Mặc cho hắn hỏi nhưng em vẫn ngủ say, em không hề biết rằng hắn đang nhìn em bằng ánh mắt khó hiểu. Hắn không hiểu tại sao đêm qua em không đưa hắn về phòng hắn mà lại để hắn ngủ ở phòng em? Hoặc là sao em không cho hắn ngủ ở ngoài để em có thể ngủ một giấc thật ngon trong nệm ấm chăn êm? Tại sao em lại phải vì hắn mà bắt bản thân mình phải chịu lạnh như thế?

Càng nghĩ hắn càng không hiểu, không hiểu vì sao em lại quan tâm đến hắn, quan tâm đến một người mà từ trước tới nay chưa một lần khiến em thấy hạnh phúc? Em từng đau khổ rất nhiều, mà nguyên nhân đều từ hắn mà ra. Hắn tự thừa nhận rằng hắn không tốt, hắn không đáng để được nhận sự quan tâm từ em, từ một cô gái lương thiện, hiền lành mà từ trước đến giờ hắn không hề thừa nhận.

Năm xưa, khi tận mắt chứng kiến em lấy hết tất cả tiền mình xin được ra cho một đứa ăn mày khác và cái cách em khom người xuống nhặt tờ hai mươi đô mà hắn đã cố tình ném xuống đất lên cho nó. Lúc đó, hắn nghĩ em chỉ giả vờ cao thượng trước mặt hắn để lấy lòng hắn mà thôi. Nhưng giờ nghĩ lại, hắn thấy suy nghĩ của mình thật ngờ nghệch. Việc gì em phải bỏ hết tiền ăn của mình ra cho người khác chỉ để lấy lòng một kẻ xa lạ như hắn? Lấy lòng hắn thì em được gì? Hắn có cho em nhiều hơn số tiền ít ỏi kia không? Hay hắn có cho em một cuộc sống tốt đẹp hơn không? Câu trả lời là có, hắn đã cho em một cuộc sống tốt đẹp hơn trước rất nhiều, một cuộc sống không phải dầm mưa dãi nắng để xin ăn, một cuộc sống không lo là sẽ không có chỗ ngủ. Nhưng cuộc sống này, em chưa một lần cảm thấy hạnh phúc.

Dường như cảm giác có thứ gì đó nhồn nhột chạm vào mặt mình, em đưa tay gãi gãi vài cái nhưng mắt vẫn nhắm nghiền không hé dù chỉ một chút. Có lẽ đêm qua, em đã rất mệt.

Vừa định đi lấy chăn đắp cho em nhưng thoáng thấy ngón tay em hôm qua bị mảnh vỡ đâm trúng, hắn chợt ngồi lại. Nhẹ cầm tay em lên xem, vết thương không sâu lắm nhưng máu khô đã đọng lại. Hắn nhìn em rồi lắc đầu, em thật không biết quan tâm đến bản thân mình gì hết. Nhưng nhìn vết thương nhỏ này của em, hắn lại nhớ về ngày đó. Cái ngày mà hắn đã bắt em chơi trò chơi dã man đó. Nghĩ đến cái cảnh em bị Luck dùng roi quật liên tiếp vào người mà em vẫn cắn răng chịu đựng để tô tiếp những vòng tròn ác nghiệt kia. Lúc đó em chỉ mới tám tuổi thôi, một cái tuổi còn quá nhỏ để phải chịu đựng những đòn roi mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ khi nghĩ lại, hắn tự cảm thấy kinh tởm bản thân mình. Hắn thật chẳng phải là người nữa, trò chơi như vậy mà cũng có thể nghĩ ra. Ngày đó, nếu hắn hã hê với những vết thương in hằn trên người em thì bây giờ hắn lại cảm thấy đau xót với vết thương ở đầu ngón tay em khi nó chẳng là gì so với ngày đó. Em là một thiên thần, vậy nên em sinh ra là để người khác yêu thương, chiều chuộng chứ không phải để hành hạ, làm trò chơi. Và vì em là một thiên thần nên em chỉ dành cho những thiên thần xứng đáng khác chứ không phải một ác quỷ tàn nhẫn như hắn.

Hắn chạy đi lấy hộp dụng cụ y tế rồi sát trùng vết thương và lấy băng cá nhân băng lại cho em. Hắn làm một cách nhẹ nhàng nhất có thể để em không bị giật mình thức giấc. Từ xưa đến nay, hắn chưa bao giờ chăm sóc cho người con gái nào tận tình như thế, ngay cả Jane cũng vậy. Hắn đã từng nói với chính mình, người con gái được hắn chăm sóc phải là người mà hắn yêu nhất. Và người con gái đang ngủ ngon lành trước mặt hắn đây đã làm cho một kẻ vốn chưa bao giờ biết đến hai chữ “tình yêu” như hắn phải rung động.

Hắn tính bế em vào phòng ngủ cho thẳng giấc nhưng hắn sợ sẽ làm em thức nên chỉ vào lấy chăn đắp cho em rồi bản thân hắn trở về phòng lấy đồ đi tắm.

Bây giờ hắn mới nhận ra cả người mình toàn mùi rượu, hơn nữa cái áo trắng nay nhìn hết như miếng giẻ lau. Hắn chưa bao giờ mặc một chiếc áo nào dơ như vậy. Thật khó chịu!

Ngâm mình trong làn nước ấm, hắn thấy người mình thoải mái hơn rất nhiều. Để hai tay ra phía sau làm gối, hắn ngả đầu lên đó rồi nhắm nghiền mắt lại...

17. Chương 17: Đừng Sợ! Đã Có Tôi Ở Đây

Lúc em thức dậy thì đã hơn mười giờ rưỡi sáng. Em lật đặt ngồi dậy, đem chăn vào phòng rồi đi làm vệ sinh cá nhân. Trong lúc hốt hoảng vì dậy trễ nên em đã không kịp để ý đến cái chăn từ đâu ra và miếng băng cá nhân trên tay từ đâu mà có. Lần đầu tiên khi làm việc ở nhà hấn mà em dám dậy muộn nên em không có thời gian đâu mà để ý đến những thứ khác.

Vừa đánh răng em vừa tự hỏi không biết hấn dậy từ lúc nào và đã đi đâu. Em thăm khâm phục hấn vì đêm qua hấn uống nhiều rượu như vậy mà vẫn có thể dậy sớm trong khi em chỉ đi chơi rồi về làm có một chút công việc mà đã ngủ li bì cho tới giờ này. Em đang lo là không biết hấn có trách và trừ lương mình không. Nhưng nghĩ đến lương, em tự cười mình. Từ bây giờ em có được lãnh lương nữa đâu mà sợ bị trừ.

Hấn đã đi làm từ sớm. Mặc dù trong người vẫn còn hơi mệt nhưng hấn không thể bỏ bê công việc mãi được. Ngày mốt có một vụ cướp rất quan trọng, tuy đã bàn bạc kĩ lưỡng với Andrea nhưng hấn vẫn muốn chắc chắn là sẽ không có bất kì sơ suất nào xảy ra. Vụ vừa rồi tuy không ai bị bắt nhưng có bóng dáng của FBI xuất hiện hấn đã không an tâm. Vì thế mà hấn muốn mọi việc lần này phải diễn ra thật suôn sẻ.

Nhưng dù hấn có tập trung làm việc đến đâu đi nữa thì hình ảnh cười đùa, vui vẻ của em với Andrea vẫn không ngừng hiện ra trên từng trang hồ sơ mà hấn lật qua. Trông em có vẻ rất vui và hạnh phúc khi ở bên cạnh Andrea, còn với hấn thì hoàn toàn ngược lại. Đường như khi ở gần hấn, đến một nụ cười thoải mái em cũng không thể hiện ra cho hấn thấy. Lúc nào gặp hấn em cũng chỉ biết cúi đầu sợ sệt. Có lẽ vì thế mà khoảng cách của em và hấn ngày một xa hơn.

Hấn đã từng tự hỏi mình là tại sao lại không ghen với Liz khi em đối với cậu còn thân thiết hơn cả Andrea? Nhưng sau đó hấn tự cho mình câu trả lời vì Liz đối xử tốt với em ngay từ khi em bước chân vào đây. Cách đây một năm, có lần cậu nói với hấn khi hấn bảo với cậu là sẽ cho em đến làm việc ở nhà hấn: “Sand là một cô gái rất đáng yêu nhưng cũng rất đáng thương. Mình đã thấy thương cô ấy ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Một cô bé chỉ mới tám tuổi thôi mà đã phải tự bươn chải kiếm ăn, chỉ như vậy thôi cũng đủ thấy Sand đáng thương như thế nào rồi. Mình coi Sand như em gái ruột của mình và mình mong sau khi cô ấy đến sống ở nhà cậu, cậu hãy đối xử tốt hơn với cô ấy, đừng hành hạ cô ấy nữa. Sand đã thiếu tình yêu thương của ba mẹ từ nhỏ, vì thế nên cô ấy rất cần có tình cảm gia đình. Nếu cậu đã không thể cho cô ấy được thứ tình cảm đó thì cũng đừng làm khổ cô ấy nữa. Tội cô ấy lắm!”

Liz đã nói với hấn như thế nhưng lúc đó hấn nào có để tâm. Hấn đã bỏ ngoài tai những lời nói chân thật đó của Liz, hấn vẫn cứ tiếp tục cuộc vui của mình, tiếp tục hành hạ em bằng trò chơi mới là cho em thử thuốc mà Liz đã chế tạo ra. Bộ cậu nghĩ là chỉ có mình em mới thiếu thốn tình yêu thương của gia đình thôi sao? Hấn từ nhỏ cũng đâu có ai yêu thương trọn vẹn, hấn vẫn luôn cô đơn một mình đó thôi. Nhưng cậu biết không? Từ khi có em, cuộc sống vô vị, nhàm chán của hấn đã trở nên đẹp hơn. Đúng là chỉ có những người cùng cảnh ngộ mới có thể khiến cho nhau vui thôi. Và em... từ tám năm trước đã làm cho hấn rất vui.

Nhưng đó là chuyện của quá khứ. Còn bây giờ, hấn đã thấm thía những câu nói ngày đó của Liz. Hấn đã hành hạ em cả một quãng thời gian dài. Trong thời gian đó, nỗi lấy niềm vui của hấn chính là sự đau đớn trên thể xác lẫn trong tâm hồn em. Dù cho bây giờ em đã có niềm vui riêng với người khác nhưng với hấn thì tuyệt nhiên không. Hấn đã hối hận, thực sự rất hối hận vì những gì mà hấn đã gây ra cho em. Nhưng chắc chắn bây giờ và cả sau này, em sẽ không cho hấn có cơ hội sửa sai, cho hấn được đối xử tốt với em một lần. Có lẽ em rất ghét hấn, hận hấn đến tận xương tủy nhưng hấn sẽ không trách em hay nói đúng hơn là hấn không có quyền trách em. Đơn giản vì một điều... hấn có lỗi với em. Có lỗi với em từ tám năm về trước.

Đáng lẽ năm đó hấn không nên đưa em vào đây và em cũng không nên đứng trước cửa nhìn vào nhà hấn. Vì như thế, hấn sẽ không gặp em và em sẽ không phải chịu khổ. Mọi chuyện đều bắt đầu từ em nhưng hấn sẽ là người kết thúc nó.

Hấn tự hứa với mình là kể từ bây giờ trở đi, hấn sẽ đối xử tốt hơn với em, sẽ không để em phải chịu khổ nữa. Em đã chịu tổn thương quá nhiều rồi và bây giờ là lúc em phải được hưởng hạnh phúc mà đáng ra, em đã được hưởng từ lâu lắm rồi.

...

Sau khi cho Puppy ăn xong, em để nó tự do chạy chơi khắp nhà, còn em thì đi làm công việc thường ngày của mình.

Cộc... cộc... cộc...

Em chưa kịp bắt tay vào làm việc thì tiếng gõ cửa của ai đó vang lên.

Cạch!

Trước mặt em là một người đàn ông để râu quai nón cỡ chừng ba mươi mấy tuổi, ông ta trông có vẻ bặm trợn và rất hung dữ. Em hơi giật mình nhưng vẫn lịch sự hỏi:

- Ông muốn tìm ai ạ?

Người đàn ông đó không trả lời câu hỏi của em, ông ta nhìn em một lượt từ trên xuống dưới mà không khỏi nuốt nước bọt. Nhưng ông ta cố kìm chế bản thân mình lại, chỉ một lát nữa thôi ông ta sẽ sở hữu cả người em.

Ông ta nhìn em rồi nhanh chóng luồn qua người em để bước vào trong. Trong khi em chưa kịp phản ứng thì ông ta đã nhanh tay bịt miệng em bằng một chiếc khăn có tẩm thuốc mê từ đằng sau và lôi tuột em vào nhà. Một phần vì bản năng và một phần vì khó thở nên em ra sức gỡ tay ông ta ra, thậm chí là cấu mạnh vào đó nhưng ông ta vẫn không chịu buông. Sự đụng chạm cơ thể giữa một cô gái trong trắng như em và một gã ham mê dục vọng như ông ta đã khiến cho ông ta trở nên thích thú. Không thể chờ lâu hơn được nữa, ông ta vừa cười vừa siết chặt chiếc khăn hơn. Một lúc sau, khi thuốc mê đã ngấm vào người và em không còn sức để chống cự nữa, em lịm đi.

Ông ta nhanh chóng nhét chiếc khăn vào túi rồi vòng cánh tay em qua cổ mình, đưa đi.

“Gâu! Gâu!”

Ông ta vừa bước tới cửa thì Puppy từ trong nhà bếp chạy ra, vừa sủa nó vừa cắn vào ống quần ông ta để giữ lại không cho đi. Ông ta bực bội, lo sợ hấn sẽ về bất ngờ và sẽ hỏng hết mọi chuyện nên ông ta nhanh chóng hất mạnh con Puppy ra, làm nó bị đập mạnh vào tường một cái rồ đau. Ông ta nhếch môi rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Vì hôm nay là ngày thường nên mọi người ai cũng đã đi làm, và việc ông ta đưa em đi một cách quang minh chính đại thì cũng không lo bị ai phát hiện.

Ông ta đưa em đến một nhà kho cũ kĩ mà tổ chức đã bỏ lâu không dùng đến. Đây là khu vực mà ít ai biết và đi đến. Vì thế nên ông ta chọn nơi đây làm địa điểm để làm nhiệm vụ của mình quả không sai.

Bên trong có một cái giường cũ và một vài thứ linh tinh khác, ông ta để em nằm xuống giường rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Tiểu thư! Tôi đã đưa cô ta tới theo như yêu cầu của cô rồi. Bây giờ cô muốn tôi phải làm gì đây?

- Ông có chắc là bắt đúng người không đó? Nếu như nhầm thì không chỉ tôi mà ngay cả ông cũng không xong đâu. - Jane hâm dọa, là cô đã sai gã đàn ông đó đến bắt em.

- Cô yên tâm! Tôi làm việc xưa nay chưa hề có sai sót. Nhưng nếu cô vẫn chưa tin thì tôi sẽ gửi ảnh của cô ta qua cho cô xem. - Tuy ông ta đang nói chuyện điện thoại nhưng mắt vẫn dán chặt lên người em, tay ve vuốt khuôn mặt em một cách thêm thuồng.

- Được!

Sau câu nói của Jane, ông ta bấm điện thoại chuyển sang chế độ chụp ảnh và “tách” một cái, cả gương mặt đang hôn mê của em được lưu vào máy.

Ông ta cười rồi gửi tấm ảnh đó qua máy cho Jane, lát sau ông ta nhận được cú điện thoại của cô.

- Làm tốt lắm! Đúng là cô ta. Bây giờ thì ông muốn làm gì cô ta thì làm. Tôi cho ông được quyền tự quyết định, không cần phải hỏi ý kiến của tôi.

Nói rồi cô cúp máy, khoe môi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

“Lần này cô chết chắc! Đời con gái của cô sẽ kết thúc tại đây.”

...

Đang trong giờ làm việc mà hần cứ đứng ngồi không yên, chưa bao giờ hần có cảm giác bất an đến vậy. Hần có một linh cảm không hay, trong lòng cứ thấp thỏm lo sợ một chuyện gì đó mà ngay cả hần cũng không rõ.

Hần gọi điện thoại cho em nhưng chỉ nghe tiếng đổ chuông chứ không có người bắt máy, gọi đến cả bốn năm cuộc vẫn vậy. Lúc này, nỗi lo lắng trong lòng hần càng tăng lên gấp bội.

Đẹp bỏ công việc qua một bên, hần lấy chiếc áo khoác trên ghế khoác lại vào người rồi cầm chiếc cặp đi về.

Hần vừa về đến nhà thì đã không thấy em đâu, không gian hoàn toàn chìm trong im lặng, đến cả tiếng gió thổi cũng không có. Hần chạy khắp nhà, mở toang hết tất cả các cửa phòng thậm chí là gọi tên em nhưng vẫn không nghe thấy em trả lời. Đến lúc này, hần mới biết được nỗi lo lắng mà mình đang mang là gì.

“Gâu! Gâu!”

Vừa tính ra ngoài tìm em thì con Puppy từ đâu chạy ra, nhảy lên nhảy xuống trước mặt hần như muốn nói một chuyện gì đó rất quan trọng. Hần khẽ nhúu mày rồi ngồi xuống, hỏi nó:

- Mày có biết chủ của mày đã đi đâu rồi không?

“Gâu! Gâu!”

Hần vừa hỏi xong, Puppy đã sủa lên hai tiếng như muốn nói là biết rồi chạy nhanh ra ngoài. Hần nhìn theo không hiểu chuyện gì nhưng sau đó cũng nhanh chóng khóa cửa lại rồi chạy theo nó.

Có thể em và hần chưa biết Puppy có một cái mũi rất thính, nó có tài đánh hơi rất giỏi. Chỉ cần cho nó ngửi bất cứ mùi gì trên người ai thì nó cũng sẽ tìm ra người đó trong thời gian ngắn nhất. Có lẽ lúc này khi cắn vào ống quần của người đàn ông kia, nó đã kịp ngửi thấy một mùi hương lạ trên đó.

Puppy vừa đi vừa khịt khịt cái mũi bé tí của mình xuống đất để đánh hơi. Hần đi sau nó mà không khỏi lo lắng, không biết là nó có tìm ra được em không? Không biết em có xảy ra chuyện gì không? Có gặp phải chuyện gì nguy hiểm không? Hay có ai làm cho em bị thương không? Những câu hỏi không có câu trả lời cứ dồn dập trong đầu óc hần, vừa nghĩ bước chân hần bước dài hơn trên nền gạch lạnh ngắt. Chỉ mong sao nơi đó không quá xa để hần có thể tới đó một cách nhanh nhất.

...

Ánh mắt mơ màng của em sau một cơn hôn mê dần dần hé mở. Em chưa kịp xác định xem đây là nơi nào thì cả người như có một vật gì đó nặng nề đè lên. Một thứ gì đó mềm mềm, ướt ướt lướt qua khắp cổ em, vừa nhột lại vừa khó chịu. Em vừa định ngồi dậy thì một gương mặt của một người đàn ông xa lạ hiện ra trước mặt em. Ông ta đang say sưa hôn cái cổ trắng ngần và thơm tho của em. Vì ông ta nhắm mắt nên không hề biết rằng em đã tỉnh. Em trợn tròn mắt, hoảng hốt đẩy mạnh ông ta ngã ra phía sau rồi nhanh chóng ngồi dậy. Việc đầu tiên em làm là kiểm tra lại quần áo của mình, hai cái nút áo trên người em đã bị mở ra để lộ chiếc áo nội y màu trắng như khiêu gợi. Em vội cài nút áo lại, bước nhanh xuống giường nhắm thẳng về phía cửa mà chạy.

Nhưng nào có dễ như vậy, em vừa chạy đến giữa nhà thì đã bị ông ta tóm áo kéo lại, đưa em quay trở lại giường.

- Muốn trốn hả? Không dễ như vậy đâu. - Ông ta đẩy mạnh em xuống giường, trừng mắt nói.

Em sợ hãi lùi dần về phía sau, mắt vẫn không quên nhìn ông ta để phòng. Em đã biết ông ta là ai rồi, ông ta chính là người đã chụp thuốc mê em và đưa em đến cái nơi tối tăm này. Em không biết là mình có thù oán gì với ông ta hay không mà ông ta lại có ý định cưỡng bức em như thế?

- Tại sao ông lại bắt tôi? - Em hỏi, tay nắm chặt cổ áo mình lại.

- Em muốn biết lý do à? E rằng em sẽ không biết được lý do thực sự đâu nhưng tôi sẽ cho em một lý do khác để thay thế. - Ông ta vừa nói vừa cười nham hiểm, cởi bỏ chiếc áo duy nhất trên người mình ra rồi từ từ chồm người về phía em như một con mãnh hổ hung ác - Đó là... tôi muốn thân xác của em.

Sau câu nói đó, ông ta lập tức bỏ nhào về phía em, xô ngã em xuống giường, khóa chặt cổ tay em lại không cho em có cơ hội chống cự.

- Đừng mà! Xin hãy tha cho tôi! Tôi cầu xin ông mà!

Mặc cho em van xin, nài nỉ, cả người cửa quây liên tục nhưng ông ta vẫn không bận tâm. Ông ta vẫn cứ tiếp tục với trò đồi bại của mình. Em vùng vẫy dưới người ông ta, cố tìm mọi cách để thoát ra khỏi con ác ma đang đè nặng trên người mình nhưng em hoàn toàn bất lực. Vùng vẫy hồi lâu, đến khi em không còn khả năng để chống cự nữa. Em buông xuôi, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, hai hàng nước mắt từ khóe mi lăn dài trên má.

Xoạc!

Chiếc áo pijama mỏng manh trên người em bị ông ta xé toạc ra một cách không thương tiếc. Một phần cơ thể trắng nõn nà như tuyết hiện ra trước mặt, đôi mắt ông ta sáng rỡ như nhìn thấy một món mồi ngon. Nhìn cơ thể em rồi lại nhìn lên em, thấy em khóc, ông ta không một chút động lòng mà thú tính ngày một dâng cao. Ông ta chưa từng làm chuyện này với một cô gái có tuổi đời dưới hai mươi như em, đúng thật là khác xa với những người đàn bà mà ông ta đã từng đi qua. Em như ánh nắng ban mai giữa mùa đông lạnh giá, sưởi ấm cho vạn vật. Và ngay lúc này đây, em đang sưởi ấm cho con người ông ta.

Em nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn cái cảnh kinh khủng trước mắt nữa, để mặc cho ông ta giày vò cơ thể mình. Em không dám tin là sẽ có người đến cứu em kịp lúc trước khi ông ta chưa làm gì quá đà. Em cắn chặt răng vào nhau, hai tay bám chặt vào tấm ga giường. Thế là hết! Cuộc đời em sẽ chấm hết từ đây!

Rầm!

Cánh cửa đóng kín bị một lực mạnh tác động nên bật ra và đập mạnh vào tường tạo ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc. Ông ta dừng công việc của mình lại, đưa mắt nhìn ra cửa - nơi có một kẻ đang cố tình phá hỏng cuộc vui của mình. Em cũng bị âm thanh đó ảnh hưởng nên mở mắt nhìn theo. Một dáng người cao lớn từ ngoài cửa lao nhanh vào, giáng thẳng một cú đấm vào mặt ông ta làm cho ông ta không kịp phản ứng nên ngã bật xuống đất, một dòng máu từ khóe miệng trào ra.

Em thừa cơ hội đó nhanh chóng ngồi dậy, kéo chiếc áo đã bị rách lại rồi ngồi thu lu ở một góc. Trong lúc hoang mang, em đã không nhận ra người vừa đánh ông ta là ai và em cũng không có can đảm để đối mặt với mọi thứ sau chuyện vừa rồi. Em úp mặt vào gối, khóc thật lớn để giải tỏa đi nỗi phiền muộn trong lòng. Chợt một vòng tay mạnh mẽ của ai đó ôm chặt lấy cả người đang run lẩy bẩy của em. Em không chống cự, cứ để mặc cho người đó ôm. Cái mà em cần bây giờ đơn giản chỉ có vậy, chỉ cần một cái ôm an ủi cho tâm trạng đang hết sức rối bời của em. Em cảm thấy rất an toàn khi ở trong vòng tay xa lạ này.

- Đừng sợ! Đã có tôi ở đây.

Một giọng nói ấm áp từ trên đỉnh đầu em vang lên, giọng nói này... làm sao em có thể quên được khi ngày nào em cũng đều nghe thấy? Nhưng khác với thường ngày hần hay nói năng cộc cằn, gắt gỏng với em thì hôm nay, giọng nói ấy có phần trở nên dịu dàng. Em rời khỏi vòng tay đó, ngược mắt lên nhìn hần. Qua màn nước mờ đục, em có thể nhìn thấy ánh nhìn như xuyên thấu vào tận tâm can em của hần. Một cảm xúc buồn tủi xen lẫn hạnh phúc của em như vỡ òa trong phút chốc, em không thể tin được trong lúc em gần như mất hết hy vọng thì hần như một vị thần sống đến cứu rồi linh hồn em. Nhìn hần, em thực sự không thốt lên được lời nào, chỉ khẽ mấp máy môi gọi hần hai tiếng:

- Thiếu gia!

Lời nói em nhẹ tựa cơn gió, bất cứ lúc nào khi phát ra cũng có thể lập tức tan biến vào không khí. Hần nhìn em, nhìn vào đôi mắt to tròn thường ngày của em nay đã bị một màn sương mờ đục bao phủ, nhìn gương mặt ướt đẫm đi vì nước mắt của em, nhìn đầu tóc vốn luôn được chải chuốt gọn gàng nay đã bị rối bời lên, nhìn chiếc áo thường ngày lành lặn nay đã bị gã đàn ông xấu xa kia xé nát mà hần không khỏi xót xa. Đau lòng! Là hai từ cảm thán dùng để diễn tả cho tâm trạng hần lúc này.

Hắn nhẹ lau nước mắt cho em rồi lại một lần nữa ôm em vào lòng. Lấy tay vuốt nhẹ vào lưng em, an ủi:

- Ngoan! Đừng khóc nữa! Mọi chuyện không sao rồi.

Nghe được những lời này của hắn, em không những không chịu nín mà còn khóc lớn hơn. Đơn giản vì em muốn một lần được làm nũng trong vòng tay hắn. Nấc lên từng tiếng đầy thổn thức, em dụi đầu vào ngực hắn, ngơ ngậy để tìm kiếm hơi ấm như một chú mèo con làm nũng với chủ. Chiếc áo sơ mi mà hắn đang mặc vì nước mắt của em làm ướt cả một khoảng. Nhưng đối với hắn bây giờ, mọi thứ không gì có thể quan trọng hơn em.

Hắn đưa ánh mắt cảm phần nhìn về phía người đàn ông đang nằm dài trên sàn nhà không một chút cử động. Ông ta bị hắn đánh cho đến không còn sức để lết đi, dấm cả gan bắt em đi ngay tại nhà hắn và ngang nhiên làm nhục em. Ông ta chắc chắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Dù được hắn ôm trong tay, nhưng em vẫn không quên nắm chặt chiếc áo của mình. Em không thể để mình như thế trước mặt hắn. Nếu như đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hắn đối xử tốt với em thì xin hãy cho em, cho em một lần được yếu lòng trong vòng tay ấm áp của hắn. Chỉ duy nhất một lần này thôi.

18. Chương 18: Đừng Xin Lỗi Tôi Khi Đó Không Phải Là Lỗi Của Em

Sau khi xảy ra chuyện kinh khủng vừa rồi, em không ra khỏi phòng lấy nửa bước. Có lẽ đó là một cú sốc tinh thần khá lớn đối với một cô gái mới lớn và ngây thơ như em. Em cứ tự nhốt mình trong phòng, không ăn cũng không uống. Điều này khiến hắn vô cùng lo sợ, sợ rằng em sẽ làm điều gì dại dột. Nhưng khi hắn bước vào phòng em, chỉ thấy em đang ngồi khóc ở trên giường, còn con Puppy thì nằm dưới đất, ánh mắt buồn bã của nó như buồn thay cho em. Nhìn Puppy như thế thì ai nói động vật không có cảm xúc, không có trái tim? Đến con vật cũng biết buồn thay em thì tại sao hắn lại không thể?

- Em định ngồi khóc đến bao giờ nữa đây? - Hắn ngồi xuống bên cạnh em, nhẹ nói. Cách xưng hô hắn cũng đã thay đổi.

Em không trả lời hắn hay nói đúng hơn là em không biết phải trả lời hắn làm sao. Nhìn em như thế, hắn cảm thấy hận mình. Hắn đã hứa với chính mình là sẽ không để em phải chịu tổn thương nữa nhưng hắn lại không làm được. Hắn đã để em bị kẻ khác làm hại, nếu hắn không đến kịp lúc thì có lẽ đời con gái của em coi như tiêu tan. Lúc đó, chắc hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

- Nếu em mà còn khóc nữa là tôi sẽ đem Puppy đi đó. - Biết có nói thế nào em cũng sẽ không nghe nên hắn chỉ còn cách đem Puppy ra làm mục tiêu để trấn áp em. Vì hắn biết, em rất thương nó, thương đến nỗi cả việc không được nhận lương em còn chấp nhận nữa mà.

Không biết có phải là Puppy hiểu những gì hắn nói hay không mà sau câu nói đó, nó lập tức ngẩng đầu lên nhìn như muốn phản đối. Dường như hắn biết nên chỉ nháy mắt một cái với nó như ra hiệu rồi nhìn em. Quả nhiên em nín khóc thật. Hắn không ngờ là Puppy lại quan trọng đối với em đến vậy.

- Đừng! Ngài đừng đem nó đi. Tội nghiệp nó lắm! - Em lau nước mắt, sụt sịt nói.

- Nếu như vậy thì em phải hứa với tôi từ nay về sau không được buồn nữa, không được khóc nữa, phải vui vẻ lên thì tôi mới có thể để Puppy ở lại với em. - Hắn vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt, nước mũi tèm lem trên mặt em. Giọng nói hết sức dịu dàng.

- Dạ hứa! - Em ngoan ngoãn gật đầu, trên môi cũng vì thế mà vẽ ra một nụ cười thật tươi với hắn.

Hắn mỉm cười hài lòng khi nhìn thấy em vui vẻ và trở lại làm em của trước đây. Những tưởng là nụ cười này, em sẽ không bao giờ thể hiện ra cho hắn thấy nhưng ngay giờ phút này đây, em đang cười với hắn. Nụ cười của em đẹp như thế mà tại sao từ trước đến nay hắn lại không hề nhận ra? Có phải vì hắn ghét em nên mới ghét luôn cả nụ cười của em không?

- Ra ngoài ăn tối với tôi! Cả ngày hôm nay em đã không ăn gì rồi. - Hắn đứng dậy, kéo tay em đứng lên.

- Dạ! - Em gật đầu rồi theo hấn xuống nhà bếp.

Các món ăn đã được bày sẵn trên bàn, món nào trông cũng ngon lành, hấp dẫn. Mặc dù đang rất đói nhưng em lại không dám ngồi vào bàn. Vì quy định trong Leaders không cho phép người làm ngồi cùng bàn với chủ. Đến khi hấn đã yên vị trên ghế rồi mà em vẫn còn đứng đó. Thấy lạ, nên hấn hỏi:

- Sao em không ngồi?

- Tôi không thể ngồi cùng bàn với ngài được. - Em nhỏ giọng trả lời.

- Tại sao? - Hấn nhíu mày khó hiểu nhưng rồi như chợt hiểu ra, hấn nói. - Em không cần lo, tôi cho phép em ngồi.

- Nhưng... - Em định từ chối nhưng thoáng thấy hấn trừng mắt nên lại thôi, em không dám cãi lời hấn đâu.

Em ngồi vào ghế đối diện hấn, hấn bới cơm và gấp thức ăn vào chén cho em. Em nhận lấy và không quên cảm ơn hấn. Bữa ăn này hết như một bữa ăn gia đình, mặc dù chỉ có hai người và khi ăn không ai nói với ai một lời nào nhưng không khí đầm ấm bao trùm cả nhà bếp khiến em cảm thấy rất ấm áp. Đã lâu rồi em chưa có được một bữa ăn như vậy. Được ngồi ăn cùng hấn như thế này, trong nhất thời em đã quên mất nỗi buồn trước đó.

Suốt bữa ăn em chỉ cúi đầu xuống mà không dám ngẩng lên, vì em sợ hấn sẽ nhìn thấy gương mặt đang ửng đỏ lên của mình. Nhưng cũng vì thế mà em không biết rằng, hấn đã bỏ dở bữa ăn chỉ để nhìn em. Càng nhìn em, hấn càng thấy em thật đáng yêu và trẻ con. Nhìn em đưa từng muỗng cơm lên miệng, hấn thậm chí cười và tự hỏi: “Lớn như vậy rồi mà vẫn còn ăn cơm bằng muỗng sao?” Nhưng hề nghĩ đến việc em bị tên khốn kia làm hại thì hấn chỉ muốn tận tay mình giết chết ông ta chứ không cần đến con Franky. Trước khi đưa ông ta tới phòng tối, hấn đã tra hỏi ông ta người đứng sau chuyện này là ai. Ban đầu ông ta chối bạy chối biến nhưng sau khi bị Luck gí súng vào đầu, ông ta mới thành thật khai báo và xin hấn tha mạng. Nhưng lúc đó hấn chỉ nhếch môi và nói một câu làm cho Luck phải ngớ người vì kinh ngạc: “Ông có thể đụng đến bất kì ai nhưng đụng đến cô ấy... thì ông chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Đó là câu nói cuối cùng của hấn trước khi bảo Luck đưa ông ta đi. Mặc cho ông ta có lạy lục, van xin nhưng hấn chẳng buồn để ý. Tại sao trước khi làm việc này ông ta không nghĩ đến cái giá mà mình phải trả? Để đến khi cận kề cái chết thì ông ta lại cầu xin hấn? Chẳng lẽ ông ta nghĩ hấn sẽ dễ dàng bỏ qua cho ông ta khi ông ta dám cả gan đụng đến em sao? Không bao giờ và không đời nào hấn làm thế, vì thế nên đừng cầu xin hấn, vô ích thôi.

Còn về kẻ chủ mưu, khi ông ta khai tên người đó ra hấn thật không thể nào ngờ được. Một người xưa nay luôn thùy mị, dịu dàng mà lại có thể làm ra chuyện đáng sợ như thế. Nhưng tại sao Jane lại cho người ngầm hãm hại em trong khi em không làm việc gì có lỗi với cô? Mặc dù rất muốn biết lý do tại sao nhưng hấn lại không đến tìm cô. Dù sao kẻ trực tiếp hại em cũng đã chết nên hấn không muốn truy cứu thêm.

Những tưởng bữa ăn hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra nhưng khi em vừa ngó lơ ra ngoài đã thấy gương mặt hầm hầm đầy giận dữ của Jane.

- Tiểu thư! - Em sợ hãi đẩy nhanh ghế đứng dậy.

- Con khốn! Sao mày dám ngồi cùng bàn với Zin? - Jane nhìn hấn khoảng vài giây rồi lao nhanh đến túm tóc em, quát lớn.

- Jane! Em đang làm cái gì vậy? Bỏ cô ấy ra ngay! - Hấn cũng nhanh chóng đứng dậy, chạy nhanh qua phía em rồi giật mạnh tay Jane ra khỏi tóc em.

Jane hừ lạnh một cái rồi quắc mắt lên nhìn hấn.

- Em hỏi anh, tại sao anh lại để cho một đứa thấp kém như nó ngồi chung bàn với anh? - Cô chỉ tay vào em đang đứng khấp nép bên cạnh hấn.

- Lý do gì anh lại phải trả lời câu hỏi của em? - Hấn không trả lời cô mà hỏi vặn lại.

- Anh... - Jane cứng họng, cô biết có nói gì thì cũng không lại hấn nên cô quay sang em. - Có phải mày dụ dỗ anh ấy không?

Dụ dỗ? Tại sao lúc nào em được người khác đối xử tốt thì cũng đều bị nói là dụ dỗ hết vậy? Lúc trước là Emi còn bây giờ là Jane. Họ không thể nghĩ tốt về em một lần được sao?

- Dạ không, tôi không có! - Em vội xua tay, phủ nhận câu nói của cô.

- Còn dám chối?

Chát!

Chát!

Jane vừa tát em một cái thì ngay sau đó cô cũng nhận được một cái tát từ hấn. Không chỉ em mà ngay cả Jane cũng bất ngờ, chưa bao giờ hấn ra tay đánh cô dù chỉ một cái. Vậy mà hôm nay, chỉ vì một đứa con gái nghèo hèn đó mà hấn dám thẳng tay tát cô sao?

Cô ôm một bên má vừa bị hấn tát, ầm ỨC nói:

- Anh dám đánh em? Anh vì nó mà dám ra tay đánh em sao?

- Đó là lỗi của em! Tại em đến gây sự trước. - Hấn không những không quan tâm đến cô mà còn thản nhiên nói. Hấn đã bỏ qua cho cô chuyện lúc sáng rồi mà cô còn dám đến đây gây rối, ngang nhiên ra tay đánh em trước mặt hấn. Hấn chỉ tát cô một cái đã là nể tình cô lắm rồi.

- Nhất định em sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Em sẽ nói chuyện này với bác để bác tống cổ nó ra đường.

- Nói rồi cô quay đi.

- Em cứ nói, chuyện lúc sáng anh còn chưa tính sổ với em vậy mà bây giờ em lại đòi đi méc cha anh chỉ vì một cái tát hay sao? - Hấn nói như thách thức.

Jane khựng lại.

Chuyện lúc sáng mà hấn nói có phải là chuyện cô sai người làm hại em không? Chẳng lẽ hấn đã biết hết rồi sao? Khi ông ta bị hấn đánh đến sức lực cạn kiệt nhưng ông ta vẫn gọi điện cho cô để thông báo tình hình. Cô cứ tưởng là khi người đàn ông kia bị bắt ông ta sẽ không dám khai tên cô ra nhưng nào ngờ... Đúng là tên khốn! Cô đã bỏ ra cả một khoản tiền lớn để cho ông ta, vậy mà ông ta không những không làm xong việc mà còn khiến cô phải liên lụy. Nhưng tại sao khi hấn biết cô chính là kẻ chủ mưu đứng sau chuyện đó hấn lại không đến tìm cô ngay mà phải đợi đến bây giờ mới nói? Hay vì hấn yêu cô nên mới không muốn truy cứu?

Nhưng nếu hấn thực sự yêu cô vậy thì cái tát vừa rồi mà hấn dành cho cô là gì đây?

- Anh nói gì em không hiểu? - Cô quay mặt lại nhìn hấn, vẻ mặt ngây ra giả vờ như không biết chuyện gì.

- Em đừng đóng kịch nữa. - Hấn nhanh chóng vạch trần bộ mặt giả tạo của cô. - Nếu như em không muốn anh truy cứu chuyện này nữa thì tốt nhất em nên im lặng thì hơn.

Hấn bình thản nói, nhưng sự bình thản đó của hấn lại khiến cho Jane sợ. Quen biết hấn từ nhỏ nên cô rất hiểu hấn, lúc hấn bình thản nhất cũng là lúc đáng sợ nhất.

Cô không dám nói thêm lời nào, chỉ lẳng lặng ôm nỗi tức giận của mình rồi quay đi.

Lúc này chỉ còn lại hai người. Hấn quay sang em, nhìn một bên má vừa bị Jane tát rồi nhìn lên hai giọt nước mắt đang chực trào trên khóe mi của em. Hấn nhẹ lắc đầu rồi ôm em vào lòng, lại để em phải chịu khổ nữa rồi.

- Đừng khóc! Tôi biết là em đang rất đau. Nhưng nhìn em như thế... tôi còn đau hơn cả em.

- Xin lỗi ngài! Vì tôi mà hai người phải cãi nhau. - Em thút thút nói, em thực sự không muốn nhìn thấy hai người họ cãi nhau vì em.

- Đừng xin lỗi tôi khi đó không phải là lỗi của em. Nếu người phải xin lỗi là tôi mới đúng, vì nếu không phải tôi ép em ngồi thì em sẽ không phải chịu đau như thế này. - Hấn buông em ra, bóp nhẹ hai vai em và nhìn thẳng vào mắt em, nói.

- Không! Ngài không có lỗi. - Em lắc đầu.

- Vậy thì đó cũng không phải là lỗi của em! - Hấn cười an ủi em.

Lúc này hấn đã rất sợ khi Jane bảo với hấn là sẽ nói với cha hấn về chuyện hấn đã đánh cô vì em. Vì ông rất thương Jane nên ông chắc chắn sẽ tìm mọi cách để làm hại em. Hấn sợ khi hấn không có mặt ở nhà, ông sẽ cho người đến bắt em đi. Hấn rất sợ sẽ mất em và sợ em sẽ xảy ra chuyện không may. Vì thế mà hấn đã đem chuyện lúc sáng ra để hăm dọa cô. Hấn vốn là một người một khi đã nói không muốn truy cứu chuyện gì thì dù có chuyện gì xảy ra, hấn cũng sẽ không lôi chuyện đó ra nói hay dùng nó để hăm dọa người khác. Nhưng vì em, hấn sẵn sàng phá bỏ mọi quy tắc vốn có của mình.

19. Chương 19: Nợ Em Lời Xin Lỗi

Hấn là một người sống nội tâm nên tình cảm dành cho em hấn luôn giấu kín trong lòng và thể hiện nó bằng hành động. Hấn chưa từng nghĩ hay nói đúng hơn là hấn không dám nghĩ là sẽ nói ra tình cảm của mình cho em biết vì hấn sợ em sẽ khó xử. Người em thích là Andrea chứ không phải hấn. Mặc dù không phải chính miệng em nói nhưng Andrea đối xử tốt với em như vậy thậm chí là cứu em thoát chết thì đâu đó trong tim em, Andrea cũng chiếm một phần không nhỏ. Hấn yêu em nhưng hấn lại không dám nói ra điều đó. Liệu em sẽ nghĩ như thế nào khi một kẻ luôn hành hạ và không coi em ra gì lại đi nói lời yêu với em? Em sẽ mở rộng trái tim mình để đón nhận tình cảm của hấn hay sẽ cười cợt hấn đây? Hấn thực sự không dám nghĩ tới nữa, cứ để em vui với niềm vui hiện tại của mình đi. Hấn không muốn vì hấn mà em phải bận lòng thêm nữa.

Chỉ còn chưa đầy hai năm nữa thôi, em sẽ được tự do. Em sẽ trở được trở về với cuộc sống vốn không bị ràng buộc của mình. Khi đó, em có thể danh chính ngôn thuận đến với Andrea. Hấn sẽ không có quyền can dự vào cuộc sống riêng của em nữa. Em sẽ được trở về với thiên nhiên, trở về với biển cả vì em vốn thuộc về nơi ấy. Sea! Một cái tên cao cả như vậy mà năm xưa không một chút do dự hấn đã biến nó thành một cái tên nhỏ bé như Sand. Hấn đã bắt em đeo mãi cái tên ấy cho đến tận bây giờ. Không những thế, hấn còn ngang nhiên lấy mất sợi dây chuyền của em và dùng nó để bắt em làm việc cho hấn. Từ tương lai nhìn ngược về quá khứ, hấn mới cảm thấy mình thật tồi tệ. Dù cho hấn có dùng cả đời này để bù đắp cho em thì cũng không thể nào trả hết món nợ mà hấn đã nợ em. Hấn nợ em rất nhiều và hơn hết là hấn nợ em một lời xin lỗi.

Còn về phần em, từ ngày xảy ra chuyện đến giờ em đã thấy được sự thay đổi rõ rệt trong con người hấn. Em cảm thấy hấn không còn ghét bỏ em như trước nữa và cách nói chuyện cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Em nhớ lúc em sợ hãi nhất, hấn đã ôm em thật chặt và dùng những lời lẽ ngọt ngào để an ủi em. Em nhớ lúc hấn khoác chiếc áo khoác của mình lên người em để che đi một phần cơ thể đã lộ ra của em và đưa em về nhà. Em nhớ lúc hấn vì em mà thẳng tay đánh người vợ chưa cưới của mình. Em nhớ lúc hấn dùng đôi bàn tay răn rỗi của mình để lau đi những giọt nước mắt trên mặt em. Những hành động tốt đẹp đó của hấn đều là lần đầu tiên em được nhìn thấy và cảm nhận.

Đó là ngày khiến cho em sợ hãi nhất và cũng chính là ngày khiến em hạnh phúc nhất. Vì qua đó, em mới biết được hấn quan tâm, lo lắng cho em nhiều như thế nào. Hấn càng đối xử tốt với em thì tình cảm mà em dành cho hấn ngày một nhiều hơn. Mặc dù em biết hấn đã có vợ chưa cưới nhưng em không thể nào ngăn trái tim mình yêu hấn được. Em sẽ cố gắng không cho phép mình nói ra lời yêu với hấn, em sẽ chôn giấu đi thứ tình cảm đơn phương này và cứ thế sống vui vẻ cho đến hết thời hạn.

Có lẽ lúc trước em chỉ mơ hồ nghĩ rằng hấn đã thay đổi nhưng bây giờ thì em có thể khẳng định rằng hấn đã thực sự thay đổi. Thay đổi vì một lý do gì đó mà em không rõ.

Đời là thế, hai người yêu nhau nhưng lại cố giấu nhem đi tình cảm của mình và cứ nghĩ rằng đối phương đã có người mà mình yêu thương. Cứ âm thầm quan tâm nhau rồi lại tự mình làm tổn thương nhau. Yêu là đau khổ như thế sao? Nếu đã biết thế thì tại sao con người ta vẫn cứ cố chấp chạy theo một tình yêu mờ ảo không lối thoát?

Cũng lâu rồi em chưa có dịp tới nhà Liz chơi, từ lúc em về nhà hẳn đến giờ em chưa một lần tới nhà thăm cậu, chỉ toàn để cậu phải tới thăm em thôi. Vì thế nên em quyết định xin phép hẳn cho em nghỉ ngày hôm nay để đến thăm cậu. Kết quả là hẳn không những cho em đi mà còn nói là sẽ đi cùng em. Ban đầu em có hơi bất ngờ nhưng sau đó liền trở nên vui vẻ.

Hôm nay là ngày tổ chức đi làm nhiệm vụ nên hẳn không có việc gì để làm. Ngồi không ở nhà cũng chán nên hẳn muốn đi với em tới nhà Liz, dù sao hẳn cũng đang có một vài chuyện muốn hỏi cậu.

Khi em đến, Liz rất ngạc nhiên. Càng ngạc nhiên hơn khi đi bên cạnh em là hẳn. Thấy ánh mắt nhìn mình như dò xét của Liz, hẳn giả vờ lơ đãng hướng khác. Liz cười đầy ẩn ý rồi mời hai người vào nhà.

Em nói chuyện với Liz được một lúc lâu thì xin phép xuống bếp để thăm bác Kimmy. Dù sao bác ấy cũng từng chăm sóc em và coi em như người trong nhà nên em không thể không thăm bác ấy được. Sẵn tiện, em cũng muốn học vài món ăn để một ngày nào đó không xa, em có thể tự tay mình nấu cho hẳn ăn.

- Sao hôm nay cậu lại rảnh rồi đưa Sand đến thăm mình vậy? - Khi chỉ còn lại hai người, Liz cất tiếng hỏi. Trong lời nói của cậu có phần châm chọc.

- Là cô ấy bảo mình đi cùng. - Hẳn thản nhiên nói dối, đổ tội cho em khi chính hẳn mới là người muốn đi cùng em.

- Vậy sao? - Liz vờ ngạc nhiên nhưng rồi cậu nhanh chóng hỏi xoáy hẳn. - Từ khi nào mà một đại thiếu gia lạnh lùng như cậu lại để cho hạt cát bé nhỏ của mình sai khiến vậy?

- Cậu...

Câu hỏi của Liz khiến hẳn không nói được câu nào. Hẳn tức giận cầm tách trà lên uống sau đó đặt mạnh xuống bàn như muốn dằn mặt cậu. Nhưng cậu chẳng những không sợ mà còn tỏ ra khoái chí, lần đầu tiên cậu thấy hẳn cư xử như vậy. Thật chẳng giống hẳn tí nào! Có phải hẳn bị nhiễm cái tính cách trẻ con của em rồi không?

- Mình không phải đến đây để gây sự với cậu, mà mình có một vài vấn đề muốn hỏi cậu. - Sau khi lấy lại được bình tĩnh, hẳn từ tốn nói.

Thấy hẳn bắt đầu trở nên nghiêm túc nên Liz thôi không chọc hẳn nữa. Cậu dựa người vào ghế, chờ xem hẳn muốn hỏi cậu chuyện gì.

- Liz này, cậu thử nghĩ xem, liệu người mà bấy lâu mình đối xử không tốt có thể... có tình cảm với mình không? - Phải cố gắng lắm hẳn mới dám hỏi cậu điều mà hẳn luôn cất giấu trong lòng.

- Hả? Ha ha ha! - Liz từ ngạc nhiên rồi chuyển sang buồn cười. Cậu không ngờ là chính miệng hẳn lại có thể hỏi cậu chuyện đó. - Đừng nói với mình người mà cậu đang nói tới là Sand đó nha.

Đó chỉ là câu nói đùa của Liz trong phút chốc thôi nhưng thấy hẳn chỉ sầm mặt xuống không nói cũng không lên tiếng phản đối thì cậu mới biết được người mà hẳn nói là em. Cậu không thể nào tin được là hẳn lại có tình cảm với em. Chẳng phải từ trước đến giờ hẳn luôn ghét em sao?

“Zin à! Lẽ nào một người có trái tim sắt đá như cậu lại phải lòng một hạt cát nhỏ bé như Sand rồi sao? Mình không dám tin là cậu lại phải lòng một cô gái gốc như Sand đấy.” - Liz thăm nghĩ.

Nhìn thấy hẳn có vẻ không vui nên cậu không cười nữa. Cậu chỉnh lại tư thế ngồi của mình rồi nhẹ giọng nói:

- Mình nghĩ là không thể đâu. Không ai lại có tình cảm với một người luôn hành hạ mình như thế.

Sắc mặt hẳn càng trở nên khó coi hơn khi nghe Liz phân tích. Có lẽ năm xưa cậu nói đúng, cứ hành hạ em như vậy rồi có một ngày hẳn sẽ phải hối hận. Cứ ngỡ rằng hai từ “hối hận” sẽ không bao giờ có mặt trong bộ não đầy chất xám của hẳn. Nhưng đời mà, ai biết trước được chuyện của tương lai. Nếu như hẳn không yêu em thì cả đời này hẳn sẽ không bao giờ hối hận về những chuyện mình đã làm. Nhưng hẳn đã lỡ yêu em nên việc đầu tiên mà hẳn nghĩ đến chính là sự hối hận.

- Nói cho mình biết, có phải... cậu yêu Sand không? - Liz hỏi vì cậu muốn biết chắc rằng hẳn có yêu em như cậu đã nghĩ hay không.

- Yêu thì sao? Cũng như cậu nói, cô ấy sẽ không có tình cảm với một người như mình. - Hấn không phủ nhận câu hỏi của Liz, có lẽ nói ra sẽ khiến cho mình thấy thoải mái hơn.

Sau câu nói của hấn thì Liz không nói gì nữa vì cậu đang bận suy nghĩ. Tại sao khi không hấn lại vướng vào một chuyện phức tạp như tình yêu chứ? Chẳng lẽ hấn đã quên quy định của tổ chức rồi sao? Chẳng lẽ hấn cũng quên là mình đã có vợ chưa cưới luôn rồi sao? Hấn chỉ đơn thuần nghĩ là mình yêu em nhưng hấn lại không nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn là nếu để cha hấn biết được chuyện này thì liệu ông có để cho em yên không? Hấn đã trở nên mù quáng từ khi nào vậy?

...

Tối đó ở nhà, hấn đã suy nghĩ rất nhiều về câu nói của Liz lúc sáng.

“Mình không phải có ý ngăn cản chuyện tình cảm của cậu nhưng cậu thử nghĩ xem, nếu để cha cậu biết được chuyện này thì bác ấy sẽ làm gì? Chắc chắn bác ấy sẽ không để cho Sand yên đâu. Nói thật, mình cũng muốn cậu và sand thành một đôi nhưng mình không thể để cho Sand gặp nguy hiểm được. Hơn nữa, cậu đã có vợ chưa cưới nên đừng làm cho Sand phải khổ thêm nữa.”

Liz nói rất đúng, chuyện này mà đến tai cha hấn nhất định em sẽ không yên với ông đâu. Nhưng hấn phải làm gì mới có thể tốt cho cả em và hấn đây? Thật đau đầu!

“Reng... Reng”

Hắn đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại vang lên, hấn thở dài rồi với tay lấy điện thoại trên bàn lên nghe.

- Thiếu gia! Mọi chuyện lần này diễn ra thật tốt đẹp. Đúng như cậu Andrea đã nói, không có một tên FBI hay CIA nào xuất hiện cả. Vụ cướp lần này quả là một vụ lớn, chúng tôi lấy được rất nhiều thứ, toàn là đồ quý hiếm không.

Hấn chưa kịp mở lời thì đầu dây bên kia, Jame đã nói một hơi không ngừng nghỉ, trong giọng nói có phần rất vui.

Nhưng có vẻ hấn không quan tâm, nghe xong những gì cần nghe thì hấn liền cúp máy. Ban đầu, hấn rất coi trọng vụ cướp này vì nó có thể đem lại một món hời to cho tổ chức. Nhưng bây giờ, hấn không cần nó nữa. Có nhiều tiền thì sao chứ? Tiền nhiều đến mấy cũng không thể làm cho em yêu hấn. Huống hồ gì Andrea lại giỏi như thế, thành công ngay lần đầu tiên làm nhiệm vụ. Như thế thì Andrea sẽ được nhiều tình cảm của em hơn, còn hấn thì cứ mãi dậm chân tại chỗ. Từ ngày có Andrea, hấn mới cảm thấy mình chẳng là gì.

“Reng... Reng”

Điện thoại lại một lần nữa vang lên, lần này là Jane gọi nhưng hấn chẳng buồn nhắc máy. Đến khi điện thoại vang lên lần hai hấn mới miễn cưỡng nghe.

- Em gọi anh có gì không? - Giọng hấn lạnh tanh.

- Dạ cho hỏi, anh có phải là Zin không ạ? - Đầu dây bên kia không phải là giọng của Jane mà là giọng của một người con trai lạ. Đường như bên đó rất ồn nên cậu ta cố nói lớn vào điện thoại để hấn nghe rõ.

Lúc này hấn mới để ý đến âm thanh ồn ào ở đầu dây bên kia, có lẽ là ở quán bar. Tiếng nhạc xập xình cộng thêm tiếng la hét của những người trong quán điên cuồng gào thét qua điện thoại khiến hấn không khỏi chau mày khó chịu. Hấn bực dọc trả lời:

- Phải, là tôi đây. Có chuyện gì không? Sao cậu lại cầm máy của Jane?

- Dạ anh ơi, bạn anh đã uống rất nhiều rượu và hiện đang nằm gục ở quán chúng tôi. Tôi sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện nên mới gọi báo cho anh biết. - Giọng cậu ta có vẻ gấp gáp. - Khi say, cô ấy đã gọi tên anh rất nhiều lần. Phiên anh đến đưa cô ấy về ạ.

- Ở đâu? - Hấn vừa hỏi vừa đứng dậy đi về phòng thay đồ.

Sau khi biết được địa chỉ nơi mà Jane đang ở, hấn vội vàng ra khỏi nhà. Nhưng trước khi đi, hấn còn dặn em ở nhà phải khóa cửa cẩn thận và không cần phải đợi hấn về. Em ngoài mặt thì dạ vâng vui vẻ thế thôi

nhưng trong lòng em cảm thấy không vui một chút nào. Chỉ vì một cú điện thoại giữa đêm khuya của người lạ bảo Jane đang không ổn, hấn đã lập tức đi ngay mà không hề do dự. Nếu như em gặp phải tình trạng như thế thì liệu hấn có hối hả chạy đến với em như vậy không? Chắc không đâu, vì em đâu phải vợ chưa cưới của hấn và cũng đâu phải là người mà hấn yêu. Em đơn giản chỉ là một người giúp việc trong nhà hấn thôi. Và có lẽ... những lần mà hấn đối xử tốt và quan tâm tới em cũng là vì xuất phát từ sự thương hại mà thôi.

Jane được hấn đưa ra khỏi quán bar trong tình trạng say khướt. Khi hấn đến thì cô đã nằm gục trên quầy bar, đứng cạnh cô là một anh chàng thanh niên trẻ. Có lẽ chính cậu ta là người đã gọi cho hấn lúc này vì khi thấy hấn cậu ta đã lập tức dẫn hấn đến chỗ Jane và ngó ý muốn giúp hấn đưa cô ra xe. Nhưng hấn bảo không cần và xin lỗi vì đã làm phiền.

Sau khi trả tiền rượu cho chủ quán, hấn dìu Jane ra xe rồi chở cô về nhà.

Vừa về đến nhà Jane, hấn đưa thẳng cô vào phòng để nghỉ và đắp chăn cẩn thận cho cô. Xong xuôi, vừa định quay đi thì đột nhiên Jane kéo tay hấn lại, thều thào:

- Zin! Em yêu anh, yêu anh nhiều lắm. Xin đừng bỏ rơi em, hãy ở lại đây với em!

Giọng cô như van nài, cầu khẩn hấn. Cô rất sợ, sợ một ngày nào đó hấn sẽ biết mất khỏi cuộc đời cô. Lúc nhìn thấy em với hấn hôn nhau và lúc em ngồi chung bàn ăn với hấn, cô đã có một dự cảm không hay. Cô đã nghĩ tới cái ngày hấn nói lời chia tay với cô và thay thế vị trí cô trong lòng hấn bằng một người con gái khác. Nhưng cô chỉ mong đó là do suy nghĩ của cô thôi chứ cô không muốn nó biến thành sự thật, một sự thật khiến cô phải đau lòng.

Cô thường ngày chanh chua, đánh đá bao nhiêu thì bây giờ lại hiền dịu và ngoan ngoãn bấy nhiêu. Nhìn cô bây giờ hết như một con mèo nhỏ lạc đường và cần có một người tốt bụng để chỉ dẫn đường đi lối về. Tự dưng hấn lại có chút động lòng nhưng chỉ là một chút thôi.

- Em say rồi. Nghỉ ngơi đi cho khỏe, có gì ngày mai hãy nói.

Hấn đặt tay cô vào trong chăn, hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi nhanh chóng tắt đèn đi ra. Mặc cho cô gọi với theo nhưng hấn vẫn không quay lại. Hấn biết cô sẽ nói những gì với hấn nhưng hấn không muốn nghe, vì những gì mà cô nói hấn đã nghe rất nhiều lần rồi, thậm chí là nghe đến phát chán. Cô yêu hấn! Hấn biết điều đó chứ nhưng có điều hấn không thể đáp lại tình cảm của cô thôi.

“Xin lỗi Jane nhưng trái tim anh đã thuộc về người con gái khác rồi. Đó là người mà anh nợ rất nhiều và có lẽ cả đời này anh sẽ không thể yêu ai khác ngoài cô ấy. Mong em hiểu cho anh.”

20. Chương 20: Anh Yêu Em!

Bẵng đi một thời gian dài, trong thời gian đó em đã rất vui. Câu hỏi em thường tự hỏi mình là tại sao hấn lại biết chỗ em bị bắt mà đến cứu đã có câu trả lời. Hấn nói với em, nếu không nhờ Puppy, có lẽ hấn sẽ không thể nào biết được chỗ của em. Qua chuyện lần đó, không chỉ em mà ngay cả hấn cũng thấy thương nó nhiều hơn. Hấn thường hay đùa nghịch cùng nó và khi thức ăn của nó hết, hấn đã bỏ tiền túi của mình ra để mua. Không những thế, hấn còn trả tiền lương hàng tháng cho em nữa. Lúc đó em nghĩ hấn đã quên mất điều kiện của mình trước đó nên tốt bụng nhắc lại cho hấn nghe, nhưng hấn chỉ trả lời em bằng một câu vô cùng dễ thương: “Tôi không nhớ gì hết.” Và thế là tiền lương của em vẫn được nhận đều đặn và không bị thiếu mất một đồng nào.

Còn hấn, những gì mà hấn nói đương nhiên là hấn nhớ, chỉ có điều hấn nói vậy là để em đồng ý nhận lại tiền lương của mình. Điều kiện lúc trước mà hấn đặt ra chỉ để muốn biết sự lựa chọn của em giữa tiền và Puppy thôi. Và bây giờ hấn đã biết câu trả lời rồi nên không cần phải cắt lương của em nữa.

Nhưng cũng vì thế mà khoảng cách giữa em và hấn ngày một gần hơn. Mỗi tối, em với hấn thường hay ra ban công cùng ngắm sao và trò chuyện. Không gì có thể khiến em vui hơn việc được đứng cạnh hấn và được

nói chuyện với hấn như thế này. Em vui lắm! Nhưng niềm vui đó em chỉ có thể thể hiện ở trong lòng mà thôi.

Hấn từng hỏi em ước mơ của em là gì, em đã trả lời hấn như trước kia em trả lời với Liz. Khi nghe xong, hấn nói ước mơ của em thật dễ thương. Em cũng hỏi ngược lại hấn ước mơ của hấn là gì nhưng hấn chỉ cười rồi bảo: “Tôi không có ước mơ.” Em hỏi hấn tại sao nhưng hấn lại không trả lời, chỉ lẳng lặng hút hết điều thuốc đang dang dở trên tay. Từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng mơ ước một điều gì. Vì mọi thứ hấn đều có nên hấn không cần phải ước. Hoặc nếu có thì ước mơ lớn nhất của hấn là được gặp lại mẹ một lần.

Hấn cũng từng hỏi em, tại sao khi hấn say em lại không đưa hấn về phòng hấn mà lại để hấn ngủ ở phòng em. Khi đó em chỉ biết cười gượng và thuật lại lời nói của hấn cách đây một năm. Lúc đó hấn đã bật cười và bảo em là cô ngốc, lời nói cũ rích đó mà em cũng còn nhớ nữa sao? Xem ra, trí nhớ của em cũng tốt quá đấy chứ! Khi cười em chán chê xong, hấn mới nói nếu lần sau hấn mà có như thế nữa thì em cứ việc đưa hấn về phòng, hấn hứa là sẽ không la mắng em. Vì hấn biết, em sợ hấn la nên mới làm thế. Vả lại, hấn cũng muốn em là người con gái đầu tiên sau mẹ hấn bước vào phòng hấn, và một khi chân em bước qua ngưỡng cửa của phòng hấn thì đương nhiên em sẽ không thể trở thành công chúa nhưng em sẽ trở thành người con gái mà hấn yêu nhất.

Em chưa bao giờ thấy hấn cười thoải mái như lúc đó, cái em thấy chỉ là những cái nhếch môi lạnh lùng mà hấn thường hay thể hiện với em thôi. Thực ra, hấn cười trông còn đẹp hơn bình thường, vì bên má trái hấn còn có một lúm đồng tiền rất sâu mà em chưa bao giờ được nhìn thấy. Hấn có một nụ cười đẹp như thế tại sao không khi nào em thấy hấn cười?

Khi hấn nhắc tới chuyện hấn uống rượu say em mới sực nhớ tới miếng băng cá nhân trên tay và cái chân ai đó đã đắp cho em. Em biết người làm việc đó không ai khác ngoài hấn. Vì lúc đó, mặc dù em đang ngủ nhưng vẫn có thể nghe rõ từng câu, từng chữ mà hấn nói và mặc dù rất muốn mở mắt ra để nhìn hấn nhưng không hiểu sao mắt em cứ nhắm tịt lại, không sao mở nổi. Giờ đây khi nghĩ lại, em không tài nào giấu nổi sự vui mừng hiện lên trên gương mặt mình. Thì ra hấn đã bắt đầu quan tâm tới em từ lúc đó chứ không phải từ ngày em gặp chuyện như em đã nghĩ. Làm sao để nói cho hấn nghe được những gì trong lòng em đang nghĩ đây?

...

Andrea vào tổ chức cũng được một thời gian dài, tin tức anh thu thập được cũng khá nhiều. Nhưng khi Cục trưởng Ray gọi điện hỏi anh đã có tin tức gì chưa thì anh lại bảo là tin tức được bảo mật rất kĩ nên không dễ gì biết được. Nhưng đó chỉ là cái cớ để anh nói cho qua chuyện thôi, chứ lý do chính khiến anh không muốn nói là em. Anh vẫn chưa đưa em ra khỏi đây nên anh không thể đưa hồ sơ mật về những vụ cướp từ trước đến nay của tổ chức cho Cục trưởng được. Anh thầm xin lỗi Cục trưởng nhưng anh cần phải bảo vệ em. Anh biết em chỉ là một cô gái xa lạ không thân thích với anh nhưng anh đã yêu em, yêu từ cái nhìn đầu tiên. Mặc dù em đã từ chối tình cảm của anh nhưng anh vẫn muốn được bảo vệ và chăm sóc em.

Anh vẫn còn nhớ, khi anh ngỏ lời với em, em đã từ chối anh như thế nào. Một lần anh có xin số điện thoại của em và hẹn em qua nhà anh chơi, nhưng em muốn làm gì cũng phải xin phép hấn. Hấn có hơi buồn nhưng vẫn để em đi. Em đến nhà Andrea chơi tới tận tối và nói với nhau rất nhiều chuyện. Em kể cho Andrea nghe về hoàn cảnh lúc mình còn là một đứa ăn mày và được hấn đưa vào đây như thế nào. Nhưng em không nói cho anh nghe chuyện hấn dùng sợi dây chuyền kỉ niệm của em để bắt em làm việc cho hấn hay việc hấn đối xử không tốt với em. Em chỉ nói với anh hấn là người đã cứu mạng em lúc em sa cơ và em rất biết ơn hấn. Anh để ý thấy khi em kể về hấn, ánh mắt em lộ rõ niềm vui và hạnh phúc của mình. Chợt anh nắm lấy tay em, làm em một phen ngạc nhiên. Anh cười rồi nhẹ nói:

- Sand! Anh rất quý em. Em có thể cùng anh rời khỏi đây không? Anh hứa sẽ chăm sóc em và sẽ khiến cho em hạnh phúc.

- Ó... Em... Em... - Em rút tay lại, nhất thời không biết mở lời với Andrea thế nào. Anh đột ngột nói ra những lời như thế không thể không khiến em mất bình tĩnh được.

- Em chịu không? - Anh kiên nhẫn hỏi.

- Em... Em cũng rất quý anh nhưng em không thể.

Em lắc đầu, cúi mặt xuống không dám nhìn anh. Em không thể rời khỏi đây khi không có sợi dây chuyền kỉ niệm của ba được. Em cố gắng sống và làm việc ở đây cũng chỉ mong lấy lại được sợi dây chuyền đó nên em không thể vì một lời nói của anh mà rời bỏ được. Em biết là anh rất tốt với em và em cũng rất thương anh nhưng anh cũng giống như Liz, em chỉ có thể xem anh như một người anh trai của em thôi.

- Tại sao? - Anh hỏi nhưng em chỉ lắc đầu không nói, điều đó chứng tỏ cho anh thấy rằng tình cảm của anh đã bị từ chối. - Có phải vì Zin nên em mới từ chối anh không?

Sau câu hỏi của anh, em lại càng im lặng hơn. Là do anh có đôi mắt quá tinh tường để nhận ra tình cảm của em đối với hắn hay do em quá ngốc nên đã lộ ra sơ hở để anh phát hiện đây?

Em không phản bác lại lời nói của anh, đó cũng là một lý do khiến em không thể rời khỏi đây. Em xin lỗi vì em đã không thể đáp lại tình cảm của anh nhưng em cũng không biết mình phải làm gì hơn ngoài việc xin phép anh ra về.

- Xin lỗi anh! Em phải về rồi.

Andrea lại một lần nữa nhìn em quay bước đi nhưng không thể làm gì hơn ngoài việc ngồi nhìn bóng em khuất sau cánh cửa. Đây đã là lần thứ ba em quay lưng về phía anh. Tại sao? Tại sao cứ mỗi lần anh muốn nói gì đó với em là em lại luôn quay lưng với anh như thế? Đây là lần đầu tiên anh yêu và cũng là lần đầu tiên anh thất bại trong chuyện tình cảm. Có lẽ em yêu hắn rất nhiều nên mới từ chối một người tốt như anh. Nhưng hắn đã có vợ chưa cưới rồi mà sao em vẫn còn yêu hắn? Hơn nữa, Jane cũng không phải là một tay vừa. Lần em bị ngã xuống hồ bơi, anh đã nhìn thấy cô ngăn chân em và cái nhếch môi đầy tự đắc của cô đã cho anh thấy cô là một người thâm hiểm như thế nào. Anh đã thấy cô làm thế với em nhưng chẳng qua là anh không muốn nói ra thôi. Sở dĩ anh không nói cho em biết là vì anh không muốn em phải thù ghét một ai đó, anh không muốn biến em thành một người xấu. Cứ để em nghĩ là mình sẩy chân còn hơn là để em phải mang thù hận trong lòng. Anh không muốn em mất đi vẻ trong sáng và thánh thiện vốn có của mình.

Sau khi bị em từ chối, anh đã rất buồn nhưng không vì thế mà ghét bỏ em. Anh vẫn mong một ngày nào đó, anh sẽ được ở bên và chăm sóc cho em.

Còn em, khi từ chối một người tốt như anh em cũng chẳng vui gì mấy. Nhưng em không thể chấp nhận tình cảm của anh khi trong tim em, hình bóng của hắn đã lấp đầy. Em không muốn làm anh tổn thương và cũng không muốn lừa dối anh. Nhưng em cũng không vì chuyện đó mà tránh mặt anh, em thường gọi điện cho anh và trò chuyện với anh rất vui vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Anh cũng rất vui vì em không hề né tránh mình và quan hệ giữa hai người vẫn tốt như trước.

...

Đêm nay, em và hắn vẫn đứng trước ban công hóng gió và trò chuyện như thường khi. Hắn vẫn cầm điều thuốc trên tay, đưa lên miệng và kéo một hơi thật dài sau đó phả làn khói mờ ảo vào không trung, chỉ sau một vài giây làn khói ấy lập tức tan biến vào không khí. Tuy khó chịu nhưng em vẫn đứng yên chịu đựng, vì chỉ cần đứng bên cạnh hắn như thế này thì khó chịu đến mấy em cũng có thể chịu được.

Một cơn gió mát khẽ luồn vào tóc hắn, một phần trán luôn bị che khuất dần lộ ra. Vì trán hắn luôn được tóc che phủ nên so với gương mặt thì trắng hơn rất nhiều. Càng nhìn hắn em càng không thể dời mắt, hắn còn đẹp hơn cả những vì sao trên bầu trời kia.

- Em mà cứ nhìn tôi như thế thì e rằng mặt tôi sẽ mòn mất. - Tuy không nhìn em nhưng hắn vẫn có thể biết được em đang nhìn hắn chăm chú.

Câu nói của hắn khiến em ngượng đỏ mặt, em quay đi hướng khác và ngửa mặt nhìn lên bầu trời đen huyền kia. Xung quanh những ngôi sao nhỏ là một mặt trăng hình tròn vô cùng lớn. Nhìn trực diện như thế thì hắn ai cũng nghĩ là mặt trăng to hơn những vì sao nhỏ bé kia. Nhưng xét về thực tế thì ngôi sao lớn hơn mặt trăng rất nhiều. Do nó ở xa hơn nên ai cũng nghĩ nó nhỏ hơn. Vì thế đừng bao giờ nhìn bề ngoài mà vội kết luận nó.

- Em có thích Andrea không?

Câu hỏi đột ngột của hắn làm em phải bỏ dở buổi ngắm sao tuyệt đẹp của mình. Em quay qua nhìn hắn nhưng hắn chỉ nhìn trời chứ không nhìn em. Liên sau đó em không suy nghĩ, vội trả lời hắn ngay:

- Dạ có!

Em không phủ nhận là mình có thích Andrea nhưng với em thích chỉ là một tình cảm bình thường thôi chứ không có gì đặc biệt.

Câu trả lời của em quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn. Nhưng dù đã biết trước sao tim hắn vẫn cứ đau như thế?

- Em ngủ sớm đi. Tôi ra ngoài một chút.

Nói xong câu đó, hắn đi dụi điều thuốc vào gạt tàn rồi về phòng thay đồ để lại một mình em ngơ ngác đứng đó.

Hắn lái xe đến quán bar Helen, đây là một quán bar nổi tiếng nằm ở trung tâm thành phố Columbia. Mỗi khi có chuyện gì đó không vui, hắn đều rủ Liz đến đây để uống rượu nhưng hôm nay hắn chỉ muốn đi một mình thôi.

Một nhân viên mở cửa giúp hắn. Vừa bước vào, tiếng nhạc sàn inh ỏi cộng với tiếng la hét của đám thanh niên kia khiến tâm trạng hắn không khá hơn là bao. Quán bar này dù là ngày hay đêm thì số lượng khách ra vào quán vẫn rất đông, đa số đều là những cậu ấm cô chiêu con nhà giàu có. Hắn nhẹ lắc đầu rồi lách người qua bọn họ để đi vào trong.

Hắn tìm cho mình một chỗ yên tĩnh nhất để ngồi và kêu một chai XO quen thuộc. Khi phục vụ mang rượu ra, hắn nhanh chóng cầm lấy, mở nắp vút sang một góc rồi uống. Hắn uống rất nhiều, cái thứ chất lỏng màu vàng nâu vừa cay vừa nồng dần trôi tuột xuống cổ họng hắn. Không biết bao lâu, chai rượu mới được mang ra đã bị hắn uống cạn. Đầu óc hắn cũng vì thế mà bắt đầu chao đảo, từ xa hắn thấy một cô gái lạ tiến tới chỗ hắn. Cô ta mặc một chiếc váy màu đen ôm sát người trên đầu gối, một bên xẻ dọc từ đùi xuống dưới, để lộ ra một đôi chân dài quyến rũ. Cô ta ngồi xuống cạnh hắn, vuốt ve người hắn nhưng hắn không chống cự, mặc cho cô ta tự nhiên. Cô ta khẽ kề đôi môi đỏ mọng của mình vào tai hắn, nói nhỏ:

- Chắc là anh đang có chuyện buồn. Đi với em, em sẽ làm cho anh cảm thấy vui hơn.

Hắn nhếch môi nhìn cô ta, nhìn vào gương mặt được đánh một lớp phấn khá dày để che đi những khuyết điểm trên mặt kia, nhướn mày hỏi:

- Có thật là sẽ vui hơn không?

- Thật! Không tin thì anh cứ đi với em. - Cô ta cười, ánh mắt tà mị nhìn hắn như muốn nuốt chửng.

Hắn không suy nghĩ nhiều, vội lấy tiền ra đặt lên bàn rồi cùng cô ta đến khách sạn.

Vừa vào phòng, hắn đã đẩy cô ta xuống giường và ôm hôn ngẫu nhiên. Sau khi hôn chán chê, cả hai quần lấy nhau và lao vào một cuộc mây mưa không có điểm dừng.

- Sand! Có phải là em không?

- Phải! Là em đây, Sand của anh đây.

Trong cơn say của dục vọng và trong lúc mơ màng, hắn đã nghĩ người con gái trước mặt hắn là em. Em đang cười với hắn, đang ở bên cạnh hắn. Hắn vui sướng hôn em, hắn đã mơ ước ngày này lâu lắm rồi, ngày em là của riêng hắn.

Cô gái kia dù không biết Sand là ai nhưng cô ta lại nghiêm nhiên nhận lấy nó. Mặc dù cô ta biết rất rõ cái tên đó không dành cho cô ta, nhưng vì muốn có được người đàn ông trước mặt nên cô ta không ngần ngại nhận lấy cái tên không mấy cao cả ấy.

...

Ba giờ sáng

Hắn tỉnh dậy trong tình trạng vẫn còn hơi rượu và trên người không một mảnh vải che thân. Hắn lấy hai tay vỗ vỗ vào đầu rồi nhìn sang cô gái đang ngủ say bên cạnh, cô ta cũng giống hắn đều không có mảnh vải che thân. Cả hai chỉ được che bởi một chiếc chăn khá dày và to. Hắn há hốc mồm kinh ngạc, hóa ra người mà hắn nghĩ là em lại là một cô gái hoàn toàn xa lạ. Nhưng khi nhớ lại sự việc đêm qua, hắn mới biết cô ta và hắn đã có một đêm vui vẻ và cô ta đã làm cho hắn quên hết nỗi buồn trước đó. Một nỗi buồn khi hắn nghe chính miệng em nói em thích Andrea. Dù không thể chấp nhận nhưng hắn cũng không biết làm gì hơn, miễn sao em thấy vui thì hắn sẽ bất chấp tất cả để đem lại niềm vui đó cho em.

Hắn bước xuống giường, lấy mớ quần áo đang nằm ngổn ngang dưới đất lên mặc vào. Dù thế nào hắn vẫn muốn về nhà với em trước khi trời sáng, hắn không muốn em ở một mình trong ngôi nhà lạnh lẽo đó. Vì hơn ai hết, hắn biết ở một mình sẽ cô đơn thế nào. Hắn không muốn bỏ em đi như vậy đâu, nhưng em đã khiến hắn rất buồn. Để giải tỏa nỗi buồn đó, hắn chỉ còn cách ra ngoài để tự kiếm niềm vui cho mình thôi.

Trước khi về, hắn đã lại cho cô ta một xấp tiền khá dày. Hắn biết cô ta cũng không phải loại con gái dè dặt hoang gì, nếu dè dặt hoang thì đã không cùng một người đàn ông mới gặp mặt lần đầu đi đến khách sạn như vậy.

Hắn về đến nhà là đã gần bốn giờ sáng, dù có buồn đến mấy hắn vẫn muốn về nhà với em. Được gặp em, được thấy nụ cười như ánh mặt trời của em là niềm vui lớn nhất của hắn.

Hôm nay, em lại ngủ trên ghế sofa. Vì không đắp chăn nên cả người em cuộn tròn lại, lọt thỏm vào giữa ghế. Hắn khẽ cười, tuy không nỡ đánh thức em nhưng cũng không thể để em ngủ ở ngoài được.

- Sand! Sao em không về phòng ngủ mà lại ngủ ngoài này?

Em mau ngủ nhưng cũng rất mau tỉnh, hắn chỉ gọi em một tiếng thôi em đã lập tức dậy ngay. Lấy hai tay dụi mắt cho tỉnh ngủ, nhìn thấy hắn, em mừng vô cùng. Vốn định ngồi chờ hắn về nhưng lại ngủ quên lúc nào không hay. Em nhìn hắn từ trên xuống dưới, thấy quần áo hắn vẫn gọn gàng như lúc mới đi, em cứ nghĩ là hắn đi công chuyện nên mới ngồi chờ hắn về. Nhưng em không nghĩ là hắn lại về khuya đến vậy.

- Dạ! Tôi muốn đợi ngài về. - Em cười.

Lòng hắn bỗng trở nên ấm áp lạ thường khi nghe em nói muốn đợi hắn về. Nhưng em đợi hắn để làm gì chứ? Đêm qua hắn còn ở bên ngoài vui vẻ với người phụ nữ khác nữa mà. Em thấy hắn ăn mặc vẫn gọn gàng như lúc mới đi là vì hắn không muốn em nhìn thấy bộ dạng lôi thôi, nhếch nhác của hắn thôi.

- Em về phòng ngủ đi. Đừng ngủ ngoài này, dễ bị cảm lạnh lắm.

Hắn khuyên, hắn không muốn nhìn thấy em ngủ ở đây, hắn muốn thấy em ngủ thẳng giấc và ngủ thật ngon. Khi thấy em nằm co ro trên ghế, hắn cảm thấy xót xa. Em không phải vì hắn mà bất bản thân mình phải chịu lạnh như thế đâu.

- Dạ! Chúc ngài ngủ ngon.

Em cười với hắn lần nữa rồi lách người qua hắn để về phòng ngủ. Hắn nhìn từng bước chân mà em đi, nhìn thân hình nhỏ bé của em sắp khuất khỏi tầm mắt hắn. Lòng hắn chợt dấy lên một cảm xúc buồn khôn tả. Hắn không muốn nhìn thấy em quay lưng lại với hắn chút nào, hắn muốn một lần được em để mắt tới. Dù chỉ là một giây phút ngắn ngủi thôi hắn cũng muốn.

- Đợi đã!

Bước chân em chợt khựng lại khi hắn lên tiếng. Em chưa kịp quay lại thì một vòng tay đã ôm lấy em từ phía sau, cả người em nằm gọn trong vòng tay đó. Hắn ôm em, vùi mặt vào chiếc cổ trắng vẫn còn thơm mùi sữa tắm Enchanteur của em lúc chiều. Mùi thơm dịu nhẹ của em không giống với mùi nước hoa nồng nặc của cô gái đêm qua. Em hoàn toàn khác với những cô gái khác, ở em có một điểm mà hắn rất thích, đó là sự ngây thơ lẫn thật thà của em. Cũng chính vì sự ngây thơ lẫn thật thà đó mà em đã bao lần khiến hắn phải điêu đứng.

- Cho phép tôi... chỉ một chút thôi. - Càng nói hắn càng ôm chặt em hơn, hắn sợ em sẽ biến mất khỏi vòng tay của hắn.

Cái ôm bất ngờ của hắn làm em chột sống người. Em nhìn xuống vòng tay đang ôm em của hắn, một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi len lỏi vào tim em. Lại một lần nữa, em được ở trong vòng tay ấm áp của hắn.

- Sea! - Hắn hít một hơi thật sâu để lấy can đảm nói ra ba tiếng cuối cùng, ba tiếng này hắn đã ấp ủ từ rất lâu. Chẳng thà nói ra một lần rồi bị em từ chối còn hơn cứ giữ mãi trong lòng như thế - Anh yêu em!

21. Chương 21: Sự Trở Lại Của Biển

Không gì dường như rơi vào trạng thái tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi ngoài ban công là vọng vào.

Anh yêu em! Ba tiếng mà hắn vừa nói ra nghe sao mơ hồ và xa lạ quá. Bởi vì nó mơ hồ và xa lạ nên em mới không dám tin nó là sự thật và đang dành cho em. Em có nghe lầm không khi hắn khẽ môi vào tai em nói rõ ràng và mạch lạc như thế?

Khoảnh khắc khi hắn gọi tên em và nói ra ba tiếng đầy tình cảm đó, tim em chột hẫng đi một nhịp. Cũng đã hơn tám năm rồi em mới được nghe thấy cái tên đó, cái tên mà đã từ lâu, em rất muốn nghe lại. Và nay, em đã được toại nguyện, em được nghe thấy tên Sea từ chính miệng người còn trai mà em yêu nhất.

Hắn có biết cảm giác của em sau khi nghe hắn nói lời yêu là như thế nào không? Không phải một nỗi buồn kéo dài từ tám năm về trước cũng không phải niềm vui nhất thời trong mấy ngày qua, mà chính là hạnh phúc. Hạnh phúc của em đơn giản lắm, chỉ cần một cái ôm từ phía sau của hắn như lúc này cũng đủ khiến em hạnh phúc lắm rồi. Cái em cần đơn giản chỉ có thế, không cần xa hoa cũng không cần cầu kỳ.

Em bật khóc, hai hàng nước mắt cứ đua nhau rơi xuống, đôi vai em khẽ run lên theo những tiếng nấc nghẹn ngào. Hắn cảm thấy sự bất thường nơi em nên vội xoay người em lại, nước mắt không biết từ lúc nào đã làm ướt đầm đi khuôn mặt xinh xắn của em. Hắn hốt hoảng, cứ ngỡ là mình đã làm cho em sợ và thấy khó xử nên hắn vội lau nước mắt và dỗ dành em:

- Em đừng khóc! Là anh không tốt, anh đã làm em thấy khó xử. Nếu em không muốn nghe thì từ nay về sau anh sẽ không nói nữa.

Khi nói ra những điều đó, trái tim hắn như thắt lại, thực sự rất buồn. Đôi mắt hắn khẽ chùng xuống, nỗi buồn cũng hiện rõ trên gương mặt điển trai. Thì ra tình yêu của hắn đối với em lại khiến em sợ đến vậy. Dường như trong tim em, hắn chưa hề tồn tại. Đúng như Liz nói, không ai lại có tình cảm với một người luôn hành hạ mình. Hoặc cũng có thể đây chính là sự trừng phạt mà em dành cho hắn, một sự trừng phạt cho mọi tội lỗi mà hắn đã gây ra với em, một sự trừng phạt tuy không đau về thể xác nhưng con tim lại đau đến chết đi sống lại. Việc này không thể trách em, là do hắn, hắn đã làm sai trước. Hắn bị từ chối cũng đáng, không phải là em không có quyền yêu hắn mà là hắn không có tư cách để yêu em.

- Tại sao? - Em ngược gương mặt đầm lệ của mình lên nhìn hắn, hỏi hắn bằng chất giọng nghẹn ngào nhưng vẫn thể hiện rõ niềm hạnh phúc của mình. - Tại sao đến bây giờ anh mới nói với em là anh yêu em? Anh có biết, em đã chờ đợi câu nói đó lâu lắm rồi không?

Em như kẻ tội lỗi, vừa nói em vừa dụi đầu vào ngực hắn như một con mèo nhỏ.

Hắn ngẩng người ra đó, đầu óc hắn thường ngày rất tỉnh táo nay đã bị những câu nói của em nhất thời làm cho lu mờ đi vài phần. Những gì em vừa nói có phải đang ám chỉ một điều, em cũng có tình cảm với hắn không?

- Ý em là sao? - Dù đã nghe rất rõ nhưng hắn vẫn muốn hỏi lại để chắc chắn là mình không nghe lầm hoặc do em nói ẩn ý nên hắn không hiểu.

- Ngốc ạ, em cũng yêu anh! Không phải là mới yêu mà đã yêu anh từ lâu lắm rồi. - Em ngẩng mặt nhìn hắn, nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên môi em.

- Vậy tại sao em lại khóc? - Hắn vẫn chưa tin được.

- Em khóc là vì hạnh phúc quá thôi. - Em lại cười.

Hắn không biết phải nói gì hơn ngoài việc ôm chầm lấy em trong niềm hạnh phúc tột cùng. Em khóc là vì hạnh phúc mà hắn cứ tưởng rằng hắn làm em sợ đến phát khóc. Cứ nghĩ rằng em không yêu hắn nhưng hóa ra lại yêu lâu lắm rồi. Cứ nghĩ rằng trong tim em hắn không có vị trí nào dù là nhỏ nhất nhưng hóa ra trong tim em hắn đã chiếm một vị trí rất quan trọng. Cứ nghĩ rằng tình yêu của mình bị từ chối nhưng hóa ra nó lại được đáp trả một cách nhiệt tình. Hắn đã đúng khi quyết định nói ra tình cảm của mình cho em biết. Nếu như cả đời này hắn và em đều cứ giấu mãi tình cảm dành cho nhau thì liệu tình yêu của họ có xảy ra?

Hắn hôn nhẹ lên đỉnh đầu em thể hiện sự yêu chiều của mình đối với em. Có lẽ tình yêu hắn dành cho em quá lớn nên quy định của tổ chức và những gì Liz nói với hắn, hắn đều không màng đến. Cứ mặc kệ nó rồi chuyện gì đến thì cũng sẽ đến. Điều quan trọng hắn cần làm bây giờ là cố gắng che chở và bảo vệ em, làm cho em được hạnh phúc để bù lại cho những ngày tháng mất mát và đau đớn trong em.

- Từ bây giờ anh sẽ gọi em là Sea. - Hắn thì thầm vào tai em. - Em xứng với cái tên đó hơn bất kì ai.

Em không nói gì, chỉ mỉm cười rồi vòng tay ra sau lưng hắn và ôm hắn thật chặt như thể không cho hắn có cơ hội vụt mất khỏi tay mình. Cuối cùng ngày em mong chờ được đổi lại tên cũng đã đến. Biển ngày nào đã trở lại và cuốn trôi đi hạt cát nhỏ bé k. Sand ơi! Mây hãy đi thật xa và đừng bao giờ tìm về nữa. Em đã đeo trên mình một cái tên vốn không phải của em quá lâu rồi, bây giờ là lúc thích hợp để em gỡ nó xuống và thay vào đó là tên thật của mình, đó là Sea.

Từ nay, cuộc đời em sẽ lại bước sang một trang giấy mới nhưng trên trang giấy đó, sẽ không còn là tên của một mình em mà còn có cả tên của hắn nữa.

...

Sau một đêm mất ngủ vì cả hai cứ nghĩ về đối phương và về tình cảm mới chớm nở của hai người. Em và hắn không hẹn mà gặp nhau ở trước cửa phòng. Em thấy hắn thì ngượng ngùng quay đi, còn hắn thì rất tự nhiên mà chạy đến ôm eo em, hôn vào má em một cái rồi hỏi nhỏ:

- Đêm qua em ngủ có ngon không?

- Đêm qua em... em không ngủ được. - Em gãi đầu, cười cười đáp lời hắn. Hôm qua hắn khiến em vui như thể em còn tâm trạng đầu mà ngủ nữa.

Hắn không hỏi em lý do tại sao vì hắn cũng giống như em, đều không ngủ được.

- Anh cũng vậy!

Trái ngược lại với hắn không hỏi thì em lại thắc mắc:

- Tại sao vậy?

- Tại vì... anh nhớ em!

Câu trả lời của hắn khiến em không khỏi bật cười. Em cười là vì hắn đã nói một câu làm em rất vui. Nếu như ngày nào hắn cũng làm em vui như thế thì thử hỏi còn nỗi đau nào có thể đánh bại em?

Trái tim em đã được đặt đúng chỗ, nó đã trao cho người mà nó cho là xứng đáng. Mặc dù ngày xưa hắn đã từng đối xử tệ với em nhưng vì hắn em sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm mà hắn đã gây ra cho em từ nhiều năm trước. Em có thể xem nó như một cơn ác mộng kinh hoàng và sau khi thức dậy, em sẽ trở về cuộc sống bình thường. Em sẽ xem như nó chưa từng xảy ra và cái gì qua rồi thì hãy để cho nó qua đi, đừng cố nhắc lại để làm mất đi niềm vui trước mắt.

Em biết sẽ có người bảo em ngu muội, ngốc nghếch chấp nhận tha thứ cho một kẻ đã làm cho mình chịu nhiều tổn thương nhưng em sẽ không trách họ. Vì họ là người ngoài cuộc nên họ không thể hiểu được suy nghĩ của người trong cuộc như em. Nếu như họ chịu đặt mình vào vị trí của em thì họ sẽ hiểu được vì sao em lại chấp nhận tha thứ cho hắn. Tất cả chỉ vì một lý do duy nhất... là tình yêu.

Em biết hắn đã có Jane nhưng em vẫn tham lam nhận lấy tình yêu của hắn. Em thừa nhận rằng mình có thể cao thượng với bất kì thứ gì thứ gì nhưng trừ tình yêu. Là em ích kỷ muốn tình yêu của mình được

hắn đáp lại, là em ích kỷ muốn hắn là của riêng mình, là em ích kỷ muốn ánh mắt của hắn chỉ được nhìn về phía em và vòng tay ấm áp của hắn chỉ được ôm một mình em. Đã có lúc, em tự hứa với mình là vì tương lai, sự nghiệp của hắn nên em không thể nói ra tình cảm của mình cho hắn biết. Nhưng khi hắn ngỏ lời yêu em, em lại không sao kiềm chế được mình, em cứ phó mặc cho trái tim điều khiển lý trí. Em đã cố tình lơ đi quy định của tổ chức và quên đi Jane. Nhưng em xin lỗi, dù em có cao thượng đến đâu thì em cũng chỉ là một cô gái bình thường và vì em là một cô gái bình thường nên trong tình yêu em cũng ích kỷ như bao người khác.

- Hôm nay anh có đi làm không? - Em xoay người lại, chớp mắt hỏi.

- Vậy em có muốn anh đi không? - Hắn hỏi ngược lại nhưng không để em kịp trả lời, hắn nói luôn. - Hôm nay anh sẽ ở nhà với em.

- Không được! - Hắn vừa nói xong em lập tức lên tiếng phản đối, dù cho em có ích kỷ đến đâu nhưng em không thể vì mình mà làm ảnh hưởng đến công việc của hắn được. - Em không muốn anh vì em mà bỏ bên công việc của mình và em càng không muốn mình làm cản trở công việc của anh.

- Anh không bỏ bê công việc của mình và em cũng không làm cản trở công việc của anh mà là do anh tự nguyện. Anh muốn dành thời gian để ở bên cạnh em nhiều hơn, công việc anh có thể tự lo được nên em không cần phải bận tâm. - Hắn xoa đầu em, nói chắc chắn để em an tâm.

- Nhưng...

- Suyt! - Em vừa định nói gì đó nhưng lại bị hắn đưa tay chặn ngang miệng, ra hiệu cho em không được nói gì hết. - Em mà còn nói nữa là anh...

Hắn nói lấp lửng, vừa nói hắn vừa nhìn xuống đất - nơi con Puppy đang nằm trốn mắt nhìn hai người diễn cảnh thân mật. Em hiểu ý nên vội xua tay và ngậm luôn miệng lại. Hắn là thế, cứ mỗi lần em không nghe lời hắn là hắn lại đem Puppy ra dọa em. Hắn thật đáng ghét nhưng sao em lại yêu cái tính đáng ghét đó của hắn cơ chứ?

22. Chương 22: Anh Là Món Quà Vô Giá

Sau ngày ở nhà với em hôm đó, hắn thường xuyên ra ngoài hơn và mỗi lần về hắn đều mua một ly trà sữa cho em, mỗi ngày một hương vị khác nhau. Em thích lắm nhưng em luôn thắc mắc là tại sao ngày nào hắn cũng ra ngoài như thế? Chẳng lẽ hắn ra ngoài là để mua trà sữa cho em thôi sao?

Tuy là nghĩ thế nhưng khi em hỏi hắn thì hắn chỉ bảo là ra ngoài có công chuyện, tiện đường nên ghé mua cho em. Ban đầu em có hơi không vui khi nghe hắn nói vậy nhưng sau đó em liền trở lại bình thường vì em vốn không phải là một người hay buồn.

Nhưng vui không được bao lâu thì nỗi buồn trước đó của em càng tăng thêm khi ngay cả buổi tối, hắn cũng ra ngoài. Thời gian hắn dành cho em không nhiều như lúc trước và sự quan tâm của hắn đối với em cũng ngày một nhạt hơn, nhạt đến nỗi em không còn hình dung ra được rằng nó có tồn tại hay không. Mỗi tối hắn về, em liền vui vẻ đến bên hắn, hỏi han hắn nhưng đáp lại sự nhiệt tình của em chỉ là một cái hôn phớt lơ trên trán và một nụ cười gượng gạo kèm theo một câu nói không mấy quan tâm:

- Anh hơi mệt! Anh ngủ trước đây.

Hắn đã thực sự thay đổi, thay đổi theo một chiều hướng mà em không hề muốn. Hắn không còn yêu em nữa sao? Hay em đã làm gì khiến hắn không vừa lòng? Nếu có thì xin hắn hãy nói cho em biết là em sai ở chỗ nào để em còn biết mà sửa sai, chứ hắn đừng cứ im lặng mà đối xử lạnh nhạt với em như thế. Chẳng thà hắn cứ lên tiếng trách mắng hay làm gì em cũng được miễn hắn chịu làm hắn của trước đây và chịu hướng mắt về phía em, dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua trong năm giây thôi em cũng chấp nhận. Nhưng sao em chờ mãi mà vẫn không thấy hắn quay lại nhìn em?

Có lẽ trong tình yêu này, em đã đặt quá nhiều hy vọng và niềm tin vào đó nên bây giờ cũng chỉ có một mình em là đau khổ. Em biết tình yêu chóng đến rồi cũng chóng đi nhưng em không nghĩ là nó lại đi nhanh đến vậy, nhanh đến nỗi em chưa kịp biết hết khi yêu sẽ hạnh phúc như thế nào. Hoặc cũng có thể hẳn chưa từng yêu em, đối với hẳn ba từ “anh yêu em” chắc cũng chỉ là một câu nói bình thường hẳn nói cho vui miệng thôi chứ không hẳn như ý nghĩa của nó. Nhưng đó không phải lỗi của hẳn, tất cả là do em, do em quá ảo tưởng khi tin rằng hẳn thực sự yêu em, là do em ngốc quá ngếch nên tin rằng một người luôn ghét em lại có thể trao tình yêu cho em.

Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời em, là ngày đánh dấu cho sự có mặt của em trên đời này, là ngày em được nhìn thấy ba mẹ, nhìn thấy ánh mặt trời chiếu sáng. Từ khi ba mẹ em chết đi thì mỗi năm vào ngày này em đều tự đón sinh nhật một mình cùng với lời tự chúc: “Sea à! Sinh nhật vui vẻ nhé!” Năm nay mặc dù có hẳn nhưng chắc cũng không ngoại lệ. Em sẽ đón sinh nhật với Puppy, cũng may là còn có nó nếu không cuộc đời em sẽ thật vô vị và nhàm chán.

Trong ngày sinh nhật em, hẳn cũng không có ở nhà, điều đó khiến em vừa buồn lại vừa tủi. Nhưng em vẫn biện minh cho hẳn rằng là do hẳn không biết hôm nay là ngày sinh nhật em nên không về mặc dù em biết rất rõ trên sợi dây chuyền mà hẳn đang giữ có khắc ngày tháng năm sinh của em.

Vẫn là cái cách đón sinh nhật như mọi năm, ngoài một cái đèn cây ra thì không có gì cả, rất đơn giản. Tối đó, em cùng Puppy ngồi trên ghế sofa, đốt lên một ngọn nến rồi chấp tay, nhắm mắt lại và cầu nguyện.

- Thượng đế! Hôm nay là sinh nhật của con, con chỉ xin người một điều thôi. Con xin người hãy mang lại sự bình yên và hạnh phúc cho những người mà con yêu thương, đặc biệt là anh ấy. Anh ấy là người quan trọng nhất trong cuộc sống hiện tại của con. Mặc dù anh ấy đã hết yêu con, hết quan tâm tới con như trước nhưng con vẫn rất yêu anh ấy. Vì vậy mà con xin người hãy luôn phù hộ và che chở cho anh ấy. Nếu như con thối ngọn nến này tắt thì có nghĩa là người đã đồng ý với lời cầu xin của con.

Em nói xong, liền mở mắt ra và thổi phù một cái, ánh lửa lập lòe của ngọn nến đã tắt. Điều đó có nghĩa là lời cầu xin của em đã ứng nghiệm. Em mỉm cười hài lòng rồi nhìn Puppy, xoa đầu cảm ơn nó vì đã đón sinh nhật cùng mình. Đáng lẽ ra hằng năm vào ngày này, sẽ có Liz đến chúc mừng sinh nhật em nếu như tám năm trước em chịu trả lời cậu khi cậu hỏi em sinh vào ngày nào. Nhưng em đã không làm thế vì cậu đã giúp em quá nhiều rồi, nên em không thể chỉ vì một ngày sinh nhật của một đứa bình thường như mình mà bắt cậu phải tặng quà hay mừng sinh nhật cùng em. Đối với em, cậu đã là một người anh trai vĩ đại lắm rồi nên cậu không cần phải làm thêm bất cứ chuyện gì cho em nữa đâu. Vì cậu càng làm thì cái ơn cậu đối với em sẽ càng lớn nên em sợ rằng mình sẽ không trả nổi.

- O... Anh...

Em vừa đứng lên, định đem cất cây đèn cây thì em bắt gặp hẳn đang đứng ngoài cửa trong tư thế dựa lưng vào tường rất thoải mái và mắt hẳn đang nhìn em chăm chăm. Em không nghĩ là hẳn lại về sớm như vậy, thường thì chín, mười giờ hẳn mới về nhưng bây giờ chỉ mới bảy giờ thôi. Hẳn về sớm như thế chẳng lẽ những lời cầu nguyện của em vừa này, hẳn đã nghe thấy rồi sao?

Em đứng bất động ở đó rất lâu sau cũng không mở lời vì em không biết nên nói gì với hẳn. Em không dám mong hẳn sẽ nhớ tới sinh nhật của mình nhưng đâu đó trong lòng em vẫn mong mỏi là hẳn sẽ nhớ.

Hẳn đứng nhìn em khá lâu, sau đó chẳng nói chẳng rằng liền đi tới và ôm chăm lấy em. Hẳn không biết phải dùng lời nào hay từ từ ngữ nào để nói với người con gái đang trong vòng tay của mình lúc này. Hẳn đã về từ lúc em đang ngồi cầu nguyện, vì không muốn làm kinh động đến em nên hẳn chỉ đứng đó. Những gì em cầu xin thượng đế hẳn đã nghe không sót một chữ. Sinh nhật này là của em vậy mà lời cầu nguyện em lại cầu cho hẳn, em cầu cho hẳn luôn được bình yên và hạnh phúc, cầu cho hẳn luôn được phù hộ và che chở. Hẳn thực sự rất cảm động khi nghe em nói những lời như thế nhưng cô gái ngốc này, em dựa vào đâu mà lại nói hẳn không còn yêu em? Không còn quan tâm tới em? Chẳng lẽ vì những ngày qua hẳn suốt ngày ra ngoài và bỏ em ở nhà một mình hay sao?

Nếu như em đã nói thế thì hẳn sẽ chứng minh cho em thấy hẳn yêu em và quan tâm đến em nhiều hơn những gì em nghĩ.

- Vào thay đồ rồi theo anh đến chỗ này. - Hấn buông em ra, vừa nói vừa đẩy em vào phòng thay đồ. - Nhưng em nhớ phải mặc váy màu trắng nhé. - Hấn nói với theo.

Em thấy khó hiểu với yêu cầu của hấn nên quay đầu lại hỏi:

- Tại sao phải là màu trắng mà không phải là màu khác?

- Vì khi em mặc váy trắng trông em hệt như một thiên thần. - Hấn bước lại gần em, kề môi vào tai em nói nhỏ.

Em không biết nói gì hơn ngoài việc nhanh chóng bước vào phòng thay đồ. Hấn còn câu trả lời nào hay hơn thế để làm em vui nữa không? Nếu như hấn nghĩ chỉ một câu trả lời đơn giản đó để khiến em vui thì hấn đã thành công rồi đó. Hấn có biết việc hấn về nhà sớm với em vào ngày sinh nhật đã khiến em vui biết nhường nào không? Em thật muốn hét lên cho cả thế giới này biết rằng em đang rất vui, thực sự rất vui.

...

- Xe đẹp quá! Anh mới đổi xe hả?

Ngồi trên xe hấn, em không yên phận quay tới quay lui quan sát chiếc xe mới. Sở dĩ em hỏi vậy là vì lúc trước em thấy hấn hay lái chiếc màu đen mà sao bây giờ lại lái chiếc màu xanh dương.

- Ủhm! Tại anh thích màu này hơn. - Hấn trả lời em nhưng mắt vẫn hướng về phía trước và tập trung lái xe.

- Vì sao? - Em nghiêng đầu nhìn hấn.

Ôi! Em đúng là ngốc thật mà, chuyện đơn giản như vậy mà cũng phải hỏi sao? Bộ em không nhận ra là chiếc xe màu xanh của hấn giống với màu gì sao? Nếu như em chịu khó suy nghĩ một chút thì câu trả lời sẽ rất đơn giản...

- Vì đó là màu của tên em.

Lại thêm một câu nói hay hấn nói trong ngày hôm nay. Em không biết là hấn có biết hôm nay là sinh nhật em không mà sao hấn lại liên tiếp nói ra những câu làm em vui như thế? Có lẽ ban đầu em rất mong sẽ nhận được một món quà từ hấn dù là nhỏ thôi em cũng mong có được, không phải vì em ham mê vật chất mà vì em muốn mình có được một thứ gì đó của hấn để mỗi khi nhìn thấy nó, em sẽ nhớ tới hấn. Nhưng bây giờ chắc em không còn cần món quà đó của hấn nữa rồi, vì với em chỉ hai câu nói kia thôi cũng đủ để em in sâu vào tim.

Kể từ giây phút hấn nói ra câu đó, em không hỏi hay nói thêm gì nữa vì em sợ khi em hỏi tiếp hấn sẽ lại nói ra những câu hay như thế và em sợ mình sẽ khóc vì cảm động mất. Vì thế nên em quyết định ngồi im cho đến khi hấn đưa em đến một nơi mà hấn nói là sẽ có điều bất ngờ dành cho em.

Hấn dừng xe trước một tiệm trà sữa lớn mang tên “Hạnh phúc”. Bên ngoài tiệm nhìn có vẻ rất sang trọng và đẹp mắt nhưng bên trong lại không có một bóng người. Là do tiệm đã đóng cửa hay là do không có khách thì em không rõ, em chỉ biết là hấn vừa mở cửa xe cho em bước xuống thì liền lôi tuột em vào trong.

Hấn vừa đẩy cửa bước vào thì ngay lập tức cái chuông nhỏ treo trên cửa phát ra tiếng kêu “leng keng” như báo hiệu cho chủ biết là có khách đến. Nhưng trong này tối om, làm gì có ai mà ra tiếp khách. Em tính quay qua kêu hấn thì mới nhận ra hấn đã không còn bên cạnh em nữa.

Em bước từng bước nhẹ đi tìm hấn, bàn tay em quờ quạng trong bóng tối, vừa đi em vừa gọi hấn nhưng không nghe thấy hấn trả lời. Em không sợ bóng tối nhưng em lại sợ mình bị bỏ rơi. Đối diện với không gian tối om như này không làm em sợ bằng việc đột nhiên hấn biến mất mà không nói một nói nào. Chẳng lẽ hấn cũng giống như ba mẹ em, đều bỏ em mà đi sao? Và bất ngờ mà hấn nói muốn dành cho em là đây sao?

- Zin! anh ở đâu? Mau ra đây đi, đừng đùa với em nữa mà. Hức!

Em quỳ sụp xuống đất, nước mắt rơi ra lúc nào không hay. Tại sao hấn lại đối xử tàn nhẫn với em như thế? Tại sao hấn lại bỏ em một mình trong ngày sinh nhật của em chứ? Hấn có thể đối xử với em như thế nào

cũng được nhưng xin hân hãy ở bên cạnh em lúc này, chỉ duy nhất một ngày này thôi. Hân ở đâu? Hãy mau xuất hiện đi, em cầu xin hân mà.

Phụt!

Cả tiệm chợt sáng bừng lên, một dáng người cao lớn chạy đến ôm em. Vốn dĩ chỉ định đùa với em chút thôi nhưng hân không ngờ lại khiến em sợ đến vậy.

- Anh xin lỗi! Xin lỗi vì đã làm em sợ. - Hân nhẹ nói và lau nước mắt cho em.

- Hứa với em một chuyện có được không? - Ánh mắt cầu khẩn của em hướng lên nhìn hân.

- Được! Em nói đi, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể hứa với em. - Hân gật đầu.

- Hứa với em, đừng bao giờ bỏ rơi em, được không?

- Anh sẽ không bỏ rơi em mà ngược lại anh sẽ dùng cả đời mình để che chở và bảo vệ cho em, không bao giờ rời xa em. Anh hứa đấy! - Hân nhìn em, ánh mắt kiên định.

- Còn nữa, hứa với em là anh sẽ không đụng đến thuốc lá nữa.

Em đúng là được voi đòi tiên, mới nói hứa với em một chuyện mà bây giờ lại đòi thêm một chuyện nữa.

- Em tham lam quá đó nhưng được rồi, nếu như đó là điều em muốn thì anh hứa với em. - Hân búng nhẹ vào trán em, nói.

- Ngoéo tay đi. - Em giơ ngón tay út của mình ra, vừa cười vừa nói.

Hân cũng cười rồi đưa ngón tay út ra và ngoắc vào tay em như minh chứng cho một lời hứa.

Hân đỡ em đứng lên rồi dẫn em đi tham quan khắp tiệm. Hân nói đây không chỉ là tiệm bán trà sữa thôi đâu mà nó còn là nhà nữa, phía ngoài thì dùng để bán còn phía trong thì dùng để ở, có phòng ăn, phòng ngủ, phòng tắm, rất đầy đủ tiện nghi. Có vẻ như tất cả mọi thứ ở đây từ bàn ghế cho đến quầy bán đều rất mới, không có dấu vết của việc đã từng sử dụng qua. Em rất thích nơi này, có lẽ đây chính là tiệm trà sữa trong mơ mà em từng ao ước.

- Chỗ này không có người bán, anh đưa em tới đây làm gì? - Khi đã tham quan xong, em quay qua hỏi hân.

- đương nhiên là không có người bán vì đây là món quà sinh nhật mà anh muốn tặng em. - Hân từ tốn nói.

Trong nhất thời em không thốt lên được lời nào, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại không sao mở miệng được. Hân nói đây là món quà sinh nhật mà hân muốn tặng em sao? Nó có lớn quá so với mong muốn của em lúc đầu không? Hân biết không? Em không cần món quà xa xỉ này của hân đâu, cái em cần chỉ là một cái ôm lúc em sợ hãi và một lời an ủi lúc em cảm thấy buồn mà thôi. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm em vui rồi.

- Anh biết không? Em không cần anh tặng bất cứ thứ gì cho em cả vì anh... là món quà vô giá mà ông trời đã ban tặng cho em.

Em tha thiết nhìn hân, đó là lời nói thật lòng của em, không một chút giả dối. Tuy em từng nói với hân ước mơ của em là mở một tiệm trà sữa để bán nhưng đó là chuyện của tương lai, tạm thời bây giờ em chưa cần đến.

Lần này đến phiên hân không thốt lên được lời nào. Em bình thường gây thơ, ngốc nghếch như thế mà cũng có lúc nói ra được một câu nghe cảm động lòng người đến thế sao? Hân thực sự ngạc nhiên về em đấy.

Cảm ơn em! Cảm ơn em vì đã cho hân biết được tầm quan trọng của mình đối với em. Cảm ơn em vì đã cầu nguyện những điều tốt đẹp cho hân và cảm ơn em đã cho hân biết thế nào là tình yêu thực sự. Chính em là người đã làm cho một kẻ máu lạnh như hân thay đổi và cũng chính em là người đã kéo hân ra khỏi vùng lầy đen tối. Chính sự trong sáng và thuần khiết đó của em đã làm thức tỉnh con người thật của hân.

- Anh biết em không ham mê vật chất nhưng món quà này em nhất định phải nhận lấy. Đó là tấm lòng cũng như tình yêu mà anh dành cho em. Nếu như em không nhận cũng giống như là em không yêu anh, hay là... em không yêu anh nên mới không nhận?

- Không, em yêu anh lắm. Em sẽ nhận mà, đừng buồn em. - Em vội lắc đầu đồng thời cũng gật đầu để chấp nhận món quà của hân.

Hân cười hài lòng rồi hôn nhẹ lên trán em. Em ngoan thật! Chưa bao giờ làm phật ý hân cả. Hân chỉ cố tình nói vậy để em nhận món quà này thôi chứ hân biết rất rõ, em yêu hân nhiều như thế nào. Em có thể từ chối bất kì món quà nào của hân nhưng món quà này thì không. Em có biết hân đã tốn bao nhiêu công sức mới có thể mua lại được căn tiệm này không? Có thể khi ở Leaders hân rất có quyền lực và mỗi lời nói mà hân nói ra đều có thể khiến cho người khác phải nghe theo răm rắp nhưng khi ra đường hân lại chẳng là gì trong mắt ai và lời hân nói ra cũng chẳng có trọng lượng.

Căn tiệm này vốn là của một đôi vợ chồng trẻ mới mở, chưa kịp bán một ngày thì đã gặp hân. Hân đã dùng hết lời để nói với họ thậm chí là còn chịu bỏ ra một số tiền lớn để mua lại nhưng họ vẫn nhất quyết không bán, không lý nào tiệm mới xây lại đem bán cho người khác. Mặc dù thuyết phục họ không được nhưng hân vẫn không bỏ cuộc, ngày nào hân cũng đến đây để ngồi từ sáng cho đến chiều và từ chiều cho đến tối. Hân biết để em ở nhà như thế sẽ buồn nên ngày nào về hân cũng đều mua cho em một ly trà sữa để em vui. Cứ thế ngày này qua ngày nọ, hân dần bỏ việc để đến đây mong được gặp vợ chồng họ, có khi hân ngồi chờ đến cả quên ăn quên uống. Ban đầu vợ chồng họ có hơi khó chịu khi ngày nào cũng thấy hân ngồi trước cửa quán nhưng về sau khi nhận thấy được sự kiên trì và nhẫn nại của hân thì họ không còn thấy khó chịu nữa. Họ quyết định gặp hân và hỏi hân lý do tại sao lại muốn mua lại căn tiệm này cho bằng được. Khi nghe xong lý do mà hân nói, họ đã đồng ý bán căn tiệm lại cho hân với giá gốc.

“Sắp tới là sinh nhật của bạn gái tôi, cô ấy từng nói với tôi ước mơ sau này của cô ấy là sẽ mở một tiệm trà sữa để bán nên nhân dịp này tôi muốn giúp cô ấy thực hiện ước mơ của mình. Tuy tôi không thể cho cô ấy những gì mà cô ấy muốn nhưng tôi có thể tặng cho cô ấy ước mơ.”

Khi nghe được những lời đó của hân, đôi vợ chồng trẻ đó thậm chí khen hân là một người bạn trai tốt, chấp nhận bỏ bỏ sĩ diện của mình qua một bên để hằng ngày đến đây ngồi chầu chực trước cửa tiệm. Hân như thế thì họ còn có lý do gì để từ chối hân đây?

Có thể đây là món quà sinh nhật đầu tiên cũng là cuối cùng mà hân tặng em khi hân còn là một đại thiếu gia giàu có. Khi quyết định nói yêu em, hân biết rồi sẽ có một ngày hân rời khỏi Leaders với hai bàn tay trắng. Khi đó, trong tay hân chẳng còn gì cả và việc tặng những món quà xa xỉ như thế này cho em là điều không thể. Vì thế mà hân muốn làm tất cả mọi thứ cho em khi còn có thể.

- Cảm ơn em đã sinh ra trên đời này, để anh được biết thế nào là yêu thương. - Hân thở phào vào tai em.

23. Chương 23: Phải Chẳng Là Định Mệnh?

Suốt dọc đường từ tiệm trà sữa về nhà, em cứ tủm tỉm cười miết. Hân nhìn em cười mà cũng phải cười theo, hân không nghĩ là món quà của mình lại có thể khiến em vui như vậy. Có lẽ trước kia em đã khóc quá nhiều nên bây giờ chỉ một việc nhỏ nhặt cũng có thể làm em nở nụ cười. Nhưng càng nhìn em, hân lại càng thấy mình không xứng đáng với tình cảm của em, người như em đáng lý ra phải xứng với một người tốt như Liz hay Andrea mới đúng. Nhưng biết làm sao được khi mà người em yêu... lại là hân.

Hân đã rất vui khi nghe em nói hân là món quà vô giá mà ông trời đã ban tặng cho em. Nhưng em biết không? Em mới chính là món quà vô giá mà ông trời đã ban tặng cho hân. Vì nếu không có em, hân sẽ mãi sống trong cái thế giới màu đen của hân và hân sẽ không biết được cuộc đời này vẫn còn rất nhiều điều mới mẻ mà hân chưa biết. Em là ánh sáng để soi rọi và dẫn dắt cho cuộc đời đen tối của hân và là trái tim, là hơi thở của hân vì nếu như không có hai thứ đó thì chắc chắn hân sẽ không sống nổi.

Sinh nhật hôm nay đúng là rất vui, em sẽ ghi nhớ mãi ngày này. Ngày mà hân nói cảm ơn em đã sinh ra trên đời này, để hân được biết thế nào là yêu thương. Câu nói đó đối với em quả thật rất hay và hiện tại em đang mỉm cười vì điều đó.

Cả hai về đến nhà là đã hơn mười một giờ, như thường lệ em chúc hấn ngủ ngon rồi bản thân em cũng đi về phòng và không quên mang theo Puppy. Nhưng khi em đưa tay ra để vặn nắm cửa thì lại không sao mở được.

- Ủa, sao kì vậy? - Em cố ra sức mở nhưng vẫn không được.

- Sao vậy Sea? - Thấy em vẫn loay hoay mãi với cái cửa nên hấn hỏi, đồng thời cũng bước lại gần em.

- Em không mở cửa được. - Em ủ dột nhìn hấn.

- Đâu? Để anh xem.

Em gạt đầu rồi nhường chỗ cho hấn qua, hấn cũng ra sức mở thử nhưng cũng như em, đều không được.

- Hình như nó bị khóa trong rồi. - Cố gắng mở thêm vài lần nữa nhưng cuối cùng hấn cũng đành bỏ tay.

- Khóa trong? - Em tròn mắt. - Nhưng em có bao giờ khóa cửa đâu.

- Thôi! - Hấn phẩy tay. - Hôm nay tạm thời em vào phòng anh ngủ đỡ, có gì ngày mai anh kêu người tới mở cửa phòng cho em.

Hấn nói là làm, em chưa kịp mở lời từ chối thì ngay lập tức nhận được cái trừng mắt của hấn. Vì vốn sợ hấn nên em không dám phản đối mà chỉ lẳng lặng để hấn kéo tay đi.

Cạch!

Cánh cửa bật mở, một gian phòng rộng lớn được bày ra trước mắt. Em thích thú đảo mắt nhìn quanh một vòng, tay em chợt rút khỏi tay hấn và chạy thẳng vào trong. Phòng hấn rất lớn, lớn hơn phòng em rất nhiều, ngay cả chiếc giường cũng vậy, to gấp hai lần chiếc giường của em, lại còn có cả một con gấu bông bụi nữa. Em tự hỏi hấn là con trai mà cũng mê mấy thứ đó sao?

Chạy loang quanh khắp phòng hấn để quan sát mọi thứ, mặc dù hấn là con trai nhưng em phải công nhận là phòng hấn rất gọn gàng và sạch sẽ, tất cả mọi thứ trong này đều được hấn sắp xếp ngăn nắp đâu ra đó. Căn phòng được bày trí khá đơn giản, ngoài những vật dụng cần thiết ra thì còn có cả một cây đàn dương cầm được đặt kế bàn làm việc. Em đã từng nghe hấn đánh đàn và cho đến bây giờ em vẫn chưa quên được giai điệu của bài hát mà em chưa biết tên đó. Dù chỉ nghe có một lần nhưng em biết nó rất hay, từng nốt nhạc được hấn đánh lên nghe rất du dương và sâu lắng. Tuy em không rành về âm nhạc nhưng bài hát đó em lại rất thích, thích vì giai điệu nhẹ nhàng của nó.

Hấn phải bật cười trước vẻ mặt thích thú không chút kiêng nể gì của em. Đứng ngoài cửa một lúc, hấn cũng nhanh chóng bước vào với em nhưng khi hấn vừa định đóng cửa thì thấy Puppy đứng đỉnh từ ngoài chạy vào. Hấn tặc lưỡi rồi đưa chân ra cản nó trước khi nó kịp chạy vào.

- Mày không được vào đâu, hôm nay mày chịu khó ngủ ở ngoài một bữa đi, tao còn rất nhiều chuyện cần “giải quyết” với chủ của mày. - Hấn nhìn nó cười gian rồi nhanh tay đóng cửa lại để em không nhìn thấy.

Hấn không vội làm mất đi niềm vui hiện tại của em, chỉ lặng lẽ đứng quan sát em từ sau lưng. Không phải phòng em tự dưng lại bị khóa trong đâu mà tất cả đều nằm trong kế hoạch của hấn. Trước khi đưa em ra khỏi nhà, hấn đã gọi điện cho Luck và bảo y khoảng tám giờ thì đến khóa cửa phòng em lại. Y không hiểu ý định của hấn nhưng vì đây là lệnh nên y chỉ việc làm theo và không có quyền hỏi.

Hấn bảo Luck làm thế không phải vì có ý định xấu với em, mà vì hấn muốn em nằm cạnh hấn, ở trong vòng tay của hấn để em có thể cảm nhận được tình yêu thương mà hấn dành cho em trong ngày sinh nhật.

Tuy hấn không thể cho em được tình cảm gia đình nhưng hấn sẽ cho em tình yêu của hấn và tất cả những gì mà hấn có.

- Sea! Em xem nè.

Nghe tiếng hấn gọi, em liền quay đầu nhìn lại. Đôi mắt em bình thường đã to nay lại càng to hơn khi em cố căng mắt ra để nhìn vật mà hấn đang cầm trên tay. Là sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền hình ngôi sao mà đã lâu rồi em chưa được nhìn thấy cũng như chạm vào. Em nhớ nó, nhớ nó da diết. Em đã xa nó tận chín năm, một thời gian quá dài để em có thể nhìn thấy nó. Bước chân em không tự chủ được liền bước tới chỗ

hắn, tay cũng vô thức chạm vào sợi dây chuyền mà hắn đang cầm. Cảm giác quen thuộc khi chạm vào vật kỉ niệm chợt ùa về. Em vui lắm! Vui vì lại được nhìn thấy nó và được chạm vào nó. Mắt em di chuyển từ sợi dây chuyền lên nhìn hắn, ghen ngào không nói nên lời. Em muốn cảm ơn hắn, cảm ơn hắn vì đã không ít lần khiến em vui trong ngày sinh nhật em. Em chưa từng vui như vậy, một niềm vui đã lâu rồi em chưa từng có kể từ lúc em vào đây. Phải làm gì để em có thể nói lời cảm ơn này với hắn đây?

Hắn không nói gì, chỉ im lặng nhìn em thể hiện cảm xúc rồi nhẹ xoa người em lại, đeo sợi dây chuyền vào cổ em. Em còn nhớ, hắn đã từng lấy đi sợi dây chuyền của em rất nhanh, nhanh đến nỗi em không cảm nhận được vậy mà bây giờ khi hắn đeo sợi dây chuyền cho em lại rất chậm rãi và nhẹ nhàng.

- Anh trả nó lại cho em. Từ bây giờ trở đi, nó mãi mãi thuộc về em. - Hắn ôm em và nói.

Đó là sợi dây chuyền mà hắn rất muốn trả lại cho em khi hắn bắt đầu nhận ra là mình có tình cảm với em nhưng chưa có dịp. Thật không ngờ là cái dịp đó lại rơi trúng vào ngày sinh nhật em. Có lẽ hắn chưa từng xem nó là bảo vật nhưng hắn cũng chưa từng vứt nó sang một góc. Từ lúc hắn lấy nó ra khỏi người em, hắn luôn cất giữ rất kĩ mặc dù lúc đó... hắn rất ghét em.

Trả lại sợi dây chuyền cho em đồng nghĩa với việc thời hạn mười năm làm việc của em đã hết hiệu lực. Bây giờ giữa em và hắn không có điều kiện mà chỉ có tình yêu.

- Cảm ơn anh! - Em nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ, quay người lại cảm ơn hắn.

Nhưng đáp lại lời cảm ơn của em là một cái cốc nhẹ từ hắn. Hắn nhứ mày tỏ vẻ không hài lòng và mắng em một trận nên thân. Tại sao lại cảm ơn hắn trong khi hắn mới là người nên nói lời xin lỗi với em? Hắn đã quá sai lầm khi đã lấy đi thứ quan trọng nhất đối với em, vì nếu nó không quan trọng thì em đã chẳng chấp nhận với điều kiện của hắn. Hắn có lỗi với em rất nhiều vì đã không nhận ra em là một cô gái tốt từ sớm.

- Cũng trễ rồi, em mau tắm rửa thay đồ rồi đi ngủ. - Hắn nhắc em.

- Nhưng phòng em bị khóa rồi, em không có đồ để thay. - Em đáp.

Hắn nghe thế chỉ cười rồi bảo em ở yên trong phòng đợi hắn, còn bản thân hắn thì đi ra ngoài. Hắn lấy chìa khóa dự phòng trên kệ tủ ti vi ngoài phòng khách rồi mở cửa vào phòng em, khi bước ra trên tay hắn còn mang theo một bộ pijama dài tay màu xanh dương có hình Đôrêmon cho em. Em nhận đồ từ tay hắn mà miệng vẫn không quên hỏi hắn lấy đồ từ đâu ra, hắn không những không lúng túng hay giật mình khi nghe em hỏi mà ngược lại hắn còn nói một cách bình thản là gọi điện cho người đem tới. Nhưng em lại tin lời hắn nói mà không mấy may nghi ngờ, chỉ “ờ” một tiếng rồi đi vào nhà tắm để lại hắn với nụ cười tinh quái sau lưng.

Hắn đi tới bàn làm việc, mở tủ và lấy ra một bức ảnh. Hắn nhìn bức ảnh đó một cách chăm chú và trìu mến. Trong hình là một người phụ nữ với mái tóc xoăn ôm lấy khuôn mặt hình trái xoan, dáng người bà thanh mảnh và cách ăn mặc chỉ với quần jean, áo thun của bà đã toát ra vẻ giản dị, mộc mạc của một người phụ nữ bình thường. Bà là một người rất đẹp, đẹp cả bên ngoài lẫn bên trong. Bà là người mẹ mà hắn yêu mến và kính trọng nhất nhưng tiếc là bà đã ra đi quá sớm nên không thể tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của hắn.

Hắn muốn nói cho bà biết là hắn đã tìm được người con gái cho riêng mình, người ấy rất tốt và rất ngoan hiền, không một ai có thể xứng đáng làm con dâu của bà ngoài người đó, là em. Em xứng đáng hơn bất kì ai. Hắn sẽ không như cha hắn, sẽ không vì tham vọng mà nhẫn tâm ra tay giết người mình yêu, dù có phải rời khỏi Leaders với hai bàn tay trắng thì hắn cũng không ngại làm nếu như việc đó có thể khiến cho em được an toàn.

“Con nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy, mẹ hãy tin ở con.”

Hắn cười với bà và trong ảnh, bà cũng đang cười với hắn, một nụ cười mang đầy sự tin tưởng.

- Ai vậy anh?

Hắn hơi giật mình vì tiếng nói đột ngột của em từ phía sau, nếu như không cầm chắc thì có lẽ bức ảnh đó đã rớt xuống đất vì sự xuất hiện bất thành linh của em mất. Em ra từ khi nào mà sao hắn không nghe thấy

tiếng động gì hết vậy?

Em hơi nghiêng mình nhìn hấn, em thấy vẻ mặt hấn khi nhìn người phụ nữ trong ảnh rất lạ, hấn chưa từng nhìn em như thế. Lúc này khi thay đồ xong, em định bước ra nhẹ nhẹ để hù hấn nhưng em kịp dừng lại khi thấy hấn đang chăm chú nhìn bức ảnh đang cầm. Em cũng tò mò nhìn thử xem người trong ảnh là ai nhưng nhìn mãi mà em cũng không biết được nên đành lên tiếng hỏi hấn.

- Mẹ anh. - Hấn vừa nói vừa cất bức ảnh vào chỗ cũ.

Mẹ sao? Nói mới nhớ, hình như em chưa bao giờ nhìn thấy mẹ hấn mà cũng chưa bao giờ nghe hấn nhắc tới ngoại trừ lần hấn cãi nhau với cha hấn. Một năm trước, cha hấn có đến thăm hấn, trong khi nói chuyện qua lại ông đã vô tình nhắc tới mẹ hấn nhưng lúc đó hấn đã giận dữ và bỏ về phòng nhưng trước khi đi, hấn còn nói lại một câu: “Từ nay về sau cha đừng nhắc tới mẹ nữa, cha không xứng đáng đâu.” Là một người cha, hấn sẽ rất tức giận khi nghe con mình nói thế nhưng ông thì khác, ông chỉ im lặng không nói. Ánh mắt ông buồn bã nhìn theo cửa phòng đã đóng sầm lại của hấn, dường như trong chuyện này, ông hoàn toàn là người có lỗi.

Từ lúc đó trở đi, em không thấy ông đến thăm hấn nữa. Qua chuyện đó em mới biết được quan hệ giữa hấn và cha hấn không tốt như em vẫn nghĩ.

- Mẹ anh sao? - Em hỏi lại. - Vậy bây giờ mẹ anh đang ở đâu?

Em ngây thơ hỏi mà không biết rằng câu hỏi của em đã khiến hấn sầm mặt xuống. Hấn bước về phía giường và bỏ lại em hai từ “mất rồi” rất nhỏ nhưng cũng đủ cho em nghe thấy.

Biết mình lỡ lời nên em vội chạy theo xin lỗi hấn và mong hấn đừng giận mình nhưng hấn không trách em, chỉ cười rồi kéo em ngồi xuống bên cạnh mình, bắt đầu kể chuyện quá khứ của gia đình mình cho em nghe.

- Mẹ anh mất khi anh vừa tròn ba tuổi. Đó là ngày sinh nhật anh, một ngày sinh nhật vừa vui lại vừa buồn. Cha và mẹ anh đã tổ chức cho anh một buổi sinh nhật thật lớn ở một nhà hàng nổi tiếng. Anh đã rất vui vì có đầy đủ cả cha lẫn mẹ trong ngày sinh nhật của mình nhưng em biết không?

Giọng hấn bắt đầu trở nên trầm xuống:

- Khi tiệc vừa tàn và vừa về đến nhà, cha anh chẳng nói chẳng rằng ông đã lấy trong tủ ra một khẩu súng và bắn chết bà chỉ bằng một câu giải thích thật đáng khinh. Ông nói vì quy định trong Leaders nên ông buộc phải giết bà. Mặc dù bà đã van xin hết lời nhưng ông vẫn không quan tâm, dù yêu bà đến mấy nhưng trong mắt ông tiền bạc và địa vị quan trọng hơn cả. Ông đã bắn chết bà trước sự ngỡ ngàng của anh, trước một đứa con nít không hiểu chuyện gì như anh. Anh cứ tưởng đó là ngày vui nhất nhưng hóa ra lại là ngày khiến anh đau buồn nhất. Anh hận ông nhưng cũng hận bản thân mình, anh hận mình ngày đó còn quá nhỏ nên không thể cản ông, lúc đó anh chỉ biết khóc thôi.

Hấn dừng lại, quơ tay lấy con gấu rồi tiếp:

- Trước lúc ra đi, bà đã tặng anh con gấu bông này. Bà nói khi đi ngủ anh hãy ôm nó, nó sẽ thay bà đưa anh vào giấc ngủ dễ dàng.

Em bàng hoàng với câu chuyện mà hấn vừa kể. Em không thể tin là một người chồng lại có thể ra tay giết vợ mình như vậy, đáng sợ quá! Từ trước đến giờ, em chỉ biết yêu hấn mà không chịu tìm hiểu về cuộc đời hấn. Hấn thật đáng thương khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó, em hoàn toàn hiểu được cảm giác mà hấn đã trải qua vì em cũng như hấn, cũng đã tận mắt nhìn thấy cảnh ba mẹ mình bị bọn cướp giết. Hoàn cảnh của em và hấn tuy không giống nhau hoàn toàn nhưng đâu đó cũng có chút tương đồng. Chắc vì chuyện đó nên hấn luôn tỏ ra là một người lạnh lùng và tàn ác để che đi nỗi đau đang chất chứa trong lòng.

Tự dừng qua chuyện này, em lại hiểu và thấy thương hấn nhiều hơn. Khi hấn kể, em thấy trong mắt hấn khẽ long lanh một giọt nước, tựa hồ như chỉ cần chớp nhẹ thì nó sẽ rơi ra bất cứ lúc nào. Em chưa bao giờ thấy hấn như thế trước mặt em nhưng khi nhắc tới mẹ hấn, hấn lại gạt bỏ hình tượng của mình qua một bên để tha hồ mà thể hiện cảm xúc. Mẹ hấn mất, có lẽ đó là nỗi đau dai dẳng và lớn nhất trong cuộc đời này của hấn.

Nhưng có một chuyện mà em không hề biết, đó là mẹ hấn chưa bao giờ là vợ của ông cả. Ông chưa từng cho bà một danh phận đường hoàng như bao người phụ nữ khác, mặc dù yêu bà nhưng ông chỉ có thể xem bà là tình nhân mà thôi và sinh ra hấn chắc cũng là do sự cố ngoài ý muốn chứ thật lòng ông cũng không muốn.

- Nếu anh muốn khóc thì cứ việc khóc đi, em không để ý đâu.

Em chủ động ôm hấn, an ủi hấn là việc duy nhất em có thể làm lúc này. Hấn gục mặt trên vai em và khóc, tất cả mọi đau đớn dồn nén bấy lâu trong lòng đều vỡ òa trong phút chốc. Hấn đã khóc, đây là lần đầu tiên hấn khóc trước mặt người khác mà người đó lại chính là em. Hấn không hiểu sao mình lại có thể khóc trên vai em như một đứa con nít như thế? Có lẽ chỉ có em là người duy nhất có thể thấy được sự yếu đuối của hấn lúc này.

- Anh xin lỗi! Anh không nên như thế trước mặt em. - Rồi khỏi vai em, hấn tự lau nước mắt cho mình rồi lấy lại vẻ bình thường ban đầu, hấn nói.

- Không sao, em không nghĩ gì đâu mà ngược lại em còn thấy rất vui vì có thể chia sẻ nỗi buồn cùng anh. - Em cười, tay lấy con gấu bông của hấn ôm vào lòng.

- Trễ rồi đấy, em ngủ trước đi để anh đi tắm cái đã.

Em nghe lời hấn, vội nằm xuống giường nhưng tay vẫn ôm chặt con gấu bông không buông, vì em tính dùng nó để chia đôi “ranh giới” giữa hai người, dù gì em cũng là con gái nên không thể không phòng bị được.

Hấn bật cười trước hành động trẻ con của em, em sợ hấn sẽ làm chuyện đồi bại với một cô gái ngây ngô như em sao? Thật hết chỗ nói!

Hấn kéo chăn lên đắp cho em và hôn nhẹ lên trán em, chờ cho em nhắm mắt rồi hấn mới chịu rời đi.

...

- Không! Không! Đừng giết ba mẹ tôi! Xin các người đừng giết ba mẹ tôi!

Trong cơn mơ, em cố gắng gào thét và không ngừng cầu xin bọn cướp tha cho ba mẹ em một con đường sống. Tay chân em giãy giụa, toàn thân đều đổ mồ hôi mặc dù nhiệt độ trong phòng không thấp. Em lại mơ thấy giấc mơ đó, cho đến bây giờ nó vẫn không ngừng đeo bám em. Cứ tưởng rằng giấc mơ đó từ một năm về trước đã không còn xuất hiện nhưng nào ngờ ngày hôm nay, khi em nằm cạnh hấn nó lại tìm về với em. Trong mơ, hình ảnh cậu nhóc đó dần dần hiện rõ trước mắt em, mặc dù cậu ta đã bị mất nhưng em lại thấy cậu nhóc đó quen lắm, nhất là đôi mắt vô hồn của cậu ta. Dường như em đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi nhưng lại không sao nhớ nổi là mình đã từng nhìn thấy ở đâu và khi nào.

- Sea! Tỉnh lại đi em, em bị sao vậy? - Hấn lay người em.

Mặc cho hấn gọi, hấn lay nhưng em vẫn không chịu mở mắt, cả người em cứ cứ quây liên tục, mồ hôi cũng ra ngày càng nhiều hơn. Hình như em đang mơ thấy ác mộng, nhìn về mặt em mà xem, tái xanh như thiếu mất sinh khí. Tay em bầu chặt lấy con gấu bông bên cạnh, đầu cứ lắc qua lắc lại và miệng không ngừng kêu lên những tiếng “Không! Không!” nghe không rõ ràng. Mặt hấn cũng bắt đầu toát mồ hôi, lo sợ em sẽ xảy ra chuyện gì nên hấn gọi em lớn hơn và lay người em mạnh hơn nữa chỉ mong sao em mau chóng tỉnh dậy.

Quả nhiên sau một hồi cực khổ gọi em, cuối cùng em cũng chịu mở mắt. Nhưng khi em bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn mình thì đột nhiên em hoảng hốt và ngồi bật dậy, thở dốc. Tại sao lại giống đến vậy? Ánh mắt của hấn và cậu nhóc trong mơ rất giống nhau, giống đến nỗi một khi đã nhìn thì không thể nhầm lẫn vào đâu được. Nhưng dù có giống thì em vẫn không tin hấn là cậu nhóc năm đó.

- Em gặp ác mộng sao? - Hấn nhíu mày hỏi và nhận được cái gật đầu từ em. - Em đừng sợ, chỉ là một giấc mơ không đẹp thôi. Nằm xuống và nhắm mắt lại, hãy ngủ một giấc thật ngon cho đến sáng, mọi chuyện rồi sẽ trở lại bình thường thôi.

Hấn đỡ em nằm xuống, lấy tay lau mồ hôi cho em và nhẹ giọng trấn an.

Hấn cũng nằm xuống, đôi mắt nhắm hờ và tay nhẹ xoa lưng em để em dễ ngủ. Em gượng cười rồi nhắm mắt lại, nhưng được một lúc mắt em lại mở ra. Em đã cố gắng ngủ nhưng không được.

- Zin! - Em nhìn vào gương mặt đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ của hần, cất giọng nói. - Em không ngủ được.

Hần mở mắt ra nhìn em, vén nhẹ mái tóc em ra sau, hỏi nhỏ:

- Tại sao?

- Vì em sợ khi nhắm mắt... giấc mơ đó lại tái hiện.

Thực sự bây giờ hần đang rất mệt và cảm thấy cực kì buồn ngủ nhưng em như thế, làm sao hần có thể an tâm mà ngủ đây?

Nếu như em không ngủ được thì hần sẽ thức cùng em.

Nhìn em một lúc lâu, hần mới cất tiếng hỏi em đã mơ thấy gì nhưng hần không ngờ được chính vì câu hỏi đó đã cho hần biết được một sự thật kinh hoàng mà hần không bao giờ ngờ tới.

Phải chăng là định mệnh đã sắp xếp mọi chuyện? Giấc mơ của em và câu hỏi của hần liệu đó có phải là điềm báo không tốt?

24. Chương 24: Đừng Yêu Anh Nữa!

Trời vừa sáng, hần đã vội vàng rời khỏi nhà vì đó là cách tốt nhất để tránh mặt em. Hần không dám đối mặt với em sau khi biết được sự thật. Ngồi trong phòng làm việc mà đầu óc hần cứ nghĩ mãi về câu chuyện của em đêm qua. Khi hần hỏi em đã mơ thấy gì thì em đã khẳng định đó không phải là giấc mơ mà là sự thật của mười một năm về trước, cái năm mà em đã lên sáu tuổi. Cũng nhờ câu chuyện đó mà hần đã biết được chân tướng sự việc.

“Trước kia gia đình em có mở một tiệm vàng ở thành phố Los Angeles, tên là Big Sea. Nhưng chẳng may lại bị một băng cướp xông vô và vợ vét toàn bộ số vàng trong tiệm. Ba em vì kháng cự nên đã bị bắn chết còn mẹ em... Hức! - Em nấc nghẹn, ánh mắt hoe đỏ. - Mẹ em vì đau lòng trước cái chết của ba nên đã nhào vào người tên đã ra tay bắn chết ba em và ra sức đánh nhưng rồi bà cũng chết dưới họng súng của họ.”

“Em có thấy mặt bọn chúng không? Lúc ba mẹ em bị bắn chết, em đã ở đâu?” - Hần ngồi bật dậy, gấp gáp hỏi em, trong lòng tự dưng lại dấy lên một cảm xúc lo lắng khó tả.

“Bọn chúng đều bị mặt nên em không thể thấy. - Em lắc đầu. - Lúc thấy ba mẹ em lần lượt bị chúng bắn chết, em không dám bước chân ra khỏi nhà. Em đứng nhìn họ qua khe cửa nhỏ, lúc đó em thấy một cậu nhóc bị mặt đen, cậu ta đang nhìn về phía em và đang từng bước tiến tới. Em sợ lắm, em sợ sẽ giống như ba mẹ, đều sẽ chết dưới tay họ nên em đã theo cửa sau và chạy thật nhanh ra khỏi đó, không dám quay đầu lại. Kể từ đó, em chẳng còn gì cả, ba mẹ và tiền bạc, em đều mất hết. Em còn nhỏ, không thể đi làm kiếm tiền nên cách duy nhất để em duy trì sự sống là phải đi xin ăn.”

Ngồi nghe em kể mà lòng hần chợt thất lại, tim khẽ nhói lên từng hồi. Từ lúc bắt đầu nghe cho đến khi câu chuyện kết thúc, hần mới bàng hoàng nhận ra, bọn cướp mà em nói hiện đang có mặt trong Leaders và cậu nhóc đó không ai khác là hần. Câu chuyện em kể hoàn toàn giống với những gì mà hần thấy khi hần lãnh đạo vụ cướp năm mười tuổi. Giống lắm! Giống đến từng chi tiết. Dù đã chắc chắn nhưng hần vẫn muốn kiểm tra lại, trong lòng vẫn mang một chút hy vọng mong manh rằng gia đình em không phải do hần giết. Nếu không, em sẽ hận hần suốt đời và hần sẽ mất em mãi mãi. Đợi cho em ngủ say, hần mới mở laptop ra và kiểm tra lại. Nhìn vào trang dữ liệu có dòng chữ lớn màu đen “Big Sea - Một tiệm vàng lớn ở Los Angeles” hần như người chết đi, hoàn toàn không tin vào mắt mình. Hy vọng nhỏ nhoi của hần cuối cùng cũng bị dập tắt, tất cả là sự thật, một sự thật đau lòng không thể chối cãi.

Hần là người đã gián tiếp giết ba mẹ em và biến em từ một tiểu thư đài các phải đi xin ăn đầu đường xó chợ, còn tàn nhẫn hơn thế? Em chính là người con gái đó, người con gái đã khiến cho hần phải dao động chỉ qua một ánh nhìn. Thảo nào khi gặp em ở trước cổng và khi nhìn vào mắt em hần đã cảm thấy

rất quen thuộc. Tại sao lúc đó hắn không sớm nhận ra em? Và tại sao lúc đó hắn lại ép em làm việc cho mình? Nếu như điều đó không xảy ra thì có lẽ bây giờ hắn đã chẳng yêu em và sẽ không thấy đau lòng khi biết được mọi chuyện. Khiến em mất ba mẹ là hắn, khiến em phải đi xin ăn cũng là hắn và gây ra cho em mọi tổn thương cũng là hắn. Mọi chuyện đều bắt nguồn từ hắn, làm thế nào để đối mặt với em đây?

Cuộc sống vốn dĩ rất khó khăn, một đứa bé mới sáu tuổi như em đã phải lăn lộn với bề bộn của xã hội, chưa kể đến những lúc mưa nắng thất thường, thời tiết thay đổi làm cho sức khỏe em trở nên yếu đi, những lúc đó ai đã chăm sóc cho em? Nhìn bề ngoài em mỏng manh, yếu đuối như thế nhưng lại có thể vượt qua mọi gian nan, khó khăn để sống đến bây giờ, nếu là hắn chắc chắn hắn sẽ không làm được. Hắn thật sự cảm thấy khâm phục em!

- Ê tụi bây! Biết hồi nãy khi tao mang đồ ăn đến cho thiếu gia tao đã thấy gì không? - Lina cố tình gây sự tò mò với mấy người ở gian nhà bếp.

Câu hỏi ẩn ý của Lina đã khiến cho sự tò mò của họ trở dậy. Bọn họ bắt đầu nháo nhào, làm rộn cả không gian.

- Thấy gì? Thấy gì?

- Tao thấy... - Lina cố tình nói lấp lửng làm cho bọn người kia căng mắt ra và nín thở để nhìn cô, chờ đợi. Lina thấy vậy, cô cười gian. - Tao thấy con Sand bước ra từ phòng của thiếu gia.

- Hả? Mày nói cái gì? - Cả bọn đồng loạt kêu lên như không tin vào những gì mà cô nói. - Sao có thể thế được? Làm sao nó có thể vào phòng của thiếu gia? Hay là mày hoa mắt nên nhìn lầm? - Một người trong nhóm lên tiếng phản bác.

- Lầm sao được mà lầm? Chính mắt tao thấy rõ ràng mà, nó còn hốt hoảng khi nhìn thấy tao nữa. - Lina chỉ tay vào mắt mình, khẳng định. - Mà tao nghe nói nào giờ thiếu gia không cho phép bất kì ai vào phòng của cậu ấy hết, vậy mà bây giờ cậu ấy lại để cho nó vào phòng. Có khi nào... thiếu gia và nó đang yêu nhau không?

Câu hỏi của Lina làm cho cả bọn phải đưa mắt nhìn nhau, có khi nào là thế thật không? Nhưng thiếu gia mà lại đi yêu một đứa nghèo hèn như thế à? Dù không tin nhưng họ không còn cách nghĩ nào khác.

Những tưởng câu chuyện chỉ dừng lại ở đó khi Lina chỉ kể cho bọn người ở gian nhà bếp nghe nhưng nào ngờ, bên ngoài đã có một người nghe thấy và đang nổi trận lôi đình.

Jane bóp chặt hai tay, gương mặt cô dần đỏ lên và đôi mắt ánh lên những tia nhìn giận dữ đi nhanh đến nhà hắn. Cô ước gì lúc này mình nghe lầm hoặc Lina nhìn lầm nhưng tai cô đã nghe rõ mồn một và Lina đã chắc chắn như thế thì có thể lầm được sao? Cô hết chịu nổi rồi, thực sự đã hết chịu nổi. Lần trước hắn vì em mà ra tay đánh cô, lần này lại còn cho em bước vào phòng. Từ lâu, cô đã mong ước được một lần bước chân vào phòng hắn nhưng hắn lại nhất quyết không cho, vậy mà hắn lại để cho em bước vào. Thực ra thì cô hay em mới thực sự là vợ chưa cưới của hắn đây?

Bước chân cô dần trở nên nhanh hơn, dồn dập hơn khi nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lina. Có khi nào đúng như Lina đã nói, em và hắn đang yêu nhau? Không được, không thể có chuyện đó được, mà nếu như có cô cũng sẽ tìm mọi cách để ngăn lại.

Vừa đi vừa nghĩ, cô đã đứng trước cửa nhà hắn lúc nào không hay. Vẫn là cái cách bước vào mà không thềm gõ cửa, cô đẩy cửa bước vào nhưng lần này cánh cửa bị cô đẩy ra với một lực khá mạnh khiến cho em đang ăn cũng phải giật mình chạy ra.

- Tiểu thư! cô đến tìm thiếu gia ạ? Anh ấy đã đi làm từ sớm rồi. - Thấy sắc mặt Jane không được tốt, em đoán cô có chuyện không vui nên khi hỏi, trong lời nói em có vẻ hơi sợ.

Anh ấy? Jane nhú mồm, quả thật thì giữa hai người đang có chuyện gì giấu cô, trước kia em thường gọi hắn bằng ngài nhưng bây giờ lại gọi bằng anh, thử hỏi có thể không nghi ngờ sao?

- Tao đến đây không phải để tìm Zin, tao đến là để tìm mày. - Jane trừng mắt, nghiêng răng gằn từng tiếng. Cô vừa nói vừa bước đến gần em.

- Tìm tôi? - Em chỉ tay vào mình đồng thời cũng lùi về phía sau vài bước. - Nhưng cô tìm tôi có chuyện gì?

- Hứ! - Jane nhếch môi, khinh khỉnh nói. - Mà còn làm bộ hỏi tao nữa à? Tại sao mà lại vào phòng của Zin hả?

- Tại vì phòng của tôi bị khóa nên anh ấy mới bảo tôi vào phòng anh ấy ngủ đờ. - Em thật thà nói.

- Bị khóa à? - Cô nhướn mày, sau đó liền đi tới phòng em, vặn nắm cửa và mở mạnh ra, cánh cửa đập mạnh vào tường khiến em giật nảy mình. Cô giương mắt lên nhìn em. - Bị khóa mà mày nói là như thế này đây hả?

Em kinh ngạc, không nói lên lời. Rõ ràng hôm qua nó bị khóa thật mà sao bây giờ lại...?

“Ngày mai anh kêu người tới mở cửa phòng cho em.”

Nhớ tới câu nói hôm qua của hắn, em chợt hiểu ra mọi chuyện nhưng tuyệt nhiên em lại không chịu mở miệng giải thích với cô. Vì em biết, có giải thích chắc gì cô đã chịu nghe khi người nói là em.

- Nói! Có phải mày và Zin đang quen nhau không? - Cô quát.

Em giật mình, không hiểu vì sao cô lại biết được chuyện này nhưng khi nhớ lại lúc này Lina nhìn thấy em bước ra từ phòng hắn thì em mới hiểu. Em đoán là Lina đã nói cho Jane biết, vì những người ở gian nhà bếp trước nay đều không ưa em.

- Tôi... Tôi... - Em ấp úng, không biết nên trả lời với cô làm sao, em không dám phủ nhận nhưng cũng không dám khẳng định trước mặt cô.

Em không trả lời được, tức là cô đã đoán đúng. Sự tức giận của cô càng tăng lên khi nghĩ đến cảnh hai người họ ngủ chung với nhau và ôm ấp nhau. Làm sao chồng chưa cưới của cô lại có thể yêu một đứa hèn hạ như thế?

Càng nghĩ cô càng ghét em hơn, ghét em vì được hắn yêu thương, ghét em vì được hắn cho vào phòng ngủ và ghét em đã cướp đi người đàn ông mà cô yêu. Cô biết hắn không yêu cô, cô có thể chấp nhận điều đó miễn sao hắn không bỏ rơi cô nhưng việc hắn yêu em thì cô không bao giờ chấp nhận được.

Ánh mắt cô căm hận nhìn em, nhìn vào cái bản mặt luôn làm ra vẻ vô tội trước mặt đàn ông của em, lửa giận trong lòng cô càng sục sôi. Cô bước thật nhanh đến chỗ em, nắm tóc em dựng ngược ra sau và giáng vào gương mặt xinh xắn ấy hai cái tát tay đau điếng làm em không đứng vững được nên ngã xuống đất. Cô gầm gừ:

- Nói! Mày và Zin quen nhau từ khi nào?

Em không đáp, chỉ biết im lặng chịu trận. Em biết mình có lỗi với cô vì đã cướp đi hắn từ tay cô.

Sự im lặng của em càng làm cô tức điên hơn, cô kéo em đứng dậy rồi tát tới tấp vào mặt em thêm mấy cái nữa, cuối cùng cô đập mạnh đầu em vào tường, hai hàng lông mày em chau lại vì đau đớn. Jane cười ha hả khi thấy máu dần rướm ra trên trán em. Cô định tiếp tục thì vừa lúc đó Andrea chạy vào, anh đẩy Jane qua một bên rồi đến chỗ em. Nhìn thấy gương mặt đang đỏ tấy lên và máu trên trán em đang chảy ra, anh quay mặt lại hỏi Jane:

- Cô đang làm cái quái gì vậy hả?

Jane không ngạc nhiên và cũng không hề lo sợ trước sự có mặt đột ngột hay sự giận dữ của anh, cô thản nhiên đáp:

- Anh không thấy sao mà còn hỏi? Tôi đang dạy cho nó một bài học. - Cô chỉ tay vào mặt em.

Anh quay mặt lại nhìn em, vừa định hỏi em đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy em khóc tự bao giờ. Điều đó càng khiến cho Jane càng khinh thường em hơn, cô chế giễu:

- Đúng là một đứa mau nước mắt, có phải mày dùng những giọt nước mắt cá sấu đó để dụ dỗ đàn ông không? Cùng một lúc có thể dụ được cả hai người đàn ông, tao thực sự khâm phục mày đó.

- Cô thôi đi! - Andrea tức giận quát lớn.

Jane nhếch môi, nhìn hai người lần cuối rồi bỏ đi.

Andrea giúp em lau nước mắt rồi dìu em đến ghế ngồi. Anh chạy đi tìm hộp dụng cụ y tế để băng vết thương trên trán cho em và luôn miệng hỏi em có đau không nhưng cái anh nhận được chỉ là những cái lắc đầu từ em. Nhìn em phải chịu đau, chịu khổ anh cảm thấy rất xót xa. Nếu như người em yêu là anh thì bây giờ em đâu phải chịu khổ sở như vậy.

- Bây giờ cũng trễ rồi, cậu nên về nhà đi nếu không Sea sẽ lo lắng đấy. - Liz khuyên hẳn. - Có gì sẽ tính sau.

- Mình không muốn về. - Hẳn mệt mỏi trả lời.

Từ lúc đi làm về hẳn không chịu về nhà mà lại đến nhà Liz. Hẳn không muốn gặp em sau khi đã biết được sự thật. Hẳn không muốn em nhìn hẳn bằng đôi mắt trong sáng ấy, rồi sẽ có một ngày đôi mắt trong sáng ấy sẽ biến mất và thay vào đó em sẽ nhìn hẳn bằng ánh mắt chứa đầy thù hận. Hẳn rất sợ, sợ ngày đó sẽ xảy ra, sợ rằng một mai em sẽ biết được mọi chuyện, em sẽ rời bỏ hẳn, sẽ biến mất khỏi cuộc đời hẳn như chưa từng tồn tại. Nếu ngày đó xảy ra, chắc hẳn hẳn sẽ tự kết liễu đời mình để rửa hận thay em.

Nhìn dáng vẻ sầu thảm của người bạn thân chơi với mình từ nhỏ đến lớn, Liz cũng cảm thấy buồn thay. Chưa bao giờ cậu thấy hẳn buồn và khó xử như thế. Khi hẳn nói với cậu hẳn đã nói ra tình cảm của mình cho em biết, lúc đó cậu đã nổi điên lên và chửi hẳn một trận xối xả vì đã không nghe những gì mà cậu nói. Nhưng khi nghe hẳn nói em cũng có tình cảm với hẳn thì vẻ mặt cậu chợt dịu xuống và thôi không chửi hẳn nữa. Hẳn nói em cũng có tình cảm với hẳn sao? Thật khó tin nhưng cậu biết hẳn là một người luôn xem trọng chuyện tình cảm nên cậu không nghi ngờ.

Tình yêu của họ đã khiến cho cậu bất ngờ lắm rồi nhưng chuyện hẳn nói, hẳn đã giết ba mẹ em và khiến em phải đi xin ăn còn khiến cậu bất ngờ hơn ngàn lần. Hẳn đã kể cho cậu nghe mọi chuyện, khi nghe xong cậu đã không tránh khỏi bàng hoàng, sửng sốt. Có lý nào đúng như người ta đã nói tình yêu và thù hận luôn đi đôi với nhau?

Trong chuyện này, mặc dù là bạn thân nhưng cậu cũng không biết nên giúp hẳn bằng cách nào, chỉ có hẳn mới có thể tự mình giải quyết mà thôi.

- Không lẽ cậu tính ở đây đến sáng à? Cậu nữ để Sea ở nhà một mình sao?

Hẳn ngược nhìn cậu, không trả lời.

Đúng là hẳn không nữ để em ở nhà một mình nhưng cứ nghĩ đến việc phải đối mặt với em thì chân hẳn không sao nhấc nổi. Cứ cho là hẳn hèn nhát muốn trốn tránh đi, miễn sao đừng bắt hẳn phải giáp mặt với em lúc này. Tâm trí hẳn đang rối loạn, rối như tơ vò. Hẳn có nên nói sự thật kinh khủng này cho em biết không? Nếu sau khi em biết được kẻ đã khiến em tan nhà nát cửa là ai thì liệu em có còn cao thượng để tha thứ cho hẳn không?

“Tít... Tít”

Miên man suy nghĩ, chợt có tiếng tin nhắn điện thoại vang lên. Hẳn lấy điện thoại trong túi ra, vừa vui lại vừa buồn khi nhìn thấy cái tên mà hẳn đã lưu trong danh bạ “Cô gốc”.

“Sao giờ này anh chưa về?”

Tin nhắn vốn vẹn có sáu chữ nhưng nó thể hiện được sự lo lắng của em, tim hẳn dường như đã ấm lên được vài phần. Không suy nghĩ nhiều, hẳn đứng lên và chào cậu ra về, nhưng trước khi đi hẳn còn để lại cho cậu một câu:

- Mình sẽ nói cho cô ấy biết sự thật.

- Zin! Cậu đừng đại dốt như thế, cậu suy nghĩ kĩ lại đi. - Cậu nói với theo nhưng tiếc là hẳn đã đi mất.

Cậu thở dài, tính hẳn vốn cứng nhắc, có nói gì cũng không nghe nên cậu không đuổi theo ngăn cản, mọi chuyện cứ thuận theo ý trời vậy.

“Mong rằng hai người sẽ không có chuyện gì.”

Vừa về đến nhà, hẳn đã thấy dáng người nhỏ bé ngồi trên ghế sofa đợi hẳn, mắt hướng vào màn hình ti vi coi hoạt hình. Hẳn không nhận được, liền cười nhẹ một cái. Em thật là, đã mười bảy tuổi đầu rồi mà còn coi phim hoạt hình nữa sao?

Nhưng dường như em không tập trung coi, vừa coi vừa ngó ra cửa để xem hấn đã về chưa thì đã thấy hấn đứng đó từ lúc nào. Em mừng rỡ để remote lên bàn rồi chạy ra với hấn, chưa kịp mở miệng thì hấn đã lên tiếng:

- Trán em bị sao vậy? - Nhìn thấy miếng băng màu trắng trên trán em, hấn lo lắng hỏi.

Em đưa tay sờ lên chỗ vết thương, cười cười:

- À! Là do em không cẩn thận nên va đầu vào tường.

Em không nói cho hấn biết vết thương này là do Jane gây ra vì em không muốn hấn lại vì em mà cãi nhau với cô.

- Sao lại đi đứng không cẩn thận như vậy chứ? - Hấn sờ vào chỗ vết thương, lòng cảm thấy đau nhói, bắt kể vết thương nhỏ gì có mặt trên người em hấn đều cảm thấy đau. - Lần sau em nhớ phải chú ý khi đi lại nghe không?

- Dạ! - Em ngoan ngoãn gật đầu.

Ban sáng Andrea đã rất tức giận trước thái độ ngông cuồng của Jane, anh muốn nói chuyện này cho hấn biết để hấn giải quyết vì thân phận bây giờ của anh không làm gì được cô nhưng đã bị em ngăn lại và bảo anh phải giữ bí mật chuyện này. Ban đầu anh không nghe nhưng thấy em năn nỉ, anh không đành lòng liên gật đầu.

Em biết không chỉ có Liz mà cả Andrea cũng rất thương em nên khi em vừa lấy lại tên Sea, em liền nhắn tin cho hai người với một tâm trạng rất vui: “Sau này hãy gọi em là Sea nhé! ^^” Niềm vui, hạnh phúc em có được ngoài hấn ra thì anh và cậu là hai người mà em muốn chia sẻ nhất. Ông trời vẫn còn thương em lắm, cùng một lúc để cho ba người đàn ông yêu thương em.

- Lại ghé ngồi với anh, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em. - Hấn nắm tay em trở lại ghế ngồi, sắc mặt ngày càng trở nên tồi tệ.

Hấn đã quyết định rồi, sẽ nói cho em biết. Hấn biết em sẽ không dễ dàng chấp nhận và tha thứ cho hấn nhưng chẳng thà tự mình nói ra còn hơn để người khác nói. Hấn muốn em biết được sự thật càng sớm càng tốt, để em biết người mà em đang yêu hết lòng thực ra là ai và em nên dừng lại ở đâu. Dẫu biết rằng sẽ rất khó cho cả hai nhưng hấn không muốn che giấu và lừa dối em, em không đáng phải bị như vậy.

Hấn để em ngồi trên ghế còn hấn thì ngồi quỳ gối dưới đất, tay nắm chặt tay em đang để trên đùi. Em nhướn mày nhìn hấn, chờ xem hấn đang định nói gì với em.

Đừng! Em đừng nhìn hấn bằng ánh mắt như thế, đối diện với ánh mắt trong veo không vẩn đục như nước hồ thu ấy miệng hấn chợt cứng đờ, không nói được lời nào.

Hấn đang rất căng thẳng, căng thẳng đến độ mồ hôi đã bắt đầu toát ra.

Thấy trán hấn lấm tấm mồ hôi, không do dự em liền đưa tay lau giúp hấn nhưng đã bị hấn ngăn lại.

- Anh sao vậy? Thấy không khỏe ở chỗ nào hả? - Em chớp mắt hỏi.

Hấn lắc đầu, liệu sau khi nghe hấn nói xong chuyện này, em có còn quan tâm đến hấn như vậy không?

- Sea... - Hấn ngập ngừng, mấy chữ sau cùng thật khó mở lời. - Đừng yêu anh nữa!

Câu nói ấy vừa là khuyên nhủ vừa là mệnh lệnh, em nên nghe theo chiều hướng nào đây?

- Anh đang nói gì vậy? Có phải hôm nay tâm trạng anh không được tốt không? - Em hoảng loạn, vội đánh trống lảng.

- Em cũng hiểu là anh đang nói gì mà, đừng yêu anh nữa, anh không đáng để em yêu đâu.

- Không! Em không chịu, anh không thể vừa nói ra là bắt em tuân theo được. Em không nghe đâu. - Em bịt chặt hai tay lại, lắc đầu nguây nguẩy.

- Phải nghe, em nhất định phải nghe, nếu không chắc chắn sau này em sẽ hối hận. - Hấn gỡ hai tay em ra, cố nói to để em nghe. Xin em, xin em hãy nghe hấn lần này.

- Nhưng tại sao mới được chứ? - Em đưa đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hắn, nước mắt chực trào.
- TẠI VÌ ANH LÀ NGƯỜI ĐÃ GIẾT CHẾT BA MẸ EM. - Cuối cùng hắn không chịu được nữa, quát lớn. Giọt nước mắt chực trào của em cuối cùng cũng rơi xuống...

25. Chương 25: Tha Thứ

“Tại vì anh là người đã giết chết ba mẹ em.”

“Tại vì anh là người đã giết chết ba mẹ em.”

Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu em, nó như một mớ bòng bong khiến cả người em cứng đờ, không hề nhúc nhích được một cái. Nước mắt giàn giụa lã lã trên hai gò má, ánh mắt em vô định hướng về một nơi nào đó, màng nước ấy đã làm nhòe đi đôi mắt trong veo của em. Tim em đau thắt lại, đầu óc trống rỗng không còn nghĩ ngợi được điều gì.

Rất lâu sau em cũng không hề lên tiếng.

Hắn chăm chú nhìn em, nhìn vào gương mặt thất thần vô hồn đó, hắn muốn biết em đang nghĩ gì nhưng tuyệt nhiên lại không cách nào biết được. Hắn biết em đang rất đau, đau đến nỗi không nói được lời nào. Nhưng nhìn em đau, trong lòng hắn còn đau hơn gấp ngàn lần. Nỗi ân hận đang giằn xé tâm can hắn, bóp nát trái tim hắn. Hắn đã nói ra một chuyện mà hắn chắc rằng em sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, vĩnh viễn không. Việc này vốn dĩ chỉ có một mình hắn và Liz biết, nếu hắn không nói, Liz cũng không nói thì có lẽ cả đời này em sẽ không bao giờ biết. Vốn dĩ hắn có tới hai sự lựa chọn: một là nói ra, còn hai là giữ im lặng mãi mãi nhưng hắn đã lựa chọn phương án thứ nhất. Hơn ai hết, hắn biết rất rõ một điều yêu nhau là không bao giờ lừa dối hay giấu giếm nhau bất cứ điều gì. Và vì yêu em nên hắn chấp nhận nói ra sự thật.

- Anh chính là cậu bé năm xưa mà em nói, lúc đó anh đã nhìn thấy em. Từ lúc bắt đầu nghe em kể, anh đã biết mình chính là kẻ đã giết chết ba mẹ em. Tuy anh không phải là người trực tiếp ra tay giết họ nhưng nếu không có lệnh của anh thì bọn thuộc hạ đã không ra tay giết ba mẹ em. Bây giờ em đã biết được mọi chuyện rồi, anh không biết phải nói gì hơn ngoài ba tiếng “xin lỗi em”. - Hắn gục mặt lên chân em, che đi ánh mắt buồn bã và đau xót.

Hắn càng nói nước mắt em càng rơi nhiều hơn, mắt em vẫn nhìn vào khoảng không vô định. Em không biết phải nói gì với hắn lúc này, mọi từ ngữ trong đầu em dường như đã hoàn toàn biến mất, trong người em bây giờ chỉ còn lại một cảm giác mà thôi, đó là đau.

Phải! Em đang đau lắm! Rất đau nữa là đằng khác. Chuyện hắn nói hắn là người đã gián tiếp giết ba mẹ em, em không thể nào tin được. Em ước đây chỉ là cơn ác mộng và sau khi ngủ dậy nó sẽ biến mất. Cảm xúc trong em giờ đây là một mớ hỗn độn, lời hắn nói như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim em, dù là nghe rất rõ nhưng em vẫn không dám tin nó là sự thật, một sự thật quá mức đau lòng.

- Tại sao? - Đến bây giờ em mới chịu lên tiếng, giọng nói nghèn nghẹn của em khiến hắn phải ngược lên nhìn. Em cũng nhìn lại hắn bằng đôi mắt đăm lẹ. - Nếu đã biết... tại sao anh còn nói ra cho em biết để làm gì? Tại sao anh không chôn nó vào quá khứ luôn đi? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Sau mỗi câu hỏi tại sao, em đều đánh vào người hắn một cái, sau đó đẩy hắn ra, bỏ chạy vào phòng rồi đóng cửa lại. Hắn không đuổi theo em, chỉ nhìn vào cửa phòng em một cách buồn bã.

Puppy lúc bấy giờ mới từ sau ghế sofa chạy ra, nó đứng trước mặt hắn và nhìn hắn bằng ánh mắt thương tâm. Hắn cũng nhìn lại nó, sau đó bế nó lên và bỏ vào phòng em. Tuy hắn chỉ hé cửa một chút nhưng cũng đủ để hắn thấy một dáng người nhỏ bé đang gục mặt khóc trên giường. Tim hắn lại một lần nữa nhói lên, hắn rất muốn chạy đến và ôm em vào lòng, dỗ dành nhưng hắn biết bây giờ hắn đã không còn cái quyền đó. Bàn tay bần thủ của hắn không được quyền chạm vào người em, nên việc bây giờ mà hắn có thể làm là để Puppy thay hắn ở bên cạnh em.

Ngồi trên giường, nước mắt trên mặt em không ngừng chảy, nó cứ chảy hoài như không muốn dừng lại. Em đang nhớ về ba mẹ, nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc của em với họ và nhớ lại những gì ba mẹ đã dạy em.

“Sống ở đời đừng bao giờ ghét bỏ hay thù hận ai, nếu như con ghét bỏ hay thù hận một ai đó thì cũng giống như có một tảng đá đè nặng lên vai con và tâm hồn con sẽ chẳng bao giờ được thanh thản. Vì vậy, con đừng ghét và cũng đừng hận bất cứ ai để cho lòng mình được thanh thản, con nhé!”

Lời ba dạy vẫn còn vang vọng bên tai em, em nhớ chứ, những lời ba mẹ dạy em không bao giờ dám quên. Nhưng em đau lắm, dù em không ghét hay hận ai nhưng sao lòng em vẫn cứ nặng nề như thế?

Em không chỉ nhớ lại kỷ niệm của em với ba mẹ mà ngay cả những kỷ niệm với hấn, em cũng nhớ. Khoảng thời gian em vui nhất chính là ngày sinh nhật, em nhớ hấn đã làm em vui như thế nào. Em còn tưởng niềm vui đó sẽ kéo dài rất lâu nhưng đừng một cái nó đã biến mất chỉ trong chốc lát. Niềm vui em còn chưa tận hưởng hết thì nỗi buồn đã kéo tới, lấp mất những niềm vui, hạnh phúc trước đó. Hôm qua trên môi em vẫn còn vương vẩn nụ cười vậy mà hôm nay, nước mắt em đã rơi đầm đìa. Hôm qua và hôm nay, hai ngày gần kề nhau như thế nhưng tại sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy?

Tâm trạng em không tốt thì hấn cũng chẳng khá hơn là bao. Trong phòng, hấn định lấy một điều thuốc ra hút nhưng nhớ lại lời hứa với em, hấn liền vứt cả gói vào sọt rác. Những gì hấn hứa với em nhất định hấn sẽ làm được. Hấn đã hứa sẽ không hút thuốc thì hấn sẽ không hút, hấn không phải là một kẻ nói hai lời. Hấn đi tới vách tường sát phòng em rồi từ từ ngồi xuống. Ánh mắt chứa đựng nỗi buồn vô hạn nhìn vào ngôi sao thủy tinh trong lòng bàn tay. Nó không phải là một ngôi sao bình thường, mà nó là quà sinh nhật đầu tiên em làm tặng hấn. Vì nó được làm bằng giấy nên nếu không cẩn thận thì nó sẽ bị nhàu nhĩ khi cầm chặt hoặc sẽ bị rách khi ướt nước. Hấn vì không muốn món quà đầu tiên em tặng hấn bị hỏng nên hấn đã cho người làm thêm một lớp thủy tinh khá dày bao quanh nó. Bên trong là giấy xanh, còn bên ngoài là thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy một màu xanh rõ rệt bên trong. Vì có lớp cứng bảo vệ nên dù có ướt hay ướt thì cũng chẳng sao cả.

Nắm chặt ngôi sao trong tay rồi nhẹ nhàng đặt lên ngực trái - nơi trái tim của hấn đang không ngừng vì em mà rỉ máu. Đôi mắt hấn nhắm lại, luôn miệng gọi tên em.

Ngoài trời, mưa bắt đầu rơi, ban đầu chỉ là những giọt mưa lất phất không đáng kể nhưng sau đó một trận mưa lớn liền đổ ập xuống. Tiếng mưa rơi như ai oán, như tâm trạng u ám của đôi trẻ đang mỗi người một nơi kia.

...

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày trôi qua, hấn chưa hề thấy em ra khỏi phòng lấy nửa bước, thức ăn được mang đến rồi mang đi hấn cũng không thấy bóng dáng em đâu. Mấy hôm nay, hấn không hề đi làm, chỉ quanh quẩn ở nhà và đứng canh trước cửa phòng em. Sự việc hôm nay giống như lần em bị bắt cóc, sau lần đó em cũng tự nhốt mình trong phòng thế này. Hấn nhớ lúc đó em rất ngoan, rất nghe lời, hấn chỉ kêu một tiếng là em dạ ngay. Nhưng lần này em có còn ngoan ngoãn nghe lời hấn như lần đó nữa không? Em sẽ dạ ngay khi hấn bảo hay sẽ nhìn hấn bằng ánh mắt tràn đầy thù hận và quay mặt đi hướng khác không thèm trả lời?

Đã ba ngày rồi em không ăn, không uống và cũng không ra khỏi phòng, điều đó làm hấn rất lo. Nhiều lần hấn muốn mặc kệ tất cả để chạy vào xem em thế nào nhưng lý trí hấn lại không cho phép. Hấn không còn mặt mũi nào để đối diện với em và chắc em cũng không muốn nhìn thấy mặt hấn nên hấn đã nhờ đến sự giúp đỡ của Liz. Khi Liz từ phòng em bước ra, trên mặt cậu là vẻ lo lắng và tràn đầy ưu thương nói với hấn là em bị sốt cao và cần phải gọi bác sĩ gấp. Hấn nghe lời cậu đi gọi bác sĩ tư tới để khám bệnh cho em. Hấn đứng bên ngoài, đi đi lại lại trước cửa phòng em, vẻ lo lắng thể hiện rõ trên gương mặt anh tuấn. Một lát sau, vị bác sĩ già ấy bước ra, bằng chất giọng ôn hòa, ông nói với hấn:

- Cô ấy do không ăn uống điều độ nên ảnh hưởng tới sức khỏe gây suy nhược cơ thể. Cô ấy cần phải bồi dưỡng và nghỉ ngơi nhiều hơn để mau chóng bình phục.

Sau khi tiễn vị bác sĩ ấy về, hấn đứng do dự ngoài cửa một lúc rồi nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Em đang nằm mê man trên giường, hoàn toàn không hay biết có người bước vào. Hấn tiến lại chỗ em và ngồi xuống bên

cạnh mép giường, âm thầm, lặng lẽ quan sát gương mặt nhợt nhạt và thân hình tiều tụy của em. Mới có mấy ngày không gặp mà em đã thành ra thế này rồi sao? Em thật làm cho hắn đau lòng quá!

Ngồi một lúc, hắn đi lấy khăn lạnh lau mặt cho em rồi chườm khăn lên trán em, cứ dăm ba phút là hắn lại đổi khăn một lần để em mau hạ sốt. Từ lúc em bị sốt cho đến giờ, hắn lúc nào cũng túc trực bên giường em. Lúc em mở miệng bảo khát nước, hắn liền gật đầu rồi chạy đi lấy nước cho em nhưng khi nước vừa được đem đến thì em đã chìm vào cơn mê man, đôi môi hồng hào của em bây giờ đã trở nên khô nứt nẻ vì thiếu nước. Sợ em khát nên hắn chạy đi lấy cái ống hút rồi đưa từng chút, từng chút nước vào miệng em, em cũng ngoan ngoãn nuốt xuống. Khi hắn đưa tay sờ trán em, thấy em vẫn còn sốt rất cao, hắn không khỏi đau buồn, lo lắng.

Ngồi bên giường, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nóng hổi của em khẽ áp lên mặt mình, bàn tay còn lại của hắn thì đưa lên sờ vào gương mặt trắng bệch của em, nhìn em như vậy hắn không kìm nổi nước mắt. Cố kìm lòng, hắn quyết định nói với em những điều mà hắn không bao giờ muốn.

- Anh xin lỗi! Anh biết dù có cả trăm, cả ngàn lời xin lỗi của mình cũng không có tác dụng nhưng xin em, xin em đừng hành hạ bản thân mình như thế. Anh biết anh sai rồi, lẽ ra anh không nên hại chết ba mẹ em và bắt em vào đây. Vì anh, em đã phải chịu rất nhiều tổn thương, em đau nhưng không dám kêu, em khóc nhưng không dám bật thành tiếng. Nhưng anh hứa với em, chỉ cần em khỏe lại anh sẽ để em ra đi và sẽ trả lại toàn bộ những gì đáng ra nên thuộc về em. Anh sẽ không níu giữ em lại, anh cũng không cầu mong em tha thứ, anh chỉ cần em sống tốt, sống hạnh phúc và hơn nữa hãy quên anh đi, xem như anh và em chưa từng gặp nhau. Anh sẽ không làm phiền hay quấy rầy cuộc sống của em, chỉ cần em khỏe lại thôi. Anh biết khi anh quyết định nói ra sự thật thì sẽ làm cho em đau khổ nhưng anh không muốn giấu em, em cần phải biết rõ người mà em đang yêu là ai. Lẽ ra anh không nên yêu em và cũng không nên để cho em có cơ hội yêu anh. Vì như thế chúng ta sẽ không có kết cục như vậy. Anh xin lỗi!

Trước sau vẫn là câu xin lỗi, từ khi yêu em, lời xin lỗi hắn nói với em còn nhiều hơn những lời yêu thương tha thiết. Hắn đã mang trên mình quá nhiều tội lỗi nên việc hắn xin lỗi em cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Cuộc đời em đã bị giam cầm ở Leaders quá lâu nên bây giờ em cần được giải thoát. Em là biển, mà biển là của thiên nhiên, là của chung chứ không phải của riêng hắn. Vì thế, hắn sẽ trả em lại với thiên nhiên và đưa em về với biển cả.

Tuy nói là giam cầm nhưng trong lòng hắn... em đã sớm được tự do.

Chẳng biết vì sao và do đâu mà khi hắn nói xong nước mắt của cả em và hắn đều rơi xuống cùng lúc. Nước mắt của hắn rơi xuống tay em, còn nước mắt của em vừa rơi xuống liền thấm vào mái tóc đen nhánh của mình. Cả hai đang cùng một tâm trạng, một nỗi đau mà không ai có thể thấu được ngoài họ.

Nói xong hết những lời tận đáy lòng, hắn nhẹ đặt bàn tay em vào trong chăn, hôn nhẹ lên trán em rồi quay đi nhưng chợt cánh tay hắn bị em níu lại. Giọng em thều thào, mang theo một chút van lơn:

- Anh đừng đi! Đừng bỏ em lại một mình!

- Được, anh sẽ không đi đâu hết, anh sẽ ở lại đây với em.

Em mỉm cười với hắn rồi lại chìm dần vào giấc ngủ sâu. Hắn nhìn em, lại không kìm được nước mắt. Trong giây phút này đây, hắn không biết phải nói gì hơn ngoài hai từ xin lỗi, xin lỗi em vì tất cả những gì mà hắn đã gây ra cho em.

Hôm sau, em tỉnh dậy, nhờ hắn thường xuyên chườm khăn nên em đã bớt sốt. Em lấy cái khăn trên trán xuống để qua một bên sau đó ngồi dậy, kê gối sau lưng rồi dựa vào thành giường.

Cùng lúc đó, hắn từ ngoài bước vào, trên tay đang bưng một tô cháo nóng hổi và một ly nước ấm. Thấy em đã tỉnh, hắn vui mừng ra mặt nhưng đầu đó vẫn còn một chút khó xử.

- Em tỉnh rồi! - Hắn đặt tô cháo và ly nước lên bàn rồi ngồi xuống cạnh em, đưa tay sờ trán em, cảm nhận được em đã đỡ sốt hơn hôm qua, hắn cười nhẹ rồi bưng tô cháo lên. - Em ăn một chút đi rồi uống thuốc.

Em cười nhẹ với hắn rồi cầm lấy tô cháo nhưng hắn lại đưa ra hướng khác, nói:

- Để anh.

Rồi hắn vừa thổi vừa dứt từng muỗng cho em, nhìn em ngoan ngoan ăn hắn rất vui nhưng không dám hé miệng cười trước mặt em. Mọi điều bây giờ hắn muốn làm rất khó có thể thực hiện được. Mọi cảm xúc hắn đều nén lại trong lòng, cứ liên hồi dứt cho em ăn. Sau khi em ăn xong, hắn lấy khăn lau miệng cho em rồi lấy thuốc cho em uống.

- Em đã thấy đỡ hơn chưa? - Hắn đặt ly nước lên bàn.

Em gật đầu thay cho câu trả lời, trên môi vẫn là nụ cười thường trực. Hắn nhìn em cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, ít ra em đã không bài xích hay xa lánh hắn, ít ra em còn có thể mỉm cười với hắn.

Hắn nắm lấy tay em, đưa lên miệng mình hôn nhẹ, sau đó cất giọng hỏi:

- Em có ghét anh không? Có hận anh không?

Em không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, chỉ đưa mắt nhìn hắn, không chớp lấy một cái nhưng nụ cười vẫn không thay đổi.

Thấy em không trả lời, mi mắt chợt rũ xuống, hắn thật ngốc nghếch khi hỏi em câu hỏi mà hắn đã biết rõ câu trả lời. Sau một lúc trầm tư, hắn vội lãng sang chuyện khác:

- Vết thương trên trán em còn đau không? - Giọng hắn rất nhẹ và êm, tựa như một cơn gió thoảng.

Em vẫn không trả lời, chỉ lắc đầu và kiên nhẫn ngồi đó chờ hắn nói tiếp. Mi mắt hắn lại rũ xuống một lần nữa, hắn muốn nghe tiếng nói trong trẻo của em trước khi nói ra một chuyện quan trọng sắp tới. Dù không muốn và cũng không đành lòng nhưng hắn biết em đang rất muốn nghe, chắc chắn khi nghe xong, em sẽ còn cười tươi hơn bây giờ.

- Sau khi em khỏi bệnh, anh sẽ để em rời khỏi đây và sẽ trả lại toàn bộ những gì thuộc về gia đình em. - Hắn cười chua xót. - Nhưng trước khi đi, em có thể tha thứ cho anh không?

Hắn tha thiết nhìn em, mặc dù biết hắn không có quyền xin em tha thứ nhưng trước khi không còn nhìn thấy em nữa, hắn muốn được em tha thứ, vì chỉ có như vậy hắn mới cảm thấy nhẹ lòng.

Em trước sau vẫn không mở lời, cứ im lặng và duy trì nụ cười trên môi. Nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt thâm quầng của hắn mà em không khỏi chạnh lòng. Em biết trong khoảng thời gian em sốt cao, hắn đã thức trắng đêm để canh chừng em, thường xuyên thay khăn chườm trán em. Những gì đêm qua hắn nói, em đã nghe không sót một một chữ vì lúc đó em vốn đã tỉnh. Em biết khi hắn nói ra những lời đó, hắn đã khóc. Em có thể cảm nhận được giọt nước mắt ấm nóng của hắn lăn dài trên tay em. Nghe hắn nói, em nằm trên giường bệnh cũng không kìm nổi nước mắt.

- Làm sao em có thể tha thứ cho anh khi mà... - Em đưa tay sờ lên mặt hắn, ánh mắt trĩu mến nhìn hắn trong khi hắn đang thấp thỏm lo âu. - Em chưa bao giờ hận anh?

Câu nói cuối cùng của em làm cho mọi buồn phiền, lo âu trong lòng hắn bỗng chốc tan biến, ngây người một lúc hắn hỏi lại em câu hỏi trước đó của mình:

- Em không ghét, không hận anh sao?

Em nhẹ ôm lấy hắn, thấp giọng nói:

- Ghét anh? Hận anh? Những câu hỏi đó dù một lần em cũng chưa từng nghĩ tới. - Sau đó em buông hắn ra, nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi. - Anh có biết tại sao ngày đó em lại giữ được mạng sống của mình không?

- Tại vì em đã chạy thoát khỏi nơi đó. - Hắn trả lời, trong lòng vẫn còn hoài nghi.

- Không phải. - Em lắc đầu. - Đó là tại vì anh đã tha chết cho em. Ngày đó khi em chạy đi vốn dĩ anh có thể cho người hoặc có thể tự mình đuổi theo để bắt em lại nhưng anh đã không làm thế, anh đã để cho em chạy thoát một cách dễ dàng. Vì vậy có thể nói, mạng sống này của em là do anh ban cho.

Hắn thoáng sững sờ vài giây, sau đó mỉm cười rồi ôm em vào lòng. Em nói phải, ngày đó vốn dĩ hắn có thể đuổi theo để bắt em lại nhưng hắn đã cố tình để em chạy thoát. Vì lúc đó tim hắn đã vì em mà rung động.

Cứ tưởng rằng cô bé ngày đó giờ đã lưu lạc ở chốn xa xôi nào đó nhưng thật không ngờ rằng bây giờ lại đang ở trong vòng tay hắn. Trái đất này đúng là tròn thật, đi một vòng lớn cuối cùng cũng trở về thời điểm xuất phát.

Suốt mấy ngày qua, hắn đã rất lo sợ, sợ rằng khi em tỉnh dậy hắn phải nói gì với em trước tiên. Lúc đó hắn còn sợ rằng em sẽ hận hắn đến chết đi sống lại nhưng em không những không hận hắn mà còn bảo mạng sống của em là do hắn ban cho. Ông trời thật trớ trêu, để hắn chìm trong bể khổ một thời gian rồi lại cho hắn nếm trải mùi vị của hạnh phúc. Nhưng cũng thật cảm ơn ông, đã để cho hắn cuộc đời này được yêu em.

- Hứa với em, nếu sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng bắt em phải ngừng yêu anh. Anh có thể kêu em làm bất cứ việc gì nhưng việc ngừng yêu anh là em không làm được. - Vừa nói em vừa ôm hắn chặt hơn.

- Được, anh hứa với em. - Hắn cười rồi cúi xuống, hôn lên đỉnh đầu em.

Em và hắn coi như vừa trải qua một thử thách lớn để khẳng định tình yêu của mình dành cho đối phương. Trong tình yêu ngoài sự tin tưởng thì lòng vị tha cũng được xem là một phần tất yếu.

...

Hôm nay là ngày mà hắn được ông Henry trao cho quyền thừa kế tổ chức Leaders và cũng là ngày gây tranh cãi nhiều nhất giữa hai cha con họ.

Buổi lễ được diễn ra ở một hội trường lớn trong Leaders và tập hợp toàn thể nhân viên có mặt trong tổ chức, ngoại trừ những người đầu bếp và những người giúp việc. Đáng lẽ lễ thừa kế được diễn ra rất suôn sẻ nếu như không có sự xuất hiện của em - người giúp việc của nhà hắn, theo mọi người là vậy.

Thấy mọi người ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt kì thị, bước chân em vô tình lùi về phía sau vài bước nhưng rất nhanh, bàn tay rắn rỏi của hắn đã vòng qua eo em và kéo sát vào người mình.

- Đừng sợ! Đã có anh ở đây, không ai dám làm gì em đâu. - Hắn khẽ môi nói nhỏ vào tai em để trấn an tinh thần đang bị những người kia áp đảo của em.

Hành động thân mật của hắn khiến cho những người đang có mặt tại đây đều sửng sốt và kinh ngạc, trong đó có cả cha hắn. Từ khi hắn dẫn em theo, mắt ông không khi nào rời khỏi bọn họ. Sau khi phát biểu và trao quyền thừa kế xong, ông đi xuống phía dưới đứng để nhường lại vị trí cho hắn lên phát biểu.

Khi hắn nắm tay em lên bục thì ngay lập tức, tay em bị cha hắn kéo lại, giọng ông từ tốn:

- Một mình con lên thôi, không cần phải dẫn nó theo.

Trong khi em đang lúng túng không biết làm gì thì hắn giằng tay ông ra khỏi tay em, mạnh mẽ bảo:

- Không cần cha lo.

Rồi hắn kéo em đi trước ánh nhìn tóe lửa của ông và hàng trăm cặp mắt ngơ ngác của đám nhân viên.

Đứng trước toàn thể nhân viên trong Leaders, hắn đồng dục nói to nhưng những lời hắn nói ra hoàn toàn không có gì liên quan đến việc thừa kế:

- Hôm nay tôi đứng đây là để thông báo cho mọi người biết một tin. Người con gái đang đứng bên cạnh tôi đây tên của cô ấy là Sea, trước kia cô ấy từng là người giúp việc của tôi, còn bây giờ cô ấy là người yêu của tôi. Có thể mọi người rất ngạc nhiên và cho rằng tôi bị điên nên mới nói ra những lời như thế nhưng tôi chắc chắn với mọi người rằng, ngay tại thời điểm này tôi hoàn toàn rất tỉnh táo và những gì mà tôi vừa mới nói là sự thật.

Hắn vừa dứt lời thì lập tức bên dưới vang lên những lời xì xầm bàn tán. Andrea và Liz lặng lẽ đứng im một góc để quan sát tình hình. Jane đứng cạnh ba cô, cô tức lắm nên lay lay tay ông ra hiệu bảo ông lên tiếng. Hiểu được ý cô ông liền nói:

- Cô ta là người yêu của con vậy còn Jane là gì? Từ nhỏ nó đã được định sẵn là vợ tương lai của con, lúc đó con không phản đối vậy tại sao bây giờ con lại...

- Bác à, con không phản đối nhưng cũng không có nghĩa là con đồng ý, huống chi lúc đó đều là ý của hai bên gia đình chứ đâu phải là ý riêng của con. Hơn nữa, con không yêu Jane, người con yêu là Sea và chắc chắn sau này cô ấy sẽ làm vợ và làm mẹ của những đứa con con. - Hắn ôm ngang eo em và quay về phía em cười một cái.

- Con...

Lời nói của hắn khiến ông không nói được câu nào, chỉ biết im lặng và ôm cục tức trong lòng. Jane đứng bên ông, nghe hắn nói thế thì tức lắm, hắn dám ở trước mặt mọi người bảo là không yêu cô sao? Giận tới mặt đỏ tía tai, cô định lên tiếng phản đối thì có người đã nhanh hơn cô một bước.

- Ta không đồng ý.

Một giọng nói trầm khàn và đầy uy nghiêm vang lên, đồng loạt những ánh mắt đều hướng về người đó, là cha hắn.

- Nó chỉ là một đứa giúp việc nghèo hèn, nó vốn không đủ tư cách để làm vợ con. Chẳng lẽ con đã quên mất quy định của Leaders rồi sao? - Cha hắn tiến lên phía trước, đứng đối diện với hắn, kiên định nói.

Những lời hắn của ông không những không khiến hắn chùn bước hay lo lắng mà ngược lại hắn còn cười khẩy một cái, lời nói của hắn còn kiên định hơn cả ông:

- Đương nhiên là con không quên nhưng có một chuyện mà cha và mọi người chưa biết. Sea không phải là một người nghèo hèn như mọi người đã nghĩ, cô ấy vốn là con gái của một chủ tiệm vàng lớn ở thành phố Los Angeles, có tên là Big Sea. Vì tổ chức của chúng ta mà ba mẹ của cô ấy phải chết và nếu như không vì tổ chức thì cô ấy vẫn còn là một tiểu thư danh giá. Suy cho cùng thì cô ấy không những có đủ tư cách mà còn thừa tư cách để trở thành vợ con. Câu trả lời này, đã khiến cha hài lòng rồi chứ? - Hắn nhếch môi và nhìn về ánh mắt đang trợn trừng lên của ông mà hết sức hả dạ.

Phía dưới những lời xì xầm một lần nữa lại vang lên, ai cũng đều ngạc nhiên về chuyện mà hắn vừa kể, trong đó có cả Andrea. Anh thật không ngờ em lại là con của một ông chủ tiệm vàng lớn bị đánh cướp cách đây nhiều năm. Nếu anh nhớ không lầm thì trong hồ sơ những tiệm vàng mà Leaders cướp được có một tiệm vàng tên là Big Sea. Anh nhú mày nhưng sau đó lại khẽ cười rồi tiếp tục hướng mắt về phía hai người đang là tâm điểm chú ý trên kia.

- Nhưng hiện tại nó vẫn là đứa nghèo hèn. - Ông Henry vẫn không chịu thua.

- Vậy nếu như con trả lại toàn bộ những gì đáng ra nên thuộc về cô ấy thì sao? Chắc được chứ?

Câu hỏi của hắn khiến cho mọi người ai nấy đều sửng sốt, ngay cả em cũng vậy. Dù có nghe hắn nói trước đó nhưng em cũng không ngờ là hắn lại có thể nói trước mặt mọi người.

- Con không thể làm thế. - Ông giận dữ tột độ.

- Con hoàn toàn có thể làm thế nếu như cha không đồng ý cho con và Sea ở bên nhau. Vì vậy, một là cô ấy sẽ làm vợ tương lai của con, còn hai là... con sẽ từ bỏ Leaders, từ bỏ quyền thừa kế và chấp nhận ra đi với hai bàn tay trắng. Cha cứ suy nghĩ kĩ đi.

Nói xong câu đó, hắn kéo tay em ra khỏi hội trường trước những ánh mắt ngỡ ngàng của bọn họ. Trong đó có hai ánh nhìn giận dữ của ông Henry và Jane nhưng cũng có hai ánh nhìn hài lòng từ phía Liz và Andrea.

"Cậu làm tốt lắm!" - Liz nghĩ thầm.

"Cuối cùng em cũng tìm được hạnh phúc cho mình rồi. Sea à! Chắc anh cũng nên từ bỏ đi thôi." - Andrea mỉm cười nhìn về phía bóng lưng em và hắn đang dần khuất.

Đi bên cạnh hắn, em không giấu được sự vui mừng. Những lời hắn nói trước mọi người khi này làm em rất cảm động, em tin là tình yêu của mình trao cho hắn là hoàn toàn đúng.

26. Chương 26: Rời Xa

Sau sự kiện chấn động vừa rồi một ngày, ông Henry đã cho gọi hấn đến nhà để nói chuyện. Hấn vì nghĩ ông chịu chấp nhận một trong hai điều kiện của hấn nên hấn đã đi mà không hề biết rằng nguy hiểm đang rình rập sau lưng em.

Cứ nghĩ rằng ông gọi hấn đến là để nói chuyện về em nhưng suốt buổi ông cứ nói toàn những chuyện chẳng đâu ra đâu. Nói được một lúc thì điện thoại ông có tin nhắn đến, sau khi đọc xong tin nhắn, ông ngước lên và bảo hấn có thể về. Nghe ông nói thế, hấn tức giận bỏ về mà không để ý thấy nụ cười nham hiểm của ông sau lưng.

Suốt dọc đường đi về, hấn cứ nghĩ mãi về ông. Hấn thật không hiểu nổi ông muốn nói gì với hấn hay vốn không có chuyện gì để nói mà ông cứ thư thả uống trà, lâu lâu lại ngước mặt lên nhìn hấn như thể dò xét thái độ của hấn. Vì chịu không nổi cái thái độ bình thản đó của ông nên hấn đã lên tiếng trước, hấn hỏi ông gọi hấn đến để làm gì thì ông chỉ nói có một câu gởn gợn là để nói chuyện phiếm. Khi nghe được câu trả lời đó hấn rất muốn bỏ về ngay lập tức nhưng hấn vẫn kiên trì ở lại vì biết đâu ông sẽ nói chuyện gì liên quan đến em.

Thế là hấn ở lại để nghe ông nói chuyện nhưng từ đầu chí cuối chuyện mà ông nói chẳng có dính dáng gì đến em dù chỉ là một chút. Lúc này, cơn giận của hấn đã lên đến đỉnh điểm và sau khi nghe ông bảo hấn có thể về thì ngay lập tức, hấn đứng dậy đi ngay mà không thêm chào và cũng không thêm nhìn ông lấy một cái. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, hấn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Ông thường ngày đâu có hay nói như vậy nhưng tại sao hôm nay ông lại nói với hấn nhiều chuyện như thế? Phải chăng ông làm thế là có chủ đích?

Bước chân hấn dần trở nên vội vã hơn khi nghĩ đến ở nhà xảy ra chuyện, hấn nghĩ rất có thể ông đã cho người đến bắt em đi và việc ông gọi hấn đến chính là để câu thời gian. Hấn mím môi, bàn tay nắm chặt lại và mong rằng những điều mà hấn vừa nghĩ chỉ là những suy diễn lung tung. Nhưng nỗi lo lắng đã dần hình thành trong lòng khi hấn không còn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc hằng ngày đâu. Hấn nhớ trước khi đi hấn đã dặn em phải ở nhà rồi mà sao bây giờ hấn đã tìm hết mọi ngóc ngách trong nhà rồi mà vẫn không thấy em? Gọi điện cho em thì lại nghe tiếng chuông điện thoại reo ở trong phòng, bây giờ hấn không chỉ cảm thấy lo lắng thôi đâu mà ngay cả nỗi bất an cũng vô tư hình thành trong lòng hấn.

Hấn bước ra khỏi nhà, vừa đi vừa gọi cho Liz. Đầu tiên hấn hỏi cậu là em có qua nhà cậu chơi không, khi cậu bảo không thì hấn lập tức nói cho cậu biết mọi chuyện và nhờ cậu phụ giúp hấn đi tìm em. Sau đó bản thân hấn cũng leo lên xe và lao đi vun vút, hòa nhập vào dòng xe vội vã.

- Có phải cha đã cho người bắt Sea đi không? Bây giờ cô ấy đang ở đâu và cha đã làm gì cô ấy rồi? - Hấn một tay lái xe, một tay cầm điện thoại gọi cho ông Henry, khi đầu dây bên kia vừa nhắc máy thì hấn đã hỏi một tràng không kịp để cho ông mở miệng nói tiếng nào.

Nhưng ông cũng không vội trả lời hấn, chỉ cười rồi thầm khen hấn quả không hổ danh là con trai ông, chỉ với một ít thời mà hấn đã biết được mọi chuyện rồi.

- Con hãy bình tĩnh, có chuyện gì đâu mà phải gấp gáp. Ta chẳng làm gì nó cả, chẳng qua là ta chỉ cho nó và Jane cùng “chơi trò sinh tử” với nhau thôi. - Sau câu nói đó là một tràng cười man rợ từ ông.

- Jane? Trò chơi sinh tử? Ý cha là sao? - Hấn nhíu mày, nghi hoặc hỏi lại.

- Chẳng phải con thông minh lắm sao? Hãy tự mình suy nghĩ đi.

- Cô ấy mà có mệnh hệ gì thì cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông. - Đến mức này thì hấn thực sự mất bình tĩnh, hấn hét lớn vào điện thoại và ngay cả cách xưng hô đúng mực hấn cũng không màng.

Hấn cúp máy được một lúc rồi mà người bên kia đầu dây vẫn còn áp điện thoại vào tai. Ông sững sờ đôi lúc rồi khẽ nhếch môi chế giễu. Em thực sự quan trọng với hấn tới mức phải thù ghét chính cha ruột của mình sao? Xem ra mọi chuyện đang bắt đầu trở nên gay gắt rồi đây.

...

- Mấy người tính đưa tôi đi đâu? - Em đứng lại, quay đầu lại hỏi hai tên đã bắt cóc mình ở phía sau.

- Đi nhanh lên! Đừng hỏi nhiều. - Một tên cao to, vạm vỡ, nhuộm đầu đỏ hoe, trên tay cầm theo một khẩu súng lục vừa đẩy em lên phía trước vừa giục.

Em cắn môi, chưa kịp bước đi thì đã bị một tên cao to khác, tóc nhuộm xanh nắm cổ áo và lôi đi xềnh xệch. Cổ áo bị kéo lên siết cổ, em hơi khó thở nên đã bảo với gã bỏ em ra nhưng em càng nói gã càng lôi đi mạnh hơn. Vì hai tay em bị trói ở sau lưng nên em không thể dùng tay được, chỉ dùng miệng để nói nhưng cũng không có tác dụng với gã.

Gã đưa em đến một ngôi nhà đã bỏ hoang từ lâu, bên trong mọi thứ đã không còn nguyên vẹn, chúng bị đổ nát và gạch đá đổ đầy ra đất. Mỗi một, gián, rết và các loại côn trùng khác đang tụ họp trong đây. Em kinh hãi, vừa đi vừa tránh mấy con gián đang bò dưới chân nhưng cũng mấy lần suýt té vì vấp phải mấy viên đá to tướng. Gã đưa em vào một căn phòng trống không cửa và đẩy em vào sát tường, lấy trong túi ra một sợi dây thừng loại nhỏ trói chân em lại. Em vì không yên phận, giãy giụa không để cho gã làm công việc của mình nên đã bị gã tát cho một cái thật đau vào mặt và rất nhanh hai chân em đã bị trói vào nhau.

Em rưng rưng nước mắt nhìn bọn họ, em rõ là không quen biết và không có thù oán gì với họ nhưng sao họ lại bắt em mà không nói cho em biết nguyên do? Em nhớ lúc mình đang ở nhà xem ti vi thì có tiếng chuông cửa, em vì tưởng hân về nên hí hửng chạy ra đón. Nào ngờ, khi cửa vừa mở và khi em chưa nhận thức được gì thì chỉ trong nháy mắt, một cái bao lớn đã trùm lên người em. Trong khi em cố vùng vẫy để thoát khỏi thì em cảm nhận được mình đang bị vác đi và bị quăng vào trong xe. Đến khi em được thả ra thì cũng là lúc em đã được đưa đến ngôi nhà hoang này.

Tên bặm trợn đầu xanh ấy thấy em ngoan ngoãn ngồi yên thì cũng không làm gì em nữa. Gã đầu xanh ném cho em một ánh nhìn sắc bén như thể muốn cảnh cáo em hãy khôn hồn mà ngồi yên nếu không cái tát lần sau sẽ còn đau hơn vừa này rồi đi tới chỗ gã đầu đỏ, hỏi:

- Khi nào cô ta tới?

- Một lát nữa. - Gã đầu đỏ trả lời ngắn gọn, nói xong gã ta lấy ra một điều thuốc, châm lửa lên và hút nhưng cũng không quên thấy cho tên kia một điều.

Không lâu sau đó, một cô gái trẻ có vẻ ngoài xinh đẹp, vô cùng sắc sảo diện trên mình một chiếc váy màu đỏ ôm sát cơ thể và có vô số kim sa lấp lánh trên bộ trang phục lộng lẫy đó xuất hiện trước cửa. Em nheo mắt lại nhìn nhưng rồi chợt mở to ra khi đã nhận ra người đó. Đó chẳng phải là Jane sao?

“Tiểu thư!”

Hai tên kia thấy Jane đến, vội chào cô và thông báo tình hình cho cô biết rồi tránh đường cho cô qua. Cô tiến tới chỗ em, khoe miệng khe khẽ lên tạo thành một đường cong nửa miệng.

- Để xem kì này còn có ai đến cứu mày không? - Lần trước ra tay, hân đã đến cứu em nhưng lần này, cô chắc chắn không.

- Tại sao cô lại cho người bắt tôi tới đây? - Em hỏi.

- Bắt mày tới đây tao mới có thể dễ dàng ra tay. Nếu như mày còn sống trên cõi đời này thì Zin mãi mãi sẽ không để ý đến tao. - Cô cười nhạt. - Nên một là mày chết còn hai là tao mất anh ấy.

- Nhưng nếu tôi chết thì anh ấy cũng sẽ không yêu cô đâu.

Câu nói của em đã kích động đến Jane, cô bước nhanh tới chỗ em, khom người rồi nâng cầm em lên, gần từng tiếng:

- Anh ấy có thể không yêu tao nhưng mày thì nhất định phải chết. Mày nghe cho rõ đây, thứ mà tao không có được thì người khác cũng đừng hòng có được. Đó là quy luật sống của tao. - Rồi cô hất cầm em sang một bên.

Vừa lúc đó thì tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Cô đứng thẳng người dậy rồi lấy chiếc điện thoại trong túi xách ra. Nhìn vào cái tên hiển thị đang nhấp nháy trên màn hình, đôi mày thanh tú của cô chau lại, trong lòng khẽ run lên từng hồi. Cô có thể không sợ trời, không sợ đất nhưng hân thì cô không thể không sợ.

Cổ trấn tĩnh lại tinh thần, cô nghe máy.

“Jane! Em đã bắt Sea đi đâu rồi hả?” - Hấn quát lớn, từ nãy đến giờ hấn đã lái xe đi khắp thành phố rồi mà vẫn không điều tra ra được tung tích gì của em. Nên hấn dừng xe bên đường và quyết định gọi cho Jane.

- Zin, anh đang nói cái gì vậy? Em không hiểu gì cả. - Jane lúng túng thấy rõ, cô không nghĩ là hấn lại biết cô đã cho người bắt cóc em. Dù cố gắng giữ bình tĩnh như thế nào nhưng cô vẫn không thể ngừng lo sợ.

- Zin! Mau đến cứu em. Em đang ở trong một ngôi nhà hoang...

“Tút... Tút”

“Alô! Alô!”

Hấn gọi lại lần nữa nhưng Jane đã khóa máy, hấn tức giận ném chiếc điện thoại sang ghế bên cạnh. Trước khi Jane ngắt máy, hấn rõ ràng là đã nghe thấy tiếng em kêu cứu, vậy mà hấn chưa kịp nói gì thì cô đã cúp máy. Mà khoan đã! Vừa nãy em nói em đang ở trong một ngôi nhà hoang. Nhưng ngôi nhà hoang đó nằm ở đâu mới được chứ?

Hấn ngồi nghĩ ngợi một lúc rồi lái xe đi.

Trở lại với Jane, khi em hét lên, cô đã hốt hoảng liên tắt máy. Sau đó đi tới tắt vào hai bên mặt em rồi bảo tên đầu xanh đến bật miệng em lại.

- Có cần đổi địa điểm không? Lúc nãy nó đã khai ra rồi. - Tên đầu đỏ lên tiếng.

Jane suy nghĩ giây lát rồi phẩy tay:

- Không cần, chắc anh ấy không biết và cũng không nghĩ tới chỗ này đâu.

- Này, cô muốn giết cô ta như thế, vậy tại sao không làm ngay bây giờ luôn đi? Nếu cô giết cô ta ngay từ đầu có phải đỡ phiền phức hơn không? - Tên đầu xanh thắc mắc.

- Giết nó ngay từ đầu thì còn gì là thú vị nữa. Tao muốn trước khi nó chết phải cho nó nếm mùi đau khổ. - Ánh mắt cô khi nói ra những điều đó thật ghê sợ.

Em chợt rung mình, trong lòng thầm mong hấn hãy đến cứu em ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Em không muốn ở cái nơi đây còn trùng như vậy thêm một giây, một phút nào nữa đâu. Nhưng cô nói hấn không biết chỗ này, vậy làm sao em có thể mong hấn sẽ đến cứu em đây?

Nhưng em tin tưởng hấn, em tin không bao lâu nữa hấn sẽ đến cứu em. Em nhớ có lần hấn nói với em, dù em có ở bất cứ nơi đâu hấn cũng có thể tìm được em nên em chắc rằng, hấn sẽ nhanh chóng tìm ra em thôi.

“Em chờ anh!”

Quay trở lại với hấn, hấn đã tìm đến biết bao ngôi nhà hoang nhưng vẫn không thấy gì. Thực chất thì ngôi nhà hoang mà em nói ở thành phố này có rất nhiều, cứ tìm như thế chẳng khác nào mò kim đáy biển. Bên Liz cũng chẳng có tin tức gì, cậu cũng đã tìm khắp nơi nhưng cũng như hấn, đều không tìm được gì.

Gục đầu trên vô lăng với nỗi thất vọng ê chề, lần đầu tiên hấn cảm thấy mình thực sự bất lực và vô dụng như thế. Hấn đã từng nói sẽ tìm ra được em dù em có ở bất cứ đâu, vậy mà bây giờ đến một chút tung tích nhỏ nhoi của em hấn cũng không tìm thấy. Hấn biết Jane rất ghét em, chắc chắn giờ này không ít thì nhiều em cũng bị cô hành hạ bằng cách ra tay đánh đập em không thương tiếc. Chỉ nghĩ đến cảnh em bị đánh đến nằm lê lết dưới đất thì tim gan hấn lại nóng lên. Vô đầu bứt tóc một hồi lâu, hấn chợt ngẩng đầu lên, hình như có một chỗ mà hấn chưa tìm, đó là ngoại ô của thành phố. Hấn mỉm cười rồi lái xe đi, mong rằng hy vọng cuối cùng của hấn sẽ không bị dập tắt.

Nơi mà hấn dừng xe lúc nãy cách ngoại ô không xa lắm, lái khoảng chừng mười lăm phút là tới. Hấn dừng xe trước một ngôi nhà hoang cũ kĩ lâu năm, tường nhà đã bị ẩm mốc và rêu xanh mọc đầy, hai bên đều là bụi cỏ mọc rậm rạp. Nơi đây rất hoang vắng, cách rất nhiều cây số mới thấy một ngôi nhà. Quan sát xung quanh một lúc mắt hấn dừng lại ở hai chiếc xe BMW, một chiếc màu đen còn một chiếc màu đỏ nổi bật nằm khuất trong bụi cây. Vì nó quá nổi bật nên nhìn một chút là có thể nhận ra ngay.

Hắn khễ nhếch môi rồi lái xe thẳng đến chiếc xe màu đỏ của Jane, tắt máy rồi xuống xe. Lấy điện ra báo cho Liz biết một tiếng rồi hắn thở mạnh một cái, sải chân bước vào trong.

Ngôi nhà này rất rộng, cứ tưởng rằng phải mất một lúc lâu mới có thể tìm được chỗ em bị bắt nhưng không ngờ chỉ cần vài phút ngắn ngủi là hắn đã biết được em đang bị nhốt ở đâu rồi. Tất cả cũng nhờ tiếng nói quen thuộc của Jane đang nói chuyện với ai đó.

Hắn đi tới căn phòng phát ra tiếng nói rồi hé mắt vào trong. Em đang bị trói ngồi ở một góc, hắn thở phào nhẹ nhõm khi thấy trên người em không có thương tích gì nghiêm trọng ngoài hai bên mặt hơi đỏ. Hắn đoán là Jane đã ra tay đánh em vì em dám cả gan báo địa điểm cho hắn biết. Nhưng hắn cũng nên cảm ơn Jane vì cô đã không đổi địa điểm nếu không thì dù có lật tung cả thành phố này lên cũng chưa chắc gì tìm được em.

Mất hắn dừng lại ở hai người đàn ông kia, bên hông hai gã đều có giắt theo một khẩu súng lục màu đen. Hắn nuốt nước bọt, nếu hai tên đó tay không đánh nhau với hắn thì không sao chứ chúng mà dùng đến cái vật không có mắt kia thì e rằng hắn chưa ra trận đã bị thất bại thảm hại.

- Hai người ở đây canh chừng nó đi, đừng để cho nó chạy thoát. Nếu nó có ý định muốn trốn thì tôi cho hai người tùy ý xử nó. - Jane căn dặn hai gã trước khi rời đi.

- Vâng, chúng tôi biết rồi. - Hai gã đồng thanh.

Jane nhìn em lần cuối, cười nhạt rồi bỏ đi. Vì hắn đã biết chuyện nên cô không thể về nhà được, đêm nay cô sẽ ngủ ở khách sạn.

Thấy Jane ra, hắn vội nấp sang căn phòng bên cạnh, chờ cho cô đi rồi hắn mới vào giải quyết hai tên kia.

Nhân lúc hai gã không chú ý, hắn đạp hai cú thật mạnh vào ngực hai gã. Bị đánh bất ngờ nên hai gã trở tay không kịp, ngã sòng soài ra đất. Nhưng rất nhanh, hai gã mau chóng ngồi dậy và cùng một lúc tấn công hắn bằng một cú đấm thật mạnh nhưng cũng may là hắn đã tránh được. Công hắn học võ từ nhỏ, đầu thể để hai gã xoàng đó đánh dễ dàng như vậy. Hắn dùng hết sức đạp thêm một cái vào bụng tên đầu đỏ rồi xoay người, đạp một cái ngang đầu tên đầu xanh. Hai gã đau đớn, một tên ôm bụng, một tên ôm đầu rên rỉ dưới đất. Giải quyết xong hai tên đó, không chần chừ thêm nữa, hắn chạy lại cởi trói cho em.

- Em có bị thương ở đâu không? - Sau khi cởi trói, hắn liên tục xoay người em qua lại để xem em có bị thương không.

Em không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười thật tươi rồi ôm chầm lấy hắn, xúc động nói:

- Em biết là anh sẽ tới mà.

Hắn cũng cười rồi ôm lấy em. Hai người ôm nhau trong niềm hạnh phúc nhưng đâu biết rằng, một ánh nhìn như muốn giết người của ai đó đang đứng ngoài cửa.

- Tiểu thư! - Thấy cô, em hốt hoảng liền buông hắn ra, sợ hãi nhìn cô.

Hắn đưa mắt nhìn ra cửa thì thấy Jane đã đứng đó từ bao giờ. Nhưng có vẻ như hắn không có gì phải ngạc nhiên hay lo sợ khi thấy cô trở lại vì hắn vốn đã biết trước được điều đó. Chiếc Benz của hắn đang đậu ngoài sân, khi cô thấy nó chắc chắn cô sẽ biết nó là của ai thôi.

Tên đầu đỏ nhân lúc hắn sơ ý, gã ngồi dậy rồi quơ tay lấy khúc gỗ ở bên cạnh, giơ lên cao và nhắm thẳng vào lưng hắn mà hạ xuống.

- Zin, cẩn thận. - Em hét lên và đồng thời xoay người hắn lại, nhận lấy cú đánh đó thay hắn.

Em đau đớn nằm gục trên người hắn trong khi hắn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hắn trợn tròn mắt, lay người em:

- Sea! Em có sao không? - Em khó nhọc lắc đầu, gương cười với hắn, gương mặt em vì đau đã trở nên trắng bệch. Hắn mắng em. - Sao em lại ngốc như thế? Sao lại đỡ cho anh?

Tên đầu đỏ biết mình đánh nhầm người nên gã quăng khúc gỗ sang một bên, lùi lại về sau vài bước và quan sát sắc mặt Jane. Cô mỉm cười hài lòng, đây là cơ hội tốt để cô ra tay nếu không, để hấn cứu được em ra thì kể như cô tiêu đời.

Cô chạy nhanh tới tên đầu xanh và giật lấy khẩu súng bên hông của gã, chĩa thẳng vào người em.

- Jane! Đứng!

Doàng!

Hấn vừa kêu lên cũng là lúc Jane nổ súng. Hấn xoay người em lại và lãnh trọn viên đạn vào lưng. Jane hốt hoảng buông súng xuống, chân lùi về phía sau vài bước. Cô lắc đầu liên tục và luôn miệng nói xin lỗi hấn.

- Không! Không! Em xin lỗi, em không cố ý bắn anh đâu.

Chân cô tiếp tục lùi và chợt... cô đập phải khúc gỗ mà tên đầu đỏ vừa ném khiến cô mất thăng bằng nên ngã ngược ra sau, đầu đập mạnh xuống một khúc gỗ khác có mấy cây đinh nhọn chồi lên. Mắt cô trợn trừng, máu từ miệng bắt đầu chảy ra và chết ngay tại chỗ.

Em vừa hốt hoảng vừa lo sợ ngồi dậy, ôm hấn vào trong lòng, nước mắt ngấn dài, nói:

- Zin! Anh đừng chết, đừng chết mà.

Cả người hấn đau buốt, máu ở lưng chảy ra ngày một nhiều hơn. Hấn gượng cười, nhìn về phía Jane một lúc rồi đưa tay lên lau nước mắt cho em, khó nhọc mở miệng:

- Ngoan, đừng khóc. Anh sẽ không sao đâu.

Bàn tay hấn rời khỏi mặt em và rơi tuột xuống đất, đôi mắt từ từ nhắm lại.

- Không! Zin, anh mở mắt ra nhìn em đi, đừng ngủ mà. Em xin anh đấy! - Rồi em khóc thét lên, ngẩng đầu van xin hai tên kia. - Các người làm ơn gọi xe cấp cứu đến cứu anh ấy đi, làm ơn đi mà.

Hai tên kia không thèm đếm xỉa đến lời cầu xin của em, chúng chỉ lo cho bản thân mình thôi. Chúng vẫn cứ bỏ chạy thụt mạng mặc cho em có van xin thảm thiết đến đâu. Em ôm hấn chặt hơn, từng giọt nước mắt rơi xuống gương mặt trắng bệch của hấn. Em biết phải làm gì để cứu hấn đây?

- Anh tỉnh dậy đi. Chẳng phải anh đã hứa là sẽ ở bên cạnh chăm sóc em suốt đời sao? Sao anh có thể bỏ em lại một mình như thế?

Em vừa nói vừa ra sức lay người hấn nhưng hấn vẫn nằm bất động trong lòng em, hoàn toàn không có ý định tỉnh dậy. Đến lúc này thì em không thể chịu đựng được nữa, em gào lên. Tiếng gào thét vô vọng nghe thật thảm thiết và tan tác cõi lòng.

"Thượng đế! Chẳng phải con đã xin người hãy mang lại bình yên và bảo vệ cho anh ấy rồi sao? Sao người lại để cho anh ấy phải chịu đau đớn như vậy? Con xin người hãy cho thiên thần đến giúp đỡ anh ấy."

Vừa lúc đó, Liz cùng với mấy tên cận vệ đến nơi và không bao lâu, xe cấp cứu được gọi đến...

...

Hấn tỉnh lại trong một căn phòng toàn màu trắng và có mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào mắt khiến hấn phải nhắm mắt lại mới có thể nhìn rõ được mọi thứ xung quanh. Hấn gượng ngồi dậy, việc đầu tiên mà hấn làm sau khi tỉnh dậy là đảo mắt tìm kiếm một dáng người nhỏ nhắn có gương mặt đáng yêu ấy. Nhưng thay vì gặp em thì hấn lại gặp một người mà hấn không bao giờ muốn gặp lại nữa. Ông Henry ngồi bên cạnh giường bệnh của hấn và đang đưa mắt nhìn hấn. Vừa nhìn thấy ông, hấn bất mãn liền nhìn đi hướng khác, hờ hững hỏi:

- Sea đâu? Sao cô ấy không đến thăm tôi?

Ôm im lặng, không trả lời hấn, chỉ lẳng lặng quan sát gương mặt hấn. Hấn còn có thể ăn nói ngông nghênh như vậy chắc là không sao nữa rồi. Khi hay tin hấn bị trúng đạn và đã nhập viện, ông liền chạy ngay đến bệnh viện để xem hấn thế nào. Bác sĩ nói hấn bị mất rất nhiều máu nên cần phải truyền ngay nếu không

sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Vì máu dự trữ đã hết nên cần có người tình nguyện hiến máu và ông là người đã làm việc đó.

Sau khi biết hấn đã qua cơn nguy kịch, ông liền thở phào nhẹ nhõm. Ông là người đã túc trực bên cạnh hấn cả ngày lẫn đêm, Liz đã nhiều lần khuyên ông nên về nghỉ ngơi nhưng ông đều lắc đầu và bảo không mệt. Đó là ông nói dối, thực sự ông mệt lắm chứ nhưng chỉ cần nhìn thấy hấn khỏe mạnh thì những mệt mỏi của ông sẽ biến mất. Bao lâu nay, ông luôn thờ ơ với hấn nhưng như thế cũng không có nghĩa là ông không thương yêu hấn. Ông thương lắm chứ, chẳng qua là tình thương đó được ông giấu kĩ quá thôi.

Im lặng khá lâu, vẫn chất giọng trầm khàn ấy, ông trả lời:

- Nó vẫn chưa chết, con yên tâm. Hiện giờ nó đang ở nhà, vì nó mà con phải bị thương nên ta không cho phép nó đến gần con.

Hấn nghe thế liền quay phắt lại, nhếch môi:

- Chứ không phải tất cả là tại ông sao? Nếu không tại ông thì tôi sẽ không phải nằm đây và Jane cũng sẽ không chết.

Nói đến Jane, trong lòng hấn cảm thấy có chút nuối tiếc. Lẽ ra cô không phải chết nếu như cô không mù quáng nghe theo lời ông bắt cóc em. Hấn rất tiếc cho sự ra đi đột ngột của Jane mặc dù cô đã làm sai. Hấn coi cô như người thân và như một cô em gái. Từ nhỏ, ngoài Liz ra thì người luôn ở bên cạnh và chơi với hấn là cô. Dù đôi lúc hấn có nóng nảy và cáu gắt với cô nhưng cô vẫn luôn ở cạnh hấn. Bản chất cô vốn không xấu nếu như không có sự xuất hiện của em. Nhưng cũng không nên vì cái chết của Jane mà đổ lỗi cho em được, vì bản thân em cũng đã chịu không ít tổn thương. Cô hãy yên nghỉ và đừng bận lòng thêm nữa, mọi chuyện đã kết thúc rồi.

- Ta thừa nhận Jane chết là do lỗi của ta nhưng nếu con bỏ tổ chức và từ chối quyền thừa kế để chạy theo con nhỏ kia thì ta dám chắc với con, nó sẽ cùng xuống địa ngục với Jane. - Ông cố tình nhấn mạnh mấy chữ cuối.

- Ông dám?

- Không có chuyện gì là ta không dám, nếu như con không bỏ nó thì đừng trách sao ta độc ác. Bây giờ con có hai sự lựa chọn, một là con từ bỏ nó và trở lại tiếp tục công việc của mình, còn hai là nó sẽ chết. Con chọn đi, một hay hai? - Ông chậm rãi nói, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt hấn.

Nghe ông nói, trong lòng hấn khẽ run lên một cái. Hấn biết ông xưa nay chuyện gì cũng dám làm nên việc giết em, ông hoàn toàn có thể. Từ bỏ em, hấn chưa bao giờ nghĩ đến và cũng không có can đảm để thực hiện. Hấn lại càng không dám nghĩ đến vì sự cố chấp của hấn mà em phải chết dưới họng súng tàn ác của ông như mẹ hấn đã từng. Có lẽ tình yêu của em và hấn có quá nhiều thử thách chồng gai, tuy hai người đã vượt qua tất cả nhưng thử thách cuối cùng này thực sự rất khó khăn nên hấn không cách nào cùng em vượt qua.

Trầm mặc mỗi lúc, hấn quyết định chọn cách từ bỏ em. Cách đó, có lẽ sẽ tốt cho cả hai.

Vài ngày sau, hấn được xuất viện, khỏi phải nói cũng biết là em vui mừng biết chừng nào. Mặc dù có nghe Liz nói là hấn không sao nhưng mấy ngày qua, không ngày nào em ăn ngon ngủ yên. Nhiều lần em có đến bệnh viện thăm hấn nhưng cha hấn đã ngăn cản không cho em vào và lần nào em đến, chưa kịp nhìn thấy mặt hấn thì đã bị ông mắng cho một trận rồi đuổi về. Liz cũng có xin giùm cho em nhưng vẫn không thay đổi được ông. Vì thế mà từ lúc hấn nhập viện cho đến lúc xuất viện, em luôn ở nhà cùng với Puppy để chờ đợi hấn.

Hơn một tuần qua không được gặp hấn, em nhớ hấn biết bao. Nỗi nhớ nhung ấy chỉ tan biến khi nào em được nhìn thấy hấn và ôm hấn thật chặt. Em đỡ giùm hấn một gậy còn hấn đỡ giùm em cả một viên đạn, nỗi đau của em so với hấn quá chênh lệch. Khoảnh khắc khi nhìn thấy hấn nằm bất động trên băng - ca, em như người chết đi. Nếu như lúc đó không có Liz và Andrea bên cạnh, chắc chắn em sẽ gục ngã mất. Lại một lần nữa, hấn đã để em thoát khỏi tay của tử thần.

- Vào thay đồ rồi anh chở em đi chơi. - Hấn hôn lên đỉnh đầu em và nói.

- Nhưng anh mới vừa xuất viện mà. - Em chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hấn.
- Anh không sao, em vào thay đồ đi. - Hấn cười rồi đẩy em vào phòng.

Kể từ ngày mai hấn sẽ không thể đưa em đi chơi và ở bên cạnh em nữa đâu. Bây giờ, mỗi một giây, một phút trôi qua đối với hấn là vô cùng quý báu. Sau ngày hôm nay, em và hấn mỗi người sẽ ở một nơi. Hấn đã nói với Andrea mọi chuyện và nhờ anh thay hấn chăm sóc em. Hấn biết Andrea là một người tốt và anh cũng rất yêu em. Ở bên cạnh Andrea, em nhất định sẽ hạnh phúc.

Hấn thở dài, chỉ còn hôm nay nữa thôi, hấn tự nhủ với mình hãy quên hết tất cả mọi chuyện để có một bữa đi chơi thật vui vẻ với em vì thời gian không còn nhiều nữa.

...

Ngồi trước màn ảnh rộng trong rạp chiếu phim, em đang say sưa xem bộ phim hoạt hình “Tom and Jerry” mà mình yêu thích. Em vừa xem vừa bóc miếng bắp rang lên ăn và lâu lâu lại cười khúc khích như một đứa con nít. Dẫn em đi xem phim và chọn phim hoạt hình cho em đều là chủ ý nghĩa hấn nhưng lại đúng ý của em. Em tuy lớn nhưng khi được xem phim hoạt hình em lại chẳng khác gì một đứa trẻ, cứ vô tư mà thể hiện cảm xúc của mình. Nói là xem phim nhưng thời gian hấn nhìn lên màn hình là rất ít, đa phần thời gian hấn đều nhìn em. Thấy em vui vẻ và cười được nhiều như thế, hấn cũng thấy rất vui. Nhưng liệu khi hấn bảo em nên rời khỏi đây và hãy sống một cuộc sống mới thì nụ cười của em có còn hé nở nữa hay không?

Dù có xảy ra chuyện gì, hấn cũng không muốn em vì chuyện đó mà khiến cho nụ cười của mình thay đổi. Em là công chúa của nụ cười, là người có nụ cười đẹp nhất, trong trẻo nhất. Hấn muốn mỗi ngày khi thức dậy đều có thể trông thấy em cười nhưng tiếc là hết ngày hôm nay, hấn sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Sau buổi xem phim, hấn chở em đi ăn rồi dẫn em đi dạo bộ. Buổi tối cảnh thành phố thật đẹp, thật nhộn nhịp, những cặp tình nhân đang sánh vai bên nhau cùng bước đi trên con đường dài. Em mỉm cười nhìn các cặp tình nhân đang hạnh phúc đó, trong lòng cũng thấy vui thay cho họ. Vì đang là mùa thu nên tiết trời hơi lạnh, trên người em chỉ mặc duy nhất một chiếc váy, ngoài ra không có áo khoác hay khăn choàng cổ kèm theo nên người em có hơi run. Để giảm đi cái lạnh đang bủa vây cơ thể, em chỉ còn cách ôm hai tay lại với nhau và hà hơi vào lòng bàn tay để làm ấm. Hấn đi bên cạnh, thấy cả người em run lên bần bật, liền cởi áo khoác của mình ra để mặc vào cho em và đồng thời dẫn em đi mua một cái khăn choàng cổ ở một cửa hàng nhỏ ven đường.

- Lấy cho con cái khăn màu đen kia đi ạ. - Em chỉ tay vào cái khăn choàng cổ màu đen được treo ở trên cao, hí hửng nói với cô bán hàng.

Cô bán hàng lấy cái khăn đó xuống rồi đưa cho em, em nhận lấy và cởi chiếc khăn choàng trên cổ mà hấn mới mua cho mình ra và choàng thử chiếc khăn màu đen kia lên. Khi đã cảm nhận được hơi ấm của chiếc khăn, em tháo ra rồi nhón chân lên và choàng vào cổ hấn.

- Tặng anh!

Hấn cười, cảm ơn em rồi móc bóp ra trả tiền nhưng liền bị em cản lại.

- Cái này là em tặng anh nên để em trả.
- Anh có nói là trả tiền cái khăn em tặng anh đâu, anh đang tính trả tiền cái khăn anh mua cho em mà.

Câu nói của hấn khiến em xụ mặt, em lầm bầm:

- Đáng ghét! Đâu nhất thiết phải làm người ta què như vậy chứ!

Em hỏi cô bán hàng bao nhiêu tiền rồi lấy tiền của mình ra trả.

Không chỉ hấn mà ngay cả cô bán hàng cũng phải bật cười trước thái độ trẻ con của em. Sau khi cả hai trả tiền xong, hấn và em lại tiếp tục cùng nhau đi dạo.

Hấn xem đồng hồ xong liền thở dài một cái. Thời gian hôm nay sao mà trôi qua nhanh quá, mới đó mà đã hơn chín giờ rồi. Chỉ còn vài tiếng nữa thôi là sẽ qua một ngày mới và trong ngày mới đó, em và hấn sẽ

không còn sống chung và sẽ không được gặp mặt nhau thường xuyên như lúc trước. Hấn cũng sẽ không còn được nghe câu chào buổi sáng từ khốe môi chúm chím ấy nữa. Nếu như hấn có thể điều khiển thời gian thì ngay giây phút này đây, hấn sẽ làm cho thời gian dừng lại để hấn có thể ở bên cạnh em lâu hơn. Nhưng tất cả... chỉ có thể là nếu mà thôi! Đã đến lúc, hấn nên nói mọi chuyện cho em biết rồi.

Cả hai im lặng đứng trên cầu Brooklyn, một người cúi nhìn mặt sông phẳng lặng, còn một người thì ngẩng đầu ngắm sao. Mãi một lúc sau, hấn mới ngược lên nhìn em, khẽ gọi:

- Sea à!

- Dạ? - Em quay qua nhìn hấn, đôi mắt to tròn sáng rỡ như những vì sao trên bầu trời.

- Qua chuyện bắt cóc vừa rồi, em có thấy sợ không?

- Ừm... - Em lấy ngón trỏ gõ gõ vào cằm, vờ suy nghĩ. - Có anh thì không việc gì em phải sợ cả. Hi hi!

Hấn không kìm được xúc động ôm em vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Em không sợ nhưng anh... thì thấy rất sợ. Anh sợ rằng nếu chẳng may anh không có mặt ở đó và đỡ cho em phát đạn đó thì Jane ra tay giết em thì anh biết làm sao? - Nói đến đây, hấn buông em ra, gương mặt hiện lên nỗi thống khổ tột cùng. - Leaders vốn không phải là nơi an toàn, nó có thể khiến em mất mạng bất cứ lúc nào nên em hãy nghe anh, qua đêm nay em hãy theo Andrea rời khỏi Leaders. Em hãy đến sống ở tiệm trà sữa mà anh đã tặng em. Anh đã nói với Andrea, anh ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em.

- Không! Em không chịu. Em chỉ muốn sống với anh thôi. - Em ôm lấy hấn, dụi mặt vào lồng ngực hấn để tìm kiếm hơi ấm.

- Ngoan, nghe anh. - Hấn nhẹ gỡ tay em ra và dùng hai tay nâng mặt em lên, nói - Anh cũng rất muốn sống chung với em nhưng nếu em tiếp tục ở bên cạnh em thì cha anh nhất định sẽ giết chết em.

Em sững sờ, em biết là ông không thích em nhưng em lại không nghĩ là ông lại muốn giết em chỉ vì em ở bên cạnh hấn.

- Vậy thì em và anh sẽ cùng nhau rời khỏi đây. - Em nắm lấy tay hấn, cố gắng kìm chế để không cho mình bật khóc.

- Không được, nếu như biết anh và em bỏ cùng nhau bỏ đi thì nhất định cả hai chúng ta sẽ không được yên với ông đâu. Nghe anh đi, đợi anh giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, anh sẽ đến tìm em.

- Anh nói thật chứ? - Em rưng rưng nước mắt nhìn hấn.

- Anh có bao giờ gạt em chưa? - Hấn nhướn mày hỏi em.

Em lắc đầu, nước mắt cũng vì vậy mà rơi xuống. Hấn lấy tay bịt ngang mắt em lại rồi vòng ra sau lưng em. Một tay che mắt, còn tay kia hấn lồng một chiếc nhẫn vào tay em, sau đó ôm em thật chặt, cầm đặt lên vai em, khẽ nói:

- Từ bây giờ anh muốn em không được khóc nữa. Anh muốn em hãy luôn cười và phải luôn sống vui vẻ. Vì chỉ có thế, anh mới có thể an tâm về em.

- Dạ!

Em gật đầu nhưng rồi không chịu được, liền xoay người lại ôm lấy hấn, dụi đầu vào ngực hấn và khóc thật lớn. Rời khỏi hấn mà sống vui vẻ, em không thể làm được. Em đã cùng hấn trải qua tất cả mọi chuyện nhưng cuối cùng em cũng phải rời xa hấn, rời xa người mà em rất yêu. Em và hấn tưởng chừng như hai đường thẳng giao nhau tại một điểm, chỉ dừng lại một lúc rồi sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nhưng tiếc là điểm giao nhau ấy đã dừng lại quá lâu để đến khi em không muốn đi tiếp nữa thì nó lại cố tình kéo em đi. Nhưng cũng biết làm sao được, số trời đã định em và hấn không thể tiếp tục bước đi trên cùng một con đường. Em không thể tiếp tục ở bên cạnh hấn nữa. Em là một con người bình thường nên em không thể cãi lại số trời.

27. Chương 27: Hạnh Phúc Đơn Giản Lắm

Ngày em đi, hấn hoàn toàn suy sụp. Suốt ngày hấn không đi làm, chỉ ở nhà uống rượu, chỉ khi uống say thì hấn mới không phải suy nghĩ nhiều về em. Nhưng dù có uống nhiều rượu đến đâu thì hình ảnh lúc Andrea nắm tay em dẫn đi trong đêm cứ lảng vảng trong đầu hấn. Đi ban đêm, cha hấn mới không thể cho người theo dõi chỗ ở của em và như thế em sẽ được an toàn. Trước lúc em đi, hấn đã tặng lại con gấu bông của mẹ hấn cho em và dặn em đừng bao giờ gọi điện hay nhắn tin gì cho hấn. Hấn sợ lỡ may cha hấn biết được, ông sẽ sai người điều tra ra chỗ ở của em và sẽ gây khó dễ cho em. Khi đi, em đã khóc rất nhiều, sống mũi hấn cũng thấy cay cay nhưng hấn đã không khóc trước mặt em. Hấn cần phải mạnh mẽ để sống tiếp những ngày tẻ nhạt còn lại. Cũng đã hơn một năm rồi còn gì, một năm không được gặp em, không được nói chuyện với em và cũng không được nghe thấy tiếng cười trong trẻo của em. Thứ mà hấn có thể nhìn thấy là hình ảnh của em trong điện thoại, chỉ với một tấm hình làm sao có thể xoa dịu nỗi nhớ nhung trong lòng hấn?

Hấn nhớ em lắm, đã nhiều lần hấn muốn đến thăm em, gọi điện cho em nhưng hễ nghĩ đến cha hấn sẽ cho người theo dõi thì hấn lại thôi. Ngày nào hấn cũng gọi cho Andrea hoặc đến gặp trực tiếp anh để hỏi thăm tình hình của em, biết được em đang sống rất vui vẻ, hấn cũng an tâm được phần nào. Andrea ngày ngày sau khi tan làm cũng đều đến thăm em, có anh bên cạnh quan tâm, lo lắng hấn em một phần nào đó cũng xiêu lòng. Andrea là một người hoàn hảo về mọi mặt, anh ấy nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Nhưng hấn đâu biết, kể từ ngày rời xa hấn, không khi nào em được vui. Suốt ngày em chỉ giam mình trong tiệm, ngồi trên ghế và nhìn ra ngoài đường như chờ đợi một điều gì đó. Andrea đã dùng mọi cách để khiến em trở lại như trước đây nhưng tất cả đều vô dụng.

Từ lúc về đây, anh chưa bao giờ thấy em mở miệng cười dù chỉ là một cái héch môi nhẹ. Em bây giờ như một con búp bê vô tri vô giác, hoàn toàn không có cảm xúc. Thấy em đã mất đi hình ảnh vô tư, hồn nhiên lúc trước, anh cảm thấy rất buồn. Mỗi khi em hỏi anh hấn dạo này sống thế nào, anh đều không ngần ngại trả lời rằng hấn đang sống rất tốt, nói em đừng lo. Anh không chỉ nói dối hấn mà ngay cả em, anh cũng không nói sự thật. Anh làm thế là vì anh không muốn nhìn thấy em phải sống trong đau khổ, nhớ nhung. Anh luôn làm mọi cách để ánh mắt của em có thể hướng về anh, dù chỉ một lần thôi anh cũng chịu. Nhưng ánh mắt em chỉ hướng về một nơi duy nhất là hấn chứ hoàn toàn không có ý định nhìn về phía anh. Có nhiều lúc anh đã nổi giận với em, anh mắng em ngốc nghếch, mắng em ngu muội khi lúc nào cũng nghĩ về hấn trong khi người lo cho em từng li từng tí suốt một năm qua là anh chứ không phải hấn. Em làm sao có thể nhẫn tâm với anh như vậy? Nhưng mắng xong rồi anh lại xin lỗi, lần nào cũng thế, khi nước mắt em rơi ra anh đều ôm em và nói câu xin lỗi, là anh không đúng, là anh sai, anh không nên lớn tiếng với em. Trong chuyện này không chỉ có em và hấn là đau khổ thôi đâu, mà ngay cả người ngoài cuộc như anh cũng đau không kém. Lúc nào anh cũng mân mê chiếc nhẫn mới mua và đợi đến lúc thích hợp, anh sẽ ngỏ lời cầu hôn em. Anh muốn em trở thành vợ anh, vì như thế em sẽ còn không nhớ và nghĩ đến hấn nữa.

Nói là đợi đến lúc thích hợp nhưng anh đã đợi suốt hai năm rồi, bây giờ anh không thể đợi được nữa. Anh quyết định rồi, anh sẽ cầu hôn em ngay bây giờ mặc dù... trên tay em đang đeo một chiếc nhẫn khác.

Ngồi đối diện với em, anh mở chiếc hộp vuông nhỏ màu trắng xinh xắn ra trước mặt em. Em ngơ ngác nhìn vào chiếc nhẫn kim cương đắt tiền bên trong hộp, sau đó nhìn lên anh để tìm kiếm câu trả lời. Anh cười rồi nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của em và nhìn em bằng ánh mắt anh tràn đầy tình yêu thương. Đã bao lần anh muốn từ bỏ nhưng đến cuối cùng anh vẫn không làm được.

- Đồng ý làm vợ anh nhé!

Từ ngơ ngác em chuyển sang ngạc nhiên, em vội rút tay mình lại làm cho anh có chút hụt hẫng. Em cười gượng:

- Em xin lỗi Andrea, em biết là anh rất tốt với em nhưng bây giờ em không thể chấp nhận tình cảm của anh. Em đã tự hứa với mình, cả đời này em chỉ yêu một mình anh ấy thôi. Dù có phải chờ bao lâu, em cũng sẽ tình nguyện chờ anh ấy.

Về mặt anh bị những câu nói của em làm cho tối sầm lại, giọng anh chùng hấn xuống và không còn nhẹ nhàng như trước nữa:

- Đến bây giờ mà em vẫn không quên được cậu ta sao? Cậu ta thì có gì tốt hơn anh? Em có biết, tổ chức của cậu ta chuyên làm ăn phi pháp không?

- Em biết chứ, em biết anh ấy không tốt hơn anh nhưng người em yêu là anh ấy. Dù anh ấy có làm gì thì em cũng chấp nhận. - Em lấy tay áp nhẹ lên mặt Andrea, mỉm cười. - Andrea, anh là một người đàn ông tốt, nhất định sau này anh sẽ kiếm được một người con gái tốt hơn em, yêu anh hơn em và người đó mới là người mà anh nên nói lời cầu hôn.

Andrea gạt mạnh tay em ra, tức giận nói:

- Anh không cần ai hết và cũng không cần em phải thương hại anh. Được rồi, em cứ ở đó mà chờ cậu ta đi, dù có chờ cả đời em cũng sẽ không gặp lại cậu ta đâu. - Anh nhếch môi. - Để anh nói cho em biết, không đầy nửa tiếng nữa thôi, tổ chức của cậu ta sẽ bị cảnh sát thâm tóm và chắc chắn, cậu ta cũng không thoát khỏi tội. Một năm qua, vì sợ em sẽ đau buồn nên anh mới để cho tổ chức đó được yên nhưng bây giờ thì anh không thể nữa rồi.

Andrea đưa em đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, bất ngờ này đến bất ngờ khác. Những lời anh vừa nói, trong một khắc em không thể nào tiếp thu được. Để đến khi Andrea chuẩn bị đứng lên đi thì em mới lên tiếng, vẻ mặt còn chưa hết ngỡ ngàng:

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Rốt cuộc thì anh là ai?

- CIA, người trong đội tình báo quốc gia.

Vừa nghe xong, em vội đẩy ghế ra và chạy thẳng ra ngoài bắt taxi đến Leaders.

“Không thể nào! Tại sao lại có chuyện đó chứ?”

Đứng trong thang máy của tổ chức, lòng em cứ thấp thỏm không yên. Thì ra bấy lâu nay, Andrea vào Leaders là để thu thập chứng cứ nhằm để chống lại những người làm ăn phi pháp. Vậy mà bao năm qua, thân phận thực sự của anh đều không bị ai phát hiện. Anh che giấu hay thật, đến cha hắn, cũng bị anh qua mặt. Nhưng bây giờ không còn nhiều thời gian đâu mà nghĩ đến chuyện khác, cảnh sát sắp đến rồi, nếu như em không đưa hắn rời khỏi đây thì e rằng sẽ không còn kịp nữa.

Ting!

Cửa thang máy vừa mở ra, em lập tức chạy thẳng một mạch đến nhà hắn. Con đường này, hành lang này dù đã qua một năm nhưng em vẫn không quên, vì tất cả mọi thứ liên quan đến hắn, em không bao giờ quên.

Bước vào ngôi nhà quen thuộc mà em đã gắn bó bao năm, trái tim em dường như đang sống lại. Những tưởng rằng em sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy hắn nữa nhưng hắn đang đứng ở kia, cách em chỉ vài bước chân thôi. Em mỉm cười và gọi tên hắn:

- Zin!

Hắn quay lại nhìn người vừa phát ra tiếng nói đó, hai mắt nặng trĩu chợt mở to lên khi nhìn thấy người con gái mà hắn ngày đêm mong nhớ. Em vẫn vậy, vẫn không thay đổi là mấy, chỉ là hơi gầy đi một chút. Có phải hắn đang nằm mơ không? Nếu là mơ thì hắn nguyện cả đời này đừng bao giờ thức dậy.

- Sea! Có phải em đó không? - Hắn từng bước tiến về phía em nhưng vẫn chưa tin vào mắt mình.

- Em đây, em về với anh rồi đây.

Em chạy tới ôm hắn, mọi cảm xúc bấy lâu dồn nén bây giờ đã có dịp tuôn trào. Hắn cũng ôm chặt lấy em, vùi mặt vào cổ em để tìm lại mùi hương của ngày xưa. Cả hai ôm nhau một lúc, em vội buông hắn ra, hỏi:

- Anh Liz có ở nhà không anh?

- Không, cậu ấy đã đi ra ngoài từ sớm rồi. Em hỏi cậu ấy có chuyện gì không? Mà tại sao em lại có mặt ở đây? Chẳng phải anh đã nói...

- Không còn nhiều thời gian để giải thích nữa đâu, cảnh sát sắp đến nơi rồi. Chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. - Em vừa kéo tay hắn vừa nói nhanh.

- Cảnh sát? Em đang nói cái gì vậy Sea? - Hấn khựng lại, không hiểu em đang nói gì.

- Andrea nói với em, chưa đầy nửa tiếng nữa, cảnh sát sẽ tới đây thâm tóm nơi này.

- Andrea sao? Làm sao anh ấy lại biết chuyện này?

- Anh ấy là CIA, người của đội tình báo quốc gia. - Em kéo tay hấn chạy đi. - Nhanh lên, nếu không sẽ không kịp nữa.

Cả hai vừa chạy xuống sân thì bắt gặp Andrea đang đứng đợi ở trước cổng, trên tay anh còn cầm theo một khẩu súng và đang chìa về phía hấn.

- Cậu chạy không thoát đâu.

- Andrea, em xin anh, anh hãy tha cho anh ấy một con đường sống đi. - Em chạy đến bên Andrea, kéo tay anh cầu xin.

Andrea nhìn em, thấy em vì hấn mà hạ mình cầu xin anh, anh đau lòng lắm. Nhưng anh không thể vì em mà làm trái pháp luật được.

- Xin lỗi Sea nhưng đây là việc mà anh phải làm. - Anh nhẹ gạt tay em ra, tiếp tục chìa súng về phía hấn.

- Sea à, em không cần phải cầu xin anh ta đâu. - Hấn xót xa nhìn em, hấn biết rồi sẽ có ngày này mà. - Anh muốn bắt tội thì cứ việc, tôi sẽ không chống cự đâu. - Hấn nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt không có biểu hiện gì gọi là lo sợ.

Andrea gạt đầu, khóe môi khẽ nhếch lên và buông ra một chữ “Tốt!” rồi lấy trong túi ra một chiếc còng, đi tới chỗ hấn, súng vẫn không buông.

Thấy bước chân Andrea ngày càng tới gần hấn, em lắc đầu, đôi mắt long lanh nước chạy đến quỳ mọp xuống và ôm lấy chân anh trước sự ngỡ ngàng của anh lẫn hấn.

- Không! Andrea, dừng mà. Xin anh đừng bắt anh ấy. - Em ngược mặt lên nhìn anh. - Nếu anh chịu tha cho anh ấy, anh muốn em làm gì em cũng chịu. Anh muốn em làm vợ anh, em cũng chấp nhận. Em hứa sẽ làm vợ anh nếu như anh chịu buông tha cho anh ấy và Liz. Hức! Hức!

Làm vợ? Hấn khẽ cau mày, em đâu nhất thiết phải làm thế. Em đâu cần vì sự tự do của hấn mà chấp nhận làm vợ của người mà em không yêu. Hấn không muốn em đem hạnh phúc cả đời mình ra để đánh đổi như vậy, hấn không xứng đáng được thế.

Hấn đang định lên tiếng thì thấy Andrea cúi xuống nhìn em, đồng thời tay cầm súng của anh cũng từ từ hạ xuống nên hấn khựng lại. Vẫn là anh thua em! Lời nói của em còn quan trọng hơn cả công việc của anh. Chỉ cần thấy em khóc, thấy em yếu đuối thì anh lại mềm lòng. Anh biết nếu như tha cho hấn và Liz, anh sẽ là một người mang trọng tội. Nếu để cảnh sát biết, anh nhất định sẽ mang tội đồng lõa, tiếp tay cho kẻ xấu bỏ trốn. Tội đó không nhẹ đâu, nhưng anh không muốn nhìn thấy em hao tâm tổn sức quỳ dưới chân anh để van xin như thế. Ánh mắt anh khẽ chùng xuống, thấp giọng nói:

- Hai người đi đi, cảnh sát sắp tới rồi. Nhớ là cứ tỏ ra bình thường như những người đi qua đường, tuyệt đối đừng làm gì để cảnh sát chú ý. Nếu không... đến cả thần tiên cũng không giúp hai người được đâu.

Nghe được những lời này của Andrea, em mừng lắm. Em vội lau nước mắt, đứng dậy cảm ơn anh rồi rít rồi kéo tay hấn chạy đi để lại Andrea với một ánh nhìn buồn bã dõi theo.

Em và hấn vừa chạy ra khỏi Leaders khoảng năm phút thì một đoàn xe cảnh sát chạy vào, tiếng còi hú vang vọng cả một vùng. Người dân xung quanh đua nhau chạy ra coi rất nhiều. Em và hấn nhân lúc đông người, hòa nhập vào bọn họ để trốn đi để lại phía sau với những lời bàn tán xôn xao.

...

Một thời gian sau...

Trước hai ngôi mộ một mới một cũ, có một đôi trai gái đang chăm chú nhìn hình của một người đàn ông trên mộ. Hấn đưa tay sờ lên tấm bia màu trắng ấy, sống mũi hơi cay. Đã có lúc hấn nghĩ mình sẽ hận ông đến chết nhưng bây giờ khi mọi chuyện đã kết thúc, hấn không cách nào hận ông được nữa. Hấn chấp nhận

tha thứ cho ông và mong ông hãy yên lòng an nghỉ nơi chín suối. Sau khi tổ chức bị thâm tóm, trên tivi và trên các tờ báo đều đưa tin về việc này. Lúc đọc báo, hấn mới biết được cha hấn vì không chịu số phận ngồi tù nên ông đã tự kết thúc mạng sống của mình. Cảm tờ báo trên tay mà tay hấn run run như cầm một tấn sắt, nặng nề không tả. Mặc dù hận ông nhưng tình phụ tử trong lòng hấn vẫn còn. Hấn đã lập cho ông mộ ngôi mộ cạnh mộ mẹ hấn để ông bà có thể bên nhau ở thế giới bên kia. Những người trong tổ chức đều đã bị bắt hết và số vàng được đem trả lại cho những người bị cướp, còn một số không có người nhận hoặc những người đó đều đã mất thì được đem quy ra tiền để quyên góp. Nghe Andrea nói gia đình em lúc trước cũng từng bị cướp nên cảnh sát cũng có liên hệ với em lên nhận số tài sản thuộc về mình, nhưng em đã từ chối và bảo họ hãy đem số tiền đó để làm từ thiện. Em bây giờ cũng đủ sống rồi, tiệm trà sữa của em đã khai trương và rất đắt khách. Một ngày ba bữa cơm là đủ nên em không cần đến số tiền kia, hãy để số tiền đó giúp cho những người khổ cực hơn em.

Xế chiều, em và hấn cùng nhau bắt taxi về tiệm. Cả hai nắm tay nhau cười nói rất vui vẻ cho đến khi nhìn thấy một người đang ngồi bên trong tiệm thì nụ cười trên môi họ liền tắt ngúm.

Tiếng chuông cửa vang lên những tiếng “leng keng” vui nhộn. Andrea trong bộ đồ quần jean, áo thun đơn giản đang ngồi quay lưng về phía hai người. Nghe tiếng chuông, anh đứng lên và xoay người lại. Nhìn thấy tay em đan vào tay hấn, anh cười rồi nói:

- Anh đến là để cho em thực hiện lời hứa.

Tám năm sau...

Buổi tối tại tiệm trà sữa Hạnh Phúc

- Sugar! Con đâu rồi?

Một người đàn ông mặc vest đen lịch lãm kéo vali và đeo trên vai một chiếc cặp bước vào. Anh nhẹ tháo cặp mắt kính đen xuống, để lộ ra đôi đồng tử xanh biếc. Trong đáy mắt anh ánh lên một niềm vui khôn tả khi sau mấy năm đi công tác xa ở tận nước Pháp. Khi trở về, người mà anh mong mỏi gặp nhất chính là em và đứa con trai bé bỏng của mình cùng với hai người anh em tốt là hấn và Liz.

- A! Bố về!

Từ bên trong, một bé trai khôi ngô, tuấn tú chạy ra, mừng rỡ nhảy lên người anh đòi bế. Anh cười rồi để cặp xuống, bế nó lên và hôn vào má nó một cái.

- Mẹ con đâu rồi?

- Dạ, mẹ đang ở trong bếp á bố. - Thằng bé chỉ tay vào trong rồi gọi lớn. - Mẹ ơi! Bố về. - Rồi lại quay sang anh, ôm cổ anh nũng nịu. - Bố đi lâu quá, con ở nhà nhớ bố lắm.

- Bố cũng rất nhớ con. - Anh xoa đầu thằng bé, dỗ dành. - Thôi đừng buồn, bố có món quà đặc biệt tặng cho con nè.

Anh thả thằng bé xuống rồi lấy từ trong cặp ra một bộ lắp ráp rô bốt loại số lượng có hạn và một bộ búp bê đang được bán trên thị trường nước Pháp đưa cho nó.

- Một cái cho con, còn một cái cho Candy.

Thằng bé mừng rỡ nhận lấy món quà rồi hôn vào má anh một cái thật kêu, đồng thời giơ ngón cái lên, nói:

- Bố Andrea của con là nhất...

- Bố Andrea của con là nhất vậy còn ta thì sao? - Hấn và em từ dưới nhà bước lên, nghe được câu nói đó của con, hấn vội lên tiếng hỏi.

Thằng bé ôm bộ lắp ráp vào người, phụng phịu nói tiếp câu sau:

- Nhưng sau bố Zin.

Nghe được câu trả lời của thằng bé, cả ba đều phá lên cười. Thằng bé thật thông minh, biết cách lấp liếm rất hay. Em cười rồi bảo con vào trong chơi để cho người lớn nói chuyện.

- Anh về lúc nào mà sao không báo cho em biết một tiếng để em ra đón? - Vừa ngồi xuống ghế, em đã vội hỏi.

- Sea nói phải đó, sao anh về mà không báo trước cho mọi người biết? - Hấn cũng đồng tình với em.

- Tôi cũng mới vừa về tới thôi, quen quá rồi cần gì phải ra đón. - Anh cười rồi lấy trong cặp ra hai hộp quà, đưa cho em. - Một cái tặng em, còn một cái tặng cho Ella.

Em mỉm cười, nhận lấy rồi cảm ơn anh trong khi hấn hết nhìn em rồi lại nhìn anh như người ngoài hành tinh. Hấn chìa tay ra:

- Ai cũng có quà, vậy còn quà của tôi đâu?

- Ưu tiên cho trẻ con và phụ nữ, còn cậu và Liz không có đâu. - Anh thản nhiên nói.

Em bật cười rồi cáo lui xuống bếp để lấy trà, bánh ra mời anh. Lúc này chỉ còn lại hai người đàn ông, Andrea nhìn trước nhìn sau một hồi rồi hỏi:

- Liz, cậu ta đi đâu rồi?

- Cậu ấy đưa mẹ con Ella đi chơi rồi. Mà công việc anh dạo này thế nào? Có tốt không?

Hai người ngồi hàn huyên khá lâu, một người hỏi một người trả lời, rất vui vẻ. Sau khi tổ chức bị thu tóm, Andrea đã viết đơn xin từ chức mà không nói rõ nguyên do. Cả đội CIA đều thấy tiếc cho một người tài năng như anh. Anh ra đi mà không một ai biết ngoài lý do không đủ năng lực làm việc ra thì lý do bên trong thực sự là gì. Ai cũng biết năng lực làm việc của anh không những đủ mà còn dư thừa, cho nên lý do đó đối với họ là không thỏa đáng. Nhưng anh cũng không giải thích với họ, lý do gì thì chỉ cần một anh biết là đủ. Anh đã làm một chuyện trái với lương tâm nghề nghiệp nên anh không thể tiếp tục làm công việc anh nghĩ đó được nữa. Một người học cao hiểu rộng như anh không làm nơi này thì cũng có thể làm nơi khác. Lúc trước ngoài thi trường sân sát ra anh còn thi cả trường đại học kinh doanh nên anh có thể làm kinh doanh mà.

Sau khi từ chức, anh đã nộp hồ sơ xin vào làm việc cho một công ty sản xuất nước hoa lớn, kết quả là anh đã được nhận. Xem qua hồ sơ lý lịch của anh, tổng giám đốc của công ty đã không ngần ngại bổ nhiệm cho anh chức giám đốc. Sau một thời gian làm việc, tổng giám đốc thấy anh là một người thông minh, sáng dạ nên đã cho anh đi công tác ở Pháp thay ông để tìm hiểu thêm về một số cách thức để tạo ra một loại nước hoa mới. Thời gian công tác là hai năm và anh đã chấp nhận.

Lúc anh đi, Sugar đã được bốn tuổi, xa đứa con nuôi mà anh yêu thương, anh rất buồn. Mỗi lần nhớ nó, anh đều gọi điện, nghe được tiếng nói lanh lảnh của nó thì nỗi buồn của anh lập tức biến mất. Tuy không phải con ruột nhưng không hiểu sao anh lại rất thương nó, có lẽ vì nó là con em.

Tám năm trước khi em xách vali đi theo anh ra ngoài cửa. Thấy em lặng lẽ lau nước mắt, anh hỏi nhưng không quay đầu lại:

- Em có thực sự hạnh phúc khi lấy anh không?

Lúc đó em không trả lời, chỉ cúi đầu để nước mắt tự do rơi. Anh quay lại nhìn em, thở dài một cái rồi mới nói:

- Anh không muốn lấy một người mà trong tim người đó không hề có anh. Vậy nên... em đi đi, trở về với Zin đi, anh không ép em nữa.

Anh thực sự đau lòng khi nói ra những lời đó, nếu như lấy anh là cực hình đối với em thì anh sẵn sàng buông tay, nhường em lại cho người khác. Anh biết, trong tình yêu miễn cưỡng sẽ không có hạnh phúc.

- Andrea! - Em ngẩng mặt nhìn anh, thả cái vali xuống rồi ôm chầm lấy anh, thì thầm vào tai anh trong cảm xúc nghẹn ngào. - Nếu có kiếp sau, em nhất định sẽ làm vợ anh. - Rồi em trao cho anh một nụ hôn thật sâu thay cho lời cảm ơn.

Andrea rất hài lòng với câu nói đó của em, mặc dù anh biết sẽ không có kiếp sau như em nói nhưng anh vẫn thấy rất mãn nguyện.

Bây giờ ngồi nghĩ lại, anh thấy ngày đó mình quyết định rất đúng. Để em đi là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai. Em bây giờ đã yên bề gia thất, đã có một cuộc sống ấm no, hạnh phúc nên anh không còn gì phải lo nữa.

...

Vào một buổi sáng đẹp trời, hai đứa bé một trai một gái đang chơi đồ chơi với nhau, bỗng bé gái gọi:

- Anh Su, anh có thấy...

- Candy! Em hãy gọi tên đầy đủ của anh là Sugar, chứ đừng gọi tắt như thế. Nghe thật giống con gái. - Candy chưa kịp nói hết câu đã bị thằng bé chặn ngang, nó vội phản bác khi không hài lòng với cách gọi tên mình của con bé.

Bị thằng bé trách mắng, con bé liền trề môi, phụng phịu:

- Sugar thì Sugar. - Phụng phịu được một lúc, con bé đột nhiên phấn chấn hẳn lên. Nó nhích người tới gần thằng bé, hỏi. - Anh có biết tên hai đứa mình giống nhau ở chỗ nào không?

- Đều là tên! - Thằng bé đáp lại sự nhiệt tình của con bé bằng một câu thật kiêu. Nó chỉ lo mân mê con rô bốt trên tay hoàn toàn không để ý gì đến lời nói của con bé nên chỉ trả lời qua loa.

- Không phải! Tên của chúng ta giống nhau ở chỗ là đều rất ngọt. Anh thấy có đúng không? - Candy cười, nghe được Sugar “ừ” một tiếng, nó liền nói tiếp, vẻ mặt trông không được vui. - Chơi búp bê với rô bốt hoài chán quá, hay là mình chơi trò vợ chồng đi ha.

Nói rồi con bé quăng con búp bê sang một góc, ngồi nhìn Sugar đợi câu trả lời.

- Anh không thích chơi trò đó. - Thằng bé lắc đầu.

- Vậy chứ anh muốn chơi trò gì? - Con bé phấn khích.

- Hay là mình chơi trò bố và con gái đi.

Con bé suy nghĩ một lúc rồi liền gật đầu. Sugar chỉ lớn hơn Candy có hai tuổi thôi mà trình độ lừa người của nó quả thật ghê gớm. Hễ có dịp là nó lại “chơi” cha con bé.

Chơi được một lúc thì chợt con bé khóc toáng lên, khiến cho em đang bán ở nhà trên cũng phải chạy xuống. Em hỏi con bé tại sao lại khóc thì nó meo máo kể:

- Con và anh Sugar đang chơi trò bố và con gái, con nói làm bố thì nhất định phải hôn con gái nhưng anh ấy lại một mực không chịu. Hu hu!

Em bật cười khi nghe con bé kể, đúng là trẻ con, hết nói nổi. Em bế con bé lên dỗ dành nhưng con bé vẫn không chịu nín nên em đành vờ la con trai mình:

- Anh Sugar hư quá, làm cho Candy của cô khóc rồi. Candy ngoan, nín đi cô Sea thương. Lên nhà trên chơi với Puppy rồi cô Sea lấy kẹo cho con ăn, không cho anh Sugar ăn luôn.

Nghe ăn kẹo, con bé liền nín khóc. Em cười rồi hôn con bé một cái, xoa đầu Sugar rồi bế Candy lên nhà trên.

Sugar nhìn theo em, ầm ục muốn khóc. Một lúc sau, thấy tủ thân, thằng bé meo máo chạy vào phòng hắt, vừa chạy vừa gọi:

- Bố ơi!

...

Tình yêu của Liz và Ella được hình thành khi cậu về sống chung với gia đình em. Ella là nhân viên của em và nhỏ hơn em một tuổi, cô ấy tuy không đẹp nhưng bù lại cô có một gương mặt khả ái và bản tính hiền lành, lương thiện. Em và hắt thấy Liz mãi mà chẳng chịu lấy vợ, nay lại thấy Ella rất hợp với cậu nên hai người đã bày mưu tính kế cho Ella và Liz có nhiều thời gian ở bên nhau cho thuận việc tìm hiểu nhau, bằng cách cho họ cùng đi giao trà sữa mỗi khi có khách hàng gọi đến. Bản thân Liz thì không sao nhưng Ella lại thấy rất ngượng mỗi khi ngồi chung xe với anh. Vì mỗi lần Liz thắng gấp là mỗi lần Ella bị giật mình và

ôm chặt lấy anh, hai mắt nhắm tịt lại. Đến khi hoàn hồn thì thấy cậu quay xuống, ánh mắt nheo lại cười rất ẩn ý. Thấy vậy, cô vội buông cậu ra và cúi thấp đầu xuống, gương mặt đỏ ửng cả lên. Bản tính Liz vốn không thích trêu đùa người khác nhưng riêng cô gái này, cậu lại rất thích. Vì vậy, mỗi khi có dịp đi giao hàng chung, cậu cố tình chạy nhanh rồi thắng gấp lại không biết bao nhiêu lần. Ấy vậy mà lần nào Ella cũng bị trúng kế của cậu hết. Khi về, em và hấn thấy cậu cười rất tươi còn Ella thì cứ cúi đầu mà đi nên hơi nghi ngờ nhưng cả hai lại không nói gì.

Một hôm, em nghĩ muốn làm mai Ella cho Liz nhưng cậu không nói, chỉ cười rồi đi vào phòng của mình. Kết quả là bây giờ cậu đã có một gia đình ấm áp với một người vợ hiền là Ella và một đứa con gái ngoan là Candy.

Vì nhà có hai phòng nên em dành cho vợ chồng Liz một phòng, còn gia đình em một phòng. Liz bây giờ đã trở thành một bác sĩ như cậu hằng mong ước nên mỗi khi cậu đi làm, Ella phụ em bán thì Candy rất ngoan ngoan ở nhà chơi với Sugar. Nhưng Sugar rất ma lanh, lúc nào cũng tìm cách làm cho con bé khóc toáng lên thì nó mới hả dạ.

Nói về Andrea, mãi đến bây giờ khi đã ngoài ba mươi tuổi rồi mà anh vẫn chưa chịu lấy vợ. Có rất nhiều đồng nghiệp hỏi anh định khi nào mới cho mọi người uống rượu mừng thì anh trả lời: “Đợi khi nào tôi vá lại được vết thương xưa thì khắc sẽ cho mọi người cạn chén.”

Vì trong tim anh, hình bóng của em vẫn còn hiện hữu.

Buổi tối khi gia đình nhỏ của Liz đã đi ngủ thì gia đình Zin vẫn còn đang ngồi xem tivi với nhau.

Hắn ngồi giữa, hai mẹ con ngồi hai bên và tựa đầu vào ngực hấn. Hấn hôn hai mẹ con mỗi người một cái rồi tắt tivi, đứng dậy bảo:

- Đi ngủ thôi.

- Nhưng con muốn xem nữa. - Sugar lắc đầu, cầm lấy cái remote.

- Thôi mà con trai, lên giường ngủ với bố mẹ nào. - Em lấy cái remote từ tay thằng bé ra, để xuống ghế rồi bế nó lên. Thằng bé ôm cổ em, tiếc nuối nhìn cái remote đang nằm chổng chơ trên ghế.

Trên giường, Sugar nằm giữa bố mẹ. Nó hôn lần lượt mỗi người một cái, chúc ngủ ngon như mọi khi rồi bản thân nó cũng nhắm mắt lại. Nhưng được một lúc thì nó lại mở ra, nó lay hấn:

- Bố ơi! Con có điều muốn hỏi. - Đang thiêu thiêu ngủ, nghe tiếng con gọi hấn liền mở mắt ra nhìn con, “hửm” một tiếng. Thằng bé nói tiếp. - Tên của bố có nghĩa là gì ạ?

Hấn nhìn con, suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Tên của bố không có nghĩa.

- Sao lại không có nghĩa hả bố? - Thằng bé thắc mắc. - Mẹ nói tên ai cũng đều có nghĩa cả. Giống như tên con là Sugar, nghĩa là đường. Còn tên mẹ là Sea, nghĩa là biển. Mà đường thì rất ngọt, còn biển thì rất mặn, mẹ nói trong cuộc sống nếu như thiếu hai mùi vị đó thì sẽ chẳng còn là cuộc sống nữa. Mẹ nói như vậy có đúng không hả bố?

Nghe con nói, cả em và hấn đều nhìn nhau cười. Hấn đưa tay xoa đầu con trai, ánh mắt trìu mến nhìn về phía em:

- Mẹ con nói rất đúng. Trong cuộc sống cũng như trong tình yêu nếu như thiếu hai mùi vị đó thì cuộc sống sẽ chẳng còn là cuộc sống nữa. Đường tượng trưng cho sự ngọt ngào, còn biển tượng trưng cho nước mắt. Cả hai đối với tình yêu và cuộc sống đều rất quan trọng, vì cuộc đời không đơn giản chỉ là màu hồng đầu con.

Nói xong, hấn nhìn xuống con thì thấy con đã an giấc từ lúc nào. Hấn cười, hôn vào trán con chúc ngủ ngon rồi chồm người qua hôn vào môi em.

- Bà xã của anh, chúc em ngủ ngon.

- Anh cũng ngủ ngon. - Em cười hạnh phúc.

Cả hai đắp lại chăn cho con rồi bắt đầu chìm dần vào giấc ngủ...

Em nói đúng, cuộc sống sẽ rất tẻ nhạt nếu như thiếu đi sự ngọt ngào và nước mắt. Để có được ngày hôm nay, hấn và em đã trải qua đủ cay đắng ngọt bùi và những thử thách chông gai của cuộc đời mới có thể đến với nhau. Hạnh phúc! Đây chính là hạnh phúc!

Đối với Andrea, hạnh phúc là khi được nhìn thấy người mình yêu được sống vui vẻ.

Đối với em, hạnh phúc là khi được yêu thương một ai đó.

Đối với hấn, hạnh phúc là khi được làm những điều nhỏ nhặt nhất cho người mà mình yêu thương.

Còn đối với Liz, hạnh phúc là khi được tìm thấy một tình yêu đích thực của đời mình.

Hạnh phúc... đơn giản chỉ có thế!

————-Hết————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-khoc>